DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

VOLUME ONE OF THE RIYRIA CHRONICLES

THE CROWN TOWER

MICHAEL J. SULLIVAN

Ücretsiz PDF ... Arsivi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar hakkında

Michael J. Sullivan, küçük yayınevleri, kendi imkanlarıyla yayınlama ve büyük altı yayınevi olmak üzere üç yolla da başarılı bir şekilde yayın yapan az sayıdaki yazardan biridir. Riyria Revelations serisi, Almanca, Rusça, Fransızca ve Japonca dahil olmak üzere on dört yabancı dile çevrilmiştir. Io9'un En Başarılı Kendi İmkanlarıyla Yayınlayan Bilim Kurgu ve Fantastik Yazarlar listesinde yer almış ve EMG'nin İzlenmesi Gereken 25 Kendi İmkanlarıyla Yayınlayan Yazar listesinde 6. sırada yer almıştır. Ocak 2013 itibarıyla, kitapları aşağıdakiler dahil olmak üzere altmış beşten fazla "en iyi" veya "en çok beklenen" listesinde yer almıştır:

Fantasy Faction'ın 2013 için En Çok Beklenen 10 Kitap
Goodreads Choice Awards 2010 ve 2012 En İyi Fantastik Kitap Adayları Audible'ın 2012 5 Yıldızlı En İyiler Listesi
Library Journal'ın 2011 SF/Fantastik En İyi Kitapları
Barnes & Noble Blog'un 2011 En İyi Fantastik
Yayınları Fantasy Book Critic'in 2010 En İyi Bağımsız
Romanı

Birçok yazar gibi, Michael'ın yayıncılık yolculuğu da uzun sürdü. Yirmili yaşlarında ev erkeği oldu ve çocukları uyurken veya okuldayken yazmaya başladı. On yıl boyunca on iki roman tamamladı, ancak ilgi görmeyince yazmayı tamamen bıraktı. Sonraki on yıl boyunca hikayeler oluşmaya devam etti, ancak hiçbirini kağıda dökmedi. Sonunda pes etti ve tekrar yazmaya başladı, ancak yayınlatmayacağı şartıyla. Okumak istediği hikayeleri yazmaya karar verdi ve bunları sadece ailesiyle ve yakın arkadaşlarıyla paylaşmayı planladı. Ancak eşi Robin'in başka planları vardı.

The Riyria Revelations serisinin ilk üç kitabını okuduktan sonra, bu kitapları "dışarıya" çıkarmaya karar verdi. Michael tekrar yayıncı arayışına girmek istemediği için, bu görevi üstlendi ve yüzün üzerinde reddedilmenin ardından sonunda bir ajan buldu. Bir yıl sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ilgi görmeyen başvuruların ardından, küçük yayınevlerine başvurmaya başladı ve *The Crown Conspiracy*, Aspirations Media Inc. ile anlaşma imzaladı. Daha sonra ikinci kitap *Avempartha* için de anlaşma imzaladılar, ancak baskı için gerekli fon bulunamadığı için haklar geri döndü ve Robin, kitapları kendi yayınevinden altı aylık aralıklarla yayınlamaya başladı. Yabancı dil anlaşmaları gelmeye başladığında, doğru yayıncıları seçmek ve anlaşmaları müzakere etmek için Teri Tobias'ı işe aldı. Beşinci kitabın yayınlanmasıyla Robin, Teri'den New York'u tekrar denemesini istedi ve seri çok farklı bir karşılama gördü. Yaklaştıkları on yedi yayıncının neredeyse yarısı ilgi gösterdi ve bir aydan kısa bir sürede Orbit (büyük altı yayıncı Hachette Book Group'un fantastik yayıncısı) ile bir anlaşma imzalandı.

The Riyria Revelations'ı bitirdikten sonra ve serinin tepkisini değerlendirmek için beklerken, Michael iki bağımsız roman yazdı: *Hollow World* (bir bilim kurgu romanı) ve *Antithesis* (bir kentsel fantezi). Halkın Royce ve Hadrian hikayelerine olan talebi nedeniyle bu romanlar üzerinde çalışmak geçici olarak askıya alındı. Buna yanıt olarak Michael, Orbit'e satılan iki öncü roman (The Riyria Chronicles) yazdı. *The Crown Tower* Ağustos 2013'te, *The Rose and the Thorn* ise Eylül 2013'te yayınlanacak. Yazar hakkında daha fazla bilgi için www.riyria.com adresini ziyaret edin.

www.orbitbooks.net adresinden ücretsiz aylık bültene kaydolarak Michael J. Sullivan ve diğer Orbit yazarları hakkında bilgi edinebilirsiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MICHAEL J. SULLIVAN

The Riyria Chronicles
The Crown Tower
The Rose and the Thorn

Riyria Revelations
Kılıçların Hırsızlığı
İmparatorluğun
Yükselişi
Novron'un Varis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TELİF

Yayınlayan: Orbit

ISBN: 9781405522861

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2013 Michael J. Sullivan

Yazarın manevi hakkı saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Orbit
Little, Brown Book Group
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEK

Yazar Hakkında
Michael J. Sullivan'ın diğer eserleri
Telif
İthaf Harita
Yazarın Notu

Bölüm 1: Turşular
Bölüm 2: Gwen
Bölüm 3: Bernum Nehri Mavnaları
Bölüm 4: Korkunç Kafa Bölüm 5:
Bernum'da Cinayet Bölüm 6:
Wayward Harabeleri Bölüm 7:
Colnora
Bölüm 8: Medford Evi Bölüm
9: Profesör Bölüm 10:
Kapüşonlu Adam Bölüm 11:
Eğitim
Bölüm 12: Raynor Grue
Bölüm 13: Iberton Bölüm
14: Okula Dönüş
Bölüm 15: Geleceği Değerlendirmek
Bölüm 16: Taç Kulesi Bölüm 17:
Royce
Bölüm 18: Rose
Bölüm 19: Kaçış
Bölüm 20: Tüy Tom

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 21: O
Bölüm 22: İsimlerin Anlamı

Terimler ve İsimler Sözlüğü Teşekkür
Orbit Ekstraları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kimse bana inanmazken bana inanan okuyuculara.

TRENT
ERVANON
GHENT
NORTH RIVER
ASPER
EAST MARCH
LONGWOOD
MEDFORD
MELENGAR
WEST MARCH
GALILIN
CHADWICK
GALEWYR RIVER
GLOUSTON
ALB
WARRIC
COLNORA
AQUESTA
SHARON
SEA
RATIBOR
RHENYDD
KILNAR
VERNES

YAZARIN NOTU

Riyria Günlükleri'ne hoş geldiniz.

Elan dünyasına yeniyseniz, nereden başlamanız gerektiğini belirlemek için bu girişi okumak isteyebilirsiniz, çünkü başlangıç noktası burada olmayabilir. The Riyria Revelations serisinin eski okuyucuları bile, bu serinin nasıl ortaya çıktığını ve bundan sonra neler bekleyebileceğini öğrenmek için bu girişi okumak isteyebilir. Riyria Chronicles, ilk serim olan The Riyria Revelations'ın öncesini anlatıyor (orijinal olarak Orbit tarafından Kasım 2011'de *Theft of Swords* ile yayınlanmaya başlandı ve Ocak 2012'de *Heir of Novron* ile sona erdi). Hikayeleri kronolojik sırayla okumayı tercih ediyorsanız, bu kitapla başlayın, çünkü Chronicles'ı spoiler içermeyecek şekilde özenle yazdım. Ayrıca, Revelations hakkında önceden bilgi sahibi olmanız gerekmez. Her iki gruptan (kronolojik veya yayın sırasına göre) okuyucuları memnun etmek istedim. Bununla birlikte, Chronicles aslında aslında tasarlanmıştı olarak olmak okunmak *son* Riyria Revelations Riyria Revelations'ın ardından okunmalı ve deneyimli okuyucular, tüm hikayenin iç yüzünü bilmelerinin sağladığı gizli sürprizlerle ödüllendirilecekler. Bunlar önemli olaylar değil, sadece *bilenler* için küçük ekstra bonuslar olacak. Sonuç olarak, okuyucular Elan'daki maceralarına *The Crown Tower* veya *Theft of Swords*.

Bu iki serinin yapısındaki farklardan biraz bahsetmek istiyorum. Bilmeyenler için, The Riyria Revelations serisinin altı kitabını da yayınlamadan önce yazdım. Bu, o seri için kesinlikle gerekliydi. Her kitaba kendi çatışmasını ve çözümünü verdim, ancak seri boyunca birbirine bağlı birçok konu vardı. Gizemler ima edildi, kazlar kovalandı ve her şey, tüm sırların

... şey ... açığa çıktığı büyük finali destekleyecek şekilde kurgulanmıştı. Bu ilk çalışmam olduğu için böyle bir lüksü göze alabilirdim; sonuçta kimse bir sonraki bölümü beklemiyordu.

The Riyria Chronicles'a yaklaşımım oldukça farklı. Kaç kitap olacağını bilmiyorum, bu yüzden bunu bölümlerden oluşan tek bir hikaye yerine açık uçlu bir seri olarak tasarlıyorum. Hikayeler, bir kitaptan diğerine daha az entegre olan, daha çok bağımsız romanlar gibi. Böylece, açık sorular veya çözülmemiş çatışmalar bırakmadan istediğim zaman Riyria hikayelerini yazmayı bırakabileceğim. Bunu yapmamın birkaç nedeni var. Birincisi ve en önemlisi, Riyria'yı inanılmaz derecede koruyorum. Başardıklarımla çok gurur duyuyorum ve hepimiz bir zamanlar harika olan ama sonunda gereğinden fazla uzayan seriler gördük. İkincisi, insanların bu karakterlerle daha fazla hikaye isteyip istemeyeceğini bilmiyorum. Toplamda sekiz roman yazdım ve yayınladım ve bu yeterli olabilir.

Peki, Riyria Chronicles tam olarak nedir? Ve neden devam romanı yerine ön roman yazmayı tercih ettim? Pek çok kişi Riyria'nın elf dilinde *"iki"* anlamına geldiğini bilir; bu isim aynı zamanda Hadrian Blackwater ve Royce Melborn'un kiralık hırsızlık şirketine verdikleri isimdir. Bu nedenle, Riyria Chronicles'da bu ikilinin öne çıkması şaşırtıcı değildir. Özenle tasarlanmış bir seri olan Revelations, bir dönemin sonu ile biter ve olayların nasıl sonuçlandığından son derece memnunum. *Mükemmel sonu* bulmak için çok uğraştıktan sonra, devamının "sonradan eklenmiş" gibi görülebileceğinden ve benim için değerli olan bir şeyi yok etme ihtimalinin çok yüksek olduğundan endişelendim. Bu nedenle, en mantıklı seçim tam tersini keşfetmekti.

Chronicles, özünde Riyria'nın köken hikayesidir. Revelations'ın açılış sahnesinde, Royce ve Hadrian zaten en iyi arkadaşlardı. On iki yıl boyunca birlikte çalışmış olan ikili, birçok okuyucunun sevgisini kazanan bir bağ sergiliyor. Yazar olarak benim için en ilginç olan, bu iki çok farklı adamın birbirlerini nasıl etkilediğini ve aralarında var olan sorgusuz sualsiz güveni nasıl geliştirdiklerini keşfetmekti. Aklıma geldi ki, ilk tanıştıklarında birbirlerini gerçekten sevmeyeceklerdi, daha doğrusu, muhtemelen birbirlerinden nefret edeceklerdi. Benim için zorluk, birlikteliklerinin nasıl ortaya çıktığını gerçekçi bir şekilde göstermekti ve yazarken iyi bir zorluktan daha çok sevdiğim bir şey yoktur.

Bazıları, Chronicles'ın yayıncımın ısrarı üzerine yazıldığını, onun benim yerleşik bir ürünün devamını yazmamı istediğini öne sürdü. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

doğru değil. Beni tanıyan herkes, hiçbir paranın beni ilgilendirmeyen bir şey yazmaya ikna edemeyeceğini bilir. Peki, Chronicles'ın arkasında Orbit yoksa, kim vardı? Büyük ölçüde, 685.000 kelimenin yeterli olmadığını söyleyen okuyucular vardı. Sizin desteğiniz sayesinde karnımı doyurup başımı sokacak bir evim var. Birçok yönden kendimi Rönesans sanatçısı gibi hissediyorum ve sizler de benim patronlarımsınız. Ama beni gerçekten bir şey yapmaya zorlayabilecek başka bir kişi daha var, muhtemelen tek kişi. Bu kişi Chronicles'ı hayata geçirmek için bir komplo kurdu. Bu dahinin tuzağına düştüm ve onun kurnaz manipülasyonlarının beni nasıl tuzağa düşürdüğü başlı başına bir hikaye.

Bu, karısı daha yakışıklı ve çekici bir adama aşık olan bir kocanın klasik hikayesi. Trajik gibi geliyor, ama bu hikaye biraz farklı, çünkü aşk ilişkisi gerçek bir kadın ile kurgusal bir erkek arasında. Karım, ona Robin diyelim (çünkü adı bu), Hadrian Blackwater'a aşık oldu. Karımın başka bir erkekle ilişkisine izin vermek konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum, ama en azından bu adamın güvenilir olduğunu biliyorum. Revelations serisini bitirdikten sonra Robin, Elan dünyasına veda etmek zorunda kalmaktan ve özellikle Hadrian'a veda etmek zorunda kalmaktan dolayı depresyona girdi - ta ki onu ve Royce'u öncüller şeklinde geri getirebileceğimi fark edene kadar. Bu farkındalık, ikiliyi diriltmek için şeytani planını harekete geçirdi.

Her şey, beni kısa bir öykü yazmaya ikna etmesiyle başladı, böylece kendi yayıncılığından geleneksel yayıncılığa geçiş sürecinde okuyucularıma sunacak bir şeyim olacaktı. Orbit'in Revelations baskıları için ön sipariş sayfaları yayınlanmıştı (ancak kitaplar henüz piyasaya çıkmamıştı) ve önceki versiyonlarım yer açmak için kaldırılmıştı. Yıllardır ilk kez "ortada" hiçbir şeyim yoktu ve sözleşmem kitap uzunluğunda olmayan eserler üretmeme izin verdiği ve kısa öyküler... şey... kısa olduğu için, Robin benden Royce ve Hadrian'ın başrollerini oynadığı bir erken dönem öyküsü yazmamı istedi.

Mesele şu ki, kısa öykülerde pek iyi değilim. Bu yüzden bu görevi bir romanın ilk bölümü gibi ele almaya karar verdim. Zamanda geriye gittim ve Royce ile Hadrian'ın Viscount Albert Winslow ile tanışmalarını anlatan basit bir öykü yazdım. Bu olay, ikilinin ilk tanışmasından yaklaşık bir yıl sonra gerçekleşmiş olmalıydı. Bu öyküyü *The Viscount and the Witch (Vikont ve Cadı)* adıyla ücretsiz olarak yayınladım ve okuyucular beğenmiş görünüyordu. Bu öyküyü yazdığımda, bir tohum ekilmiş oldu ve ben diğer projeler üzerinde çalışırken bu tohum büyümeye başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Revelations'ın yeterli ivme kazandığı belli olunca, *The Rose and the Thorn'u* yazmaya başladım.

Kitabın sonuna yaklaşırken bir sorunum olduğunu fark ettim. Royce ve Hadrian'ın ilişkilerinin ikinci yılı hakkında bir roman yayınlayamazdım. Ne düşünüyordum ki? Zamanda geriye gitmek, "Her şey nasıl başladı?" sorusunu akla getiriyordu. Köken hikayesi olmayan bir efsane ne işe yarar? Bu konuyu düşündükçe, Royce ve Hadrian'ın ilk tanışmalarını yazmam gerektiğini fark ettim. Karıma bunu söylediğimde, destekliyormuş gibi yaptı: "Sen en iyisini bilirsin, canım." Odadan çıktıktan sonra, boğuk bir "*Evet!*" sesi duydum ve sanki galibiyet golü atmış gibi yumruğunu havaya kaldırdığını hayal ettim. Ve böylece *The Crown Tower* doğdu.

Elan zamanında bir yıl arayla yazdığım kitapları kazara yazmış olunca, şimdi on iki kitaplık bir seri olasılığını hayal ediyorum — Revelations'daki olaylardan önceki her yıl için bir roman. Diğer hikayeler yazılacak mı? Bu iki kitabın nasıl gideceğini görmeden bunu söylemek imkansız. Ama yazarlıkta olduğu gibi, kapıyı açtım ve fikirler gelmeye devam ediyor. Şimdilik, diğer projelerim üzerinde çalışırken onları güzel deniz kabukları gibi topluyorum.

İşte böyle. Kurnaz bir eşin kurgusal bir adama olan tutkusu ve daha fazlasını okumak isteyen bir okuyucu ordusunun bir araya gelmesiyle ortaya çıkan mutlu bir tesadüf. The Riyria Revelations serisinin eski okuyucularıysanız, umarım bu kitapları da diğer kitaplarım kadar beğenirsiniz. Yazılarımı yeni keşfettiyseniz, yeni arkadaşlar edinebilirsiniz ve eğer öyle olursa, sizi bekleyen altı kitap daha var.

Son olarak, okuduktan sonramichael.sullivan.dc@gmail.com adresine bir e-posta göndererek izlenimlerinizi paylaşmanızı rica ederim. Chronicles'ın yazılmasının ardında yatan neden tam da bu tür geri bildirimlerdir. Dolayısıyla, daha fazlasını istiyorsanız, bunu dile getirmek en iyi yoldur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHRONI CLE ORDRR	IBM ISH RD ORDER
The Crnmn Truer	*Theft of Swords*
The Îtose roof *tW Thorn*	*Rise of Empire*
Theft of Swords	*Heir of Novron*
Rise of Empire	*The Crown Tower*
Heir o Novcon	*W e Rose ve Kıyı*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

TURŞULAR

Hadrian Blackwater gemiden beş adım bile uzaklaşmadan soyuldu.

Çantası — tek çantası — elinden kapıldı. Hırsızı hiç görmedi bile. Hadrian, iskeleyi çevreleyen fener ışıklı kaosun içinde pek bir şey göremiyordu, sadece bir sürü yüz, iskeleden uzaklaşmak veya gemiye yaklaşmak için itişip kakışan insanlar. Sallanan güverte ritmine alışkın olan Hadrian, itişip kakışan kalabalığın ortasında sabit rıhtımda ayakta durmakta zorlanıyordu. Yeni gelenler tereddütle hareket ederek tıkanıklığa neden oluyorlardı. Kıyıda bulunanların çoğu arkadaşlarını ve akrabalarını arıyor, bağırıyor, zıplıyor, kollarını sallıyor ve birinin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Diğerleri daha profesyoneldi, el fenerleri tutuyor ve konaklama ve iş teklifleri için bağırıyorlardı. Savaş borazanı gibi bir sesi olan kel bir adam bir sandığın üzerinde durmuş, The Black Cat Tavern'ın en ucuz fiyata en güçlü birayı sunduğunu vaat ediyordu. Yirmi metre ötede, rakibi sallanan bir varilin üzerinde dengede durarak kel adamın yalancı olduğunu ilan etti. Ayrıca, Lucky Hat'in koyun eti yerine köpek eti kullanmayan tek yerel taverna olduğunu ısrarla savundu. Hadrian umursamadı. Kalabalıktan çıkıp çantasını çalan hırsızı bulmak istiyordu. Birkaç dakika sonra bunun mümkün olmayacağını anladı. Cüzdanını korumaya karar verdi ve kendini şanslı saydı. En azından değerli hiçbir şey kaybolmamıştı, sadece giysiler, ama Avryn'in sonbaharda ne kadar soğuk olduğu düşünülürse, bu bir sorun olabilirdi.

Hadrian, başka seçeneği olmadığı için kalabalığın akışını takip etti. Güçlü akıntıda sürüklenirken, başı su yüzeyinin hemen üzerinde sallanıyordu. Rıhtım, bir aydan fazla süredir sıkışık evleri olan yerden aceleyle kaçan yolcuların ağırlığı altında gıcırdıyor ve inliyordu. Haftalarca temiz tuzlu hava solumak, balık, duman ve katranın keskin kokularıyla yer değiştirmişti. Loş ışıklı rıhtımın çok üzerinde yükselen şehrin ışıkları, yıldızlı bir dünyada parlak noktalar gibi görünüyordu.

Hadrian, renkli kuşlarla dolu kasaları taşıyan dört koyu tenli Calianlı adamı takip etti. Kuşlar kafeslerinde cıvıldayıp gürültü yapıyordu. Arkasında, kötü giyimli bir adam ve bir kadın yürüyordu. Adam *iki* çanta taşıyordu, biri omzunda, diğeri kolunun altında. Görünüşe göre kimse *onların* eşyalarıyla ilgilenmiyordu. Hadrian başka bir şey giymesi gerektiğini fark etti. Doğu kıyafetleri sadece gereksiz yere ince olmakla kalmıyor, deri ve yünün hakim olduğu bu topraklarda, ağartılmış beyaz keten thob ve altın süslemeli pelerin *zenginlik* haykırıyordu.

"Buraya! Buraya!" Zar zor ayırt edilebilen ses, bağırışlar, araba tekerlekleri, çanlar ve düdüklerin oluşturduğu gürültü karmaşasında bir ses daha idi. "Bu tarafa. Evet, sen, gel. Gel!"

Rampanın sonuna ulaşıp kalabalığın çoğunu geçtikten sonra Hadrian, ergenlik çağında bir çocuk gördü. Yırtık pırtık giysiler giymiş çocuk, sallanan bir fenerin ateşli ışığı altında bekliyordu. Sıska genç, Hadrian'ın çantasını tuttu ve kocaman bir gülümsemeyle "Evet, evet, sen oradaki. Lütfen gel. Buraya gel" diye seslendi ve boş eliyle el salladı.

"O benim çantam!" diye bağırdı Hadrian, ona ulaşmaya çalışırken dar iskeleyi tıkayan kalabalık tarafından engellendi.

"Evet! Evet!" Delikanlı daha da geniş bir gülümsemeyle, gözleri coşkuyla parıldayarak, "Onu senden aldığım için çok şanslısın, yoksa başka biri mutlaka çalardı."

"Onu çaldın!"

"Hayır. Hayır. Hiç de değil. Senin en değerli eşyalarını sadakatle korudum." Genç, sırık gibi sırtını o kadar dikleştirdi ki Hadrian selam vereceğini sandı. "Senin gibi biri kendi çantasını taşımamalı."

Hadrian, ağlayan bir çocuğu teselli etmek için durmuş olan üç kadının yanından geçmeye çalıştı, ancak inanılmaz büyüklükte bir sandığı sürükleyen yaşlı bir adam tarafından durduruldu. Sıska ve parlak beyaz saçlı yaşlı adam, gemiden iskeleye dikkatsizce atılan çanta yığınlarıyla zaten kalabalık olan dar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

isthmus'u kapattı.

"*Benim gibi biri* ne demek?" Hadrian, yaşlı adam onun önünde zorlanırken sandığın üzerinden bağırdı.

"Sen büyük bir şövalyesin,

değil mi?" "Hayır, değilim."

Çocuk onu işaret etti. "Öyle olmalısın. Ne kadar iri olduğunu ve üç kılıç taşıdığını gör. Sırtındaki kılıç da çok büyük. Sadece şövalyeler böyle şeyler taşır."

Hadrian, yaşlı adamın sandığı güverte ile rampa arasındaki boşluğa sıkışınca iç geçirdi. Eğilip sandığı kaldırdı ve tanıdık olmayan bir dilde birkaç kez teşekkür edildi.

"Gördün mü," dedi çocuk, "sadece bir şövalye böyle yardıma muhtaç bir yabancıya yardım eder."

Daha fazla çanta yanındaki yığının üzerine düştü. Biri *yuvarlanarak* limanın karanlık sularına düştü*!* Hadrian, hem yukarıdan düşen çantalardan kaçınmak hem de çalınan eşyasını geri almak için öne doğru eğildi. "Ben şövalye değilim. Şimdi çantamı geri ver."

"Senin için taşıyacağım. Benim adım Pickles, ama gitmeliyiz. Çabuk ol." Çocuk Hadrian'ın çantasını kucakladı ve kirli çıplak ayaklarıyla koşarak uzaklaştı.

"Hey!"

"Çabuk, çabuk! Burada oyalanmamalıyız."

"Acelen ne? Ne diyorsun sen? Çantamı alıp buraya geri gel!"

"Bana sahip olduğun için çok şanslısın. Ben mükemmel bir rehberim. Ne istersen, nerede bulacağını bilirim. Benimle her şeyin en iyisini en ucuza alabilirsin."

Hadrian sonunda yetişti ve çantasını yakaladı. Çantayı çekerek çocuğu da beraberinde getirdi, kolları hala kanvas çantayı sıkıca sarıyordu.

"Ha! Gördün mü?" Çocuk sırıttı. "Kimse çantanı *ellerimden* alamaz!
"

"Dinle" —Hadrian nefesini toplamak için bir dakika bekledi—"Rehbere ihtiyacım yok. Burada kalmayacağım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Kuzeye. Çok kuzeye. Sheridan adında bir yere."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah! Üniversite."

Bu Hadrian'ı şaşırttı. Pickles dünyevi bir tip gibi görünmüyordu. Çocuk terk edilmiş bir köpeğe benziyordu. Bir zamanlar tasma takmış olabilecek, ama şimdi sadece pireler, görünür kaburgalar ve aşırı gelişmiş bir hayatta kalma içgüdüsü olan türden bir köpek.

"Akademisyen olmak için mi okuyorsun? Anlamalıydım. Hakaret ettiysem özür dilerim. Çok zekisin, elbette harika bir akademisyen olacaksın. Böyle bir hata yaptığım için bana bahşiş vermemelisin. Ama bu daha da iyi. Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. Bernum Nehri'nde seyreden bir mavna var. Evet, mavna mükemmel olacak ve bu gece bir tane kalkıyor. Günlerce başka mavna olmayacak ve sen böyle berbat bir şehirde kalmak istemezsin. Kısa sürede Sheridan'da olacağız."

"Biz mi?" Hadrian sırıttı.

"Benim de seninle gelmemi istersin, değil mi? Ben sadece Vernes'i iyi tanımıyorum. Avryn'in tamamını çok iyi bilirim, çok seyahat ettim. Sana yardım edebilirim, senin ihtiyaçlarını karşılayabilir ve sen ders çalışırken eşyalarını hırsızlardan koruyabilirim. En iyi yaptığım iş bu, değil mi?"

"Ben öğrenci değilim, öğrenci de olmayacağım. Sadece birini ziyaret ediyorum ve bir hizmetçiye ihtiyacım yok."

“Tabii ki bir hizmetçiye ihtiyacın yok, eğer bir akademisyen olmayacaksan, ama doğudan yeni dönen bir asilzadenin oğlu olarak, kesinlikle bir hizmetçiye ihtiyacın var ve ben iyi bir hizmetçi olurum. Tuvalet kabının her zaman boşaltılmasını, kışın ateşinin iyi yakılmasını ve yazın sinekleri uzak tutmak için sana yelpaze yapmamı sağlarım.”

"Pickles," dedi Hadrian kararlı bir sesle. "Ben bir lordun oğlu değilim ve hizmetçiye ihtiyacım yok. Ben..." Çocuğun dikkatinin başka yere kaydığını fark edince durdu ve neşeli ifadesi korkuya dönüştü. "Ne oldu?"

"Sana acele etmemiz gerektiğini söylemiştim. Hemen rıhtımdan uzaklaşmalıyız!"

Hadrian dönüp, limanda ağır adımlarla yürüyen, limanı sallayan sopalı adamları gördü.

"Zorla askere alma ekibi," dedi Pickles. "Gemiler geldiğinde hep buradadırlar. Senin gibi yeni gelenler yakalanıp, denizde seyreden bir geminin midesinde uyanabilirler. Olamaz!" Pickles, biri onları fark edince nefesini tuttu.

Hızlı bir ıslık ve omuz vuruşunun ardından, dört adam onlara doğru yöneldi. Pickles irkildi. Çocuğun bacakları gerildi, sanki kaçacakmış gibi ağırlığını kaydırdı, ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hadrian'a baktı, dudağını ısırdı ve kıpırdamadı.

Kulüp üyeleri saldırıya geçti, ancak Hadrian'ın kılıçlarını görünce yavaşlayıp durdular. Dördü kardeş gibiydiler. Her birinin sakalları çıkmak üzereydi, yağlı saçları, güneşten yanmış tenleri ve öfkeli yüzleri vardı. Bu ifade çok yaygın olmalıydı, çünkü kaşlarında kalıcı kırışıklıklar bırakmıştı.

Bir saniye boyunca onu şaşkınlıkla incelediler. Sonra, önündeki, bir kolu yırtık lekeli bir tunik giyen haydut sordu: "Sen şövalye misin?"

"Hayır, şövalye değilim." Hadrian gözlerini devirdi.

Diğeri güldü ve yırtık kollu adama sertçe itti. "Aptal herif, yanındaki çocuktan çok da büyük değil."

"Bu kaygan rıhtımda beni itme, seni aptal herif." Adam Hadrian'a baktı. "O kadar da genç değil."

"Olabilir," dedi diğerlerinden biri. "Krallar aptalca şeyler yapar. Bir keresinde köpeğini şövalye ilan ettiğini duydum. Ona Sir Spot diyorlardı."

Dördü güldü. Hadrian da gülmek istedi, ama Pickles'ın yüzündeki dehşet dolu ifade onu ciddiye döndürdü.

Yırtık kollu adam bir adım yaklaştı. "En azından bir şövalye olmalı. Şu çeliğe bak, Maribor aşkına. Efendin nerede, evlat? Buralarda mı?"

"Ben de şövalye yardımcısı değilim," diye
cevapladı Hadrian. "Öyle mi? O zaman bu
kadar çelik ne iş?" "Seni ilgilendirmez."

Adamlar güldü. "Oh, sen sert birisin, değil mi?"

Dağılmaya başladılar ve sopalarını daha sıkı tuttular. Birinin sopasının sapındaki delikten geçen ve bileğine dolanan bir deri kayışı vardı. Hadrian, *bunun iyi bir fikir olduğunu* düşündü.

"Bizi rahat bıraksanız iyi olur," dedi Pickles, sesi titriyordu. "Bu adamın kim olduğunu bilmiyor musunuz?" Hadrian'ı işaret etti. "O ünlü bir kılıç ustası, doğuştan bir katil."

Kahkahalar. "Öyle mi?" en yakındaki adam dedi ve sarı dişlerinin arasından tükürmek için durakladı.

"Oh evet!" diye ısrar etti Pickles. "O acımasız, bir hayvan ve çok alıngan, çok tehlikeli."

"Onun gibi genç bir tay, ha?" Adam Hadrian'a baktı ve dudaklarını yargılayıcı bir şekilde çıkardı. "Yeterince büyük, bunu kabul ediyorum, ama bana göre hala annesinin sütü çenesinden damlıyor gibi görünüyor." Pickles'a odaklandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pickles'a odaklandı. "*Sen* de acımasız bir katil değilsin, değil mi, küçük adam? Sen, dün birahanenin tahta kaldırımlarının altında kırıntıları yakalamaya çalışan pis sokak faresisin. Sen, evlat, denizde yeni bir kariyere başlamak üzeresin. Senin için en iyisi bu. Yemek yiyecek ve çalışmayı öğreneceksin - çok çalışmayı. Bu seni bir erkek yapacak."

Pickles kaçmaya çalıştı, ama haydut onu saçından yakaladı.

"Bırak onu," dedi Hadrian.

"Nasıl demiştin?" Pickles'ı tutan adam kıkırdadı. "*Seni ilgilendirmez mi*?"

"O benim silahtarım," dedi Hadrian.

Adamlar yine güldü. "Sen şövalye olmadığını söylemiştin, hatırladın mı?" "O benim için çalışıyor, bu yeter."

"Hayır, değil, çünkü bu çocuk artık denizcilik sektöründe çalışıyor." Kaslı kolunu Pickles'ın boynuna doladı ve çocuğu eğdi, bir diğeri ise kemerinden çıkardığı uzun bir ip ile arkasına geçti.

"Onu bırakın dedim." Hadrian sesini yükseltti.

"Hey!" Yırtık kollu adam bağırdı. "Bize emir verme, evlat. Seni almayacağız, çünkü sen birinin malısın, üç kılıç taşıman için seni tutan birinin, seni özleyebilecek birinin. Bu bizim istemediğimiz bir sorun, anladın mı? Ama bizi zorlama. Zorlarsan kemiklerini kırarız. Bizi daha fazla zorlarsan, seni yine de bir tekneye atarız. Bizi çok zorlarsan, tekneye bile binemezsin."

"Senin gibi insanlardan gerçekten nefret ediyorum," dedi Hadrian, başını sallayarak. "Buraya yeni geldim. Bir ay boyunca denizdeydim, *bir ay*! Bu tür şeylerden uzaklaşmak için bu kadar uzun süre seyahat ettim." Tiksintiyle başını salladı. "Ve işte buradasın, sen de." Hadrian, çocuğun bileklerini arkadan bağlarken Pickles'ı işaret etti. "Senin yardımını istemedim. Rehber, hizmetçi ya da uşak istemedim. Kendi başıma gayet iyiydim. Ama hayır, sen çantamı alıp her şeye iyi huylu davranmak zorundaydın. En kötüsü de, kaçmadın. Belki aptalsındır, bilmiyorum. Ama bana yardım etmek için burada kaldığını düşünmeden edemiyorum."

"Daha iyi bir iş çıkaramadığım için üzgünüm." Pickles ona üzgün gözlerle baktı.

Hadrian iç geçirdi. "Lanet olsun. Yine başladın." Kulüp üyelerine baktı, sonucun ne olacağını zaten biliyordu — her zaman olduğu gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama yine de denemek zorundaydı. "Bakın, ben şövalye değilim. Squire da değilim, ama bu kılıçlar benim ve Pickles blöf yaptığını düşünürken, ben..."

"Oh, kes sesini." Yırtık kollu olan bir adım attı ve sopasını Hadrian'a doğru savurdu. Kaygan iskelede Hadrian'ın onun dengesini bozması kolaydı. Adamın kolunu yakaladı, bileğini ve dirseğini çevirdi ve kemiği kırdı. Çatlama sesi ceviz açılır gibi bir ses çıkardı. Çığlık atan kulüp üyesine bir itme verdi ve ardından adam limana düştü ve su sıçradı.

Hadrian o anda kılıçlarını çekebilirdi - neredeyse refleks olarak çekecekti - ama kendine işlerin farklı olacağına dair söz vermişti. Ayrıca, adamı denize atmadan önce sopasını çalmıştı, çapı yaklaşık bir inç ve uzunluğu bir fitten biraz fazla olan sağlam bir hickory sopasıydı. Sapı yıllarca kullanımdan dolayı pürüzsüz bir şekilde cilalanmıştı, diğer ucu ise ahşap damarlarına sızan kandan kahverengiye boyanmıştı.

Kalan adamlar Pickles'ı bağlamayı bıraktılar, ama biri onu başından tutmaya devam ederken, diğer ikisi Hadrian'a saldırdı. Hadrian, ayaklarını izleyerek ağırlıklarını ve momentumlarını hesapladı. İlk saldırganın darbesinden kaçan Hadrian, ikincisini ayağından çeldi ve yere düşerken kafasının arkasına vurdu. Sopanın kafatasına çarpması, kabak tokatlamak gibi boş bir ses çıkardı ve adam güverteye düştüğünde, orada kaldı. Diğeri ona tekrar vurdu. Hadrian hickory sopasıyla savuşturdu ve parmaklarına vurdu. Adam bağırdı ve tutuşunu kaybetti, sopa bileğindeki deri kayıştan sarkmaya başladı. Hadrian silahı yakaladı, sıkıca çevirdi, adamın kolunu geriye doğru büküp sertçe çekti. Kemik kırılmadı, ama omuz çıktı. Adamın titrek bacakları, dövüşten vazgeçtiğini gösteriyordu ve Hadrian onu arkadaşının yanına, kenara gönderdi.

Hadrian dördüncü adama dönene kadar, Pickles tek başına durmuş boynunu ovuşturuyordu. Onu yakalamak isteyen adam uzaklara doğru koşmaya başladı.

"Sence arkadaşlarıyla geri gelecek mi?" diye sordu Hadrian. Pickles hiçbir şey söylemedi. Sadece ağzı açık bir şekilde Hadrian'a bakıyordu.

"Öğrenmek için burada kalmanın bir anlamı yok sanırım," diye cevapladı Hadrian kendi kendine.

"Peki, bahsettiğin mavna nerede?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Deniz kenarındaki iskeleden uzakta, Vernes şehri hala boğucu ve bunaltıcıydı. Dar tuğla yollar, neredeyse birbirine değecek kadar yakın balkonların gölgesinde bir labirent oluşturuyordu. Fenerler ve ay ışığı da aynı derecede azdı ve bazı ıssız yollarda hiç ışık yoktu. Hadrian, Pickles'ın yanında olduğu için minnettardı. Korkusunu atan "sokak faresi", daha çok bir av köpeği gibi davranıyordu. Şehrin koridorlarında koşarak, çöp kokan su birikintilerini atlayarak ve çamaşır iplerini ve iskeleleri ustaca atlayarak ilerliyordu.

"Burası çoğu gemi ustasının yaşadığı yer, şurada ise liman işçilerinin yatakhanesi var." Pickles, rıhtımın yakınındaki üç katlı, tek kapılı ve birkaç pencereli kasvetli bir binayı işaret etti. "Bu bölgedeki çoğu erkek burada ya da güney ucundaki kardeş binada yaşıyor. Burası tamamen nakliyeyle ilgili. Şimdi, şurada, o tepenin üzerinde, görüyor musun? Orası kale."

Hadrian başını kaldırdı ve meşalelerle aydınlatılmış kalenin karanlık siluetini gördü.

"Aslında bir kale değil, daha çok tüccar ve tacirler için bir sayım evi gibi. Duvarlar, oraya doldurdukları tüm altınlar için yüksek ve kalın olmak zorunda. Denizden gelen tüm para buraya geliyor. Diğer her şey aşağıya doğru akar, ama altın yukarıya doğru akar."

Pickles devrilmiş bir kovayı atlatarak, iki kedi büyüklüğünde fareyi korkutup daha derin gölgelere kaçırdı. Kapının yarısını geçtikten sonra Hadrian, bir yığın atılmış paçavranın aslında merdiven basamağında oturan yaşlı bir adam olduğunu fark etti. Yıpranmış gri sakalı ve kırışık yüzüyle, gözünü bile kırpmadan hiç kıpırdamıyordu. Hadrian, piposunun başı parlak turuncu renkte parladığında onu fark etti.

"Burası pis bir şehir," diye bağırdı Pickles ona. "Buradan ayrıldığımıza sevindim. Burada çok fazla yabancı var, çok fazla doğulu var, çoğu muhtemelen seninle birlikte gelmiştir. Calianslar tuhaf insanlar. Kadınları büyücülük yapıyor ve fal bakıyor, ama bence kişinin geleceği hakkında çok fazla şey bilmemek en iyisi. Kuzeyde böyle şeyleri dert etmemiz gerekmeyecek. Warric'te kışın ısınmak için cadıları yakıyorlar. En azından ben öyle duydum." Pickles aniden durdu ve döndü. "Adın ne?"

"Sonunda sormaya karar verdin, ha?" Hadrian güldü.

"Sana yer ayırtacaksam adını bilmem gerek."

"Bunu kendim halledebilirim. Tabii ki, beni bir mavnaya götüreceğini varsayarsak, kafama vurup beni soymak için karanlık bir köşeye götürmeyeceğini varsayarsak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha iyice soyup soğana çevirmeyeceksin."

Pickles incinmiş görünüyordu. "Öyle bir şey yapmam. Beni o kadar aptal mı sanıyorsun? Birincisi, *kafana vurmaya* çalışan insanlara ne yaptığını gördüm. İkincisi, zaten bir düzine karanlık köşeyi geçtik." Pickles kocaman gülümsedi. Hadrian bu gülümsemeyi bir kısmı yaramazlık, bir kısmı gurur ve iki kısmı da sadece hayatta olmanın mutluluğu olarak yorumladı. Buna itiraz edemezdi. Ayrıca Pickles'ın hissettiği gibi hissettiği son anı da hatırlayamıyordu.

Zorla askere alma çetesinin lideri haklıydı. Pickles, Hadrian'dan sadece dört ya da beş yaş küçük olabilirdi. *Beş*, diye düşündü. *Benden beş yaş küçük. Ben ayrılmadan önceki halim. O zamanlar ben de böyle gülümser miydim?* Pickles'ın ne kadar süredir tek başına olduğunu ve beş yıl sonra da bu gülümsemeye sahip olup olmayacağını merak etti.

"Hadrian, Hadrian Blackwater." Elini uzattı.

Oğlan başını salladı. "Güzel isim. Çok güzel. Pickles'tan daha iyi, ama ne Pickles'tan daha iyi ki?"

"Adını annen mi koydu?"

"Oh, elbette. Söylentilere göre, aynı turşu kasasında hem gebe kalınmış hem de doğmuşum. Böyle bir efsaneyi kim inkar edebilir ki? Doğru olmasa bile, bence doğru olmalı."

Labirentten çıkarak daha geniş bir caddeye vardılar. Yükseklik kazanmışlardı ve Hadrian, geldiği geminin iskelesini ve direklerini aşağıda görebiliyordu. Hâlâ oldukça kalabalık bir grup toplanmıştı; kalacak yer arayan ya da eşyalarını arayan insanlar. Hadrian, limana yuvarlanan çantayı hatırladı. Kaç kişi daha yeni bir şehirde, neredeyse hiçbir şeyi olmadan mahsur kalacaktı?

Bir köpeğin havlaması Hadrian'ın dönmesine neden oldu. Dar sokağa baktığında, bir hareket gördüğünü sandı ama emin olamadı. Kıvrımlı sokağın uzunluğu boyunca tek bir fener vardı. Ay ışığı geri kalanını aydınlatıyor, mavi-gri lekeler oluşturuyordu. Burada bir kare, orada bir dikdörtgen, görmek için yeterli değildi ve mesafeyi tahmin etmek için zar zor yeterliydi. Başka bir fare miydi? Daha büyük görünüyordu. Bekledi, bakakaldı. Hiçbir şey hareket etmedi.

Geriye baktığında, Pickles meydanın büyük bir kısmını geçerek Hadrian'ın sevincine, başka bir rıhtıma ulaşmıştı. Bu rıhtım, geceleri geniş bir karanlık alanı andıran büyük Bernum Nehri'nin ağzında bulunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karanlık bir genişlik gibi görünüyordu. Dar sokaklara son bir kez baktı. Hâlâ hiçbir şey hareket etmiyordu. *Hayaletler*. Hepsi bu... Onu takip eden geçmişi.

Hadrian ölüm kokuyordu. Bu, başkalarının koklayabileceği veya suyla yıkanabilecek türden bir koku değildi, ama uzun bir içki gecesinin ardından terle ıslanmış gözenekler gibi üzerinde kalmıştı. Ancak bu koku alkolden gelmiyordu; kandan geliyordu. İçmekten değil - Hadrian bunu yapan bazılarını tanıyordu. Kokusu, içinde yuvarlanmasından geliyordu. Ama artık hepsi bitmişti, ya da en azından yeni ayılmış birinin kesinliği ile kendine böyle söylüyordu. O, farklı bir Hadrian'dı, dünyanın öbür ucunda bıraktığı ve hala kaçtığı daha genç bir versiyonuydu.

Pickles'ın hala çantasını taşıdığını fark eden Hadrian, mesafeyi kapatmak için koştu. O yetişmeden önce, Pickles yine başını belaya soktu.

"O onun!" diye bağırdı Pickles, Hadrian'ı işaret ederek. "Ben de onun, tekne ayrılmadan önce ona ulaşmasına yardım ediyordum."

Çocuk altı asker tarafından çevrilmişti. Çoğu zincir giyiyor ve kare kalkanlar taşıyordu. Ortadaki, miğferinde süslü bir tüy olan asker, omuzlarında ve göğsünde katmanlı zırh ve çivili deri etek giyiyordu. Pickles, diğer ikisi çocuğu tutarken onunla konuşuyordu. Hadrian yaklaşınca hepsi ona baktı.

"Bu senin çantan mı?" diye sordu memur.

"Evet, öyle ve o doğru söylüyor." Hadrian işaret etti. "Beni şuradaki mavna teknesine götürüyor."

"Güzel şehrimizi terk etmek için acele ediyorsun, değil mi?" Memurun sesi şüpheliydi ve konuşurken gözleri Hadrian'ı taradı.

"Vernes'e alınmayın ama evet. Kuzeyde işim var." Memur bir

adım daha yaklaştı. "Adın ne?" "Hadrian Blackwater."

"Nerelisin?" "Aslen

Hintindar."

"Aslen mi?" Sesindeki şüphe, kaşlarının yukarı kalkmasıyla birlikte arttı.

Hadrian başını salladı. "Birkaç yıldır Calis'teyim. Az önce Dagastan'dan döndüm."

Memur rıhtıma, sonra Hadrian'ın diz boyu thawb'ına, bol pamuklu pantolonuna ve keffiyeh başlığına baktı. Eğilip kokladı ve yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle gemideydin ve bu kıyafet kesinlikle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Calian tarzı." Diye iç geçirdi, sonra Pickles'a döndü. "Ama bu hiç gemide bulunmamış. Seninle birlikte gideceğini söylüyor. Doğru mu?"

Hadrian, Pickles'a baktı ve çocuğun gözlerinde umut gördü. "Evet. Onu benim... ah... benim... hizmetçim olarak işe

aldım." "Bu kimin fikriydi? Onun mu, senin

mi?"

"Onun, ama çok yardımcı oldu. O olmasaydı bu mavna bulamazdım."

"Bir gemiden yeni indin," dedi memur. "Başka bir gemiye binmek için bu kadar hevesli olman tuhaf görünüyor."

"Aslında değilim, ama Pickles mavnanın kalkmak üzere olduğunu ve birkaç gün başka mavna olmayacağını söylüyor. Bu doğru mu?"

"Evet," dedi memur, "ve çok da uygun."

"Sorun nedir, sorabilir miyim? Rehber tutmak ve onunla seyahat etmek için para ödemek yasak mı?"

"Hayır, ama bu kasabada bazı kötü olaylar yaşandı, gerçekten kötü olaylar. Bu yüzden doğal olarak, ayrılmak isteyen herkese, en azından son birkaç gündür burada olan herkese ilgi duyuyoruz." Pickles'a doğrudan baktı.

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Pickles.

"Sen öyle diyorsun, ama bir şey yapmamış olsan bile, belki bu konuda bir şeyler biliyorsundur. Her halükarda ortadan kaybolma ihtiyacı hissedebilirsin ve şüphe altında olmayan birine yapışmak, beladan kurtulmak için iyi bir yol olur, değil mi?"

"Ama cinayetler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Memur Hadrian'a döndü. "Gidebilirsin, ama acele etsen iyi olur. Zaten yolcuları çağırdılar."

"Peki ya Pickles?"

Başını salladı. "Onun seninle gitmesine izin veremem. Cinayetten suçlu olması olası değil, ama katilin kim olduğunu biliyor olabilir. Sokak yetimleri, kaçınabileceklerini düşündükleri zaman, konuşmak istemedikleri birçok şey görürler."

"Ama size söylüyorum, ben *hiçbir şey* bilmiyorum. O tepeye bile çıkmadım."

"O zaman endişelenecek bir şeyin yok."

"Ama..." Pickles ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Beni buradan götürecekti. Kuzeye gidecektik. Üniversiteye gidecektik."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hey! Hey! Yolcular için son çağrı! Colnora'ya giden mavna! Son çağrı!" diye bir ses bağırdı.

"Dinle," Hadrian cüzdanını açtı, "bana bir iyilik yaptın ve bunun karşılığı var. Şimdi, onların sorularını bitirdikten sonra, hala benim için çalışmak istiyorsan, bu parayı Sheridan'da benimle buluşmak için kullanabilirsin. Kuzey'e giden bir sonraki mavna veya at arabasına bin, ne olursa olsun. Belki bir ay, en azından birkaç hafta orada olacağım." Hadrian, çocuğun eline bir bozuk para sıkıştırdı. "Gelirsen, Profesör Arcadius'u sor. Benim buluşacağım kişi o ve sana beni nasıl bulacağını söyleyebilir. Tamam mı?"

Pickles başını salladı ve biraz daha iyi göründü. Paraya bakınca gözleri büyüdü ve eski dev gülümsemesi geri döndü. "Evet, efendim! Hemen oraya geleceğim. Bana güvenebilirsiniz. Şimdi mavna kalkmadan koşmalısınız."

Hadrian ona başını salladı, çantasını aldı ve uzun bir düz teknenin iskelesinde bekleyen bir adamın bulunduğu rıhtıma doğru koştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2 GWEN

Gwen, ikinci katta çığlıklar başladığı anda çok geç kalacağını biliyordu. Tavan sallandı ve barda toplanmış olanların içkilerine kir düştü. Yukarıdan gelen gürültü, sanki Avon'un kafasına sopayla vuruyormuş gibi geliyordu.

Hayır, sopa değil. Kafasını yere vuruyor.

"Avon!" diye bağırdı Gwen ve merdivenlere doğru koştu.

Dönüşte hızını kesmek istemeyen Gwen, omzunu merdivenlerin üstündeki duvara çarptı ve küçük bir aynayı düşürerek parçaladı. Gwen koridorda koşmaya başladı. Çığlıklar insanlık dışıydı, sanki bir mezbahadan geliyordu — mahkumların boşuna çığlıkları.

Stane onu öldürüyor.

Gwen mandalı tırmaladı ve itti, ama içerideki sürgü kilitlenmişti. Kapı açılmıyordu. Kendini kapıya attı, ama ahşap onun hafif ağırlığını umursamadı. İçeride, vurma sesleri yumuşadı, sulu bir hale geldi. Artık boğuk bir gümbürtü değil, ıslak bir şaplak sesine dönüşmüştü. Çığlıklar fısıltı halindeki inlemelere dönüştü.

Gwen, Mae'nin East March'tan gelen kızıl saçlı bir adamı ağırladığı koridorun karşısındaki kapıyı açtı. Mae korkuyla çığlık attı. Avon'un çığlıkları ile ne yapıyorlarsa, yaptıkları şey durmuştu. Gwen, yatağın ayak ucundaki gevşek direği tekmeledi. Marangoz, çerçeveyi sağlam akçaağaç kütüklerinden yapmıştı, ancak parçaları birleştirirken

Parçaları birleştirirken berbat bir iş çıkarmıştı. İki tekme daha attı ve ayak devrildi, yatak Mae ve East March'tan gelen kızıl saçlı adamla birlikte yere çöktü.

Bir şövalye gibi koşan Gwen, direği Avon'un kapısına sapladı. Darbe, direği ellerinden fırlattı ama yüzeyinde büyük bir çukur bıraktı ve çerçeveyi parçaladı. Raynor Grue merdivenlerin tepesinde belirirken, Gwen telaşla direği tekrar yakaladı.

"Lanet olsun, seni aptal sürtük! Dur!"

Gwen tüm gücüyle kapıya tekrar vurdu, aynı noktayı hedefledi ve aşağı yukarı oraya isabet etti. Çerçeve parçalandı ve kapı açıldı. İvme onu içeriye taşıdı ve kan gölünün içinde yere düştü.

"Büyük Maribor'un sakalı!" Grue, kapının eşiğinde durarak küfretti.

Stane, Avon'un üstündeydi, elleri hala onun boynundaydı. "Çığlık atmayı kesmiyordu."

Avon'un gözleri açıktı ama görmüyordu, sarı saçları kırmızıya boyanmıştı.

"Çık buradan!" dedi Grue, Gwen'i yakalayıp koridora sürükledi.
"Aşağı in! Bana yeni bir kapı ve yatak borçlusun."

"Öldü mü?" diye sordu Stane, hala çıplak bacaklarıyla Avon'un üzerinde otururken, terden kayganlaşmış cildi ve kanla kaplı göğsüyle.

Grue, botuyla Avon'un kafasına hafifçe vurdu. "Evet, onu sen

öldürdün." "Seni piç kurusu!" Gwen, Stane'e saldırdı.

Grue onu yakaladı ve geriye doğru itti, Gwen tökezleyip düştü. "Kapa çeneni!" diye bağırdı.

"Üzgünüm, Grue," dedi Stane.

Grue yüzünü buruşturdu ve başını salladı, ahşap zemine yayılan kanı inceledi. Gwen, duruşundan ve aşağı doğru kıvrılan ağzından, Avon'u zamansız ölen güzel bir genç kız olarak değil, sadece temizlenmesi gereken bir pislik olarak gördüğünü anlayabilirdi.

Grue iç geçirdi. "Özür istemiyorum, Stane. Bunun bedelini ödeyeceksin. Avon popüler biriydi."

"Ne kadar?"

Grue her zamanki gibi bir an düşündü, kürdan çiğneyip dişlerini emdi. "Seksen beş gümüş tenent."

"Gümüş mü? Seksen beş mi? O sadece altı bakır paraya mal oluyordu!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu öldürdün, seni aptal orospu çocuğu! Onun gelecekte kazanacağı her şeyi kaybettim. Senden altın almalıyım!"

"O kadar param yok."

"Bulmak zorundasın." Stane

başını salladı. "Bulacağım."

"Bu gece."

Stane tereddüt etti, sonra kabul etti. "Tamam, bu gece."

"Gwen, bir kova al ve bunu temizle. Sen de, Mae. Red, bu gecelik işin bitti. Git buradan ve çıkarken Willard'ı da gönder. Cesedini merdivenlerden aşağı indirmek için yardıma ihtiyacım olacak."

"Onun bu yaptığını yanına bırakamazsın," dedi Gwen dişlerini sıkarak ayağa kalkarken. Gözyaşları henüz akmaya başlamamıştı ve nedenini merak etti. Belki de hala çok kızgındı. Kapının kırılması kanını kaynatmıştı ve henüz sakinleşmemişti.

"Zararları ödeyecek, tıpkı senin ödeyeceğin gibi."

"Öyleyse, ben de zarar vermeye devam edeceğim." Gwen yatak direğini aldı ve Stane'in kafasına doğru saldırdı. Başarabilirdi, ama Grue kolunu yakaladı. Onu döndürdü ve elinin düz kısmıyla yanağına sertçe vurdu. Gwen tekrar geriye düştü. Yatak direği kapı çerçevesinden geriye kalan kısmına çarptı ve koridorda zararsız bir şekilde yuvarlandı.

"Aşağı in! Mae, o kovayı buraya getir ve Willard nerede? *Willard!*"

Gwen sersemlemiş bir şekilde oturdu. Eğer yumruğunu kullanmış olsaydı, bir süre yerde kalır, belki dişlerini tükürürdü. Ama Grue kızlarını nasıl idare edeceğini biliyordu ve mümkünse onlara iz bırakmamaya çalışıyordu. Yanağında hala sıcaklık ve çenesinde yüzüne yayılan ağrı varken, Gwen kalktı ve aşağı koştu. The Hideous Head Tavern and Alehouse'un ön kapısından içeri girip şerifin ofisine doğru koşarken, bardaki herkes yolundan çekildi.

Sonbahar rüzgârının estiği gece soğuktu, ama Medford'un çatlamış çamurlu sokaklarında koşarken bunu neredeyse hiç fark etmedi. Kimse dışarıda değildi, tüm iyi insanlar uyuyordu.

Kapıyı çalmadı, sadece itip açtı.

Ethan sandalyede uyuyordu, başı masanın üzerinde kollarının arasında yatıyordu. Gwen masanın ayağına tekme attı ve adam kızarmış bir bıldırcın gibi

sıçradı. "Ne oluyor..." Ses tonu kızgın geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güzel.

Onun öfkelenmesini istiyordu. Onun kaynamasını istiyordu.

"Stane, The Hideous Head'de Avon'u öldürdü," diye bağırdı, Ethan'ı irkiltti. "O piç, kafatasını çatlatana kadar kafasını yere vurdu. Grue'ya bunu yapacağını söylemiştim. Stane'i geri almamasını söylemiştim, ama dinlemedi. Şimdi oraya git!"

"Tamam, tamam." Ethan sandalyeden kılıç kemerini aldı ve onu takip ederken kemeri bağladı.

Wayward Caddesi'nde yürürken ona, "Üç gün önce Jollin'in gözünü morartmıştı," dedi. Ethan, ona göre yeterince hızlı hareket etmiyordu. Zamanın önemi yoktu. Avon'un durumu düzelmeyecek, Stane de akıllanmayacaktı. Yine de adaletin yerini bulmasını, doğru ve hızlı bir şekilde yapılmasını istiyordu. Stane, Avon'dan daha uzun yaşamayı hak etmiyordu ve Gwen'in gözünde aldığı her nefes bir suçtu. "Ve bir ay kadar önce Abby'nin kolunu kırdı. Grue, Avon'u kendisiyle gelmeye zorlayarak aptallık etti. O biliyordu ve korkuyordu, ama Stane bizi böyle seviyor. Korku onu heyecanlandırıyor ve ne kadar heyecanlanırsa o kadar çok zarar veriyor. Ve Avon... Maribor onu seviyor... O tamamen dehşete kapılmıştı. Grue daha akıllı davranmalıydı."

Tavernanın kapısı hâlâ açıktı ve verandadan çukurlu yola uzun bir ışık huzmesi düşüyordu. Belki o da onu kırmıştı; öyle olmasını umuyordu. Sarhoşlar gitmişti, muhtemelen kovulmuşlardı. Grue ve Willard, yataktan aldıkları battaniyeye sarılmış Avon'u aşağı indiriyorlardı. Battaniyenin bir ucu merdivenlerden aşağıya koyu bir çizgi halinde damlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun Ethan?" Grue'nun boynundaki damarlar gerginlikten belirginleşmişti. Bağırmıyordu, sadece kızgındı, bu da normale döndüğü anlamına geliyordu.

"Ne demek istiyorsun? Kızın gelip beni aldı." "Onu
ben göndermedim."

"Beni derin uykumdan uyandırdı, o yüzden buradayım. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Grue.

"Hiçbir şey yokmuş gibi görünme. Battaniyenin içindeki
Avon mu?" "Sana ne?"

"Adaletin yerini bulmasını sağlamak benim işim. Stane
yukarıda mı?" "Evet."

"Öyleyse onu buraya getir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Grue kaşlarını çattı, tereddüt etti, sonra yükün kendi tarafını yere bıraktı. "Git onu getir, Willard."

Gwen, Stane ve Grue'ya çok kızgın olsa da, kendisinin de suçlu olduğunu düşünmeden edemiyordu. Herkesten daha fazla, ne olacağını biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı, Avon'u oradan çıkarmalıydı, ama kendisi bile oradan çıkamıyordu. Ama belki bir şeyler yapabilirdi, herhangi bir şey. Yapmadı. Şimdi Avon ölmüştü.

Gwen, battaniyenin ucunda oluşan küçük su birikintisine bakarak, nasıl hala ayakta durabildiğini merak etti. Suçluluk duygusu içini parçalıyor, onu parçalara ayırıyordu. *İç organları parçalanmışken nasıl ayakta kalabilirdi?*

Stane pantolonunu ilikleyerek merdivenlerden indi, güneşte solmuş gömleğinin üzerinde parmak izleri şeklinde kan lekeleri vardı. Burnunu sildiği yüzünde daha fazla kan vardı.

"Bu kızı sen mi öldürdün?" diye sordu Ethan.

Stane konuşmadı. Sadece başını salladı ve burnunu

çekti. "Bu ciddi bir suç. Anlıyorsun, değil mi?" "Evet,

efendim."

Gwen, Grue'nun ona öfkeyle baktığını fark etti. Sonra bunun bedelini ödeyecekti, ama Stane'in Avon'la aynı cezayı çekmesini görmek için dayak yemeye değerdi. Tabii ki aynı şey olmayacaktı. Ethan onun kafasını defalarca yere vurmayacaktı. Onu sadece asacaklardı. Ama bu herkesin gözü önünde olacaktı. Ölmeden önce aşağılanacaktı. En azından bu bir şey olurdu.

Ethan yüzündeki saçları eliyle geriye itti ve elini ensesine götürdü. Battaniyeye sarılmış cesede bakarken alt dudağını ısırdı. Sonunda nefes aldı ve Stane'e seslendi. "Tazminat ödemen gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Stane gergin bir şekilde.

"Grue'ya zararlarını tazmin etmelisin. Kaybını ona öde."

"Bunu zaten hallettik," dedi Grue. "Bana seksen beş ödeyecek."

"Gümüş … değil mi?" Ethan diye sordu başını sallayarak.

"Adil bana Başka başka hasar var mı?"

"Kırık bir kapı, ayna ve yatak, ama bunları o yaptı." Grue, Gwen'i işaret etti. "Bunları o ödeyecek."

"Onu çıkarmak için burayı mahvetti mi?" Ethan battaniyeyi işaret etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanırım öyle."

"Bana kalırsa, Avon'u dövmeseydi bunları yapmazdı, o yüzden Stane de bunların hesabını soracak. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Şerif başını salladı. "Tamam o zaman."

Ethan bir adım geri attı ve Gwen onun dönmeye başladığını gördü. "Hepsi bu mu? Bu doğru değil. O bedelini ödemeli.

Ödeyecek. Seksen beş yaşında

ve...

"Bir kadın öldü! Onu öldürdü ve ölmesi gerekiyor."

"Bir fahişe," diye düzeltti Grue.

Gwen ona öfkeyle baktı.

"Bir *fahişe* öldü, bu aynı şey değil. Kimse işini yapan bir adamı biraz fazla heyecanlandığı için idam etmeyecek."

"O *öldü*!"

"Ve *ben* mağdurum. Anlaşma adil diyorsam, o zaman konu kapanmıştır. Bu seni hiç ilgilendirmez. Şimdi sus."

"Bunu yapamazsın," dedi Gwen Ethan'a.

"Ailesi var mı?" diye sordu.

Gwen başını salladı. "Eğer herhangi birimizin ailesi olsaydı, sence burada olur muyduk?"

"O zaman bu onu sorumlu kılar. O memnun, bu yüzden bu mesele kapanmıştır." Grue'ya döndü. "Öğleden önce cesedi şehir surlarının dışına çıkar, yoksa polis memuru beni yakalar ve ben de senin yerine geçmek için peşine düşerim. Anladın mı?"

Grue başını salladı ve Ethan ayrıldı.

İki adam tekrar bohçayı kaldırdı ve ön kapıya doğru yöneldi. Gwen'in yanından geçerken Grue, "Döndüğümde kim dayak yiyecek tahmin et?" dedi.

Grue ve Willard dışarı çıktılar, Gwen ise Mae ve Jollin'e bakarak kaldı. Aralarında Stane duruyordu.

Ona gülümsedi ve göz kırptı. "Seninle birlikte olmaktan keyif alacağım." Sesini alçaltarak ekledi, "Seksen beş daha biriktirir biriktirmez." Ona doğru bir adım attı.

"Seni bir daha buraya asla sokmayacak."

"Grue?" O güldü. "Avon ilk değil. Roe'da başka bir kız daha vardı. Ödeme yaparsam, seni bir fiyonkla sararlar." Mae'ye, sonra Jollin'e baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Merak etmeyin. Sizi de unutmayacağım."

Gwen'in midesini bulandıran küçük bir kahkaha daha attı. Stane kapıya doğru yürüdü, ama çıkmak yerine kafasını dışarı çıkardı ve her iki tarafa da baktıktan sonra kapıyı kapattı. Arkasını döndüğünde sırıtıyordu ve gözleri Gwen'e sabitlenmişti.

"Koş!" diye bağırdı Jollin.

Gwen arka kapıya doğru koşarken, onun küfrettiğini duydu. Muhtemelen Avon'un kanının oluşturduğu su birikintisinde kayarak sert bir şekilde düştü. Bir sandalye veya masa devrilmiş gibi bir ses de duyuldu, ama o sırada Gwen karanlıkta eteğini kaldırmış koşuyordu. Dericinin dükkânını geçip, binaların arkasında akan lağım nehrini geçen birkaç dar tahta kalas olan "köprülere" doğru koşmaya başladı. Çok korkmuştu, çok hızlı gidiyordu. Ayakları kaygan, dengesiz tahtalardan kaydı ve öne doğru çamurun içine düştü. Gwen'in kolları dirseklerine kadar battı, ama yüzünü kurtardı.

Adamın üzerine atlayacağını, kanlı elleriyle boğazını sıkıp onu idrar ve gübre kokan pis çorbaya zorlayacağını düşündü. Döndü, ama adam orada değildi. Kimse yoktu. Gwen yalnızdı.

Kollarını çekip, bulabildiği temiz kısımlarına sildi. Çok az buldu ve hayal kırıklığıyla sonunda gözyaşları akmaya başladı. Pis hendeğin yanında oturup, karnı ağrıyana kadar hıçkırarak ağladı ve her nefes alışında lağım kokusu burnuna doldu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye bağırdı. "Ne yapmam gerektiğini söyle!" Bir avuç gübre ve çamuru toplayıp, tüm gücüyle fırlattı. Başını geriye eğip gökyüzüne doğru bağırdı. "Beni duyuyor musun? Ben yeterince güçlü değilim. Annem gibi ben de kırılacağım." Titreyerek nefes aldı. "Ve ben önce kırılmazsam, o beni öldürecek. Beni, Jollin'i, Mae'yi ve diğerlerini. Artık... Artık bekleyemem. Beni duyuyor musun? Yapamıyorum. Beş yıl oldu! Artık onu bekleyemem."

Titreyerek nefes nefese cevap bekledi, ama tek duyduğu rüzgârın sesi oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

BERNUM NEHRI MAVNASINDA

Hadrian, iki büyük iş atı tekneyi Bernum Nehri'nde çekerek ilerlerken, nehir mavnasının güvertesinde çömeldi. Başını kaldırıp sabah sisinin içinden tanıdık bir şey görmeye çalıştı. Nehrin ötesindeki tepelerde uzanan tarlaları ve küçük kasabaların silüetlerini görebiliyordu. Her şey garip geliyordu. Burası, tuhaf insanlar, gelenekler ve aksanlarla dolu yabancı bir ülkeydi. Kendini rahatsız ve yersiz hissediyordu, nasıl davranması veya ne söylemesi gerektiğini hiç bilemiyordu. Herkesin onu bir yabancı olarak gördüğünü düşünüyordu, oysa o anda evinden yarım günlük yürüme mesafesinden daha az bir uzaklıkta olduğunu tahmin ediyordu.

Tombul adam teknenin kabininden çıktı, göğsüne vurarak derin nefesler aldı. "Serin bir sabah, değil mi?" dedi, gökyüzüne bakarak.

Maribor tanrısına konuşuyor olabilirdi, ama Hadrian yine de cevap verdi. "Soğuk. Soğuğa alışkın değilim." Rüzgardan korunmak için burayı seçmişti. Sahip olduğu her şeyi giymişti, iki çift pijama pantolonu, seyahat ve giyim thawb'ı, geniş bir kemer, pelerini ve başörtüsü dahil. Yine de üşüyordu. Colnora'ya vardıklarında, zırh gibi ağır bir şey, yünlü bir şey almayı planlıyordu. Fazladan kiloları olmadan çıplak hissediyordu.

"Dagastan'dan yeni geldin, değil mi? Orası sıcak olmalı."

Hadrian thawb'ını sıktı. "Ben ayrıldığımda keten giyilebilecek hava vardı."

"Kıskanıyorum." Adam cüppesini sıkıca çekti. Sanki bir gecede mucizevi bir dönüşüm gerçekleşmesini beklermişçesine, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle mavnanın etrafına bakındı. Omuz silkti ve Hadrian'ı taklit ederek rüzgardan korunacak bir yere oturdu, böylece ikisi karşı karşıya geldiler. "Ben Iber'den Sebastian." Adam elini uzattı.

"Hadrian," dedi, adamın elini sıkarak. "Diğer ikisiyle birlikte misin?" Hadrian, önceki gece Sebastian ve iki arkadaşını görmüştü, hepsi de aynı şekilde özenle işlenmiş cüppeler giymişlerdi. Tüm acele etmesine rağmen, rıhtım işçileri çok sayıda sandığı gemiye kaldırmak için uğraşırken mavna gecikti. Üçü, her çarpma ve itişte işçilere emirler yağdırıp azarladılar.

Adam başını salladı. "Samuel ve Eugene. Aynı işi yapıyoruz." "Tüccar mısınız?"

Sebastian gülümsedi. "Öyle bir şey." Gözleri Hadrian'ın beline asılı kılıçlara kaydı. "Peki ya sen? Asker misin?"

Adam da gülümsedi. "Öyle bir şey."

Sebastian güldü. "İyi dedin. Ama cidden, silah taşımak için bir neden yok. Geri kalanımız çelik giymiyoruz, o yüzden neden zahmet ediyorsun anlamıyorum... Ah, tamam... Anladım!"

Hadrian adamı inceledi. Tecrübesine göre iki tür insan vardı: güvenebileceğiniz tür ve *diğer tür*. Son beş yılda Hadrian, metal giyen, yaralı ve eksik dişlerinin arasından ıslık çalan adamlara güvenmeye başlamıştı. Sebastian kalın, pahalı ve lüks cüppeler giyiyordu ve her iki elinde de altın yüzükler takıyordu. Hadrian onun türünü de görmüştü. Sebastian ne söylemek üzereyse, hoşuna gitmeyeceğini tahmin ediyordu. "*Ne* görüyorsun*?*"

Sebastian sesini alçaltarak konuştu. "Cinayetleri duymuşsundur. Kasaba muhafızları her yerdeydi ve biz yola çıkarken bile sorular soruyorlardı."

"Vernes'teki cinayetlerden mi bahsediyorsun?"

"Evet, aynen öyle. Üç gece üst üste üç cinayet." "Ve benden şüpheleniyorsun?" diye sordu Hadrian.

Sebastian güldü. "Kesinlikle hayır! Sen Calis'ten gelen *Eastern Star* gemisinden inenlerden birisin. Kıyafetlerin seni ele veriyor. Kendimden şüphelenmek daha mantıklı olur. En azından benim fırsatım vardı. Sen kasabada bile değildin."

"Yani seni şüphelenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hiç de değil. Ortaklarım nerede olduğumu doğrulayabilir ve dümenci size biletlerimizi haftalar öncesinden aldığımızı söyleyecektir. Ayrıca, ben bir suikastçıya benziyor muyum?"

Hadrian hiç suikastçı görmemişti, ama Sebastian da öyle birine benzemiyordu. Yuvarlak ve yumuşak, tombul parmakları ve bulaşıcı bir gülümsemesi olan Sebastian, daha çok imzasız bir mektupla cinayet emri veren türden biriydi.

"Ama sana kim öyle göründüğünü söyleyeyim." Sebastian'ın gözleri, geminin pruvasında duran pelerinli bir figüre kaydı. Adam onlara sırtını dönmüştü ve güneşin sıcaklığını aramak yerine, üst üste yığılmış sandıkların gölgesinde duruyordu. "*O* bir suikastçıya benziyor."

"Kapüşon taktığı için mi ondan şüpheleniyorsun?"

"Hayır, gözleri yüzünden. Onları gördün mü? Soğuk, sana söylüyorum. Ölü gözler. Ölüm görmeye ve ölüm dağıtmaya alışkın gözler."

Hadrian alaycı bir gülümsemeyle, "Bir adamın gözlerinden bunu anlayabiliyorsun, öyle mi?" dedi. "Kesinlikle. Öldürmeye alışkın bir adamın gözleri kurt gibi olur; ruhsuz

ve kana susamış." Sebastian öne eğildi ama gözlerini pruvadaki adamdan ayırmadı. "Bazı gerçekleri öğrenmek masumiyetimizi elimizden aldığı gibi, can almak da bir adamın ruhunu elinden alır. Her cinayet, insanlıktan bir parça çalar, ta ki katil bir hayvandan farksız hale gelene kadar. Ruhun yerini açlık alır. Kaybedilen şeyin özlemi, ama masumiyet gibi, ruh da asla geri getirilemez. Neşe, sevgi ve huzur böyle bir bedenden kaçar ve onların yerine kan ve ölüm arzusu filizlenir."

Sebastian, bu tür şeyleri bilen bir adam olarak ciddi bir tonla konuştu. Kendine güveni ve rahat tavırları, deneyimden doğan bir bilgelik olduğunu düşündüren bir dünyevilik yayıyordu. Ancak Sebastian'ın söyledikleri doğruysa, Hadrian, Vernes'li tombul tüccarın Hadrian'ın gözlerini gördükten sonra bu kadar yakın oturmayı seçeceğinden şüphe duyuyordu.

"Sana başka bir şey daha söyleyeyim. Son dakikada tek bir çanta veya bavul bile olmadan gemiye bindi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"O biletini aldığında ben güvertedeydim. Neden bu kadar geç kaldı? Kim birdenbire bu kadar kuzeye giden bir gemiye atlar ki? Ve neden bagajı yoktu? İnsanlar uzun gezilere öğleden sonra keyifli bir tekne turuna çıkarmış gibi çıkmazlar, değil mi? Belki de muhafızların aramalarından kaçtı ve mavna kaçış yolu olarak gördü."

"Ben de geç geldim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ama en azından bir çanta taşıyordun."

"İşte buradasın, Sebastian!" İki arkadaşı kabinden çıktı.

Samuel daha yaşlı olanıydı. Uzun ve zayıf, hamur gibi gerilmiş gibi görünüyordu. Cüppesi bol duruyordu, kolları o kadar uzundu ki ellerini tamamen örtüyor, sadece parmak uçlarını gösteriyordu. Diğeri Eugene'di. O çok daha gençti, Hadrian'ın yaşlarında ve vücudu henüz Samuel'inki gibi mi yoksa Sebastian'inki gibi yuvarlak ve tombul mu olacağına karar vermemişti. O da güzel bir cüppe giyiyordu, omuzlarında güzel bir altın toka ile tutturulmuş koyu bordo renkli.

İkisi de yorgun görünüyordu, sanki bütün gece ağır işlerde çalışmışlar gibi, yataktan yeni kalkmış gibi değil. Samuel, pruvada başlıklı yolcuyu gördü ve Eugene'e dirsek attı. "O hiç uyumuyor mu?"

"Vicdan azabı bunu yapar," diye cevapladı Eugene.

"Öyle bir adamın vicdanı yoktur," dedi Sebastian, fısıltıyla bir açıklama yapılabiliyorsa.

Yukarıda, dengesiz bir V şeklinde uçan kazlar mavi gökyüzünü geçerek gürültüyle uçuyorlardı. Herkes başını kaldırıp onların geçişini izledi, sonra kazlar kışın geldiğini haber vermiş gibi pelerinlerini ve cüppelerini düzelttiler. Eugene ve Samuel Sebastian'a katıldılar, üçü de ısınmak için birbirlerine sokuldular.

Sebastian başını sallayarak selam verdi. "Bu Hadrian... şey, Hadrian..." Parmaklarını şıklattı ve yardım aradı.

"Blackwater." Elini uzattı ve her biriyle tokalaştı. "Nerelisin,

Hadrian?" diye sordu Eugene. "Aslında hiçbir yerden."

"Evsiz bir adam mı?" Samuel'in sesi burunlu ve biraz şüpheliydi. Hadrian, onu bir rahibin verdiği parayı sayan türden bir adam olarak hayal etti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Eugene. "Calis'ten gelen gemiden indi. Dün gece bunu konuşmuştuk."

"Aptal olma Eugene," dedi Sebastian. "Calis'lilerin kumral saçları ve mavi gözleri olduğunu mu sanıyorsun? Calis'liler esmer, kaba ve ölçülemeyecek kadar zekidir. Hiçbirine güvenmeyin."

"O zaman Calis'te ne yapıyordun?" Eugene'nin sesi sorgulayıcı ve kindardı, sanki Hadrian onu aptal ilan etmiş gibi.

"Çalışıyordum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanırım servet kazanıyordu," dedi Sebastian, Hadrian'ı işaret ederek. "Adamın cüzdanı ağır. Senin de onun yarısı kadar başarılı olman gerekirdi, Eugene."

"Eminim hepsi Calian bakır dinleridir." Eugene acımasız ses tonunu sürdürdü. "Öyle olmasaydı, bizim gibi kaliteli yünlü bir cüppe giyerdi."

"O, kaliteli çelik kılıç taşıyor, hatta iki tane. O yüzden sözlerini daha dikkatli seçmelisin," dedi Sebastian.

"Üç tane," diye ekledi Samuel. "Bir tane daha kabininde saklıyor. Büyük bir tane." "İşte bu, Eugene. Adam tüm parasını çeliğe harcıyor, ama
onu hakaret etmeye devam et. Samuel ve ben sensiz de gayet iyi idare ederiz."

Eugene kollarını göğsünde kavuşturdu ve geçen tepeleri izledi. "Mesleğin nedir?" diye sordu Samuel, gözleri Hadrian'ın
cüzdanına odaklanarak sordu.

"Eskiden askerdim."

"Asker mi? Zengin bir asker duymadım hiç. Hangi ordudaydın?"

Hadrian *hepsinde* diyecek neredeyse, ama bu dürtüye direndi. İlk başta komik gelse de, bir an sonra gerçeklik onu üzdü ve okyanusu aşarak geride bıraktığı geçmişini açıklamak istemedi. "Çok yer değiştirdim." Basit bir kaçamak, zahmetsiz bir manevra. Savaşta bu taktik hiçbir şeyi belirlemezdi, ancak yeterince yapıldığında bazen rakibi yorabilir veya sinirlendirerek pes ettirebilirdi. Samuel inatçı bir tip gibi görünüyordu, ama o anda kabin kapısı tekrar açıldı. Bu sefer kadın çıktı.

Adı Vivian'dı ve tüccarlar önceki gece tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. Ortaya çıkışı aynı büyüyü yarattı ve üçü, o güverteye adım attığı anda ayağa fırladılar. Diğerlerinden farklı olarak, Vivian yünlü cüppeler veya pelerinlerle kendini sarmalamamıştı. Sadece basit bir gri elbise giyiyordu, başarılı bir zanaatkarın genç karısının seçeceği türden bir elbise. Ne giydiği pek önemli değildi. Hadrian, onun bir çuvalı bile muhteşem gösterebileceğini düşündü. Vivian çok güzeldi, bu da çok şey ifade ediyordu, çünkü Hadrian, yerli kadınların, özellikle de Tenkins'lerin belki de dünyanın en güzelleri olduğu Calis'ten yeni gelmişti. Vivian onlara hiç benzemiyordu ve Hadrian bunun onun cazibesinin bir parçası olduğunu düşündü. Sarı saçlı, soluk tenli ve narin olan Vivian, erkeklerin arasında bir porselen heykelcik gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

. Vivian, Hadrian'ın iki yıldır birlikte olduğu ilk batılı kadındı.

Samuel, Vivian'ın kendisiyle Sebastian'ın arasına dikkatlice oturmasına yardım etti ve Eugene'e Hadrian'ın yanına oturması için yer bıraktı. "İyi uyudun mu?" diye sordu Eugene, gereğinden fazla ona yaklaşarak.

"Hiç de iyi değil. Dün geceki olayların etkisiyle korkunç kabuslar gördüm."

"Kabuslar mı?" Sebastian kaşlarını çattı. "Endişelenmenize gerek yok, sevgili hanımefendi. Vernes ve o iğrenç suçlar çok geride kaldı. Ayrıca, herkes o haydutun sadece erkekleri öldürdüğünü bilir."

"Bu pek de teselli olmuyor, efendim, ve *o* adam" — teknenin önündeki yalnız figürü işaret etti — "beni korkutuyor."

"Korkmayın, sevgili hanımefendi. Sadece bir aptal bu kadar küçük bir teknede kötü bir şey yapmaya kalkışır," dedi Samuel. "Suç işlemek için mahremiyet yok ve suçun ardından kaçacak yer yok."

"Sonuçları... Ne kadar zekisin, Samuel," dedi Vivian, ama tüccar kendi kelime oyununu anlamamış gibiydi.

"Ve şuraya bakın." Sebastian Hadrian'ı işaret etti. "Gemide genç bir asker var. Dagastan'ın vahşi doğasından yeni gelmiş. Onu olası bir saldırganlardan koruyacaksınız, değil mi?"

"Elbette," diye cevapladı Hadrian, ve bunu içtenlikle söyledi, ancak bunun sınanmamasını umuyordu. Kılıçları taktığına pişman olmaya başladı. Calis'te, kılıçlar onun keten thab'ı veya keffiyeh'i kadar sıradan bir şeydi ve aslında, en az bir tane kılıcı yanında taşımayan bir erkek tuhaf bulunurdu. Avryn'de kılıçların nadir olduğunu unutmuştu, ama şimdi onları kabininde bırakmaya başlamak garip olurdu. Beş yılın ardından kılıçları parmakları kadar onun bir parçası haline gelmişti ve onların yokluğu, kayıp bir diş kadar dikkatini dağıtırdı. Sebastian'ın önceki sonuçlarının ilk elden deneyimlerden çok hikayelere dayandığından emin olsa da, Hadrian tüccarın bir konuda haklı olduğunu biliyordu: öldürmenin bir bedeli vardı.

"Gördün mü?" Sebastian, sanki bir sihirbazlık numarası yapmış gibi ellerini çırptı. "Artık güvendesin."

Vivian zayıf bir gülümseme gösterdi, ama gözleri bir kez daha pruvaya ve kapüşonlu adama kaydı.

"Belki de içimizden biri onunla konuşmalı?" diye önerdi Eugene. "Onun hikâyesini öğrenirsek, korkacak bir şey kalmayabilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Genç çırağımızın haklı bir noktaya değindi," dedi Sebastian, sesinde genç adamın kaşlarını çatmasına neden olacak kadar şaşkınlık vardı. "Etrafta bir kaplan varken onun aç olup olmadığını bilmemek rahatsız edici. Git onunla konuş, Eugene."

"Hayır, teşekkürler. Benim fikrimdi."

"Ben kesinlikle yapamam," dedi Sebastian. "Ben çok konuşkanım. Bu özelliğim sık sık sorunlara yol açıyor. Adamı gereksiz yere kışkırtmak istemeyiz. Ya sen, Samuel?"

"Delirdin mi? Bir kaplana soru sormak için kuzuyu göndermezsin. Asker gitmeli. Korkacak hiçbir şeyi yok. Bir katil bile iki kılıçlı bir adama meydan okumadan önce iki kez düşünür."

Hepsi Hadrian'a baktı. "Ne

bilmek istiyorsun?"

"Adını," diye önerdi Sebastian. "Nereli olduğunu. Ne iş yaptığını..."

"Eğer o katilse..." diye araya girdi Vivian.

"Bununla başlamak isteyeceğinden emin değilim," dedi

Samuel. "Ama hepimizin bilmek istediği şey bu değil mi?"

"Evet, ama kim böyle bir şeyi itiraf eder ki? Bir resim oluşturmak için yeterli bilgiyi toplamak ve ondan gerçeği çıkarmak daha iyi olur."

"Ama doğrudan sorarsan, ona karşı uyanık olduğumuzu ve tetikte olduğumuzu fark eder. Herhangi bir planı varsa, bozulur ve terk eder."

"Durumu bir izleyeyim," dedi Hadrian, ayağa kalkarak.

Atlar, çekme yolunda ilerleyerek mavna nehirde sorunsuzca ilerliyordu. Yine de Hadrian, ön güvertede kısa basamakları tırmanırken ve brandalarla örtülmüş ve balık ağlarıyla bağlanmış kutuların etrafından dolaşırken adımlarına dikkat etti. Yeni bulunduğu noktadan Bernum'un genişliğini görebiliyordu. Rüzgâr yüzüne çarptı ve soğuk bir esinti ile çam kokusunu getirdi. *Yün*, diye kendine tekrar söz verdi. *Kalın* bir *gömlek ve ağır bir pelerin.*

"Affedersiniz," dedi Hadrian ve adam kısmen döndü, ancak yüzünü, hatta burnunu bile göstermeyecek kadar az döndü. Sebastian'ın yorumlarından sonra Hadrian, adamın gözlerini merak etmişti. "Benim adım Hadrian Blackwater."

"Tebrikler." Cevap, onu taşıyan rüzgâr kadar soğuktu. "Uh... sizin

adınız ne?"

Adam arkasını döndü. "Beni rahat bırak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece dostça davranıyorum. Hepimiz birkaç gün boyunca bu mavna üzerinde kapalı kalacağız. Birbirimizi tanısak iyi olur."

Hiçbir şey. Duvara konuşmak gibi.

Duvarlar genellikle kaleleri çevrelerdi. İçeri girmek için kuşatma yapabilir, altını kazabilir veya bir ajan sokabilirdiniz. Belki de Vivian haklıydı. Her zaman intihar niteliğinde bir cephe saldırısı seçeneği vardı. "Gemide bir katil olabileceğini bilmen gerektiğini düşündüm."

Kafa tekrar ona döndü. Bu sefer daha fazla döndü ve Hadrian bir gözünü gördü. Parlamıyordu ve Hadrian uzun bir göz bebeği de görmedi, ama Sebastian haklı olabilirdi. Hadrian orada bir tehdit gördü, daha önce birçok kez gördüğü keskin bir bakış, genellikle çeliğin çarpışmasıyla sonuçlanan.

"Birden fazla olduğuna eminim," dedi kapüşonlu adam. "Şimdi git buradan."

Bu kapı sıkıca kapatılmıştı. Hadrian vazgeçip diğerlerinin yanına döndü.

"Ee?" Vivian ilk konuşan oldu.

Hadrian omuz silkti. "Fazla konuşmayı sevmiyor."

"Peki ya gözleri? Kurt gibi gözleri var, değil mi?" diye sordu Sebastian.

"Şey, pek dost canlısı biri değil, o kesin. Gözlerine gelince... Bunu kesin kanıt olarak nitelendiremem."

"Katil *o*. Biliyordum!" Sebastian sevinçle bağırdı.

"En azından artık biliyoruz," dedi Samuel, kolları sabit kalacak şekilde kıvırmaya çalışırken. "Artık kendimizi korumak için önlemler alabiliriz."

"Hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Hadrian. "Yalnız olduğu için katil olduğu anlamına gelmez."

"Samuel'e katılıyorum," dedi Vivian. "Harekete geçmeliyiz. Ne gibi önlemler alabiliriz?" Sebastian'a sanki bir kamp ateşiymiş gibi sıkıca sarıldı, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve ellerini ısınmak için altına soktu.

"Onunla yalnız kalmamak fena olmaz," dedi Hadrian. "Ve kabin kapısının kilitleri iyi yapılmış. Odada olduğunuzda kilitleri kapatmanızı öneririm."

"Neden tüm kabin alanını kapatmıyoruz?" diye sordu Eugene.

"Bence dışarıda kalmaya itiraz edebilir, özellikle de bizim gibi bir yatak için para ödediğinde," diye açıkladı Hadrian.

"Bizler katil değiliz," dedi Eugene.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bildiğimiz kadarıyla o da değil."

"Onu bağlayabiliriz," diye önerdi Sebastian.

"Ciddi misin?" diye sordu Hadrian.

"Bu iyi bir fikir!" Samuel onayladı. "Hepimiz ona saldırabiliriz. O iri değil. Onu yere yatırıp, ellerini ve ayaklarını bağlayabiliriz, sonra da yolculuk bitene kadar onu ambarın içinde kilitleyebiliriz. Colnora'ya vardığımızda, onu şehir muhafızlarına teslim edebiliriz. Onlar da onu nehirden aşağı götürüp Vernes'teki yetkililere teslim edebilirler. Onu yakaladığımız için ödül bile alabiliriz."

"Bunu yapamazsınız," dedi Hadrian. "Onun yanlış bir şey yapıp yapmadığını bilmiyoruz."

"Onun gözlerini gördün. O adamın masum olduğuna gerçekten inanıyor musun? Vernes'teki adamları öldürmemiş olsa bile, bir şey yaptı... kötü bir şey."

Hadrian, Sebastian'ın sözlerini daha önce de dinlemişti ve her seferinde kendinden nefret etmişti. Kimse gerçeği söylemediğinde insanlar istediklerini inanırlar.

"Peki biz sana aynısını yapsak nasıl hissederdin?" diye sordu Hadrian Sebastian'a.

"Saçmalama. Ben onun gibi değilim. Ben dürüst bir adamım."

"Öyle misin? Nereden bileceğim?"

"Çünkü sana öyle söylüyorum."

"Peki ya o da aynı şeyi söyleseydi?"

"Söyledi mi?"

"Sormadım."

Sebastian, cevabını Hadrian'dan çok diğerlerine yönelterek kendini beğenmiş bir ifadeyle konuştu. "Sormana gerek yoktu. Ona bakarak anlayabilirsin. Elleri kanlı. O adam kötü, sana söylüyorum."

Hadrian birinin yüzünden diğerinin yüzüne baktı ve açıklanamayan bir inanç gördü. Korkuyu hesaba katana kadar, onların davranışları hiç mantıklı gelmiyordu. Korku, rasyonel ile deli arasındaki farkı yaratır ve hatta birini diğeriyle karıştırabilir. Bir sürü bir kez kaçmaya başladığında, sadece bir aptal yoluna çıkabilir.

Pickles'ın da kendisiyle birlikte tekneye binmesini dileyen Hadrian ayağa kalktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Vivian.

"Kabul edemem. Beni bu işe karıştırmayın." Bir adım attı, sonra durdu. "Oh, ve onu bağlamaya, denize atmaya ya da bunun gibi bir şey yapmaya kalkışırsanız, ona yardım edeceğimi bekleyin, size değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sessizlik oldu. Şok olmuş yüzler teknenin gıcırdamasına bakakaldı. Hadrian, kabinin arkasında onların görüş alanından çıkmak umuduyla kıç tarafına doğru yürüdü.

"O genç ve saf," diye Sebastian'ın söylediğini duydu.

Hadrian gençti. Bunu inkar edemezdi, ama Calis'te geçirdiği zamanı köpek yıllarıyla ölçüyordu. Pek çok şey öğrenmişti ve bu dersleri almak için çok hevesli, babasının pensesini ve çekicini reddetmek için çok istekliydi.

Kıç tarafına tırmandı ve güverteye yaslanarak doğuya baktı. Alçak alanların çoğunda çimler hala yeşildi, ama yüksek yamaçlardaki yapraklar sararmaya başlamıştı. Uzaklarda, görüş alanının ötesinde, beş yıldır görmediği küçük bir malikâne köyü duruyordu. Hadrian, oradaki her şeyin aynı kalmış olacağını hayal etti. Hintindar gibi, nesillerin izole bir döngü içinde yaşayıp öldüğü yerlerde değişim yavaş gerçekleşirdi. Bazıları toprağa bağlıydı ve oradan ayrılamazdı, diğerleri ise -babası gibi- ayrılmak istemiyordu. Memleketindeki insanlar, taş köprü ile Lord'un malikanesi arasındaki dar bir yol boyunca uzanan bir avuç kulübede yaşıyordu - bu yol hiçbir yerde başlamıyor ve aynı yerde bitiyordu. Hadrian on beş yaşında oradan ayrılmıştı ve bu, geri dönmeye en yakın olduğu andı... ve planladığı en yakın andı.

Köyü hayal ederken, değişimin olmadığı konusunda yanıldığını fark etti. Yeni bir şey olacaktı: güneydeki iki tarlanın arasındaki tepede bir mezar taşı. Muhtemelen sadece bir sopa ya da belki üzerine bir şey kazınmış bir tahta olacaktı. Üzerine isim kazınmış olacaktı ama tarih olmayacaktı. Köylüler takvimleri anlamazlardı.

"Güzel bir gün olacak," dedi dümenci. Bir eli dümen üzerinde, ayakları yukarıdaydı.

Hadrian başını salladı ve artık titremediğini fark etti. Gün aydınlanırken sis inceliyordu. Güneş ışığı ağaçların arasından sızarak arkalarındaki suyu benekleniyordu. Bernum, özellikle denize yakın olduğu yerlerde derin ve geniş bir nehirdi. Su yolu sakin görünüyordu, alçak tepelerin yayılan parmakları arasında tembelce kıvrılıyordu. Ancak bu, erkeklerin, kadınların ve hayvanların kaybolduğu şiddetli bir akıntıyı gizleyen bir yanılsamaydı. İlkbaharda alçak araziler sular altında kalırdı, bu da nehir kıyısına yakın çiftliklerin olmamasını açıklıyordu. Ara sıra bir evin veya ahırın temellerinin önünden geçiyorlardı; Bernum nehri kalabalıklaşmaya asla izin vermezdi, en azından uzun süreliğine.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hadrian'ın babası nehirden sanki canlı bir varlıkmış gibi bahsederdi, erkekleri sularında serinlemeleri için cezbeden kötü bir kadın gibi. Onları nehrin ortasına kadar yüzmelerine izin verir, sonra da aşağıya sürüklerdi. Ayrıca, nehrin barajla kapatılması halinde -ki bunun imkansız olduğunu ısrarla vurgulardı- binlerce iskeletin ortaya çıkacağını söylerdi. Nehir ölülerini asla teslim etmezdi.

Hadrian bu hikayelere inanmamıştı. Çocukken bile, görünmeyen şeyleri kabul eden bir tip değildi. Babası ona bu tür pek çok şey anlatmıştı.

"Sen sessiz birisin, değil mi?" dümenci, iyi işlenmiş toprak gibi samimi bir ses tonuyla dedi. Yüzünde, suda geçen bir hayatın izleri vardı, elleri ise bir çift dalgaların sürüklediği odun gibiydi. "Dün gece seni pek görmedim. Öteki gibiydin, pruvada duran adam. Bu arada, benim adım Farlan."

"Ben Hadrian."

"Biliyorum. Tüm yolcuları tanımaya çalışırım. En azından isimlerini. Fazla meraklı olmak istemem. Bazı tekneciler öyledir. Bu işin doğasında var. Nehirde yukarı aşağı giderken, tek gördüğün nehir kıyılarıdır. Konuşacak insanlar olması güzeldir, sadece yolculuk süresince olsa bile. Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. Umarım konaklamanız güzel geçer. Geminin kaptanı falan değilim ama yolcularımın hizmetten memnun olmasını isterim."

Hadrian geminin ön tarafını işaret etti. "Peki onun adı ne?" "Oh, *o mu*.

Kendisi söylemedi, ben de ısrar etmedim. O, en iyisi kendi haline bırakılması gereken

ve onun da aynısını yapmasını ummak en iyisidir. Böyle bir adamı kızdırmak istemezsiniz."

"Peki nasıl bir adam?" "Biraz

bariz, değil mi efendim?"

"Sence katil o mu?"

"Şey, ben de bilmiyorum, ama endişelenmediğimi söyleyemem."

"Şüpheleniyorsan, neden onu şehir muhafızlarına bildirmedin?"

"Bildirmeliydim, yola çıkmak için bu kadar stresli olmasaydım bildirirdim. Tüm o sandıklar bizi programın gerisine attı ve postacıları ve ekiplerini bekletmekten hoşlanmıyorum. Devriye daha önce gelip gemiyi aradı, ama o zaman yolcu değildi. Biz yola çıkarken gemiye bindi. Yola çıkmak için acele ediyordum ve dikkatimi veremedim. Nehre çıktıktan sonra ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim. Postacıyı bekletip, lambalar için yeterince yağ almayı unuttum gibi bir bahane uydurmalıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama yapmadım, şimdi Colnora'ya varana kadar beklemek zorundayım.

"Sonra ne olacak?"

"Şerife cinayetleri ve o adam hakkındaki şüphelerimi anlatacağım. Şerif Malet iyi bir adam... zeki. Soruşturma başlatıp olayın gerçeğini ortaya çıkaracaktır. Senin yerinde olsam, hemen yola çıkmayı düşünmezdim. Eminim herkesle konuşmak isteyecektir."

"Acelem yok. Umarım o adamla benim kadar şanssız olmaz." Hadrian bir kez daha pruvaya ve orada duran yalnız adama baktı.

Güvertede öğle yemeği için toplandılar ve Farlan'ın tahmin ettiği gibi, sis ve soğuk, sıcak öğleden sonra güneşi ile yok oldu. Mavna bir posta istasyonuna yanaştı, Farlan halatı babaya dolayarak mavna sabitledi ve posta arabası sürücüsü atlarını çözdü. Yeni bir çocuk taze bir çift at getirdi ve koşum takımlarını takmaya başladı.

Farlan öğle yemeğini hazırladı. Sıcak bir şey getirilmemişti, ama soğuk tavuk, bir günlük ekmek ve taze elmalar, Hadrian'ın *Eastern Star'da* alıştığı tuzlu domuz eti ve deniz bisküvilerinden daha iyi bir yemekti. Mavna rahat bir seyahat aracı değildi, ama hem gündüz hem de gece çalışarak verimliydi. Yolcular, boş alanı dolduran fazladan yükten biraz daha fazlasıydı. Yolculuk mil başına bir bakır paraya mal oluyordu, bu ayaklarını kullanmaya alışkın bir adam için pahalı olabilir, ama arabaya alışkın biri için hiçbir şeydi. Pickles iyi bir seçim yapmıştı; yolculuk, bir arabanın sarsıntısı ve sallantısından daha yumuşaktı.

"Ne iş yapıyorsun, Sebastian?" Hadrian, tahta tabağıyla oturmadan önce sordu. Aslında ilgilenmiyordu, ama kapüşonlu yolcunun planlarından konuyu uzaklaştırmak istiyordu.

"Vernes'i tanıyor musun, Hadrian?"

"Ben mi? Hayır. Gemiden doğrudan mavna gemiye geldim. Neden sordun? Ünlü müsün?"

"Bir bakıma öyle. Vernes'in en prestijli mücevher dükkanını işletiyorum."

Vivian, günün erken saatlerinde oturduğu yere geri dönmüştü, ama şimdi kucağında bir tabak dengeliyordu. Porsiyonları küçüktü, bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annenin çocuğuna servis edebileceği türden. Vivian onaylayarak başını salladı. "Sebastian'ın dükkanı şehirdeki en eski kuyumcu dükkanıdır."

"Hepiniz mücevher tüccarı mısınız?" diye sordu Hadrian.

"Samuel benim kuzenim, Eugene ise kız kardeşimin oğlu. Bu işi benden öğrendiler ve Samuel'e kendi dükkanını açması için para ödünç verdim." Sebastian kötücül bir gülümseme attı. "Fiyatlarımdan veya kötü hizmetimden memnun olmayan ya da sadece giysilerimin kesimini beğenmeyen müşteriler, önemli bir satış fırsatını kaçırdığımı söyleyerek dükkânımdan çıkıp giderler. Kinlerinden dolayı caddeyi geçip Samuel'in dükkânında benzer bir ürün için daha fazla para öderler. İntikam aldıklarını sanırlar, ama ben her iki dükkânın da ortağı olduğum için, sonuçta yine bana para ödüyorlar."

"Peki Eugene?" diye sordu Hadrian.

"Bu yüzden Colnora'ya gidiyoruz, ona bir dükkan açmak için," dedi Samuel. Sebastian ekledi, "Çocuğun kendi başına yoluna devam etme zamanı geldi."

"Ben çocuk değilim," dedi Eugene.

“Borcunu ödeyene kadar, ben ne dersem osun.”

Eugene somurtarak ağzını açtı, ama sadece tavukla doldurmak için.

"Peki ya siz, sevgili hanımefendi?" Hadrian, elma dilimini nazikçe ısırmakta olan Vivian'a döndü. "Sizi buraya getiren nedir?"

Kadının gülümsemesi kayboldu, bakışları tabağındaki yemeğe sabitlendi.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Kadın başını salladı ama konuşmadı. Sebastian elini kadının omzuna koydu ve hafifçe okşadı.

"İzninizle." Ayağa kalktı ve mavnanın pruvasına doğru yürüdü. Kapüşonlu adam çekme yolunda bacaklarını uzatmak için orayı boş bırakmıştı.

"Bir şey demek istemedim," dedi Hadrian diğerlerine, kendini çok kötü hissederek.

Sebastian destekleyici bir tonla, "Senin suçun değil. Sanırım o bayan korkunç bir şey yaşamış." dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eşliksiz seyahat eden çok az kadın vardır. Ve ne kadar az yemek aldığını gördün mü? Açıkça sıkıntılı."

"Belki de sadece çok az yiyor ve biriyle buluşmaya gidiyordur."

"Olabilir, ama bence korkmuş durumda ve tabii ki dedikodular hepimizi tedirgin ediyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vivian tabağını bırakıp sandıklardan birine oturmuş nehre bakıyordu. Elini kaldırıp gözyaşlarını sildi.

Hadrian iç geçirdi. Kadınların yanında her zaman biraz garip davranırdı ve sık sık yanlış şeyler söylediğini fark ederdi. Ona gidip teselli etmek istedi, ama işleri daha da kötüleştireceğinden emindi. Hadrian, şu anda hissettiğinden daha yalnız hissedebileceğini düşünmüyordu, ama son zamanlarda pek çok konuda yanılmıştı.

Yemekten sonra tekrar yola çıktılar. Farlan, nöbetini devralan yedek dümenciyle birlikte aşağıya inip uykuya daldı. Hadrian onun adını öğrenemedi. Daha gençti ve sakalı ve kaşları olmasına rağmen, Farlan'ın aksine bebek yüzlüydü. Tek kelime etmeden görevine başlayan genç adam, yaşlı dümencinin samimiyetinden yoksundu.

Vivian, yola çıkar çıkmaz kabinine çekildi. Belki de kapüşonlu adamın pruvada yerini alacağından endişelenmişti. Ama nehir gemisinin önü boş kalmıştı.

Hadrian günü manzarayı seyrederek ve kısa kılıcını bilerek geçirdi. Silahlarını bakımlı tutmak, başkaları için tırnaklarını ısırmak gibi bir alışkanlıktı onun için. Bu, düşünmesine, rahatlamasına ve sorunlarını çözmesine yardımcı oluyordu. Ve bu üçüne de ihtiyacı vardı.

Vivian gün batımından kısa bir süre sonra tekrar ortaya çıktı. Bu sefer tüccarların yanına oturmadı. Pruvanın boş olduğunu görünce oraya geri döndü ve yıldızlar çıkarken sallanan fenerin ışığının yanına oturdu. Güneşin batmasıyla sonbaharın soğuğu geri geldi ve Vivian'ın titrediğini gören Hadrian pruvaya doğru yürüdü.

"Al," dedi, pelerinini çıkarıp omuzlarına örttü. "Fazla bir şey değil, ama biraz yardımcı olur."

"Teşekkür ederim."

"Sana daha önce vermeliydim. Aptalım. Özür dilerim." Vivian şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Paltonuzu ödünç vermediğiniz için mi?"

"Daha önce seni üzdüğüm için."

Vivian şaşkın göründü, sonra anladı. "Bütün bu zaman boyunca bu seni rahatsız mı etti?" Elini tuttu. "Otur, olur mu?"

"Emin misin? Pek nazik davranmadım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tahmin etmem gerekirse, seni bir beyefendi, kılık değiştirmiş bir şövalye olarak görürdüm." Hadrian güldü. "Herkes benim şövalye olmamı istiyor."

"Anlamadım?"

"Hiçbir şey. Ben şövalye değilim. Sadece seçkin bir toplulukta konuşma deneyimim yok."

"Beni öyle mi görüyorsun?"

"Alışkın olduğum insanlara kıyasla mı? Evet."

Vivian bir anlığına başını eğdi. "Ben kültürlü ya da sofistike biri değilim. Fakir bir ailede doğdum. Statümdeki değişim evlilikle oldu, ama şimdi..."

O, güverteye bakarken bir an için bu sözleri havada bırakmıştı. "Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"Burada olmamın nedeni... yalnız olmamın nedeni... kocamın ölmüş olması. İki gün önce öldürüldü, Vernes'te öldürülenlerden biri. Hayatımdan endişe ettim ve ben... ben... kaçtım. Şimdi korkunç bir hata yaptığımı düşünüyorum."

"Neden biri seni ya da kocanı öldürmek istesin ki?"

"Daniel zengin bir adamdı ve zengin adamların birçok düşmanı olur. Evimiz talan edildi. Duvar halıları bile sökülmüştü. O kadar korkmuştum ki, üstümdeki giysiler dışında hiçbir şey almadan kaçtım. Pelerinimi bile almadım. Yüzüğümü yol parası karşılığında sattım, ama korkarım ki sorunlarımı da beraberimde getirdim. Katil aradığı şeyi bulamamış olmalı ve onu elde etmek için beni gemiye kadar takip etmiş."

"Sence neyin peşinde?"

‘‘Bilmiyorum. Önemli değil. O şey bende yok, ama bana inanmayacak —sormayacak bile. Kocamı öldürdüğü gibi beni de öldürecek, sonra da kamaramı talan edecek."

Kafasını hafifçe hareket ettirdi ve Hadrian, Vivian'ın omzunun üzerinden baktığını fark etti. Dönüp baktığında, kapüşonlu adamın da güverteye geri dönüp kıç tarafındaki korkuluğa dayandığını gördü. Hadrian, insanları görünüşlerine göre yargılamamaktan gurur duyuyordu, ama o adamı saran kötülüğü inkar edemiyordu. Sessizliği ve yola çıktıklarından beri indirmediği karanlık başlığı rahatsız ediciydi. Sosyalleşmeyen ve düşmanca biriydi.

Hadrian bu tür şeylere inansaydı, onun kötü bir ruh, hayalet veya bir tür karanlık büyücü olduğunu düşünürdü. Bu tür hikayelerin böyle başladığından emindi. Yolcular Colnora'da gemiden indikten sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gizemli, yüzü görünmeyen adamla ilgili hikayelerini anlatacaklardı ve hikaye her anlatıldığında daha da büyüyecekti. Çok geçmeden, insanlar ocak başlarında toplanıp, karanlık bir başlıklı pelerinle örtülü Ölüm'ün Bernum Nehri'nde nasıl dolaştığını dinleyeceklerdi.

"Colnora'ya vardığımızda ne yapacağım bilmiyorum."

"Orada akraban var mı? Yardımcı olabilecek birini tanıyor musun?"

Kız başını salladı ve Hadrian dudaklarının titrediğini gördü. "Bu senin sorunun değil, değil mi? Bir şekilde hallederim."

"Dinle, Farlan Colnora'ya vardığımızda şerifi uyaracak ve bir soruşturma açılacak. Kapüşonlu adam suçluysa yargılanacak ve mahkum edilecek. O zaman Vernes'e, evine dönebilirsin. Hırsızlar her şeyi götürmüş olamaz. Evin hala orada ve odalarını kiraya verebilirsin ya da başka bir şey yapabilirsin."

Kadın kapüşonlu adama dönüp sesini alçaltarak, "Ya Colnora'ya hiç varamazsam? Ya beni bu mavnalarda öldürürse?" dedi.

"Bunun olmasına izin vermem."

"Keşke buna inanabilsem, ama onu durduramazsın. Kabinime gizlice girebilir ve sabahleyin ben ölmüş olurum ve kimse umursamaz."

"Şöyle yapmalısın. Kapını kilitle ve bulabildiğin her şeyle kapıyı tıkla. Gürültü yapmadan sana ulaşamaz ve ben hemen gelirim."

Gözlerini sildi. "Öyle yapacağım, teşekkürler. Umarım bu yeterli olur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

KORKUNÇ KAFA

Dövüldükten sonra, boş kovaları bile Gwen'in sırtına ve omuzlarına, boyunduruktan sallandıkça acı veriyordu. Grue, Ethan'ı bu işe karıştırdığı için ona sert davranmıştı. Ama iz bırakmamıştı; hasarlı mallar indirimli fiyatla satılırdı.

Wayward Street'in ortak kuyusuna ulaştığında, kovaları yere bıraktı ve kenarına oturarak geldiği yolu geriye doğru baktı. Saat henüz erkendi, güneş tavernanın eğimli çatısı ile caddenin karşısındaki binanın eğri çatısı arasından yeni yeni görünmeye başlamıştı. Avon ona buranın eskiden bir han olduğunu söylemişti, ama bu çok uzun zaman önceydi. Neredeyse gözünde canlandırabiliyordu. Artık orada kimse kalmıyordu, onları yiyen fareler ve köpekler hariç. Hanın durumu, tüm Aşağı Mahalle'yi, özellikle de Wayward Street'i yansıtıyordu — her anlamda bir çıkmaz sokak.

Gwen'in hatırlayabildiği kadarıyla, annesi Medford'dan ve bir gün orayı evleri yapmaktan bahsederdi. Gwen, oranın güzel arabalar ve taş evlerle dolu güzel bir yer olduğunu hayal ediyordu. Dışında su çeşmesi olan ve Calis'tekiler gibi şarkı söyleyip ilahi söyleyen pazar satıcılarının olduğu o güzel evlerden birinde yaşayacaklarını hayal etmişti. Kuyunun taş kenarında otururken bile, Gwen gerçekliğin ne kadar farklı olduğuna hayret ediyordu.

Annem nereye gittiğimizi gerçekten biliyor muydu?

Annesi tek bir amaca adanmıştı: Medford'a ulaşmak. Yıllardır bu şehirden bahsediyordu. Geriye dönüp baktığında, Gwen artık bir çocuğun gözden kaçıracağı şeyleri görüyordu. Yalnız seyahat etmişlerdi. Çocuğu olan bir kadın, iyi bir nedeni olmadan, bir cennete gidiyor olsalar bile, asla tek başına bir kıtayı geçmeye kalkışmazdı. Üstelik Tenkin kadınları *asla* refakatsiz seyahat etmezlerdi.

Illia'nın tek kızına seçtiği isim de tuhaftı: Gwendolyn. Annesi Owanda kabilesinden doğmuştu ve geleneklere göre Gwen'e bir atanın adı verilmeliydi, ama soylarında Gwendolyn adında kimse yoktu. Güzel bir isimdi, ama Tenkin ismi değildi. Gwendolyn, soluk tenli, sarı saçlı, mavi gözlü kızlara verilen bir isimdi. Gwen, Vernes'e varana kadar sarışın saçlı birini bile görmemişti ve orada bile bu nadir bir durumdu. Yıllar sonra, Gwen nihayet kuzeye vardığında, benzer isimlere sahip başka kızlarla tanıştı. Yine de, bu taviz bile yabancı topraklarda kabul görmesi için yeterli olmamıştı. Tüm açık tenli gezginler ve dükkân sahipleri ona hor gözle bakıyordu.

Calis'te de insanlar solgun tenli ziyaretçilere aynı şekilde şüpheyle bakıyordu. Çoğu Calisli, yabancıların hasta olduğunu düşünüyordu, ama bu Tenkins'in onlarla iş yapmasını engellemiyordu. Kuzeyde ise durum aynı değildi. Vernes'te bile Gwen ve annesi dışlanıyordu.

Annesinin yeteneği olmasaydı açlıktan ölebilirlerdi. Vernes, Calisli göçmenlerle doluydu. Şehir dışındaki tepelerde, Dagastan veya Ardor'daki gibi renkli çadırlardan oluşan büyük bir kamp kurmuşlardı ve kamp liderleri bir kahinin değerini anlıyorlardı. Illia, aralarında böylesine iyi bir falcı olduğu için mutlu olan Calisli arkadaşlarının el falına bakarak iş bulabildi.

Bu yetenek her zaman anneden kıza geçerdi ve Illia, Gwen'e bildiği her şeyi öğretmişti.

"Kendi geleceğini okuyamazsın," demişti Illia, "tıpkı kendi yüzünü göremeyeceğin gibi, ama bazen karanlık bir camda veya durgun bir havuzda kendi yansımanı görebildiğin gibi, başkalarının hikayelerinde kendi yolunu bulabilirsin."

Gwen'e müşterilerin ellerini kullanarak okumayı, *görmeyi* öğretmişti. "Ne görüyorsun?" diye sormuş, bir adamın yıpranmış avucunu uzatmıştı.

"Bir tekne, yelkenli büyük bir gemi," diye cevaplamıştı Gwen. "Ne renk?"

"Mavi."

"Bu muhtemelen geçmişte olan bir şey."

Gwen elini tuttuğu adama baktı ve adam başını salladı. "Dün gemiyle geldim."

"Son zamanlarda yaşanan olaylar en kolayıdır. En güçlü olanlardır," demişti Illia onlara. İlk başta tek görebildiği yakın geçmişti ve annesi, müşterilerin sinirlenmemesi için okumalarını tamamlıyordu. Tüm dersler böyle geçmişti ve Gwen, annesinin neden kendi ellerini pratik için hiç sunmadığını merak ediyordu. Başlangıçta Gwen, bunun çok yakın akraba oldukları için işe yaramayacağı için olduğunu düşünmüştü, ancak Gwen'in becerisi arttıkça Illia eldiven giymeye başladı.

Sonunda kuzeye giden bir kervana katıldılar, ancak Illia hastalanınca kervandan ayrılmak zorunda kaldılar. Gwen, annesini bir şehre götürdü ve onu muayene edecek bir doktor bulmak günler sürdü, ama hiçbir şey işe yaramadı. Annesinin öleceğini bilen Gwen, sonunda içinde biriktirdiği tüm soruları sordu. *Neden Calis'ten ayrıldık? Neden bana kuzeyli bir isim verdin?* Ve en önemlisi, *Medford adındaki bu efsanevi yere gitmemizin senin için neden bu kadar önemli?*

Annesi, Tanrı'nın ona gitmesini söylediğini söylemek dışında, inatla cevap vermeyi reddetti. Gwen hangi tanrı olduğunu sorduğunda, annesi "İnsan gibi yürüyen tanrı" diye cevap verdi.

Gwen, Illia'nın sonunda öldüğü daracık odanın kirasını ödemek için neredeyse tüm paralarını harcamıştı. Günlerce Gwen, Illia gözlerini açmadan ve tek kelime etmeden yatarken, annesinin başını nemli bir bezle silmekten başka bir şey yapmamıştı. Sonra bir sabah Illia kıpırdadı. "Söz ver bana ... her zaman planladığımız gibi Medford'a gideceğine söz ver. Oraya varana kadar durmayacağına ve orada bir hayat kuracağına söz ver. Benim başaramadığım şeyi sen başarmalısın. *Onun* yanında olmalısın."

Gwen annesinin kimden bahsettiğini bilmiyordu ve annesinden *onun* hakkında daha fazla bilgi alamadı, ama yine de kabul etti. Annesi isteseydi, bir goblinle evlenip bulutlarda yaşamaya yemin ederdi.

Illia, Calis ve Medford'dan uzak, tanıdık olmayan bir kasabada, o küçük odada iki gün sonra öldü. Gwen henüz on dört yaşındaydı.

Annesinin yatakta ölme lüksünü sağlamak, Gwen'i yoksul bırakmıştı. Yemek için bile yeterli parası yoktu, cenaze masraflarını karşılamak için ise hiç yoktu.

Her zaman çok acımasız olan şehir muhafızlarına annesinin cesedini teslim etmeye gönlü el vermedi. Küçük odada tek başına kalan Gwen, yapabileceği tek şeyi yaptı; oturup ağladı. Gözyaşları arasında kapının çalındığını neredeyse duymadı.

Kapıdaki adam uzun ve zayıftı ve omzunda deri bir çanta taşıyordu.

"Affedersiniz, Illia'yı görmeye geldim," dedi kibarca.

"Annem öldü." Gwen yüzünü sildi. O anda adamın onları nasıl bulduğunu merak etmek aklına gelmemişti.

Adam şaşırmadan başını salladı. "Üzgünüm." Gözlerini Illia'nın en sevdiği şalına sarılmış yattığı yatağa çevirerek, "Anneniz eskiden el falıma bakardı ve son seferinde ona ödeme yapacak param yoktu. Borcumu ödemek için geldim," diye ekledi. Gwen'in eline altı bozuk para koydu ve Gwen paraların rengini görünce nefesini tuttu.

Gwen başını salladı. "Bu çok fazla. Annem üç bakır dinar alıyordu. Bu... bu..." Aklından geçenleri söyleyemedi. Metal paraları tutmak, yazın veya güneşin tadını çıkarmak gibiydi. "*Böyle bir güç, bu kadar kirli ellerde olmamalı*" diye düşündüğünü hatırladı.

"*Çok* iyi bir fal tutmuştu."

Bu karşılaşma çok garipti. Bu adam Calianlı bile değildi ve Gwen'in bildiği kadarıyla Illia batılıların falına bakmazdı.

Gwen, adamın yüzündeki gülümsemeyi görmüştü — hoş bir yüz, dostça bir yüz.

Yıllar boyunca o anı yüzlerce kez yeniden yaşadı ve kendine bunun nasıl olduğunu sordu. Bunun bir kısmı, onu içine çeken, çok davetkar gözleriydi. Bir diğer kısmı ise çaresizliğiydi. Gwen yalnız ve korkmuştu. Sadece onun kim olduğu hakkında değil, aynı zamanda kendisinin kim olduğu hakkında da cevaplar arıyordu. Hayatındaki itici güç ortadan kalktığına göre şimdi ne yapmalıydı? O kadar çok sorusu vardı ki, baktığı zaman bu soruları da yanında götürüyordu.

Illia, Gwen'e avuç çizgilerinden fal bakmayı öğretmişti, ama annesi, bir Tenkin kahini bir kişinin gözlerinin derinliklerine baktığında ne olduğunu hiç anlatmamıştı. Annesinin açıklamasına göre, bir kişinin elindeki çizgiler, ruhun yazdığı bireyin hayat hikayesiydi. Bunlar bir kitap kadar kolay okunabilirdi, ama Gwen gözlerin pencereler olduğunu keşfetti. Okumak mümkün değildi; böyle bir kontrol yoktu. Gözlerin içinden bakmak, suyun nasıl olacağını veya ne kadar derin olduğunu bilmeden bir uçurumdan

gölün içine atlamak gibiydi, suyun nasıl olacağını veya ne kadar derin olduğunu bilmeden, ve o gün öğrendiği gibi... boğulmak mümkündü.

O dönüp bakmasaydı, boğulacaktı. Onun gözlerine bakmak, sonsuzluğu görmek gibiydi. Gwen, onun hızlı davranması sayesinde delirmekten kurtulmuştu, ama bir anlık bakış atmıştı ve bu bakış fazlasıyla yeterliydi. Bacaklarındaki tüm güç kayboldu ve onun önünde ağlayarak yere yığıldı.

Nazik bir el başını okşadı ve onun şöyle dediğini duydu: "Her şey yoluna girecek. Bir madeni parayı annenin bakımını sağlamak için kullan. Cömert ol — o en iyisini hak ediyor. İkinci parayı Medford'a ulaşmak için masraflarını ödemek için kullan ve tutumlu ol. Kalan dördünü sakla. Ne kadar kötü olursa olsun, onları harcamamalısın. Kesinlikle gerekli olana kadar bekle."

"Neden?" Bu kelimeyi gerçekten söyledi mi, yoksa hafızası bu boşluğu doldurdu mu, bilmiyordu. Onun gözlerine baktıktan sonra, gördüklerini gördükten sonra, konuşma gücüne sahip olabileceğini hayal edemiyordu.

"Medford'da çaresiz bir adam sana gelecek. Geceleyin, kendi kanıyla kaplı bir halde gelecek ve yardım isteyecek. Orada olmalısın. Onu kurtarmalısın."

Adam annesinin yanına yürüdü ve bir an durdu. Döndüğünde, Gwen onun yanaklarında gözyaşları gördü. "Ona iyi bak. O iyi bir kadındı."

Bu, çok uzun zaman önce ve çok uzaklarda olmuştu. Dört gizli sikke, artık onun için kutsal emanetlerdi. Onları, koridorun sonundaki küçük odadaki düğümlü tahtanın altında saklıyordu, aynı odada gevşek yatak direği de vardı. Beş yıl boyunca onları özenle sakladı, kimseye varlıklarından bahsetmedi ve sık sık onlara dua etti.

"Aptal, işe yaramaz, lanet olası pislik!" Arabacı Dixon'ın sesi onu ürküttü. Dixon, Bennington'ın Deposu'nun önünde yaralı bir hayvan gibi duran, aksı hala kırık olan arabasının tekerleğine tekme attı. Dixon da pek iyi görünmüyordu. Adam hala bir öküz kadar iriydi, ama yanakları çökmüştü. Wayward Street, birçok insan için yolun sonu idi. Onun kendisini fark ettiğini görünce durdu ve şapkasını kaldırdı.

Bu hareket onu gülümsetti ve o da başını sallayarak karşılık verdi.

Güneş, eğri büğrü çatıların üzerinden yükselmiş, sokağı altın rengi bir ışıkla kaplamıştı. Bulutlar yaklaşıyordu ve sonbaharda bulutlar soğuk yağmur anlamına geliyordu. Dixon'a sempatiyle baktı. En azından bir çatısı ve yiyeceği vardı, ne kadar yetersiz olursa olsun.

Gwen, hayatının daha kötü olabileceğini düşündü ve sonra öyle oldu. Sokakta, bir kolunda bir demet odun, diğerinde bir çekiçle yürüyen Stane vardı.

Stane yükünü The Hideous Head'in merdivenlerinden yukarı taşıdıktan sonra Gwen, Grue'ya "Kereste" dedi. "Keresteyi nereden buldu?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Kapı çerçevesini tamir ediyor. Zamanı da gelmişti. Muhtemelen berbat bir iş çıkarıyordur. O bir balıkçı ya da liman işçisi ya da onun gibi bir şey, marangoz değil."

Gwen, Grue'nun Stane'in *Lady Banshee'nin* ağ çekicisi olduğunu bilmiyor olmasını tuhaf buldu. Belki de biliyordu ama uzak durmak için aptal rolü yapıyordu. Grue böyleydi, hava değiştiğinde yanında duran türden bir adam değildi. Tabii ki, gerçekten bilmiyor olması da mümkündü. Sonuçta Grue sadece o piçe içki servisi yapıyordu. Onunla yatmıyordu ya da sonrasında onun gevezeliklerini dinlemek zorunda kalmıyordu.

Grue, çam tahtasından yapılmış barın yüzeyindeki pisliği siliyordu. Gwen, neden uğraştığını merak etti. Kimse umursamıyordu. Grue içki servisi yapmaya devam ettiği sürece, her gece gelen adamlar arka taraftaki kanalizasyonun yanında çömelip oturuyorlardı. Hâlâ kirli bezi elinde tutan Grue, merdivenlerin dibine doğru yürüdü ve "O kapı sıkışmadan açılıp kapanmalı!" diye bağırdı.

Tek cevap, tahtaya çekiç sesi oldu. "Yani parasını
aldı mı?"

"Öyle görünüyor." Grue bara geri döndü ve fıçıları sallayarak ne kadar dolu olduklarını kontrol etti. "Limanlarda çalışan herkes yeni ayda ücretini alır ve dün gece oldukça karanlıktı."

"Ne kadar? Ne kadar ödeme aldı?" "Ben
nereden bileyim?"

"Seksen beşten fazla mı?"

Grue durakladı, ona döndü ve bar havlusunu yüzüne salladı. "O parayı çoktan ödedi."

"Biliyorum. Ve şimdi daha fazlasına sahip."

"Ne olmuş? Bu bizim için iyi. Kapıyı tamir ettirmek *ve* içkileri ödemek için parası var."

"Peki ya kadınlar?"

"Ne demeye çalışıyorsun, seni aptal sürtük?"

"Beni ona satamazsın, Grue. Yapamazsın."

"Adam borcunu ödedi." Grue tahtaya doğru yürüdü ve ıslak parmaklarıyla isimlerin ve borç tutarlarının yazıldığı listeye dokundu. Stane'in adı silinmiş, yerine boş bir alan kalmıştı. "Borcu kapandı."

"Parası varsa beni öldürecek. Artık paçayı sıyırabileceğini biliyor. Hatta bedelini de biliyor, bu zevk için ne kadar ücret aldığını."

Grue homurdandı. "Bu doğru değil. Olanlar talihsiz bir kazaydı. Sanki Stane bir canavar ve eğlence için kızları öldürüyor gibi konuşuyorsun."

"Öyle yapıyor!"

Grue kaşlarını çattı. "Hayır, yapmıyor. Seni birkaç kez satın aldı ve sen hala hayattasın. Buradaki her kızı onlarca kez aldı. Stane her zaman iyi bir müşteri olmuştur. Anlaman gerek, onun gibi erkekler, gün boyu kokuşmuş balıklarla uğraşan, tekne işçileri ve liman ustabaşlarından emir alan erkekler, biraz rahatlamaya ihtiyaç duyarlar. Erkek gibi hissetmeye ihtiyaçları var, bu yüzden biraz sert davranmayı seviyorlar. Bir kızı saçından tutup biraz sallamak, ona *bir şeyi, herhangi bir şeyi* kontrol edebileceği hissini veriyor. Ve o bu yüzden burada. Hepsi bu yüzden geliyorlar, kendi hayatlarının kontrolünün kendilerinde olduğunu görmek için."

Kollarını kavuşturdu ve ağırlığını değiştirdi.

"Bu bir kazaydı, Gwen. Ayrıca, onun ya da başka birinin kızlarımı öldürmesine gerçekten göz yumacağımı mı sanıyorsun? Böyle bir şey işlerim için hiç iyi olmaz. Sadece uygun bir yedek bulmakla kalmaz, insanlar da bu tür karışıklıkları sevmez. Müşterilerimi kaybederim ve sonra kanlı zemini temizlemek zorunda kalırım. İnan bana, Avon'un ölümünün talihsiz bir kazadan daha fazlası olduğunu düşünseydim, Stane'in buraya girmesine izin vermezdim."

"Ama bunu daha önce de yaptı. Roe'da başka bir kız olduğunu söyledi."

Grue gözlerini devirdi. "Neden sana bunu söylesin ki? Bir de onu veba yaymakla ve köpek yavrularını boğmakla suçlayacaksın. Mar aşkına, Gwen! Hâlâ üzgün olduğunu biliyorum, ama Stane katil değil. Onunla uzun uzun konuştum. Artık sorun çıkmayacak, anladın mı?"

Gwen kesinlikle anlamamıştı ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu.

"Ona, bir at kiralayıp sonra da hayvanın bacağını kırarsa..." "At mı? Bizi ata mı benzettin?"

Grue sırıttı. "O bunu anlıyor."

Gwen, Grue'nun da bunu anladığından oldukça emindi.

"Stane uslu duracağına söz verdi," dedi Grue.

"Beni öldürecek, Raynor." Onun ilk adını kullanarak yalvarışının daha kişisel gelmesini umuyordu, sanki onu fahişeliğe zorlayan adamla değil de eski bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi. "Şerife koştuğum için beni öldürmek istiyor."

"Bunu daha önce düşünmeliydin, sence de öyle değil mi?"

Cevap vermedi. Nasıl cevap verebilirdi ki? Erkek olsaydı, ona hayatının dayaklarını atardı, ama erkek olsaydı, buna gerek kalmazdı. Yüzünü görünce, biraz yumuşadı. "Bak, sadece kendi başına bela açtığını söylüyorum. Ayrıca, Stane gerçekten seni öldürmek isteseydi, bunu yapmak için buraya gelmesine gerek kalmazdı. Ama zaten önemi yok. O Jollin'i alacak."

"O istedi mi? Ve sen kabul ettin mi? Gerçekten başka bir kızı ona satacak mısın?"

"Ale, kumar ve kadınlar benim geçim kaynağım. Hepsi bu."

"Bunu yapma! Lanet olsun, Grue, yapamazsın. Yapamazsın!"

"Sana söyledim, seni istemedi."

"Umurumda değil. Onu öldürecek. Anlamıyor musun?" "Jollin'e karşı bir şey hissetmiyor."

"Avon'a karşı da bir şey hissetmiyordu. Sadece onun korkmasını görmekten hoşlanıyordu." "Ağzından gerçekten bıktım, Gwen. Kes şunu." Grue onu sertçe itti ve fıçıları kontrol etmeye geri döndü, Ole Roundhouse Nut Brown'a gereğinden fazla salladı.

"Bizim sahibimiz değilsin." "Öyle mi?"

"Ethan, bizim isteğimiz dışında bizi burada tutmana izin vermez. Şerifler, krala rapor veren yüksek polis memuruna rapor vermek zorundadır ve Kral Amrath önemsiyor..."

"Novron adına, Kral Amrath ve onun düşünceleri hakkında ne biliyorsun ki? Ya da şerifin düşünceleri hakkında? Sen sadece cahil bir fahişesin, Gwen, ve bu yüzden seni tutmam gerekmiyor. Sana bunu söylemiştim. İstediğin zaman gidebilirsin." Saçlarını avuçlayarak onu kapıya sürükledi ve verandaya itti. "İşte... git. Hadi, git!" Ona baktı. "Nereye gideceksin? Ne yapacaksın? Kış geliyor

ve geceler şimdiden soğumaya başladı. Nerede uyuyacaksın? Ne yiyeceksin?"

"Şimdiye kadar yaptığım şeyi yapabilirim."

"Geçen sefer yaptığın gibi mi? Hilda gibi mi? Devam et, tekrar dene. Sana engel olmayacağımı söyledim. Bu sefer seni geri almayacağım. Ama sen devam et. Ondan daha uzun süre dayanabilirsin. O birkaç hafta hayatta kaldı. Belki sen daha iyisini yaparsın. Aslında yapacağını düşünüyorum. Sen daha akıllısın. Eminim bir ay dayanırsın. Şey... belki de dayanamazsın. O yabancı değildi."

Hilda ve Avon, Gwen gelmeden önce Head'de çalışıyorlardı. İkisi de ne kadar süredir orada çalıştıklarını hiç itiraf etmediler. Hilda oradan ayrılmaya kararlıydı. Az miktardaki bahşişlerini biriktirmiş ve bir gece dayak yedikten sonra kaçmıştı. Söylentilere göre, yasal bir iş bulmaya çalışmış ama bulamamıştı. Başka bir birahanede iş başvurusunda bulunmuştu ama herkes onun Grue'nun kızı olduğunu biliyordu ve reddettiler. Başka seçeneği olmadığı için kendini sokakta sattı ve erkekleri tabakhane arkasındaki sokağa götürdü. İki hafta hayatta kaldı. Ethan onu buldu. Soyulmuş ve boğulmuştu. Katili aramaya hiç zahmet etmediler. Herhangi biri olabilirdi.

Grue geri adım atarak kapıyı açtı. "Yaşamak mı istiyorsun? O zaman burada kal ve burada kalmak için dediklerimi yap." Birbirine yapışmayan ve üç inçten uzun olmayan saç tutamlarından ibaret olan zayıf sakalını ovuşturdu. "Dinle," daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı, "Seni korkutmak istemiyordum, ama seni ve Stane'i bir araya getirmenin iyi bir fikir olmadığını ben de biliyorum. O yüzden Jollin'i alacak."

Gwen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Beni istedi!"

"Evet, ama seni almayacak. Bu gece almayacak. Bu konuyu tamamen atlattığını anlayana kadar almayacak."

"Ama bu onun atlatacağı bir şey değil, *onun doğası bu*, Grue. Öyle olmasa bile, kin ve intikam için yapar. Jollin'i öldürür, çünkü bunun bana zarar vereceğini bilir. Ve elinden gelenin en iyisi buysa, o zaman bununla yetinir."

Grue elini yüzünde gezdirdi ve ona yumruğunu salladı. "Gwen, seninle tartışmaktan yoruldum. Bunu sen söyleyemezsin. Kapıyı bitirir bitirmez Jollin'i öldürecek. Kararımı çoktan verdim."

"Seni uyarıyorum, Grue..."

Onu sertçe tokatladı, sendelemesine yetecek kadar ama düşmesine yetmeyecek kadar. Yine de, bu ses The Hideous Head ile caddenin karşısındaki han arasında yankılandı.

"Önce gitmekle tehdit ediyorsun, sonra da *beni* tehdit ediyorsun? O Calian kanın senin ölümüne neden olacak. Seni asla kabul etmemeliydim. Değerinden daha fazla sorun çıkarıyorsun. Erkeklerin seni egzotik, yeni bir şey olarak göreceğini biliyordum. Ama bu kadar sorun çıkaracağını bilseydim..."

Onu omuzlarından tuttu, uzun kirli parmakları kuş pençesi gibi sıkıyordu. "Şimdi sana ne yapacağını söyleyeceğim ve sen de onu yapacaksın. Anladın mı?" Onu sertçe salladı. "Jollin'i uyandırmanı ve onlar için bir oda hazırlamanı istiyorum. Küçük olanı hazırla, Stane'i kanlı lekenin olduğu odaya koymasan iyi olur. Ona fikir vermek mantıklı değil."

Onu tavernaya geri çekti ve merdivenlere doğru itti. Kız bir masa ve sandalyeye sendeledi. "Ve başka bir kelime daha duymak istemiyorum." Parmaklarını kaldırdı. "Tek... bir... kelime... bile."

Güm, güm, güm. Stane'in çekici vuruyordu.

Gwen kızların odasına girdiğinde, hepsi yerde duran iki şilte üzerinde yavru köpekler gibi birbirine yakın uyuyordu. Baştaki işler nadiren gün batımından önce başlardı, bu yüzden gündüzleri uyukluyorlardı. Gwen dışında, Jollin en yaşlısıydı. Rose en küçüğüydü, belki on dört yaşındaydı, ama Gwen kızdan net bir cevap alamadığı için gerçekten bilmiyordu. Mae, narin bir kuş gibi en küçüktü ve Gwen, kızın tavernaya girdikten sonra bile eğilmek zorunda kalan iri yarı adamlarla yukarı çıktığını gördüğünde her zaman içini burkardı. Hiçbir zaman çok güzel sayılmayan Etta, burnu kırık ve iki ön dişi eksik olduğu için artık daha da kötü görünüyordu. Bu, onu bir buçuk gün baygın bırakan bir dayakın izleriydi. Head'de servis ve temizlik işlerinin çoğunu o yapıyordu. Christy ve Abby, birbirlerine çok benzedikleri için kardeş olabilirdi, ama Christy Cold Hollow'dan gelmişti ve Abby Wayward Street'in yerlisiydi. Hepsi Medford'da veya yakınlardaki köylerden veya çiftliklerden doğmuştu. Hiçbiri hayatları boyunca birkaç milden fazla seyahat etmemişti, başka bir dünyadan gelen Gwen hariç.

Güm, güm, güm. "Neredeyse bitti, Grue," diye bağırdı Stane.

Gwen bir kıtayı geçerek iki ülke ve beş krallığı aşmıştı. Dağlar, ormanlar ve büyük nehirler görmüştü. Doğu'nun başkentinde ve Batı'nın en büyük şehrinde bulunmuştu, ama tüm seyahatlerinde, ölen annesinin vefat ettiği o küçük odada gördüğü manzarayla, eline altı altın sikke koyan adamın gözlerinde gördüğü manzarayla hiçbir şey kıyaslanamazdı.

Kesinlikle gerekli olana kadar bekle.

"Kalkın! Kalkın, hepiniz." Her birini salladı. "Eşyalarınızı toplayın ve acele edin!"

Yavaşça kalktılar, gerindiler — artık köpek yavruları değil, kediler gibiydiler.

"Ne oluyor?" diye sordu Jollin, yüzünü silerek pencerenin dışındaki ışığa gözlerini kısarak.

"Buradan gitmeliyiz."

"Gitmek mi? Ne demek istiyorsun?" diye sordu

Jollin. "Artık burada kalamayız."

Jollin gözlerini devirdi. "Yine mi? Gwen, tekrar gitmek istiyorsan, git."

"Yalnız gidemem. Hiçbirimiz tek başımıza başaramayız, ama birlikte hayatta kalabiliriz."

"Nerede hayatta kalacağız? Nasıl

hayatta kalacağız?" "Biraz param

var," dedi Gwen.

"Hepimizin *biraz* parası var," dedi Christy. "Ama yetmez." "Hayır,

benim *gerçek* param var."

"Ne kadar?" diye sordu Abby.

Gwen nefes aldı. "Dört altın sikkem var." "Hadi

oradan!" Abby meydan okudu.

"Dört altın mı?" Mae mırıldandı. "Bu imkansız. Medford'daki tüm erkeklerle yatsan bile bu kadar para biriktiremezsin."

"Ben kazanmadım. Bana verildi. Sadece onu en iyi şekilde nasıl harcayacağımı bilmiyordum... şimdiye kadar."

Jollin başını salladı. "Biraz para biriktirdiğini biliyordum, ama bu kadar çok olduğunu hiç düşünmemiştim. Yine de, bu yeterli değil."

"O zaman daha fazlasını kazanmamız gerekecek,"

dedi Gwen. "Peki ne planlıyorsun?" diye sordu

Abby.

Gwen'in bir planı yoktu, sorun da buydu. Hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Avon gibi sonlanmayacağı ve hayatta kalmak için tek başına başaramayacağıydı. Belki birlikte daha iyi bir şansları olurdu. Pencereye gidip, Aşağı Mahalle'nin çamurlu sokaklarına baktı. "Her şeyi planladım, bana güvenin."

"Kimse bizi işe almaz," dedi Jollin. "Bir hizmetçi tutacak kadar zengin bir ev, referans mektubu olmayan birini asla işe almaz, temizlikçi olarak bile."

zeminler ve boş lazımlıklar. Ve loncalar kızları çırak olarak almıyor."

"O haklı," dedi Etta. "Kimse beni işe almaz. Kim her gün benim yüzüme bakmak ister ki? Ben bile kendi yüzüme bakmaktan hoşlanmıyorum."

"Bunları biliyorsun Gwen. Denedin ve başarısız oldun, hatırladın mı? Hilda'yı unuttun mu?"

"Hilda tek başına denedi. Ben de öyle," dedi Gwen. "Yanlış yaptığımız şey buydu. Hepimiz birlikte gidersek..."

"O zaman açlıktan ölürken birbirimize eşlik edebiliriz, değil mi?"

"Belki başka bir yere gidersek," dedi Mae. "Kimsenin bizi tanımadığı bir yere."

Jollin başını salladı. "Bilmek isteyeceklerdir. İnsanlar geçmişini bilmedikleri kişileri işe almazlar. Yabancı olacağız ve kimse yıllardır tanıdığı birini bir yabancıya tercih etmez."

"Annemin açlıktan ölmesini izledim," dedi Rose. "Bunu yapmayacağım."

"Hayır, gitmek çok riskli," diye sonuçlandırdı Jollin. "Yiyecek için yeterli paramız olsa bile, uyuyacak yerimiz sokak dışında yok. Ne kadar süre sonra soyulup boğuluruz? Gwen, başka bir seçeneğimiz olsaydı, sence herhangi birimiz burada olur muyduk?"

Gwen pencereden döndü. "Ama benim altınım var."

"Harika, Gwen. Kendine güzel bir elbise falan al." Jollin yatağa geri sürünerek battaniyeye uzandı.

"Ama sen anlamıyorsun..."

"Anlıyorum. Burasından daha iyi bir yer olduğunu düşünen sensin. Evet, Grue pisliğin teki olabilir, ama ondan daha kötü pek çok şey var. Güven bana. Biliyorum. Burayı ne kadar sevmesek de, gerçek şu ki, buradan ayrılırsak, neredeyse kesin olarak öleceğiz. Bunu hepimizden daha iyi biliyorsun."

Gwen başını salladı. "Haklısın." Kollarını yanlarına vurdu ve tekrar başını salladı. "Kesinlikle haklısın."

"Ne biliyor musun? Onunla mantıklı bir şekilde konuşulabilir."

Jollin başını yorganın altına soktu ve yastığı kullanarak çekiç sesini duymamaya çalıştı.

"Bu gürültü seni uyanık mı tutuyor?" diye sordu Gwen. "Jollin, bunun ne olduğunu biliyor musun? Stane, benim kırdığım kapıyı tamir ediyor."

"Ee?" Battaniyeyi indirip ona baktı.

"Yani parası var ve Grue onu sana bırakmayı planlıyor."

Jollin'in yüzündeki tüm renk kayboldu. Yavaşça oturdu. "Ben mi?"

"Onu öldüresiye dövecek," dedi Etta, peltek bir sesle, *"ölüm"* kelimesini "*sağır*" gibi telaffuz ederek. O parçalanmış ağızdan çıkan bu kelimeler, sadece kelimelerden ibaret değildi.

"Evet, öldürecek ve o sonuncu olmayacak... tabii biz hemen buradan gitmezsek." "Ama denediğinde neredeyse ölüyordun ve Hilda..."

"Hilda ve ben aynı hatayı yaptık... Kendi başımıza başarmaya çalıştık. Ayrıca Hilda'nın sadece birkaç kuruşu vardı, bu yüzden sokakta mahsur kaldı ve ben kaçtığımda param yoktu... Paralarımı buraya saklamıştım. Onlarla kendi yerimizi alabiliriz, güvenli bir yer. Kimse bizi işe almazsa ne olur? Kimin umurunda! Grue bizden iyi para kazanıyor ve Hilda hepsini saklamak konusunda haklıydı. Kendi evimizi kurabiliriz. Tek başımıza hiçbirimiz hayatta kalamayız, bunu anlamamıştım, ama birlikte bir şansımız var. Stane'in işini kaybetmesini veya insan olmasını ummaktan kesinlikle daha iyi bir şans."

Gwen etrafına baktı ve onların olasılıkları tarttıklarını görebiliyordu.

"Bakın, ben parayı alacağım. Benimle gelmek isteyenler, eşyalarını toplasın, çünkü bunu yapacaksak, şimdi yapmalıyız."

Gwen, Stane konuşmasını bitirmeden odadan çıkmak için olduğu kadar, sorulardan kaçınmak için de odadan çıktı. Gerçek şu ki, bu fikir aklına yeni gelmişti ve tüm parçaları yerine oturtmaktan çok uzaktı.

Güm, güm, güm. Stane dizlerinin üzerine çökmüş, soluk renkli yeni tahtayı çerçeveye çakıyordu. Ona gülümsedi. "Burada işim neredeyse bitti. Biraz eğleneceğim sonra..."

Gwen, karşısındaki küçük odaya girdi ve kapıyı arkasında çarptı. Sırtını kapıya dayayarak, onun peşinden gelmediğinden emin olmak için bekledi. Planya sesini duydu ve şimdilik güvende olduğunu düşündü. Küçük yatak odasında diğer odadaki gibi sürgü yoktu, bu da her zaman bir sorun olmuştu. Parayı gündüz vakti hiç kontrol etmemişti ve bu sefer *de kontrol* etmiyordu.

Odayı geçip masayı kenara çekti ve dua ederek tahtayı kaldırdı. Grue'nun burnunun dibinde bu kadar uzun süre onları saklayabilmesi bir mucizeydi. Adamlar Raynor'a doğrudan ödeme yapmayı biliyorlardı, ama bazıları bahşiş de veriyordu. Asla bir iki kuruşu geçmezdi ve Grue onlara verilen parayı almalarına izin verirdi. Ama yatak odasının altında sakladığı servetten

Yatak odasının zemininin altında sakladığı serveti bilseydi, onu öldürürdü.

Tahta açıldı ve çanta oradaydı. Gideon Hawk'ın her zamanki dört içki yerine sekiz içki içtiği gece elbisesinden yırttığı kolundan dikmişti. Son sayımda, dört altın tenentin yanı sıra kırk beş bakır din vardı. Ağır bir meblağ ve sadece hayatının birikiminden daha fazlasıydı, kutsal bir hazineydi. Çantayı göğüslerinin arasına sıkıştırdı ve geri çıktı.

Stane, kapıyı açıp kapatarak, Gwen geçerken açıklığı kontrol ediyordu. "Jollin'e saçını taramasını ama açık bırakmasını söyle."

Gwen yatak odasına girdiğinde, kızlar hep birlikte ayaktaydı ve bekliyorlardı.

"Gwen," dedi Etta, "bize eşyalarımızı toplamamızı söylediğinde ne düşünüyordun bilmiyorum, biliyorsun ki bizim eşyamız yok."

"Sevgili kutsal Maribor, Gwen," diye fısıldadı Jollin. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Sadece beni takip edin."

Hepsi çıplaktı. Grue ayakkabıların ne anlamı olduğunu hiç anlamamıştı, ama yedi kadının ahşap merdivenlerden inmesi, kaçak bir vagon kadar gürültülüydü.

"Neler oluyor?" dedi, Gwen kapıyı açarken mutfağın yanındaki küçük depodan çıkarak.

O an durdu ve geri kalanlarını verandaya itti, orada şaşkın bir şekilde durdular. Kediler ördek yavrularına dönüşmüştü ve Gwen, aralarında ve vahşi bir köpek arasında duran isteksiz anneleri olmuştu. "Sizi uyarmıştım. Şimdi gidiyoruz."

"Tanrım, sen aptal bir fahişesin! Az önce sana söyledim, gidecek hiçbir yerin yok. Bu, hepinizin sahip olduğu tek yer. Ama devam et. Hepiniz gidin. Bir süre kasabada dolaşın. Yorulduğunuzda, hava karardığında, üşüdüğünüzde ve acıktığınızda, ne kadar iyi bir hayatınız olduğunu anlayacak ve hemen geri döneceksiniz. Ama şunu bilin: Döndüğünüzde, bu saçmalığı bırakıp dediğimi yapacaksınız. Oh, ve bu kadar sorun çıkardığınız için yine kemerimi çıkaracağım."

Gwen dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Elleri titriyordu ve titreme vücudunun her yerine yayıldı, o kadar ki verandada yere yığılacağını sandı.

"Nereye gidiyoruz, Gwen?" diye sordu
Abby. "Bilmiyorsun, değil mi?" dedi Jollin.

"Bize bunu yapmazsın, değil mi?" diye sordu Mae. "Raynor'u bu kadar kızdırıp gidecek bir yerimiz olmadan mı bırakacaksın?"

Rose, Gwen'in koluna dokundu, o büyük geyik gözleri ona odaklanmıştı. "Lütfen söyle bize. Nereye gidiyoruz?"

Gwen titreyerek kapıya sırtını dayadı. Güneş nihayet The Hideous Head'in gölgesini silip süpürecek kadar yükselmişti ve Wayward Street'in karşısında harap bir han duruyordu.

"Orası." Gwen işaret etti.

"Sen delisin," dedi Jollin.

"Belki." Gwen başını salladı. "Ama ölmekten iyidir."

BÖLÜM 5

BERNUM'DA CINAYET

"Sana bir şey olmuş olabilir diye düşündüm," dedi Sebastian ertesi sabah Hadrian güverteye çıktığında. "Eugene odanı denedi, ama kapın kilitliydi ve cevap vermedin."

Hadrian gökyüzüne baktı. Güneş neredeyse tepeye gelmişti.

Herkes uyanmış ve yine teknenin ortasında toplanmıştı, başlıklı adam hariç, o uzak duruyordu ve o anda ortalarda görünmüyordu. Vivian, Hadrian'ın pelerinini giymiş ve hoş bir gülümsemeyle onların ortasında oturuyordu.

"Geç saatlere kadar ayaktaydım. Uyuyakalmış olmalıyım." Tembellikle suçlanan bir çocuk gibi suçlu hissediyordu.

"Ben de neredeyse hiç uyumadım," dedi Sebastian.

"Sanırım hiçbirimiz fazla uyumadık," diye ekledi Samuel.

Hadrian, raya asılı bir kovaya uzanıp yüzünü silmek için yeterli miktarda su aldı. Esnedi ve gerindi. Geç uyanmak onu her zaman yorgun ve halsiz hissettirirdi. Gecenin çoğunu odasının kapısı açık ve diğer kabinlere giden küçük koridoru gözetleyerek geçirmişti. Saatlerce lambanın sallanışını izledi ama kimseyi görmedi. Sonunda, güneş doğarken, kapısını kilitleyip yatağına girmiş ve kendini aptal gibi hissetmişti.

Hadrian, Eugene'in yanına oturdu. En genç tüccar ellerini açmış, hayranlıkla onlara bakıyordu. Tırnakları pürüzlü ve kirliydi, bu yüzden Hadrian onun yüzüklerine baktığını tahmin etti. Her elinde üçer tane olmak üzere

neredeyse Sebastian kadar çok yüzüğü vardı. Hadrian yüzük takmazdı. Bunun anlamını hiç anlamıyordu. Zengin bir savaş lordu bir keresinde ona bir yüzük vermişti, ama Hadrian yüzüğün elini tutuşunu engellemesinden hoşlanmamış ve onu bir barmen kıza bahşiş olarak bırakmıştı. Onunla birlikte olan adamların kuyumcu oldukları için farklı görüşleri olduğunu düşündü.

Hadrian'ın karşısında, Vivian pelerinine sarılmış oturuyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, pelerinin kıvrımları içinde kaybolmuştu. Hadrian, Kalianların bisht dedikleri bu ince giysiyi hiç sevmemişti. Avryn'e giden gemiye binmeden hemen önce Dagastan'da hevesli bir pazar satıcısından satın almıştı. Pazarlıkta hiç iyi olmayan Hadrian, gerekenden fazla para harcamıştı. Doğu'da iken bunu sık sık yapmıştı ve pelerin, Calis'te geçirdiği zamanı fiziksel olarak hatırlatan bir şeydi. Yine de, ona çok yakışıyordu.

Mavna nehirde ilerlemeye devam etti, sadece atları ve sürücüleri değiştirmek ve Farlan'ın uyuyabilmesi için yedek bir dümenci getirmek için durdu. Bernum'un çevresindeki dünya bir gecede dramatik bir şekilde değişmişti. Nehir daha dar, daha çalkantılıydı ve kıyıları yükselmişti. Kanyon duvarları nehre gölge düşürüyordu ve çekme yolu, ince topraklarda tutunmaya çalışan çam ağaçlarının köklerini ortaya çıkardığı kayalıkları çevreleyen dar bir patikaya dönüşmüştü.

Bu, onun hatırladığı kuzeyin manzarasıydı: dağlar ve vadiler, kar ve buz. Ayrıldığından bu yana iki yıl içinde çok şey olmuştu. Kayalıkların ötesinde, çocukluğunun geçtiği yerin hemen kuzeyindeki krallık olan Warric toprakları uzanıyordu. Yaşlı Clovis Ethelred kraldı. Zalim bir hükümdardı, ama Hadrian başka türden bir hükümdarla henüz tanışmamıştı. Ethelred güçlü bir ordu kurmuştu. Hadrian, bu konuda özellikle uzman bir görüşe sahip olduğunu düşünüyordu, çünkü hem bu ordunun bir üyesi olarak savaşmış, hem de ona karşı savaşmıştı. Bölgedeki kayalıkları ve kanyonları bu şekilde tanımıştı; onları bu şekilde hatırlıyordu, aylar önce dostları olan düşmanlara karşı yüksek mevzileri savunmak için kayalıkları aşıp dağlara tırmanan genç bir asker olarak.

Vivian'a bir kez daha bakma fırsatı buldu. Vivian onun bakışını karşıladığında, hızla başka yere baktı ve nehrin kıyılarına gözlerini dikti, ancak bu ani hareketinin suçunu kabul ettiği şeklinde yorumlanacağını çok geç fark etti.

" staying Colnora, Mr. Blackwater?" diye sordu.

"Şu anda bir planım yok," diye itiraf etti Hadrian.

"Ama sen bir askersin." Eugene'nin sesi, sinir bozucu derecede küçümseyici ve üstünlükçüydü.

"Ve sen bir tüccarsın," dedi Hadrian, ancak *tüccar* yerine başka bir kelimeyi düşünüyordu.

Eugene sırıttı. "Yani, bir kışlada kalacaksın, değil mi?"

"Aslında... Ben emekliyim."

"Emekli mi?" Sebastian güldü. "Askere alınacak yaşta görünmüyorsun."

"Yine de..." Hadrian onlara gülümsedi ve ellerini açarak gösterdi.

"Peki planların nedir?" dedi Samuel.

Hadrian, kapüşonlu adamın neden mesafeli davrandığını anlamaya başlamıştı. "Sadece seyahat ediyorum."

"Nereye?"

"Kuzeye."

"Orası çok büyük bir yer. Herhangi bir yere..."

Tekne bir kayaya çarparak sıçradı. Çekme halatı gevşedi, sonra tekrar gerildi. Hadrian arkasına baktı ve dümencinin olmadığını fark etti. "Farlan nerede?"

Sebastian başını eğerek diğerlerinin arkasını gözetledi. "Bilmiyorum."

Hepsi ayağa kalktı ve Hadrian teknenin arkasına doğru yol gösterdi, ancak orada teknenin rehberinden hiçbir iz yoktu. Sebastian, dümen kolunun etrafına dolanmış ipi işaret etti. "Mola vermek istediğinde bunu yapar, ama hiç bu kadar uzun süre gitmez. Belki kahvaltı hazırlıyordur. Saat geç oluyor."

Hadrian geriye dönüp baktığında, kilometrelerce boyunca nispeten düz ve düzgün olan nehrin, artık kayalarla dolu olduğunu ve yüksek kayalıkların ortaya çıkmasıyla zikzaklar çizmeye başladığını gördü.

Kabinlere doğru baktı. "Böyle bir sarsıntının ardından, yukarı çıkması gerekmez mi?"

Hepsi kapıya doğru umutla baktılar, ama kapı açıldığında, dışarıya bakan kapüşonlu adamdı. Hâlâ kapüşonu başındaydı, etrafına bakındı, sonra tek kelime etmeden aşağıya geri döndü.

"Birisi endişelenmiyor," dedi Sebastian. "Bugün

Farlan'ı gören var mı?" diye sordu Hadrian. Üç tüccar

ve Vivian birbirlerine baktılar.

"Şimdi sen söyleyince... hayır. Hayır, görmedim. Başka gören var mı?" diye sordu Sebastian.

Hepsi başlarını salladı.

"Yedek dümenci dün akşam yemeğinden sonra indi, değil mi?" diye sordu Hadrian.

"Sanırım öyle," diye cevapladı Sebastian. "Atları değiştirdiklerinde."

"Farlan da indi ve biz fark etmedik mi?" diye sordu Hadrian.

"Belki bir tür hata olmuştur," dedi Eugene. "Program hatası ya da onun gibi bir şey? Belki sürücü Farlan geri dönmeden yola çıkmıştır?"

"Bence Farlan ona durmasını söylerdi."

Sebastian, "Postilyonu durdurun," dedi.

Samuel ıslık çaldı ve Eugene, sürücü atları durdurana kadar el salladı. Hadrian dümeni bıraktı ve mavna, akıntının etkisiyle zaten kıyıya doğru sürüklenirken, onu kıyıya doğru getirdi. Tüccarlar arama yaptılar ama kayıp dümenciyi bulamadılar. Hepsi gemiden indi, uzaktan izleyen kapüşonlu adam bile. "Yedek dümenciler gelip gider, ama Farlan gemiyi asla terk etmez. Kızlarımı buraya bağlayıp hazırladıktan sonra yola çıktı," dedi postacı. Adı Andrew'du, kısa kesilmiş saçlı, müşterilerle konuşurken kendini bilmez gibi görünen ve sürekli atların kıçlarını utangaççça okşayan yaşlı bir adamdı. "Yaşlı Farlan'ı karaya ayak basarken hiç görmedim, malzemeleri veya yükü yüklemeye yardım etmek.

"O zaman nerede?" diye sordu Sebastian.

"Nehre düşmüş olabilir," dedi postacı. "Bazıları düştü. Farlan değil, ama başkalarının düştüğünü duydum."

"Beklememiz gerekmez mi?" diye sordu Hadrian. "Kıyıya yüzüp bize yetişmek için koşuyor olabilir mi?"

Andrew başını salladı. "Eğer suya girmişse, muhtemelen boğulmuştur. Bu nehir baştan sona kötüdür, ama özellikle bu civarda. Akıntı güçlüdür ve sizi sürükler. Ortaya yakın bir yere düşerseniz, sizi kıyıya yaklaştırmaz, ayrıca en güçlü yüzücüyü bile aşağı çeken bir akıntı vardır. Timsahın kilitli çenesindeki geyik gibi yuvarlanır ve çalkalanırsın. Cesetler asla yüzeye çıkmaz. Nehir onları tamamen yutar."

"Peki ya başarmışsa?" diye sordu Hadrian.

Andrew omuz silkti. "Çok kötü yaralanmadığı sürece iyi olurdu. Muhtemelen son posta istasyonuna geri yürür ya da oturup bir sonraki teknenin gelmesini beklerdi."

"Neden nehrin aşağısına? Neden yukarısına değil?"

"İleride başka istasyon yok. Kanyonlara giriyoruz. Bir sonraki durak Colnora. Sanırım şehre gidebilir, ama yokuş aşağı yürümek yokuş yukarı yürümekten daha kolaydır."

"Yani onun yerine geçecek başka dümenci yok mu?"

Andrew yine başını salladı. "Ya da ekip değişikliği. Buradan sonra sadece ben, Bessie ve Gertrude varız."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Samuel.

"Ben son durağa giderken siz burada kalmak zorundasınız. Farlan orada olmasa bile, yolculuğu bitirmek için başka bir dümenci bulmam gerekecek."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu Sebastian.

"Sanırım günün büyük bir kısmı, tabii uygun biri varsa. Olmazsa, başka bir mavna beklemek zorunda kalırsak üç gün sürebilir."

"Bu kabul edilemez," dedi Samuel.

"Kesinlikle kabul edilemez," diye onayladı Sebastian. "Direksiyonu biz halledebiliriz."

Andrew, başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyordu ve atları dairesel hareketlerle okşuyordu. "Peki, sanırım bu olabilir, ama Colnora hala bir gün uzaklıkta ve bu son bölüm..."

"O zaman öyle yapalım," dedi Sebastian, sesi kayalıklardan yankılanacak kadar yüksek sesle.

"Dümeni kim kullanacak?" diye sordu Eugene.

"Sırayla yapacağız. Sen başlayabilirsin Eugene. Eminim zor değildir." Andrew'a baktı.

"Sadece ortada tut ve kayalardan uzak dur. Hepsi bu kadar. Buradaki bayanlar tüm zor işi yapıyorlar." Atlardan birinin kıçını okşadı.

Bir kez daha yola çıktılar, bu sefer Eugene dümeni tutuyordu. Kendinden emin görünmüyordu ve Hadrian tekne kullanmayı bilmiyordu, ama çırak tüccar daha rahat görünene kadar bir süre onun yanında oturdu.

Hadrian, Eugene'in onun varlığından minnettar mı yoksa rahatsız mı olduğunu anlayamadı ve sonunda ayrıldı.

Hadrian, iki kuyumcu ve Vivian'ın toplandığı mavnanın ortasına döndüğünde Samuel ona "O öldürüldü" dedi. Kapüşonlu adam, muhtemelen Eugene'in dümenini güvenilmez bulduğu ve aşağıda yakalanmak istemediği için pruvaya dönmüştü. Samuel onun yönünü işaret ederek başını salladı. "O adam onun boğazını kesip nehre attı."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Hadrian. Yüzlerindeki ifadeden, buna inanan tek kişinin kendisi olduğu belliydi.

"Deneyimli bir dümenci, muhtemelen yüzlerce kez seyahat ettiği bir rotada gerçekten denize düşer mi sence?" diye sordu Sebastian.

"Hayır, ama en kötü sonuca varmaya da niyetim yok." "Gözlerini aç, aptal çocuk," dedi Samuel yüksek sesle. "Bir adam
öldü! Ve bunun sorumlusunun kim olduğu inkar edilemez."

Hadrian irkildi. "Bunu biraz daha yüksek sesle söyler misin? Andrew ve Bessie duymamış olabilir. Bak, Farlan'ın öldürüldüğünü ısrarla söylüyorsun, ama çok önemli bir şeyi unutuyorsun."

"Nedir o?" diye sordu Samuel.

"Neden?" Hadrian bu kelimeyi havada asılı bıraktı. "Farlan'ın ölmesini neden isteyebileceğini bana söyleyebilir misin? Çünkü deli olması dışında aklıma tek bir iyi neden gelmiyor ve o şimdiye kadar deli gibi görünmüyordu."

Bu, tüccarların hevesini kırmış gibiydi. Birbirlerine baktılar ve gerçekten şaşkın görünüyorlardı. Onlar düşünürken, Vivian'ın titrek sesi duyuldu: "Sanırım ben biliyorum."

Üç adam da ona baktı.

"Dün gece oradaydı, değil mi?" diye sordu, pruvaya doğru bakarak. "İkimiz konuşurken? Farlan'ın şerifi Vernes'teki cinayetleri soruşturması için ikna ettiğini söylediğinizde o çok uzakta değildi."

"Öyle mi?" diye sordu Sebastian. Hadrian başını salladı.

"Farlan'ı ortadan kaldırması gerekiyordu," dedi Samuel, gözlerini de pruvaya çevirerek. "Farlan olmazsa, soruşturma da olmaz, sorun çözülür."

"İşte, işte bu," dedi Sebastian. "Şimdi her şey mantıklı, ama..."

"Ama ne?" diye sordu Hadrian.

"Şimdi harekete geçmeliyiz," dedi Sebastian.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Biliyoruz, değil mi? Artık hepimiz biliyoruz." "Neyi biliyoruz?"

"Onun sadece Vernes'in değil, Farlan'ın da katili olduğunu. Dahası, bizim bildiğimizi biliyor. Farlan'ı öldürmeye razı olduysa, durmayacaktır. Tek seçeneği hepimizi öldürmek."

"Ciddi olamazsın," dedi Hadrian. "Beş kişiyiz, Andrew'u da sayarsak altı. Bence şans bizim lehimizde."

"Uyurken ya da tek başımıza dümen başında olduğumuzda bizi hazırlıksız yakalayacaktır.
Bir avcı sürüyü ayıklarken yaptığı gibi, bizi tek tek avlayacak."

"O zaman karar verilmiştir," diye fısıldadı Samuel bu sefer. "Onu önce öldürmeliyiz. Ya biz ya o. Eugene'den daha büyük değil, hatta daha küçük ve üzerinde silah görmüyorum. Bunu hemen yapabiliriz. Üçümüz birlikte. Hadrian, bize kılıçlarını ödünç ver ve kabinden o büyük olanı da getir. Hepimiz ona saldıralım ve sonra o piçi Farlan'a yaptığı gibi suya atalım."

Sebastian, duruşmaya başkanlık eden bir yargıç gibi sert bir kararlılıkla başını sallıyordu.

Hadrian üç ömür boyu yetecek kadar kan dökmüştü. Ancak, onların haklı olması mümkündü, hatta muhtemeldi. Daha da suçlayıcı olan ise Bay Hood'un kendisiydi. Neden bu kadar mesafeli davranıyordu? Onların konuşmalarını duyabiliyor olmalıydı. Masumsa neden suçlamaları reddetmiyordu? Davranışları şüphe uyandırıyordu ve tavrı endişe vericiydi, ama bu bir kanıt değildi.

"Hayır," diye cevapladı Hadrian. "Spekülasyonlara dayanarak bir adamı öldürmem. Farlan'a açıklanamayan bir şey oldu, ama onun öldüğünü bile bilmiyoruz. Cinayet olsa bile, onun yaptığını kim söyleyebilir? Adam içine kapanık, ne olmuş yani? Gözlerinin bakışını beğenmiyorsunuz. Bu neyi kanıtlar? Neden Eugene ya da ikinizden biri, hatta ben olmasın?"

İki tüccar, ağızları açık, hayal kırıklığıyla başlarını salladılar.

"Bilmediğimiz çok şey var," diye devam etti Hadrian. "Bence Farlan'ın planladığı şeyi aynen yapmalıyız. Bugünün ve bu gecenin geri kalanını atlatırız, Colnora'ya vardığımızda Andrew şerifi getirebilir. Eğer bu sizi rahatlatacaksa, şerif gelip bu olayı aydınlatana kadar kimsenin ayrılmamasını sağlayacağım."

"Ciddi olamazsın," dedi Sebastian.

"Farlan, son karakolda sıcak çorba içerek güvende ve sağ salim olabilir. O Colnora'ya geldiğinde ve masum bir adamı öldürdüğünü öğrendiğinde nasıl hissedeceksin?"

"Gerçekten bizden, katledilmeyi beklemekten başka bir şey yapmamızı beklemiyor musun?"

"Yasaların ne yapılacağına karar vermesini bekliyorum." Hadrian ayağa kalktı ve boyunun avantajını kullanarak fikrini açıkladı. "Ve ona elini sürmeye kalkarsan, onu kaybetmeni sağlarım."

"Bir katili savunuyorsun!"

"Hayır, ama masum olabilecek bir adamı akılsız bir kalabalıktan koruyacağım. O gemiye bindiğinden beri ona düşmansın."

"Peki ya Bayan Vivian? Dün ona onu koruyacağına söz vermedin mi?"

"Söz verdim ve vereceğim." Ona doğrudan baktı. "Seni güvende tutacağım. Sana söz veriyorum."

"Peki ya biz?" diye sordu Samuel.

"Birlikte kalmanızı öneririm. Yalnızken savunmasız olduğunuzu kendiniz söylediniz. Ona fırsat vermeyin, eminim bir şey olmaz." "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hepimizin içinde bulunduğu tehlikeyi görmüyor musun? Sen kör ve aptalsın!" dedi Samuel.

Hadrian kısa kılıcının kabzasına elini rahatça koydu ve Samuel gerildi. "O listeye sağırlığı da ekleyeceğim, ama sadece bu seferlik," dedi Hadrian yumuşak bir sesle.

Teknenin küçüklüğünden rahatsız olarak uzaklaştı ve Samuel'in bakışlarını sırtında hissetti. Sebastian'ın ruh hali daha zor anlaşılırdı. Hadrian, her iki tüccarın da kendisinden hoşnut olmadığını düşünüyordu; bunun onların görüşlerinde bir değişiklik olup olmadığını söylemek zordu.

Hadrian, yüksek güverte korkuluğundan, kabin alanının üstüne tırmanabileceğini fark etti — ziftle kaplı tahtalardan yapılmış, hafif eğimli bir çatı. Güneşin altında zift yumuşaktı, ama yapışkan değildi. Teknenin en yüksek noktası olduğunu fark ettiği yere tek başına oturdu. Buradan tüm güverteyi net bir şekilde görebiliyordu. Kıç tarafta Eugene, Farlan'ın yaptığı gibi ayaklarını uzatmış oturuyordu ve Hadrian, yaşlı dümencinin kıyıya ulaşmış olmasını umuyordu. Aralarındaki kısa etkileşimden dolayı, adamı sevmişti. Aşağıda Sebastian ve Samuel konuşmaya devam ediyorlardı, ama şimdi fısıltıyla, birbirine benzeyen cüppeleriyle birbirlerine yakın duruyorlardı, Vivian da yanlarında

. Pruvada, kapüşonlu adam nehre bakarken farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Hadrian, kabinlerin üstündeki yeni favori yerine geri dönmüş, yıldızlara bakıyordu. Dayanacak bir şey olmadığı için güvertede oturmak kadar rahat değildi, ama oraya ulaşmanın zorluğu - tırmanmak için önemli bir çaba gerektiriyordu - mahremiyeti garanti ediyordu. Mücevhercilerin hiçbiri, süslü, dalgalı cüppeleriyle korkuluğa tırmanmayacaktı, Vivian da öyle. Geriye sadece başlıklı adam kalmıştı ve Hadrian onun ortaya çıkacağından şüpheliydi.

Gün olaysız geçmişti. Farlan olmadan, ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Sebastian, Samuel ve Vivian öğle yemeğini ve akşam yemeğini hazırladılar. Hadrian, Eugene'den sonra dümen başında görevini yaptı. Samuel görevi devraldı ve Sebastian son etabı üstlenecekti. Aslında kimin sırası olduğu pek bir fark yaratmayacaktı. Üç tüccar da teknenin arkasında toplanmıştı ve Hadrian, o gece hiçbirinin uyumayacağını tahmin ediyordu. Birbirlerini uyanık ve güvende tutacak, gerektiğinde nöbetlerini devredeceklerdi. Kapüşonlu adam teknenin ön tarafında nöbetine devam ediyordu ve Vivian bu süre boyunca kendini kamarasına kilitlemişti.

Nehir daralmaya devam ediyordu ve kanyon duvarları gittikçe yükseliyordu. Hadrian, Bernum Nehri'nin seyir edilebilir kısmının Colnora'nın hemen güneyindeki Amber Şelalesi'nde bittiğini biliyordu. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu, tıpkı elini ateşe sokmamanın veya yıldırım fırtınasında tepeye çıkmamanın doğru olduğunu bildiği gibi. Bunu ona biri söylemiş olmalıydı, ama kim olduğunu ya da ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Bilgilerinin çoğunu bu şekilde edinmişti ve bunların çoğunun yanlış olduğunu tahmin ediyordu.

Küçük bir köyde yaşayan bir çocuk olarak, ziyaretçilerden, çoğunlukla tamircilerden, birçok hikaye dinlemişti. Hintindar Vadisi'ne düzenli olarak giren tek kişiler onlardı ve Hadrian, ayrıldığından beri çok az şeyin değiştiğini düşünüyordu. Genellikle, bir mil öteden bile gürültülü arabasının sesi ve alev alev yanan saçlarıyla fark edilebilen Kızıl Packer olurdu. Güneş batarken, Packer'ın başı sanki gerçekten yanıyormuş gibi görünürdü. Tamirci, ustaca becerisiyle satış ve ticaret yapardı, ancak hikayeleri her zaman ücretsizdi, bu da ona herkesin evinde hoş karşılanmasını sağlıyordu.

Packer, bilinen dünyanın en uzak köşelerine seyahat ettiğini söylerdi, Nidwalden yakınlarındaki derin ormanlardan (ki bu ormanların eski elf krallığının sınırını oluşturduğunu iddia ederdi) Drumindor'un ölçülemeyecek kadar yüksek kulelerine kadar, yüzlerce metre yükseklikte erimiş taş püskürtebilen eski bir cüce kalesine. Herkes, genellikle Packer'ın gece yarısı ıssız yollarda geçen hikayelerinden büyük keyif alırdı. Çoğu zaman, onu zamansız bir ölüme sürüklemeye çalışan hayaletler, goblinler veya perilerle karşılaştığı fantastik hikayeler anlatırdı.

Hadrian gençken, en sevdiği hikayelerden biri Packer'ın bir grup goblin tarafından kuşatıldığı hikayesiydi. Onları sivri kulaklı, şişkin gözlü ve boynuzlu küçük yeşil adamlar olarak tanımlamıştı. Packer'ın resmi ceketler ve uzun şapkalar giydiklerini söylediği titiz küçük halk. Ay ışığında şık görünüyorlardı ve Calian aksanıyla konuşuyorlardı. Goblinler, Packer'ı kraliçeleriyle evlendirmek için şehirlerine götürmek istemişlerdi, ancak tamirci onları alt etmişti. Goblinleri, bakır bir tencerenin sihirli özelliklere sahip olduğuna ve kafaya takıldığında geleceği gösterdiğine ikna etmişti. Packer'ın muhteşem hikayesi, Hadrian da dahil olmak üzere köydeki herkesi ocak başında toplanmış, her an heyecanla dinleyen ve çığlık atan bir halde tutmuştu. Hadrian, Packer'ın tarif ettiği goblinleri açıkça hayal etmiş ve her kelimesine inanmıştı. Bu, Hadrian'ın Hintindar'dan ayrılmasından, Calis'e gidip gerçek bir goblin görmesinden çok önceydi. O zamana kadar Hadrian, Packer'ın dünyevi bilgisine şüphe duymaya başlamıştı, ama ormana girip ilk Ba Ran Ghazel'i gördüğü anda, tamircinin hikayelerinin ne kadar saçma olduğunu anlamıştı. Packer gerçek bir goblin görmemişti. Görseydi, bu hikayeyi anlatacak kadar uzun yaşamazdı.

Hadrian'ın eğitiminin çoğu, kışın çeşitli ocakların etrafında, yazın ise gölgeli ağaçların altında, evlerinden birkaç mil öteye hiç gitmemiş insanlar tarafından anlatılan hikayelerle edinilmişti. Hintindar'da, Lord Baldwin ve babası dışında kimse vadinin ötesinde ne olduğunu bilmiyordu.

Danbury Blackwater, Hintindarlı değildi. Babası, oğlunun doğumundan sadece birkaç yıl önce köye gelmişti, ancak gençlik günlerinden hiç bahsetmezdi. Muhtemelen anlatacak bir şeyi olmadığı içindi. Danbury, maceradan çok saban demiri yapmaya daha çok önem veren basit bir adamdı. Hadrian, onun dar görüşlü tavrından hoşnut değildi ve bu, dünyayı daha fazla tanımak için evden ayrılmasının nedenlerinden sadece biriydi.

Packer goblinler, hayaletler, periler ve elfler hakkında yalan söylemiş olabilir, ama coğrafya bilgisi kusursuzdu. Nehir gerçekten de Apeladorn'un en büyük şehri Colnora yakınlarındaki Amber Şelalesi'nde son buluyordu. Oradan sonra nehir, Hadrian'ın askerlik yıllarının çoğunu geçirdiği yaylalardan gelen birkaç hızlı akan, sert şelaleye bölünüyordu. Ancak tüm bu süre boyunca Hadrian şehre hiç ayak basmamıştı.

Esnedi ve kaybettiği uyku saatlerini pişmanlık duydu. Bacakları tutulmuştu ve tam ayağa kalkıp esnemek üzereyken, kapüşonlu adam kabinin kapısına doğru yöneldi. Hadrian hızla hareket etti ve aşağı indi. Kabin alanına girdiğinde, Bay Hood'un odasına gittiğini gördü.

Hadrian kendi kapısına yöneldi, ancak ayak sesleri Vivian'ı tedirgin etmiş olmalıydı, çünkü titrek bir sesle "Kim o? Kim var orada?" diye bağırdı.

"Merak etmeyin Bayan Vivian. Benim, Hadrian."

"Oh, Maribor'a şükürler olsun. Bir dakika bekler misiniz lütfen?"

Hadrian sürtünme sesleri duydu ve kilitle biraz uğraştıktan sonra kapı açıldı.

Kapıyı daha fazla açarak onu içeri davet etti. "Paltonuzu geri vermem gerekiyor ve size bir şey sormak istiyorum."

Gemideki tüm kamaralar aynıydı, belki tüccarların kiraladığı oda hariç. Hadrian, Eugene'in muhtemelen yerde yatmak zorunda kaldığı bir çift kişilik oda olduğunu tahmin ediyordu. Vivian'ın odası, dar bir yatak ve yanında masa görevi de gören bir sandık bulunan odasıyla Hadrian'ın odasına benziyordu. Tavandan bir fener sarkıyordu ve Hadrian, kendi odasında her zaman yaptığı gibi kafasıyla fenerin ucuna çarptı.

İçeri girdikten sonra, Vivian'ın kapıyı kapatması için işaret etmesine şaşırdı. Elleri titreyerek pelerinin bağlarını çözmeye çalıştı. Sonunda pelerini çıkardığında, "Teşekkür ederim" dedi.

O pelerini ondan aldı ve Vivian kollarını ovuşturdu.

"Hala üşüyorsan, cüppeyi alabilirsin. Benim için sorun değil."

Kız başını salladı. "Hayır, gerek yok. En azından umarım gerekmez."

Hadrian ne demek istediğini anlamadı.

Vivian dudaklarını yaladı, sonra fısıldayarak, "Bu tuhaf gelebilir, ama bu gece de sıradan bir durum sayılmaz," dedi. Tereddüt etti, kabinin feneri ince vücudunun etrafına bir ışık halesi oluşturuyordu. "Size söylemekten çekinmiyorum Bay Blackwater, çok

korkuyorum. Bu gece gözlerimi kaparsam, bir daha asla açamayacağımdan korkuyorum."

"Sizi koruyacağımı söyledim. Genç görünebilirim, ama bana güvenebilirsiniz. Hemen yan odada olacağım. Eğer bir şey olursa..."

"Sorun da bu zaten. Ya o kapınızı kapatırsa ve siz dışarı çıkamazsanız? Ya da uykuya dalarsanız ve onun içeri girmesini duymazsanız? Bir boğazı kesmek ne kadar sürer?"

Eli boynuna gitti, sonra yavaşça aşağı indi ve göğsünü okşadı. Nefes aldı, gözlerini kapattı ve "Geceyi benim odamda geçirirsen çok daha güvende hissederim" dedi.

Hadrian kaşlarını kaldırdı.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Son birkaç gün hayatımın en kötü günleriydi. Her şeyimi kaybettim. Tüm hayatımı ve o adamın beni öldürmeyi planladığından eminim." Titreyerek ona yaklaştı. "Lütfen, bu benim için çok önemli. Bu gece *çok* sıcak kalmanızı sağlayacağım." Elini eline aldı.

Hadrian gözlerini kısarak baktı. Gençti, ama aptal değildi. "Tamam. Ben... kapının yanında oturacağım, sırtımı kapıya dayayacağım, böylece uykuya dalsam bile, benim haberim olmadan kimse içeri giremez. Nasıl?" Bu ciddi bir soru değildi. Sadece onun tepkisini görmek istiyordu.

Onu bekletmedi.

Şaşkınlık yoktu, onun bilgisizliğine ya da her şeyi açıkça söylemek zorunda kalmasına duyduğu hayal kırıklığı yoktu, beceriksiz bir tartışma yoktu. Sadece ona döndü ve elbisesinin narin kurdelelerini çözmeye başladı. Fener, gölgesinin yavaş bir ritimle, ahşap geminin müzikal gıcırtısına uyumlu olarak bir yandan diğer yana sallanmasına neden oluyordu. Korseyi çözdükten sonra, sateni çekmeye devam etti ve gergin kumaşı serbest bırakarak soluk tenini ortaya çıkardı. Hadrian nihayet onun neden bu kadar üşüdüğünü anladı — giydiği tek şey elbiseydi.

Vivian titremeyi kesmişti. Kabinde hissedilen soğukluk tamamen yok olmuştu. Çevik parmakları artık titremezdi ve gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bu geceyi benimle geçirdiğin için teşekkür etmek istiyorum," dedi nefes nefese fısıldayarak. "Bunun çok zor bir şey olduğunu biliyorum. Umarım fedakarlığını boşa çıkarmamışımdır."

"Bu anı mahvetmek istemem ama kocan yeni ölmedi mi?
Cinayet dedin."

"Ne demek istiyorsun?" Elleri yine iş başındaydı, bu sefer kılıcının kemerinde.

"Sanırım sadık bir tip değildin."

"Adam öldü. Ben hayattayım ve öyle kalmak istiyorum." Sırtını kavisledi, parmak uçlarına yükseldi ve gözlerini kapattı.

"O zaman ellerini kemerimden çek."

Gözlerini açtı. "Ne?"

"Bana gerçekte neler olduğunu anlatmak ister misin?" "Anlamıyorum."

"Ben de öyle, sorun da bu. Kocan öldürülmedi, değil mi?" "Hayır, ama bu koruyucuya ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez."

"Neden?"

O anda çığlıklar başladı.

Hadrian elinde kılıcıyla güverteye ulaştı, ama kimseyi bulamadı.

Vivian'ın kapısını açmadan çok önce çığlıklar kesilmişti. Ona kapıyı arkadan kilitlemesini söylemiş, sonra güverteye koşmuştu. Kavga sesleri dinledi, ama çığlıklar kesin olarak kesilmişti. Güvertede bot sesleri, kaçan katilin ayak sesleri olmalıydı, ama Hadrian'ın duyduğu tek ses suyun dalgalarıydı.

Bekledi.

Sessizlik.

Hayır, sessizlik değildi, nehir hala konuşuyordu. Günlerdir nehrin pruvaya çarpan sesi sürekli köpüklü bir akıntıydı. Şimdi ses tonu farklıydı. Gövdeye çarpan ses daha düşük, daha sessizdi. Bu doğru gelmiyordu. Ve tek değişiklik bu değildi. Mavna artık hareket etmiyordu.

Açık güverteyi taradı. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Hadrian yavaşça kıç tarafına yürüdü ve Samuel'i dümen kolunun yakınında buldu. Yüzüstü, yayılan bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Sebastian ve Eugene nerede?

Hadrian pek çok ölüm görmüştü. Hatırlamak istemediği kadar çok insan öldürmüştü, ancak her birinin gerekli olduğuna kendini ikna etmişti. Bu

bir yalandı — ne kadar doğru olmasını istese de, aslında hiç inanmadığı bir yalan. Yine de, tüm savaşları savaş alanlarında ya da arenalarda olmuştu. Bu farklıydı — sebepsiz bir katliamdı.

O kadar sakin olan gece, yeni bir ifadeye bürünmüştü. Eski moda sallanan fenerler zayıf bir ışık sağlıyordu ve ayın yarısından azı görünüyordu, binlerce siluete hayat veriyordu. Hadrian kendisi için korkmuyordu; olanlar bitmişti. Anladığı kadarıyla güverte güvenliydi, geriye sadece ambar ve kamaralar kalmıştı. Bir fener alıp pruvaya sürünerek gitti ve diğer iki tüccarı buldu. İkisi de ölmüştü. Boğazları kesilmişti. Kendi kanları içinde yatıyorlardı.

Cesetlerinden birkaç metre ötede, ambarın kapısına açılan bir kapak vardı, asma kilit yoktu, kapak açıktı. Hadrian içeriye baktı. Sandıklar, çuvallar, torbalar ve kutular sıkıca istiflenmişti. Gölgelerde kimse beklemiyordu. Yine dinledi, yine sessizlik. Kısa kılıcını hazırlayarak, Hadrian mavnanın yarısı boyunca uzanan dar geçitlerden geçti. Tüccarlara ait büyük sandıkları buldu. Onlar da kilitli değildi. İçlerinde daha fazla cüppe, gümüş tabaklar, gümüş çatal bıçak takımları, altın kadehler, kolyeler, şamdanlar, kaseler ve kristal kadehler vardı. Ayrıca küçük bir sandık ve bir kasa buldu. İkisi de açıktı, iki asma kilit yakınlarda duruyordu. İçlerinde hiçbir şey bulamadı.

Her şeyi olduğu gibi bırakarak Hadrian güverteye geri çıktı. Her şey hala sessizdi... ve ölüydü.

O anda Hadrian, Andrew'u ve mavnanın hareket etmediğini hatırladı. Loş ay ışığında, tek görebildiği Andrew'un fenerinin aydınlattığı at takımının silüetiydi.

Hadrian kabinlere geri döndü.

Koridoru bıraktığı gibi buldu, Vivian'ın kapısı sağlamdı. Onun çok korkmuş olacağını biliyordu, ve bu sefer haklı bir nedeni vardı. En azından güvende olduklarını söyleyebilirdi. Kapüşonlu adam gitmişti.

"Kapıyı açın Bayan Vivian," dedi, kapıyı çalarak. "Bu..."

Kapı içe doğru gıcırdadı. Hareketinin şoku nefesini kesip kalbini çarptırdı. Kapıyı ittiğinde, fenerin hâlâ aydınlattığı küçük kabin ortaya çıktı. Kapı, içini parçalayan bir gürültüyle aniden durdu. Kapının kenarından gördüğü tek şey bir eldi — onun eli, parmakları hafifçe kıvrılmıştı. Vivian, yere yayılmış ve kuru ahşabı ıslatan bir kan gölünün içinde yüzüstü yatıyordu.

Ya Colnora'ya hiç ulaşamazsam? Ya beni bu mavnalarda öldürürse?

Hadrian midesinin bulandığını hissetti. Geri çekilirken başını salladı, fenerin üzerine çarptı ve gölgeler duvarların etrafında dans etmeye başladı.

Onu koruyacağına söz vermişti. Ona güvende olduğunu söylemişti.

Kabin'den geriye doğru yürürken, koridorun zemininde bıraktığı kırmızı lekeleri fark etti.

Benim ve ölümün nesi var böyle? Yüzlerce mil yol katettim ama hala kanlı ayak izleri bırakıyorum.

Hadrian kabinine geri dönüp eşyalarını topladı. Hayatının birikmiş servetini içeren tek çantası. Çantayı kaldırırken Pickles aklıma geldi. Rıhtımdaki o memur, çocuğun hayatını kurtarmış olabilirdi. Hadrian'ın büyük kılıcı hala duvardaki çiviye asılıydı. Omzuna kılıcı taktı, spadone'yi sırtına yerleştirdi ve güverteye çıktı.

Atların çekişi ve düzgün bir dümen olmadan, mavna saatin sarkacı gibi çekme yoluna olan mesafeyi çoktan kapatmıştı. Hadrian mavnadan kolayca atladı ve sağlam zemine indi. Atlara ulaştığında korkuları doğrulandı. Andrew gitmişti. Ceset yoktu, ama kan gölü ve nehre uzanan izler olanları anlatıyordu.

Çekme yolunda duran Hadrian, gökyüzünün çoğunu kapatan açıkta kalan taş kayalığın dibindeydi. Andrew'un feneri, sanki dev gibi, gölgesini taş duvara yansıtıyordu. Kan ve kayıp postacı dışında, sahne tekne kadar sessizdi. Atların ön dizginleri bir ağaca bağlanmıştı ve Bessie ile Gertrude yeniden yola çıkmak için bir işaret bekliyorlardı.

Hadrian, pruva halatını başka bir ağaca bağladı, sonra atları koşum takımlarından çözdü. Akıntının şiddetini göz önünde bulundurarak, teknenin sabit kalmasını sağlamak için halat çubuğunu iki kaya arasına sıkıştırdı. Sonra atların yanına döndü. Bessie'yi — yoksa Gertrude miydi? — teknenin halatının bağlı olduğu ağaca bağladı ve diğerinin sırtına atladı. "Seni burada bırakmanın bir anlamı yok," dedi Hadrian hayvana ve ona hafifçe tekme attı. At binmek için eğitilmemişti ve ağır ağır yürümekten başka bir şey yapmıyordu. Hayvanın hızı sinir bozucu derecede yavaştı ama yürümekten iyiydi.

Hadrian, bir han veya tavernada kapüşonlu adamla karşılaşıp karşılaşmayacağını merak etmekten kendini alamadı. Adamın ayaklarını uzatıp içki içerken

Bernum'da bir tekne dolusu insanı nasıl katlettiğini övündüğünü hayal etti. Bu sahneyi hayal etmek Hadrian'ı rahatlattı.

Öldürmekten bıkmıştı, ama kapüşonlu adam için bir istisna yapabilirdi.

BÖLÜM 6

WAYWARD HARABELERI

Gwen iki yıl boyunca The Hideous Head Tavern'ın pencerelerinden harap binaya bakmıştı, ama o güne kadar hiç içeri girmedi. Birçokları girmişti. Güçleri tükendiğinde ve kış soğuğu geldiğinde, çaresizler her zaman bu harabede barınak ararlardı. Birçoğu orada öldü. Ethan her yıl yıkılmış ahşaplardan en az bir donmuş ceset çıkarırdı. Aşağı Mahalle, şehrin en alt kısmıydı ve Wayward Caddesi'nin çıkmazı da kanalizasyon gibiydi. Gwen, eski hanın harap kalıntıları arasında dururken, kanalizasyonun girdabı hepsini aşağı çekmeden önce ne kadar zamanı kaldığını merak etti.

İki duvar sağlamdı; biri içe doğru eğilmiş, dalga şeklinde bükülmüştü ve sonuncusu çoğunlukla yok olmuştu. İkinci katın bir kısmı çökmüştü, çatının da büyük bir kısmı öyle. Açık deliklerden bulutların geçip gittiğini görebiliyordu. En az üç küçük ağaç, biri dört fit uzunluğunda ve gövdesi başparmağı kadar kalın, zeminden yukarı doğru uzanıyordu.

"Bu kadar da kötü değil," dedi Rose.

Gwen etrafına baktı ama onu göremedi. Caddeyi geçtikten sonra, kızlar hayaletler gibi harabelerde dolaşmışlardı. "Neredesin?"

"Bilmiyorum... salonda mı?"

Salon mu? Gwen neredeyse gülecekti. Sadece bu ifadenin saçmalığı nedeniyle değil, Rose'un bunu söyleme şekli, bulutsuz bir gökyüzü kadar kaygısız sesi nedeniyle. Gwen, Jollin'i parçalanmış merdivenin etrafında dolaşırken gördü.

Kollarını sıkıca kavuşturmuş, başını eğmiş, enkazın arasında dolaşıyordu. Gözleri buluştu ve ikisi aynı düşünceyi yansıtan bir gülümseme paylaştılar. *Bu çöplükte bir salon görebilecek tek kişi Rose'du.*

Hepsi Rose'un sesinin geldiği yere doğru ilerlediler ve dört duvarlı tek odayı buldular. Eski mobilyaların parçalanmış kalıntıları, kalın bir toz, kir ve hayvan dışkısı tabakasıyla birlikte yere dağılmıştı. Bir yuva kurmuş bir kırlangıç ailesi, kirişlerin üzerine yerleştirilmiş bir dal yığınına yuva yapmıştı ve altındaki zemin beyaz ve gri lekelerle kaplıydı. Ancak herkesin dikkatini çeken şey şömineydi. Ahşap ve sıva duvarların aksine, taştan yapılmış baca zamanın yıpratıcı etkisini hiçe saymış ve neredeyse mükemmel, hatta zarif görünüyordu.

"Bakın!" dedi Rose, elinde bir çift demir maşa ile dönerek. "Bunu köşedeki eşyaların altında buldum. Ateş yakabiliriz."

O ana kadar Gwen, hayatının en büyük hatasını yaptığından neredeyse emindi ve bu, son büyük hatasıyla aynıydı: Grue'yu terk etmek.

Annesinin Medford'a gitme hayalini nihayet gerçekleştirdiği ilk gününde, Gwen hem kutsanmış hem de çok şanslı olduğunu düşündü. Nihayet hedefine ulaşmakla kalmamış, aynı gün öğleden sonra The Hideous Head'de barmen olarak işe girmişti. Grue ona oda ve yemek sağlıyordu. Oda elbette paylaşımlıydı, bu yüzden paralarını koridorun karşısındaki küçük odanın döşeme tahtalarının arasına sakladı. Oda, tek kişilik yataklı odalardan biriydi. Grue'nun ona iyilik yapmadığını anlamalıydı. Kuzeyde kimse ona nazik davranmamıştı. O farklıydı ve ne kadar uzağa giderse o kadar çok bakışlar üzerine çekiyordu, hepsi de iğrenç bakışlardı. *Barmenliğin* "fahişe" anlamına geldiğini öğrendiğinde, oradan ayrılmaya çalışmıştı.

Grue onu dövdü.

Ondan sonra Gwen'i yakından takip etti, açık kapının yanına yaklaşmasına asla izin vermedi. Haftalar sonra Grue dikkatsizleşti. Gwen barda yalnızdı, kapı açıktı. Kaçtı. Paraları hala döşeme tahtalarının altındaydı, ama özgürdü. En azından öyle düşünmüştü.

Gwen iş, sadaka ve yardım aramak için şehirde dolaştı. Karşısında kayıtsızlık ve bazı durumlarda nefretle karşılaştı. Ona, sadece hakaret olarak algıladığı, düşük sınıftan Calianlara verilen isimler takıldılar. Bir haftadan fazla bir süre — tam olarak ne kadar sürdüğünü bilmiyordu — çöp yığınlarında bulduğu az miktarda yiyecekle hayatta kaldıktan sonra, düzgün yürüyemediğini ve

hatta ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Hilda gibi, diğer genelevlere gitti ve aynı reddi gördü. Böylece Hilda hakkındaki söylentilerin söylenti olmadığını anladı. O zaman Gwen dehşete kapıldı. O zaman öleceğini anladı.

Kesinlikle gerekli olana kadar bekleyin.

Daha kötü bir durum düşünemiyordu. Paraları kullanmak zorundaydı.

... ama o paraları yoktu. Açlık onu geri döndürdü. Şansını denemek zorundaydı. Gizlice içeri girme umudu yoktu ve Grue'nun onu yine döveceğini tahmin ediyordu. Belki bu sefer onu öldürecekti, ama başka seçeneği yoktu. Zaten ölecekti. Gwen'in sürprizine, Grue onu öldürmedi. Onu dövmedi bile. Sadece ona baktı ve üzgün bir şekilde başını salladı. Gwen'i yatağa gönderdi ve yemek getirilmesini emretti — önce çorba, sonra biraz ekmek. Kendine, iyileştiğinde paraları alacağını söyledi. Yedi ve uyudu, uyudu ve yedi. Günler geçti. Diğer kızlar onu ziyaret etti, ona sarıldı, öptü ve onun iyi olmasına ne kadar mutlu olduklarını söyleyerek ağladı. Bu, onun için ilk kez oluyordu. annesinin ölümünden sonra nazik bir dokunuş hissetmişti. O da ağladı.

Sonunda Grue geldi. "Seni geri götürmek zorunda değildim. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi, kollarını kavuşturarak onun üzerinde dururken. "Genç ve aptalsın, ama belki şimdi gerçekte neler olduğunu anlıyorsundur. Kimse sana yardım etmeyecek. Kimse seni umursamıyor. Benim hakkımda ne kadar kötü şeyler düşünürsen düşün ya da ne kadar kötü şeyler duymuş olursan ol, şunu söyleyeyim: çoğu doğru. Ben kötü bir adamım, ama yalan söylemem. Süslü insanlar, iyi bir üne sahip insanlar yalan söyler. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Uzun zamandır umurumda değil. O yüzden sana söylediğime inan, sen ölsen bile bir damla gözyaşı dökmem, kaçtığında da bir dakika bile uykum kaçmadı. Ama gerçek şu ki, sen olmadan olduğundan daha fazla para kazanabilirim, bu da beni senin zavallı kıçına ne olacağına önem veren dünyadaki tek kişi yapıyor.

"Seni eskisi gibi kilitlemeyeceğim. Seni izlemeyeceğim de. Gitmek istiyorsan, git. Diğerleri gibi sürünerek gidip ölebilirsin." Dönüp kapı mandalına uzandı. "Yarından itibaren işe geri döneceksin."

O gece Gwen uyuyamadı. Paraları alıp kaçabilirdi. Ama sokakta geçirdiği bir hafta, Medford'da Hideous Head hariç tüm kapıların ona kapalı olduğunu kanıtlamıştı. Hayatta kalmak istiyorsa güneye geri dönmek zorundaydı. Dört para, Vernes'e, hatta Calis'e ulaşmak için fazlasıyla yeterliydi. Ve kuzeyliler onu büyücülükle suçlasa da

, kendi türünün arasında annesi gibi küçük bir hayat sürebilirdi.

Tek yapması gereken, annesinin ölüm döşeğindeki vasiyetini unutmaktı.

Basit bir şey olmalıydı. Kölelik karşısında ölü bir kadının taleplerinin ne değeri vardı ki? Belki annesi bilseydi... ama sorun da buydu. Diğerleri için kehanetler önemsiz, saçma, çocukça hayallerdi. Gwen ve annesi daha iyi biliyorlardı. Illia her şeyi terk etmişti. Kızını Medford'a götürmek için ailesini, evini, hayatını feda etmişti ve Gwen bunun nedenini biliyordu.

Annesi biliyordu. Gwen'in elini okumuş ve kızının ödeyeceği bedeli anlamıştı. Illia onu yine de gönderdi, ona söz verdirdi. Annesine güvenemezse, kime güvenebilirdi ki?

Ayrıca, Gwen *onu* kendi gözleriyle görmüştü. O adamın gözlerine bakmış, kim olduğunu anlamış ve gerçeği görmüştü. Ne olursa olsun, Gwen Medford'da kalmalı, hayatta kalmak için her şeyi yapmalıydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, ne rahatlığı, ne güvenliği, ne haysiyeti, ne de hayatı. O paralar sadece yemek için değildi.

Kesinlikle gerekli olana kadar bekle.

Adamın kastettiği şey bu olmalıydı. Ama sonbahar, bağımsızlık ilan etmek için uygun bir zaman değildi. Daha önce plan yapmaya başlamalı, araştırma yapmalı ve gidecek bir yer ayarlamalıydı; bu odun yığını değil, gerçek bir yer. Eğer ayrılmasalardı, Stane Jollin'i öldürebilirdi, ama Gwen hepsini öldürebilirdi.

Sonra Rose konuştu ve sesi müzik gibiydi.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diye sordu, maşa ile şömineyi işaret ederek, onu kılıç gibi kullanarak. Sesi neredeyse neşeli gibiydi. "Bu harika olacak."

Gwen, Rose'un neşeli yüzüne baktı ve ağlamaya başladı. Odanın diğer tarafına geçti, küçük kıza sarıldı ve onu kucakladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Geri çekildiğinde, Rose'un şaşkın ifadesiyle karşılaştı. "Onlar sadece maşa."

"Bu bir başlangıç. Evet, ateş yakabiliriz, böylece donmayız."

"Ne yiyeceğiz?" diye sordu Abby, yüzünü buruşturarak kuş pisliklerinin yığınına bakarak.

"Ben gidip biraz yiyecek alacağım," diye cevapladı Gwen.

"Grue bize satmaz," dedi Jollin. "Ve o satmazsa, Aşağı Mahalle'deki kimse satmaz."

Gwen başını salladı. "Alışverişimizi Ticaret Mahallesi'nde yapacağız." Etrafına bakındı. "Battaniye ve bazı aletler de alacağız."

"Alet mi?"

"Burayı tamir etmemiz gerekecek."

"Ne tür aletler?" diye sordu Etta, ancak eksik dişleri yüzünden sesi daha çok "*ne tür thules*" gibi çıkmıştı ve sanki Gwen o öğleden sonra temeli yeniden inşa ettirmeyi planlıyormuş gibi endişeli görünüyordu.

"Süpürge iyi olur, sence de öyle değil mi? Bu pislikte uyumak istemiyoruz."

"Ama burada kalamayız," dedi Jollin. Elleri beline gitmişti ve paylaştıkları gülümseme çoktan uzak bir anı olmuştu.

Gwen henüz bir karar vermemişti. En azından bir gece orada kamp yapabileceklerini düşünmüştü, ama Jollin bunu söylediği anda — belki de söyleme *şekli* yüzünden — Gwen bir karar verdi.

"Neden olmasın?"

"Bize izin vermezler."

"*Onlar* kim?" diye sordu Gwen.

"Şehir. Burası bizim değil."

"Kimin peki?"

"Bilmiyorum, ama burada yaşamamıza izin vermeyeceklerini biliyorum."

"Ben *burada yaşamak niyetinde* değilim." Gwen kızgındı. Tüm kapıların kendisine kapalı olmasından bıkmıştı. Belki Jollin haklıydı, ama pes etmeye niyeti yoktu, özellikle de sonunda kendi yolunu çizebilecek gibi göründüğü bir anda. Ağzından çıkan sözler mantıklı olmaktan çok kin doluydu. "Grue bizden bir servet kazandı. Biz de burada, kendi başımıza aynı şeyi yapacağız ve paçavralar içinde dolaşmak zorunda kalmayacağız." Kirle kaplı ayaklarına baktı. "Ve lanet olsun, ayakkabı alacağız!"

Jollin gözlerini devirdi.

"Kimse burayı kullanmıyor," diye itiraz etti Gwen, sanki Jollin dikkatli bir argüman sunmuş gibi. "Yıllardır kimse kullanmadı. Neden kimsenin umurunda olsun ki?"

"Önemli değil. İşletmelerle ilgili kurallar var." "Neler?"

Jollin omuz silkti. "Ben aptal bir fahişeyim. Nereden bileyim!"

"Kurallardan bıktım artık!" diye bağırdı Gwen. "Geri dönmek mi istiyorsun? Öyleyse git! Eminim Stane hala bekliyordur. O benim için orada değildi, biliyorsun. Unuttun mu? Grue seni ona söz verdi. Aşağıda oturup, kafanın yatak odasının zeminine çarpma sesini dinleyebilirdim. Grue'nun müşterilerden saklaması gereken bir leke daha olmak mı istiyorsun? İstediğin bu mu? Öyle mi? Öyle mi?"

Jollin cevap vermedi.

“Dört altın sikkeyi riske atan benim! Ve Grue, Stane'i benden uzak tutacağına söz verdi. Ama sana değil, hayır, hiçbirinize değil. Her birinizi ona yem olarak verecekti. Neden olmasın? Avon'un ölümünden elde ettiği kâra bak. Siz sadece fahişesiniz, pisliksiniz ve dışarıda daha fazlası var. Bunu başarmaya çalışıyorum... Herkesi kurtarmaya çalışıyorum, ama tek duyduğum şikayetler!"

Gwen o anda Jollin'in alt dudağının hafifçe titrediğini gördü. Burnundan nefes alıyordu, göğsü normal hızın iki katı hızda inip kalkıyordu ve gözleri giderek cam gibi parlıyordu. Öfkeli olduğu için mücadele etmiyordu; panikliyordu. Gwen'in ona güvenmeyi umduğu nedenlerle korkuyordu — Jollin en mantıklı olanıydı.

Gwen yumuşadı. "Sorun yok," dedi, Jollin'in elini tutup iki eliyle ovuşturarak. "Her şey yoluna girecek. Bana güvenmen yeterli."

"Ama sen iş kurmayı bilmiyorsun. Yapabilir miyiz, izin verilir mi, onu bile bilmiyorsun."

"Aslında *izin verilen şeylerden* biraz bıktım," diye homurdandı Gwen. "İzin verilen şey, erkeklerin bizi dövmesi ve öldürmesi, bizi köle olarak tutması ve aşağılanmamızdan para kazanması. Çıplak ayakla ve paçavralar içinde tutulmaktan bıktım, izin verilen şey bu. Bıktım artık. Ölümüne bıktım... eğer iş o noktaya gelirse. Bize para kazanabileceğimiz tek şeyi öğrettiler, o yüzden bunu yapacağız, en azından şimdilik. Ve bunu Medford'da yapacağız çünkü burayı biliyoruz. Zaten ödeme yapan müşterilerimiz ve tek bir düşmanımız var. Ama haklısın. Henüz ihtiyacımız olan her şeyi bilmiyoruz, bu yüzden öğreneceğiz. Ticaret Bölgesi'ne gittiğimizde soracağım. Hepsi iş sahibi, bize söyleyebilirler.

"Bu para gerektirecek. Çok para, Gwen. Ne kadar olacağını bilmiyorum."

Gwen göğüslerinin arasında sakladığı altın sikkeleri düşündü. Her zaman bunların bir servet değerinde olduğunu ve her birinin herhangi bir dileği yerine getirecek sihirli bir güce sahip olduğunu düşünmüştü, ama bunlar yeterli olacak mıydı?

"Gidip öğrenelim mi?"

Medford şehri dört bölüme ayrılmıştı, ortadaki kaleyi de sayarsanız beş, ama bu, bir et parçasının içindeki kemiği saymak gibiydi. Kimse kaleyi veya kralı pek önemsemiyordu. Gentry Mahallesi, şehrin kuzeyindeki ana kapıyı kapsıyordu. Merchant Mahallesi, soyluların alışveriş yapmaya ve eğlenmeye gittiği yerdi, Artisan Mahallesi şehrin işlerini yapıyordu ve Lower Mahallesi ise lağımdı.

Gwen, Aşağı Mahalle dışında hiç fazla zaman geçirmemişti. Burada sokaklar daha genişti ve arabalar, atlar ve başlarında veya omuzlarında sepetler taşıyan insanlarla doluydu. Erkeklerin bağırışlarını, domuzların ciyaklamalarını ve ticaretin durmak bilmeyen gürültüsünü duyuyordu. Herkesin gitmesi gereken bir yeri vardı ve oraya ulaşmak için acele ediyorlardı. Paçavralar giymiş, ayakkabısız ve akıntıdan daha yavaş hareket eden, nereye gideceklerini bilmeyen kadın grubuna pek dikkat etmiyorlardı. Diğerleri onları fark ettiklerinde, Gwen bakışlar, kaş çatmalar ve alaycı gülümsemelerle karşılandı.

Ancak yünlü eşya tezgahının arkasındaki kadın Gwen'e kötü bir bakış atmadı. Hiç bakmadı bile.

"Yedi battaniye almak istiyorum," dedi Gwen.

Kadın onu görmezden geldi.

"Şuradakiler iyi olur." Gwen, dükkândaki en ucuz olanları umarak işaret etti.

Kadın yine onun varlığını kabul etmedi, hatta ona bakmadı bile. "Param var," dedi Gwen, sesi giderek azalırken, bunun bir önemi olmayacağını zaten biliyordu.

önemli olmayacağını biliyordu.

Gwen yenilgiyi kabul ederek başını eğdi ve uzaklaştı.

"Çantayı ver," dedi Jollin. Çantayı alıp kasaya doğru yürüdü. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın, alışılmış bir gülümsemeyle.

"Bu battaniyeler ne kadar?" "Bir tanesi yedi din, ikisi bir ses." "Yedi tanesi için üç ses veririm." "Üç ses için altı tane alırsınız."

"Üç ses, üç din," dedi Jollin. "Kulağa hoş geliyor, değil mi?" "Üç ses ve altı din daha iyi geliyor."

"Üç ve beş."

Kadın başını salladı ve Jollin altın parayı çıkarırken battaniyeleri getirdi. Dükkân sahibinin yüzünde şaşkınlık belirdi. Para sayılırken, Jollin cüzdanı Gwen'e, battaniyeleri ise diğer kızlara uzattı.

"O kadar parası mı var?" Dükkan sahibi Gwen'i işaret etti.

"Evet, daha da fazlası var. Bu kadar kaba davranmanız çok yazık. Hanımefendi bugün alışverişleriyle arabaları dolduracak, ama buradan başka bir şey almayacak. Belki bu size yargılayıcı olmamayı öğretir. Hanımefendi, gerçek güzelliğin içten geldiğini anlayanlara karşı çok cömerttir, ama küçük, buruşuk, çarpık kalpleri ve hasta, sapkın zihinleri olanlara karşı acımasızdır..."

"Jollin!" Gwen sertçe bağırdı.

"Ah, görüyorsunuz, hanımefendi sizin dükkanınızdan ayrılıp, daha hoş karşılanacağı bir yer bulmak için sabırsızlanıyor."

"Ama ben..." dükkan sahibi başladı.

"—orospu mu?" Jollin tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Kesinlikle katılıyorum." Bunun üzerine Jollin dükkandan çıktı.

Gwen ve diğer kızlar da onları takip etti, hepsi gülerek Jollin'in sırtını okşuyorlardı. Daha sonra, Jollin ve Abby yiyecek almaya gönderilirken, Mae ve Rose süpürge almaya gittiler. Geri kalanlar Gwen ile birlikte çömlekçinin tentesi altında durup herkesi izleyerek beklediler. Mae ve Rose ilk olarak geri döndüler ve aldıkları süpürgeden o kadar gurur duyuyorlardı ki, sırayla caddeyi süpürdüler. Gwen, bunun onların ilk satın aldıkları şey olup olmadığını merak etti. Jollin ve Abby peynir ve ekmekle geri döndüler.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Gwen.

"Başka bir şey alabilecek paramız var mı bilmiyorum,"

dedi Jollin. "Yiyecekler ne kadar pahalı? Bizim..."

"O değil. Fırıncıyla konuştum, kraliyet emri satın almanız gerektiğini söyledi."

"Ne? Yiyecek için mi?"

"Hayır, iş kurmak için. İzin belgesi ya da ona benzer bir şey diyorlar. Bu belge olmadan iş kuramazsın, yoksa seni tutuklarlar."

"Nasıl alınıyor?"

"Gentry Meydanı'ndaki şehir değerlendirme ofisine gitmelisin. Çok pahalı."

"Ne kadar?"

"Bilmiyordu. Fırıncı, işin türüne göre farklılık göstereceğini söyledi. Sanırım başımız belada."

"Daha başlamadan başarısız olduğumuzu ilan etmeyelim. Hadi hanımıza geri dönelim," dedi Gwen. İğrenerek ekledi: "Terk edilmiş bir fare çiftliğinde yedi kızın ekmek ve peynir yemesini yasaklayan bir yasa yoksa tabii?"

Ticaret Bölgesi'ne yürüyerek gittiler, erzak aldılar ve Wayward Caddesi'ne döndüklerinde güneş batmış ve soğuk bastırmıştı. Gün ışığında harap bina ne kadar korkunç görünüyorsa, karanlıkta da bambaşka bir dehşet yaratıyordu. İşletme sahiplerinin dükkanlarının önünü aydınlattığı Ticaret Bölgesi'nin aksine, Aşağı Bölge karanlıktı. Wayward'da, sadece The Hideous Head'in pencerelerinden sızan ateş ışığı, sokağı uzun dikdörtgenler halinde aydınlatıyordu. Gwen, alışveriş listesine fener eklemeyi unutduğu için kendini tekmelemek istedi, ama bu, yarınki gezide ilk yapacakları şey olacaktı.

Gwen, tavernada bardakların tıkırtısını ve Dizzy the Piper'ın çaldığı müziği duyabiliyordu. Onun düdüğünün boğuk sesi, özgürlüklerini hatırlatan bir müzik gibiydi, yoksa sürgün müydü? Karanlıkta böyle bir şeyi belirlemek zordu. Sokakta, binanın yıkıntıları arasında bile, esen rüzgâr, panjurları gıcırdatıp ölü yaprakları hırpalarken daha da gürültülüydü. Salonun içi, rüzgârın ıslık çalmak için kendi kamışlarını bulduğu birçok delik ve boşluğu ortaya çıkaran ay ışığının açılarıyla ancak görülebiliyordu. Rüzgârın melodisi, Dizzy'ninkinden çok daha hüzünlüydü.

Abby ve Etta ateş yakmaya başladılar. İkisi, karanlıkta taş ocağın önünde komplo kuranlar gibi çömelmişlerdi. Gwen, Grue'nun neden onları, özellikle de neredeyse bir yıldır tek kuruş bile kazanamayan Etta'yı tuttuğunu merak etti. İkisi de müdürün mutfağında epey zaman geçirmişlerdi, Abby iri kemikli ve tıknaz olduğu için, Etta ise görünüşü iç dünyasıyla hiç uyuşmadığı için. Gwen bile Etta'yı getirmenin akıllıca olup olmadığını sorgulamıştı. Hayatta kalmalarını bu kadar fazla yükle bağlayamazdı. Ama onu dışlamak, uzun vadede kin beslemesine ve çok fazla soruna yol açabilirdi. Onların katkıda bulunmaları için bir yol bulması gerekiyordu.

Hayatta kalmak için daha sert ve daha güçlü olması gerekiyordu. Tavernanın ışıklarına doğru baktı.

Altın paralı adamla olan olaydan sonra, Gwen onun gözlerinin içini görebildiği tek kişi olmadığını keşfetti. Biraz konsantrasyon ve odaklanma gerektiriyordu, ama bunu başkalarına da yapmıştı. Hayatlarının parçaları ortaya çıkıyordu — çok azı hoş şeylerdi — ve bu süreç rahatsız ediciydi. Sonrasında sık sık kabuslar görürdü. Ama Head'de geçirdiği iki yıl boyunca, Gwen hiç Grue'nun gözlerine bakmamıştı. Onun yaptığı kötülüklerden korktuğu için değil, neden yaptığını anlayabileceği için.

Bol miktarda hurda odun, kuru yaprak ve dal vardı ve Gwen bir süre alev gördü. Uzun sürmedi, ama kısa sürede hepsi dumanla boğulmaya başladı ve Gwen ilk kez salonun bu kadar çok deliği olmasına sevindi.

"Ne oldu?" Mae karanlıkta bir yerden sordu.

"Baca tıkandı," dedi Etta, sanki bacanın içine tırmanmış gibi sesi boğuktu. "Her türlü yuva ve yaprak var galiba. Hava akımı yok."

"Bir daha denemeyin, yoksa hepimiz sokakta uyumak zorunda kalırız," dedi Jollin ve sözünü kanıtlamak için öksürdü.

Ateş olmadan karanlıkta yemek yediler.

Gwen neşeli bir ateş ve sıcak bir yemek ummuştu. Bu ikisi, en azından bir süreliğine, hanı tanıdık, iyi bir yere dönüştürmeye yetebilirdi. Bunun yerine, deliklerin çoğundan uzak, salonun köşesinde toplanarak, sessizce yemek yerken, hayalet gibi esen rüzgârın şarkısını dinleyerek ısınmak için birbirlerine sokuldular.

Jollin dönüp ona yumuşak bir sesle sordu, "Sence bunu karşılayabilir miyiz?" Gwen sesinden bunu anlayabilirdi — Jollin güvence istiyordu.

"Hâlâ çok paramız var." Gwen, ellerinde dolaştırdıkları ekmek somunundan küçük bir parça kopardı.

"Ama burayı tamir etmek için ona ihtiyacımız olacak. Bunu nasıl yapacağız?" Abby, karanlığın içinden seslendi.

"Bu izin işinin ne kadara mal olacağını bekleyip görelim." Gwen, eline peynir geçtiğini hissetti.

Duman dağılmıştı, ama koku hala havada asılı kalmıştı. Rüzgâr daha da şiddetlendi ve Gwen bunun bir fırtınanın habercisi olup olmadığını merak etti. Hava soğuk ve nemliydi, belki yağmur yağacaktı. Tavandaki deliklerden gökyüzüne baktı. Tam da ihtiyaçları olan şeydi bu. Hepsi birbirine yaklaşarak, ince yün battaniyelerini sıkıca üzerlerine çektiler.

"Burası neydi?" diye sordu Mae. Battaniyesine tamamen sarılmıştı, battaniyenin bir kısmı başının üzerinde bir başlık gibi duruyordu. Rose'un yanına oturdu ve iki minik kız kardeş gibi görünüyorlardı, ancak Mae'nin saçı sarı, Rose'un saçı kahverengiydi.

"Eskiden bir hanmış," diye açıkladı

Jollin. "Ne oldu buraya?"

Jollin omuz silkti, ay ışığı omuzlarını görünür ve görünmez hale getiriyordu.

"Duyduğum kadarıyla..." diye başladı

Abby. "Hiçbir şey duymadın," dedi

Jollin. "Ama ben..."

"Hiçbir şey duymadın dedim."

"Neden?" diye sordu Mae. "Ne duymamış?"

Mae ve Etta'nın arasında uykuya dalmak üzere olan Rose, gözlerini kırpıştırdı ve başını kaldırdı.

"Sadece bir söylenti," dedi Jollin.

"Ne?" Bu sefer soran Rose'du.

Jollin özür dilercesine Gwen'e baktı. "Bazıları, evin sahibinin karısını öldürdüğünü söylüyor," dedi Jollin. "Sonra da karısının hayaleti intikam almak için geri dönmüş."

Gwen, hepsinin ay ışığının deldiği, anlaşılmaz gizemlerle dolu karanlığa bakışlarını izledi. Üst kattan, Gwen'in panjur olduğunu bildiği ama Avon'un kafasına rahatsız edici bir şekilde benzeyen bir şapırtı sesi geliyordu. Ayrıca bir yerlerden hafif bir tırmalama sesi geliyordu, belki bir fare, belki bir sincap, belki de ölü bir kadının tırnakları.

"Aferin ona!" Rose o kadar yüksek sesle konuştu ki, herkes ona bakakaldı. "Belki Avon da Grue ve Stane'e aynısını yapar."

Jollin Gwen'e baktı ve gülümsedi.

Gwen de gülümsedi. "Belki de yapar."

BÖLÜM 7

COLNORA

Hadrian şehre vardığında hafif bir yağmur yağmaya başladı. Çekme yolunun bittiği rıhtımdan, daha geniş ve çok daha dik bir yol kanyon duvarına tırmanıyordu. Hadrian tırmanıştan önce attan indi. Zavallı hayvan bütün gün bir mavna çekmişti ve fazladan yük taşımaya gerek yoktu. Zirveye vardıklarında ikisi de nefes nefese kalmıştı. Nefesleri, sıcaklıktan çok nemden dolayı bulutlar oluşturuyordu, tırmanışın yoruculuğu göz önüne alındığında hava o kadar da soğuk değildi.

Zirvede, sokaklar yürümesi zor olan parke taşlarına dönüştü. Yine de, yağmurun çamurlu bir karmaşaya dönüştüreceği topraktan daha iyiydi. Hadrian, şafak vakti yaklaştığını düşündü. Şehirde direk lambaları vardı, ama hiçbiri yanmıyordu. Sokaklarda çok az insan vardı ve onlar da yavaş hareket ediyor, esniyor ve gökyüzüne alaycı bakışlar atıyorlardı. Colnora, labirent gibi sokakları ve her türlü ev ve dükkandan oluşan yüzlerce binasıyla büyüklüğüyle ününe yakışır bir yerdi. Bir dükkan sadece kadın şapkaları satıyordu. Bir yerin sadece şapka satarak nasıl ayakta kalabildiğini anlamıyordu, hele ki sadece kadınlara yönelik bir dükkan. Başka bir dükkân erkekler için terlik satıyordu; bot ya da ayakkabı değil, sadece terlik. Hadrian hayatında hiç terlik giymemişti. Büyük vitrinin üzerindeki tabelada "ÇAMURU SOKAKTA BIRAKIN!" yazıyordu. Hadrian, dükkânın önündeki sokakta en ufak bir kir izi bile olmadığı için dükkân sahibinin bu sokağı hiç görmüş olup olmadığını merak etti. Kendini mezarlıkta bir hayalet ya da malikanede bir hırsız gibi hissetti.

tüm binalar ve caddeler, sabah yağmurunun tıkırtıları ve şıngırtıları dışında karanlık ve sessizdi.

Hadrian yorgun düşmüştü. Bir zamanlar sahip olduğu tüm enerjisi tırmanış sırasında tükenmişti. Bir han ya da en azından kuru bir sundurma aramayı düşündü. Islaktan kurtulup birkaç saat gözlerini kapatabileceği herhangi bir yer. Ama uyuyamayacağını biliyordu. Vivian aklından çıkmıyordu. Diğerleri de öyle, ama onu o kulübede, yüzüstü karanlık su birikintisinde yatarken görmeye devam ediyordu. Eli bükülmüş, başı yana dönmüş... En azından bu bir merhametti.

Devasa atı yanında tırıs tırıs yürürken caddede dolaştı. Nehirden bu yana her şey yokuş yukarıydı, sanki şehri bir dağın tepesine inşa etmişlerdi. Yukarı çıktıkça binalar daha güzel hale geliyordu ve Pickles'ın sözlerini hatırladı: *Her şey yokuş aşağı akar, ama altın yukarı akar*. Buradaki evler işlenmiş taştan yapılmıştı, üç ve dört katlı, çok sayıda cam penceresi, bronz panelli kabartmalı kapıları ve hatta küçük kuleleri vardı, sanki her ev küçük bir kale gibiydi. Hangi mahallede olduğunu bilmiyordu, ama kendini rahat hissetmiyordu. Hadrian hiç bu kadar lüks bir yer görmemişti. Kaldırımlar ve yağmur suyu kanalları vardı, caddeyi temiz tutuyorlardı. *Sokak.* Hadrian güldü. *Sokak*, tepedeki ana yollar için çok küçük bir kelimeydi. Bunlar, lüks tuğladan yapılmış ve normal caddelerin üç katı genişliğinde, ortasında ağaçlar, bahçeler ve çeşmelerin sıralandığı bulvarlar idi. En şaşırtıcı olanı, at gübresinin hiç olmamasıydı ve Hadrian, tuğlaları geceleri cilaladıklarını merak etti.

Rastgele dönüşler yaparak dolaştı ve tabelalarda ipucu aradı. Kısa bir duvara ulaştı ve üzerinden bakarak ne kadar uzağa geldiğini fark etti. Aşağıda, kanyonun dibinde küçük bir çizgi gibi görünen nehir ve kol mesafesindeki bir bakır din büyüklüğünde görünen bir kayıkhanenin çatısı vardı.

Tepede hiçbir şey bulamayacağından emin olan Hadrian, farklı bir yoldan aşağı indi. Sonunda, üzerinde taç ve kılıç bulunan bir tabela gördü. Tabelanın asılı olduğu bina, iki kat yüksekliğinde siperli bir parapetle tamamlanmış, büyük taş bloklardan yapılmış, başıboş bir kale kulesi gibi görünüyordu. Hadrian atını direğe bağladı ve sundurmanın merdivenlerini tırmandı. Kapının alt kısmına vurdu. Dördüncü vuruştan sonra, büyük kılıcını çekmeyi düşündü — kılıcın sapı iyi bir balyoz görevi görüyordu — ama kapı açıldı. Kapının arkasında, bir günlük sakalı ve yeni morarmış yüzünde dostça olmayan bir ifadeyle duran iri yarısı bir adam vardı.

bir adam duruyordu. Adamın yüzünde bir günlük sakal ve yeni morarmış yüzünde dostça olmayan bir ifade vardı. "Ne var?"

"Sen şehir muhafızı mısın?" diye sordu Hadrian.

"Şerif Malet," diye boğuk bir sesle cevap verdi, gözleri yarı açık halde. "Nehirde bir cinayet işlendi, aslında birkaç tane."

Malet alaycı bir ifadeyle havaya baktı. "Hay aksi."

Hadrian'ı, sobası, masası, buruşuk yatağı ve küçük bir orduyu donatmaya yetecek kadar kılıç, kalkan ve diğer savaş aletlerinin bulunduğu küçük bir odaya davet etti.

"Ayaklarına dikkat et ve su birikintisini kapıda bırak." Malet yalnızdı ve yüzünü aşağıdan aydınlatan bir mum tutuyordu. Bu mum, şişmiş ve kanlı yüzüne gölgeler düşürüyor ve onu taştan bir gargoyle kadar grotesk gösteriyordu. Mumu masanın üzerine koydu ve Hadrian'a baktı.

"Adın ne?" "Hadrian Blackwater." "Blackwater nerede?" "Bir yer değil."

Sadece bir gecelik giyen Malet, yerden bir pantolon aldı. Koyu renkli ahşap masanın köşesine oturarak bacaklarını pantolonun içine soktu. "O zaman ne tür bir mesleğin var?"

"Sadece bir soyadı. Bir anlamı yok."

Malet yorgun gözlerle ona baktı. "Senin hakkında bir şey söylemiyorsa ne faydası var?"

"Bana Hadrian de."

"Öyle yapacağım." Ayağa kalktı ve pantolonunu bağladı. "Nerelisin, Hadrian?"

"Hintindar aslen... buradan güneyde, Rhenydd'de küçük bir köy." "Aslen mi? Bu ne demek? Son zamanlarda başka bir yerde mi doğdun?"
başka bir yerde mi doğdun?"

"Sadece uzun yıllardır oraya gitmediğimi kastettim."

"Yıllardır mı? O kadar yaşlı görünmüyorsun." Gözleri kılıçlarına kaydı. "Çok fazla silah taşıyorsun, Hadrian. Silah ustası mısın?"

"Babam demirciydi." "Ama sen değilsin?"

"Dinle, ben buraya cinayetleri bildirmek için geldim, onları duymak ister misin?"

Malet dişlerini sıktı. "Katilin şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Cesetler yakında kalkıp yürümeye başlayacak mı?" "Hayır."

"O zaman neden bu kadar acelen var?" "Biraz yorgunum."

Malet'in kalın kaşları yükseldi. "Gerçekten mi? Senin için çok üzüldüm. Ben de biraz yorgunum. Bütün gün, aptal bir herif yanlış yere tükürdüğü için batı yakasında kanlı bir isyan çıkmasını engellemekle uğraştım. İki adamım veda hediyesi olarak bıçak yaralarıyla yatıyor. Ve birkaç saat önce, eğlenceli olacağını düşünerek mekanı dağıtmakta olan iki sarhoşu The Gray Mouse Tavern'dan sürükleyerek çıkarırken burnum kırıldı. Yatağa yığılmak üzereydim ki, başka bir pislik sabahı bekleyemeden kapımı çalmaya başladı. Uzun süre uyumadığımı biliyorum çünkü yatarken hissettiğim aynı baş ağrısı hala devam ediyor. Ben *senin* kapını çalmadım, değil mi Hadrian? O yüzden bana yorgun olduğundan şikayet etme. Küçük bir sobaya döndü. Kahve ister misin?

"Cesetleri görmeye gitmek istemiyor musun?"

Malet içini çekti ve elini burnunun köprüsüne götürdü. "Sokakta mı yatıyorlar?"

"Hayır, nehrin aşağısında, sanırım üç mil kadar uzakta." "O zaman hayır, cesetleri görmek istemiyorum." "Neden?"

Şerif, inanamama ve sinir karışımı bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı. "Hava karanlık ve yağmur yağıyor, güneş doğana kadar o çamurlu yokuşu inmeye niyetim yok. Tecrübelerime göre ölüler çok sabırlıdır. Birkaç saat beklemekten rahatsız olacaklarını sanmıyorum, sence? Şimdi, kahve istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet."

"İyi." Yanında duran odunları sobaya atmaya başladı. "Hadi, bana hikayeni anlat."

Hadrian küçük masaya oturdu ve Şerif Malet kahvesini yapıp giyinmeye devam ederken son birkaç günün olaylarını anlattı. İkisini de bitirdiğinde, önceden siyah olan pencere, giderek bulanıklaşan ışıkta sırılsıklam olmuş caddeyi ortaya çıkardı.

"Ve bu mavna, nehir boyunca yaklaşık üç mil aşağıda, çekme yolunda mı?" diye sordu şerif, pencerenin yanındaki küçük masada Hadrian'ın karşısında oturarak, ellerini burnunun altındaki metal bardağı kucaklayarak.

"Evet, buraya gelmeden önce yeterince iyi sabitledim." Kahve acıydı ve Hadrian'ın alıştığından çok daha zayıftı. Calis'te kahve her evde yaygındı, ama Avryn'de nadir ve pahalı bir lüks olduğunu tahmin ediyordu.

"Ve bu insanlarla daha önce hiç tanışmadınız mı?"

"Hayır, efendim."

"Daha önce Colnora'ya hiç gitmedin mi?"

"Hayır, efendim."

"Ve sen, kapüşonlu koyu renkli pelerinli bir adamın gemideki herkesi ve Vernes'teki üç kişiyi öldürdüğünü, sonra da ortadan kaybolduğunu iddia ediyorsun."

"Evet."

"Söylesene Hadrian. Nasıl hayatta *kaldın*?"

"Sanırım silahlı olan tek kişi bendim. Ayrıca uyumadım, bu yüzden bu işi bir an önce halletmek istiyorum."

"Anladım. Peki bu adam, sen hiç kimseyi öldürürken görmeden, küçük bir mavna üzerindeki herkesi nasıl öldürdü? Görmedin, değil mi? Seninle birlikte olan kadın, Vivian da dahil olmak üzere, tüm o insanları katletti ve sonra kaçtı, ama sen onun kıyıya yüzdüğünü bile görmedin?"

"Nasıl yaptı bilmiyorum."

"Uh-huh." Kupasından yüksek sesle bir yudum aldı. "Yani sen demirci değilsin ... Ne iş yapıyorsun, Hadrian?" "Şu anda hiçbir şey." "O zaman iş mi arıyorsun?"

"Arayacağım. Şu anda Sheridan'a gidiyorum."

"Üniversiteye mi? Neden?"

"Ailemden bir arkadaşım babamın vefat ettiğini haber verdi ve beni ziyaret etmemi istedi."

"Hintindar'lı olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim."

"Ama baban Sheridan'da mı öldü?"

"Hayır, Hintindar'da vefat etti, sanırım. Ama arkadaşım Sheridan'da yaşıyor. Bana vereceği bazı şeyler var."

"Peki kılıçlar?"

"Ben askerdim."

"Firari mi?"

"Neden beni sorguluyorsun?"

"Çünkü buraya bir katliamdan tek kurtulan olarak geldin ve bu da seni bariz bir şüpheli yapıyor."

"Onları ben öldürmüş olsaydım, neden sana gelsin ki? Neden ortadan kaybolmayayım ki?"

"Belki de mesele budur. Belki de bu ölümleri Duster'ın üstüne atarak, seni asla şüphelenmeyeceğimi düşünüyorsun."

"Duster kim?"

Şerif sırıttı ve bir yudum daha aldı. "Bunu

bilmem mi gerekiyor? Çünkü bilmiyorum."

Malet bir an şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Sonra kaşlarını kaldırarak kahvesini masaya koydu ve küçük bir tıkırtı sesi çıktı. "Bir yıl önce, geçen yaz, bu kasaba *Duster* ya da *Duster* adında biri tarafından işlenen bir dizi olağanüstü korkunç cinayetle dehşete sürüklendi. Yargıç, avukatlar, tüccarlar, adamlarımdan bazıları ve bir dizi itibarsız hoşnutsuzlar katledildi ve süs gibi asıldı. Her sabah yeni süslemeler, korkunç sanat eserleri ortaya çıkıyordu. Kimse güvende değildi. Black Diamond üyeleri bile katledildi. Cinayetler bütün yaz boyunca devam etti. İnsanlar dışarı çıkmaya korkuyordu, sokaklar boşaldı. Ticaret felç oldu ve tüm tüccarlar bana akla gelebilecek her türlü hakaret ettiler."

"Ve bunların hepsi tek bir adam

yüzünden mi oldu?" "Söylentiler öyle."

"Onu hiç yakalayamadınız mı?"

"Hayır. Cinayetler bir gün aniden durdu. O günden beri bu şehrin halkı Novron ve Maribor'a şükrediyor. Bu yüzden hikayeni duyduğumda neden pek memnun olmadığımı anlayabilirsin."

"Aynı kişi olduğunu nereden çıkardın?"

Şerif omuz silkti. "Katili gören çok az kişi var, ama görenler onun kapüşonlu siyah bir pelerin giydiğini söylediler."

Malet pencereden dışarı baktı, bardağını boşalttı ve duvardaki askıdan paltosunu aldı. "Gidip nehirde bıraktığın şeyi görelim."

Yağmur, çamurda izler bırakan dereciklerin aktığı kaygan yolda ilerlerken yağıyordu. Hadrian, Malet'in karanlıkta yolculuk yapmanın tehlikeli olacağı konusundaki endişesini artık anlıyordu. Kanyon, yolu suyla dolduran düzinelerce farklı büyüklükte şelaleye ev sahipliği yapıyordu. Daha büyük olanların çoğunu dolaşarak geçmeyi başardılar; bazılarının üzerinde, karanlıkta yukarı çıkarken fark etmediği, bu amaçla yapılmış ahşap tenteler bile vardı. Diğerlerini dikkatlice geçtiler ve bir keresinde attan inip atlarını yürüyerek geçirdiler. Hadrian daha fazla ıslanamazdı, ama sırılsıklam olmasına ve hala işe yaramaz keten giysilerini giymiş olmasına rağmen, vadiden esen rüzgar onu titretmeye başladı.

Hadrian tek şeritli çekme yolunda öncü oldu ve yavaşça durdu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu şerif. "Evet,

burası. Tam buradaydı." "Tekne mi?"

"Evet."

Malet, yorgun, benekli, siyah yeleli atını döndürdü. "Onu bağladığını sanıyordum."

"Bağladım. Tam burada." Hadrian yere kaydı, ayakları çamuru çırptı.

Nehir aşağısına baktı, mavnanın izini bulamadı.

"Şey... Sanırım yükselen akıntı ipi gevşetmiş olabilir." Mavna'yı bağladığı ağacı buldu ve hafif bir iz gördü, ancak ip yanığı kadar kesin bir şey yoktu.

Malet dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sanırım bu mümkün."

Hadrian, sıkışmış çekme çubuğunu aramak için yolu taradı, ama o da yoktu. Daha da rahatsız edici olan, atların koşum takımlarının, at tasmalarının ve diğer atların ortada olmamasıydı. Hiçbir şey kalmamıştı. Yolu daha da aşağıya doğru koştu, açık nehri net bir şekilde görebileceği hafif bir viraja ulaştı, ama hala mavna yoktu.

Hadrian geri döndüğünde Malet, "Neden geri dönüp nakliye rıhtımındaki Bennett ile konuşmuyoruz?" dedi. "Kayıp teknesiyle ilgili ne düşündüğünü duymak isterim."

Hadrian başını salladı.

Kanyon duvarlarının kesiştiği noktada, nehir rıhtımının hemen ilerisinde, ahşap bir bina duruyordu. Maden kulübesinin tüm cazibesine sahipti, ancak bir kayıkhanenin uzun çerçevesini andırıyordu. Çatıda asılı bir tabelada şunlar yazıyordu

COLNORA-VERNES NAKLİYE VE MAVNA HİZMETİ.

Malet kapıyı çaldığında "Kapalı! Gidin buradan!" diye bir ses duyuldu.

"Aç kapıyı Billy," dedi Malet. "Bugün gelmesi gereken teknen hakkında konuşmamız lazım."

Kapı biraz aralandı ve küçük, kel bir adam dışarı baktı. "Kimin... ne?"

"Bu sabah beklediğin mavna gelmeyecek. Bu adama göre, herkes öldürülmüş."

Yaşlı adam ona gözlerini kısarak baktı. "Neden bahsediyorsun? Ne mavnası?" "Ne demek *ne mavnası*?"

"Bugün beklenen bir mavna yok. Bir sonraki mavna üç gün sonra gelecek." "Öyle mi?" diye sordu Malet.

"Gerçekten," diye cevapladı Bennett, kollarını ovuşturarak.

"Farlan adında bir mavna pilotu mu çalışıyor senin için?" diye sordu şerif. "O senin dümencinin mi?"

Bennett başını salladı. "Hiç duymadım."

"Onun birisi için çalıştığını duydun mu, belki de serbest bir gemici için?" Bennett yine başını salladı.

"Peki ya postacınız? Andrew adında bir postacınız var mı?"

"Onu da hiç duymadım."

Malet Hadrian'a döndü. Şerif memnun görünmüyordu.

"Peki ya bu at?" Hadrian, Gertrude olduğunu düşündüğü ata vurarak sordu.

"Ne olmuş ona?"

"Bu at, mavna çekmek için kullanılan ikiliden biriydi." "Bu senin atın mı?" diye sordu şerif Bennett'a.

Kel adam kafasını kapıdan dışarı çıkardı, çatıdan akan suyu yakaladı, sonra geri çekti. Yağmur damlalarını koluyla sildi, sonra yüzünü buruşturarak, "Hayatımda o atı hiç görmedim," dedi.

"Peki, kuyumcular ne olacak?" Hadrian, planladığından biraz daha duygusal bir şekilde Malet'e döndü. Tüm bu olay onu deli gibi gösteriyordu

deli gibi gösteriyordu. Daha da kötüsü, kendi akıl sağlığını sorgulamaya başlamıştı. "Yakında açılacak yeni dükkanlar duydun mu?"

Malet, burnundan yağmur damlaları akarken ona baktı. "Hayır, duymadım. Ya sen, Bennett?"

"Duymadım diyebilirim."

"Tamam Billy, uyandırdığım için özür dilerim. Yatağına dönebilirsin." Vedalaşmadan kapı kapandı.

Şerifin bakışı sertleşti. "Sheridan'a gidiyorsun demiştin, değil mi?"

Hadrian başını salladı.

"Belki de şafak sökmeden beni uyandırıp bu boktan havaya sürüklediğinizi düşünmeye başlamadan önce gitmelisiniz. Bu kadar yorgun olmasaydım ve siz de benim kadar sefil görünmeseydiniz, sizi rahatsızlık verdiğiniz için hapse atardım."

Hadrian, şerifin tepeye doğru giderken homurdanarak sürmesini izledi. Olanları anlamaya çalıştı, ama hiçbir anlam ifade etmiyordu.

BÖLÜM 8 MEDFORD

EVI

Gwen ve Rose, şehir değerlendirme memurunun ofisinin önündeki sokakta sıra beklerken, yağan yağmurla sırılsıklam oldular. Yağmur yağarken bile Gentry Mahallesi güzel görünüyordu. Su, taş bordürler boyunca akıp gidiyor ve ızgaralı kanalizasyonlara girerek tamamen yok oluyordu. Burada çamur yoktu; yollar tuğladan yapılmıştı, evler yüksek ve güzeldi.

"Öyle mi görünecek?" Rose, Gwen'e sordu. Genç kız, geriye taranmış saçlarıyla bir su samuru gibi görünüyordu. Caddenin karşısındaki büyük evi işaret ediyordu. Küçük, düzenli bir çitin arkasında, ön cephesi büyük bir dekoratif pencereye sahip bir çatı ile hakim olan, güzel bir pudra mavisi bina duruyordu. Bir tarafında kare şeklinde bir kule yükseliyor ve evin en yüksek noktasının bir kat üzerinde uzanarak, binayı kaleye benzetiyordu. Ön ve yanları, beyaza boyanmış korkuluklarla çevrili kapalı bir sundurma, binaya fırfırlı, kadınsı bir hava katıyordu.

"Eski hanı öyle bir hale getirirsek," dedi Gwen, "polis memuru bizi cadı olarak yakacaktır."

"Yapabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum."

Gwen hafifçe gülümsedi. "Göreceğiz. Henüz ölmedik."

Bu, o sabah verebileceği en iyi cesaretlendirmeydi. Yağmur da yardımcı olmuyordu. Bütün gece titreyerek geçirdikten sonra, şafak vakti soğuk bir sağanak yağmurla ödüllendirildiler. Kızların yüzleri solgundu, dudakları mavimsiydi, dişleri takır takır titriyordu. Gwen onları kaldırıp çalıştırdı. Mae yeni süpürgeleriyle yeri süpürdü,

ama sanki kirli bir tarlayı temizlemeye çalışıyor gibiydi. Yağmurda bile, Head'e teslimat yapmak için koşarak geçen birkaç kişi durup bakakaldı. İş çılgınca olsa da, kızları sıcak tuttu ve Gwen'in çığlık atmasını engelledi.

Jollin'i sorumlu bırakıp Rose'u da yanına alarak Gentry Meydanı'na gitti. Sihirli izin belgesi olmadan Ethan'ın onları kovacağından korktuğu için, o sabah ilk sırada olmayı planladı. Yağmur aslında bir açıdan yardımcı olacaktı. Ethan fırtınada devriyeye çıkmak istemeyecekti. Gwen sertifika almak için neyin gerekli olduğunu bilmiyordu; sadece çok pahalı olmaması için dua etti.

"Sıradaki!" Uzun paltolu bir adam, bastonuyla ahşap verandaya vurdu.

Gwen, Rose'un elini tutup onu içeri çekti.

Anında dünya sessizleşti. Yağmurun sesi uzak bir uğultuya dönüştü, trafik sesleri dışarıda kaldı ve içeride kimse tek kelime etmedi. Kolalı yakalı ceket giymiş yaşlı bir adam büyük bir masada oturuyordu. Arkasında, dört genç adam koşuşturup duruyor, parşömen ve yaprak kitap yığınlarını karıştırıyordu.

Masalarının tarafında sandalye yoktu. "Hala

yağmur yağıyor," dedi yaşlı adam.

"Evet, efendim," dedi Gwen, annesinin öğrettiği türden ani bir reveransla. Yıllardır yapmadığı için kendini garip hissetti.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Sorusu onu hazırlıksız yakaladı. Yün tüccarının ona davrandığı gibi reddedilmeyi, hakaret edilmeyi veya görmezden gelinmeyi bekliyordu. Gwen, Rose'u tam da bu nedenle yanına almıştı, çünkü Rose'un iri yuvarlak gözlerine kimsenin hayır diyemeyeceğini düşünmüştü, ama adam Rose'a bakmıyordu bile.

"Ah... Aşağı Mahalle'deki Wayward Caddesi'nde, The Hideous Head Tavern and Alehouse'un karşısında kullanılmayan bir bina var. Ben..."

"Bekle." Yaşlı adam arkasına yaslandı ve omzunun üzerinden baktı. "LQ

-quad on dört," diye bağırdı ve genç adamlardan biri rafa koşarak parşömenleri karıştırmaya başladı.

"Ben..." Gwen tekrar başladı, ama değerlendirici elini kaldırdı.

"Ne hakkında konuştuğumuzu görene kadar bekle. Burası büyük bir şehir ve her köşesini bilmemi bekleyemezsin, hele ki LQ'daki on dördüncü blok gibi küçük bir yeri. Orada pek hareketlilik yok."

Gwen başını salladı. Alnından gözlerine su damlıyordu. Yüzünü silmek yerine gözlerini kırptı, bunu yapmanın uygun olup olmayacağından emin değildi. Ardından gelen sessizlikte, ıslak giysilerin damlama sesinin bu kadar yüksek olabileceğine şaşırdı.

"Buralı değilsin, değil mi?" diye sordu değerlendirici. "Calis'te doğdum."

"Anlaşılıyor. Adın ne?" "Gwen DeLancy."

"Uh-huh. Peki yanındaki kim? Kız kardeşin değil." O alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Hayır. Bu Rose."

"Nerelisin?"

Rose tatlı bir gülümsemeyle rolünü mükemmel bir şekilde oynadı, çünkü rol yapmıyordu. "Cold Hollow yakınlarında, King's Road ile..."

"Nerede olduğunu biliyorum."

"Biz..." Gwen tereddüt etti, "iş ortaklarıyız."

"Gerçekten mi? İşletme sahibi genç kızlar pek fazla görülmez."

"Bu açıdan sıra dışı sayılırız."

"Gerçekten öylesiniz."

Memur, değerlendiricinin masasına bir yığın parşömen koydu ve değerlendirici bunları dikkatlice karıştırdı. "Dört yüz altmış sekiz numaralı parselden, The Wayward Traveler Inn'den bahsediyorsunuz."

"Artık han değil, sadece bir yığın çarpık tahta."

Değerlendirici başını salladı. "Bu, arazinin sekiz yıl, yedi ay ve altı gündür vergi ödenmemiş olmasını açıklıyor. Onu ne yapacaksınız?"

"Satın almak istiyorum."

"Satın almak mı?"

"Evet."

"Satın alamazsınız."

Gwen, bu kesin sözler üzerine omuzlarını düşürdü. "Ama kimse kullanmıyor."

"Bu önemli değil. Melengar krallığındaki tüm topraklar Majestelerinin mülkiyetindedir. O, bu toprakların hiçbirini asla elinden çıkarmaz. Dolayısıyla, oraya girip kontrolü ele geçirebilecek bir ordunuz yoksa" —tekrar parşömene baktı—"Melengar'ın askeri gücüne karşı

dört yüz altmış sekiz kişilik bir orduyla Melengar'ın askeri gücüne karşı koyamazsan, kral bu toprakları elinde tutacaktır."

"Ama durun, caddenin karşısındaki Korkunç Kafa ne olacak? Orası Raynor Grue'ya ait."

Yaşlı adam başını salladı ve iç geçirdi. "Az önce söyledim, kral krallığındaki her şeyin sahibidir. Raynor Grue'nun sahibi olduğu şey" —tekrar parşömenlere baktı—"dört yüz altmış yedi numaralı arsa değildir. O sadece Majesteleri tarafından o yerde bir taverna ve birahanesi işletme ayrıcalığına sahiptir."

"*Ayrıcalık* mı? Yani izin belgesi mi?" "Kraliyet İzin Belgesi." "O zaman ben de ondan bir tane istiyorum."

"Ne tür bir iş yürütmeyi düşünüyorsunuz?" "Bir genelev."

Değerlendirici başını eğdi ve önce Gwen'e, sonra Rose'a baktı. "Anlıyorum."

"Bu bir sorun mu?"

"Cold Hollow yakınlarında aileniz var mı?" diye Rose'a sordu.

"Evet," diye cevapladı Rose. "Annem... Onu geçen yıl orada gömdüm." "Peki babanız?"

"Eğer bende de öyle bir şey olsaydı, muhtemelen hala bir annem olurdu." Adam ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Peki ya sen?"

"Benim anne babam da öldü. Bu yüzden bir iş kurmamız gerekiyor."

Yaşlı adam dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Sertifika için iki altın tenent, ayrıca dosyalama ücreti olarak on sekiz bakır din ödersiniz. O kadar paranız var mı?"

"Ah... evet. Evet, var." *Sadece iki!*

Adam şaşırmış göründü ve ona hafif bir gülümseme gösterdi. Bir parşömen aldı, kalemini mürekkebe batırdı ve yazmaya başladı. "Bundan sonra, kazandığınız gelire göre vergilendirileceksiniz. İznin verildiği ilk altı ay içinde herhangi bir gelir elde edemezseniz veya bundan sonra altı ayda bir yapılacak olan son değerlendirme döneminden sonraki bir ay içinde gerekli vergileri ödeyemezseniz, yatırımınızın geri ödemesi yapılmaksızın tahliye edileceksiniz." Sıkılmış bir ses tonuyla hızlıca konuştu. "Şu anda yanınızda iki tenent ve on sekiz din var mı?"

"Oh, evet." Gwen, çantasını göğüslerinin arasından çıkardı.

"Sertifika bir yıl geçerli olacaktır. Sonrasında yeni bir tane almanız gerekecek."

"Hemen, bugün orada yaşamaya başlayabilir miyiz?"

"Yasal olduğu, şehrin veya krallığın güvenliğini tehdit etmediği, vergiye tabi gelir sağladığı ve kralın onayladığı sürece istediğinizi yapabilirsiniz."

"Kral ziyaret edecek mi?" diye sordu Gwen, şok olmuş bir şekilde.

Değerlendirici başını kaldırıp güldü. "Hayır. Majesteleri ziyaret etmeyecek. Ama Aşağı Mahalle tüccarların loncasından biri gelecek."

"Ve yaptığımız şeyi onaylarsa, onu elimizde tutabilir miyiz?" Gwen paraları uzattı.

"Sen kullanabilirsin," diye düzeltti. "Sitede yapılan tüm iyileştirmelerin kralın mülkiyetine geçeceğini ve sertifikanın kraliyet emriyle herhangi bir zamanda iptal edilebileceğini unutma."

Gwen parayı geri aldı. "Bu ne anlama geliyor?" "Kral

isterse seni kovabilir."

Gwen endişeli görünüyordu.

Yaşlı adam öne eğildi. "Başarılı ol, ama *çok* başarılı olma."

Anlamış gibi başını salladı ve hem rahatlamış hem de dehşete kapılmış bir şekilde paraları bıraktı. Hepsi için bir ev sağlamıştı; ama aynı zamanda, harap bir kulübe karşılığında paralarının çoğunu da teslim etmişti.

Gwen ve Rose geri döndüklerinde Gwen hepsine "Burası bizim" dedi.

Yağmur hala yağıyordu, ama Gwen artık pek umursamıyordu. Bina, çürümüş çirkin kirişleriyle birlikte artık onlardaydı. Hava ısınmıştı, ama yağmur devam ediyordu, Gwen bunu bir avantaj olarak gördü. Ethan'ın durumunda olduğu gibi, sağanak yağmur insanları evlerinde tutacaktı. Orayı kapatana kadar, kendilerini tarladaki fareler kadar savunmasız hissediyordu. Yağmur rahatsız edici olsa da, şahinleri yere indirerek ona bir yuva kazması için zaman kazandırması bir avantajdı. Yavru köpekler, kediler, ördekler ve şimdi de fareler... Neden onları hep küçük hayvanlar olarak gördüğünü bilmiyordu, sadece sevimli olduklarını ama aynı zamanda sık sık yük olduklarını biliyordu.

"Birkaç gün içinde bir adam gelecek ve eğer onaylarsa, tüm bunlar bizim olacak."

"Bütün bunlar mı?" dedi Jollin ekşi bir ses tonuyla.

Rose ve Gwen yokken, kalan kızlar sadece küçük bir kısmı temizleyip birkaç deliği dayanıksız tahtalarla kapatabilmişlerdi. Rüzgâr daha fazla engellenmiş ve salona yağmur girmeyi bırakmıştı, ama bunun dışında yer hala devrilmiş keresteler ve açık duvarlarla dolu bir felaketti.

"Daha iyi görünecek," diye Rose onları ikna etti. "Sadece biraz düzeltmemiz gerekiyor." "Bu gece hava soğuk ve yağışlı olacak," dedi Mae.

"Ve tüm bu süpürme işleri
bunun bir faydası olmayacak."

Gwen başını salladı. "Karanlık basmadan bacayı temizlememiz ve şömineyi temizlememiz gerekiyor. Dağınıklığı gidermek için hurda odun yakacağız. Biraz kereste alacak kadar param kaldı, ama elimizden geldiğince yeniden kullanmamız gerekecek."

"Ama biz marangozluktan hiç anlamıyoruz," dedi Etta. "Bunu asla tamir edemeyeceğiz."

"Abby ve ben daha büyük kirişlerin bazılarını hareket ettirmeye çalıştık." Christy, merdivenlerin üzerine düşmüş olan destek kirişini işaret etti. "Onları yerinden oynatamadık."

"Yardıma ihtiyacımız olacak." Gwen enkazı bir kez daha incelerken yavaşça başını sallamaya başladı.

"Kimse bize yardım etmeyecek," dedi Jollin. "Kimse, en fazla aptal sokağın karşısına kaçabilen, aptal kaçak fahişelerle ilgilenmez."

Gwen, takip eden sessizliği bastıracak kadar şiddetli yağan yağmura bir kez daha şükretti. Gerçek karar anına gelmişlerdi. Önceki gün korku hakim olmuştu. Kimsenin net düşünmeye vakti olmamıştı. Bütün gün kendi başlarına kalmış, hayatları boyunca sırtlarında para kazanmaya çalışmış ve soğuk ve ıslak bir gece daha uyumak zorunda kalmışlardı, düşünmek için fırsatları vardı.

Gwen, uyuyacak bir yer seçmek, biraz yiyecek ve ince battaniyeler sağlamak dışında, güven aşılamak veya umut vermek için hiçbir şey yapmamıştı. Caddenin karşısında, sıcaklık fısıldayan Head beliriyordu. Gwen'in fikirleri vardı, ama kuru yataklara kıyasla fikirlerin ne faydası vardı?

"Güçlü birine ihtiyacımız var," dedi Rose. "Ucuz çalışacak birine."

Maribor onu seviyor, diye düşündü Gwen ve sonra, "Ya da bedavaya," dedi.

"Sanki öyle bir şey olacakmış gibi." Jollin, parçalanmış tahtadan yapılmış bir yumruya çıkan merdivenin tahta basamağına oturdu. "Neden hepimiz diz çöküp sorunlarımızın sona ermesi için dua etmiyoruz? Bunun da başarı şansı aynı."

"Göreceğiz," dedi Gwen. "Sen herkesi o bacayı kazmaya ve şömineden tüm o çöpleri uzaklaştırmaya gönder, ben de ne yapabileceğime bakayım."

"Gwen burayı bir saraya çevirmeyi planlıyor," dedi Rose herkese.

İlk başta bu acımasız bir şaka gibi geldi, ama ses tonu yanlıştı. "Gentry Meydanı'nda bu evi gördük ve burayı da öyle yapacağız. Ne muhteşem bir yer! Kulesi ve her şeyi vardı."

Gwen ona üzülerek gülümsedi. O ev muhtemelen bir baronun ya da deniz kaptanının eviydi. Muhtemelen altın külçeler ve hatta soyluların iyilikleriyle satın alınmıştı. Onlara kalan tek şey bir altın sikke ve her birinin birikmiş hayat tasarruflarıydı, ki bu da bir avuç din ve ses'e denk geliyordu. Güzel bir rüya, ama imkansız. Rose masumiyetin inancından muzdaripti.

"Medford Evi," dedi Rose.

"Ne?" diye sordu Jollin.

"Ona Medford House diyeceğiz. Olur mu, Gwen? Şehrin en güzel evi olacak."

Kimse gülmedi. Gülmeleri gerekirdi. Jollin, herkesten çok, morarana kadar gülmeliydi, ama gülmedi.

"Medford House olsun," diye kabul etti Gwen. "Ama burayı temizlemeliyiz. Mümkün olduğunca çabuk işimize başlamalıyız."

"Sence ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Mae.

"Bilmiyorum." Gwen, sokaktaki su birikintilerini kaynıyormuş gibi gösteren şiddetli yağmuru izledi. "Herkes Jollin'e yardım etsin. Ben birkaç dakika sonra dönerim."

Gwen, yıkık hanın iskelet gibi kalan barınağından çıktı ve sağanak yağmura geri döndü.

Gentry Mahallesi'nden farklı olarak, Wayward Caddesi'nde süslü oluklar yoktu ve böyle günlerde her zaman kahverengi bir gölet haline gelirdi. Yağmur yeterince uzun süre yağarsa, su köprünün hendek seviyesine ulaşır ve

sokaklar at pisliği ve sarhoşların idrarının kokusuyla dolardı.

Tamamen sırılsıklam olan Gwen, başını örtmeye ya da yüksek bir yer aramaya çalışmadı. Su birikintilerinin içinden geçerek yürüdü ve etrafa su sıçrattı. Durumları ne kadar umutsuz ve tehlikeli olsa da, kendini iyi hissediyordu. Wayward'da ilk kez kanalizasyonun çekimini hissetmeden yürüyordu. Kendisi için koyduğu kısıtlamalar dışında hiçbir kısıtlaması yoktu. İstediği yere gidebilir ve istediği kadar kalabilirdi. Beklenmedik bir gülümsemeyle Gwen en büyük su birikintisine yöneldi ve içinden geçerek ilerledi.

Ortak kuyuyu geçip kırık arabaya doğru yürüdü. Dixon arabaya yaslanmış, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini ellerine dayamış, yüzünden su bir çeşme heykeli gibi akıyordu.

Gwen onun yanına oturdu ve çamurlu su birikintisinin içine oturdu. Önlerindeki arabayı bir dakika boyunca izledikten sonra, "Araba izlemek için güzel bir gün" dedi.

Dixon başını çevirip ona baktı ve şapkasının kenarından bir şelale akmaya başladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Dinle, meşgul bir adam olduğunu biliyorum, ama şu eski binayı görüyor musun?" Diye işaret etti. "Ben ve The Hideous Head'de çalışan diğer kızlar onu tamir edeceğiz."

" , öyle mi? izliyor merak ediyor ne hepinizin ne yapacağınızı. Bununla bir şeyler yapmayı mı düşünüyorsun? "Bir genelev açacağım."

"Aferin sana."

"Evet, birazdan güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Şömineyi dumanı emmesi için ayarlayabilirsek, sıcak bile olabilir." Omuz silkti. "Fazla bir şey olmayacak, anlarsın ya, ama ateşi yakabilirsek... o da var, bilirsin?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Sizin de bize katılmanızı istiyoruz." "Ben mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Fazla umutlanma. Ekmek bile oldukça ıslak." "Garip bir şekilde, ben ekmeğimi tam da öyle severim." "O zaman geleceksin?"

Başını eğdi ve şapkasından biriken suyu boşalttı. "Param yok, Gwen. Şu anda, bir bozuk param olsaydı, onu atıp yiyecek mi içecek mi alacağıma karar verirdim - bir şişe sert içki en mantıklı seçenek gibi görünüyor. Yemek sadece ıstırabımı uzatır."

"Paranıza ihtiyacımız yok. Henüz iş yapmaya başlamadık. Sadece sizi yemeğe davet ediyorum, başka bir şey değil." Gwen, yağmurla ıslanan saçlarını yüzünden sildi. "Aslında, bu tam olarak doğru değil. Size bir iş teklif etmek istiyorum."

"Ne tür bir iş?"

"Ağır iş." Yalan söylemek için bir neden görmedi. "Malzemeler için birkaç kuruş paramız kaldı ve orayı biraz düzeltirsek, birkaç odayı yaşanabilir hale getirirsek, birkaç yatak alırsak, biraz para kazanabiliriz." Gwen bir an düşündü ve güldü. "Rose orayı bir saraya dönüştürmek istiyor. Gentry Meydanı'ndaki yerler gibi şık ve güzel bir yer. Orayı Medford House adını vermek istiyor, şehrin en iyi genelevi olmasını bekliyor."

"Eski hanı kastediyorsun, değil mi? Az önce gösterdiğin, sarhoş gibi yalpalayıp yanındaki tavernaya yaslanmaya çalışan hanı mı?"

"Evet, o."

"Sertifika alman gerekeceğini biliyorsun, ve bunların maliyeti..." "Zaten aldım."

Gözlerini kırptı. "Aldın mı?"

"Evet, efendim, var." Elini, belgenin kopyasının saklandığı ve cildine yapıştığı göğsüne vurdu. "Bir saat önce şehir değerlendirme memurunun ofisinde imzalandı." Gwen başını salladı ve gülümsedi. "Şu anda önemsiz bir şey olabilir ve muhtemelen Rose'un istediği kadar büyük bir şey olmayacak, ama yine de bir şey."

"Benden ne istiyorsun?" "Mae'yi hiç gördün mü?" "Küçük olan, değil mi?"

"Şarkı kuşu kadar. Hiç şarkı kuşunun omzuna kaba kesilmiş meşe kirişi kaldırdığını gördün mü?"

"Gördüğümü söyleyemem."

"Ve görmeyeceksin de." Koluna dokundu. "Böyle bir iş için öküz gerekir."

"Ev yapmama yardım etmemi mi istiyorsun?" "*Ev* yapmama yardım etmeni istiyorum."

Ona gülümsedi. "Bir haftadır bu arabayı tamir edemediğim gerçeği seni caydırmıyor mu?"

"Islak ekmek karşılığında çalışmaya razı bir marangoz görürsen, lütfen bana göster. Aksi takdirde, şu anda güçlü bir sırtla yetinmeye razıyım."

"Anladım."

"Ziyaret edeceğinizi hanımlara söyleyebilir miyim?"

Dixon arabaya sanki bir cesetmiş gibi baktı. "Eğer ipiniz varsa, o bacayı sizin için temizleyebilirim."

"Halat bulabilirim."

"Satın alma. Güney rıhtımındaki Henry the Fisher'dan ödünç al. Bugün kullanmayacak. Benim için olduğunu söyle. O da..." Ona baktı ve güldü. "Ben gidip alayım."

"Senin için en iyisi neyse onu yap."

"Senin gibi bir kadını şehrin öbür ucundaki huysuz bir balıkçı barına göndermemek en iyisi." Bir an ona baktı ve başını salladı.

"Ne?"

"Sen çok güzel bir kadınsın, Gwen."

"Teşekkürler, Dixon."

"Demek istediğim, kimse seni bir erkekle karıştırmamalı."

"Kimsenin karıştırdığını sanmıyorum."

"Böyle davranmaya devam edersen, yanılabilirler. Bir an için ben de yanıldım." "Benim mesleğimdeki bir kadın için bu iyi bir haber değil."

"Sence ben nasıl hissediyorum? Yeni bir iş buldum ve aynı gün kör olduğumu öğrendim."

"En azından sağır ve dilsiz değilsin." "Söz veremem. Beni olduğum gibi kabul et."

"Kabul ediyorum."

Gwen, Dixon ile birlikte Henry the Fisher'ı bulmaya gitti. Henry, teknesinde çalışarak Galewyr boyunca ağlar ve tuzaklar kuruyor, ardından yakaladıklarını Riverside rıhtımındaki balıkçılara satmak için geri çekiyordu. Hava kötü olduğunda teknesini de buraya demirliyordu, çünkü burası The Three Sheets Alehouse'a çok yakındı. Taverna, The Hideous Head ile aynı mahallede veya aynı ligde olsaydı, onun rakibi olurdu. Three

Sheets, limandaki gürültücü denizciler ve balıkçılara hizmet etmesine rağmen bir kategori daha üstündü. Duvarlar, tavan ve hatta zeminler beyaz badanalıydı ve muhtemelen düzenli olarak siliniyordu, çünkü Gwen içeri girerken kostik kokusu alıyordu.

"Sahibi emekli bir gemi kaptanı," dedi Dixon, gemi dümenleri, halatlar ve ağlarla süslenmiş odaya girerken. "Dışarıda beklemek isteyebilirsin."

"Beni tavernanın ahlaksızlığından korumaya mı çalışıyorsun?"

Dixon gülümsedi. "Hayır, ama seninle içeri girmek, elinde içkiyle bara gitmek gibi olur. The Sheets'in kendi kadınları var."

Gwen kapıda bekleyerek kalabalığı izledi. The Head, yağmurlu günler de dahil olmak üzere hiç bu kadar iş yapmamıştı. Tüm yüzler tanıdık gelmiyordu, ama iş yaptığı herkesi hatırladığı da söylenemezdi. Birkaç düzenli müşteri dışında çoğu belirsiz anılardı. Gece vakti, hissederek daha iyi tanıyabileceğini düşündüğü yabancılar. Hideous Head'in müşterilerinin çok azı limandan geliyordu; susadıklarında yürümek için çok uzak, sarhoş olduklarında geri dönmek için çok uzak. Yine de birkaç tekneci tanıyordu, kariyerleri hakkında sohbet ederek geceleri geçirdikleri için değil, balık kokusu güçlü bir ipucu olduğu için. Ayrıca hepsi aynı giyiniyordu. Balıkçılar ve liman işçileri aynı yünlü üniformaları giyiyor ve zımpara kağıdı gibi nasırlı elleri vardı.

Medford House'u başarılı kılmak istiyorsa, Lower Quarter dışından, bu tür yerlerden müşteriler çekmesi gerekecekti. Gwen, Grue'nun ne kadar ücret aldığını iyi biliyordu, ancak Grue bunu gizlemeye çalışıyordu. Kızların emekleriyle kazandığı küçük serveti itiraf etmenin bir anlamı yoktu. Ayrıca tüm kızlara aynı ücreti de almıyordu. Kızlar bu farkı bilirlerse, sorun çıkabilir. Aslında bunun akıllıca olduğunu düşünüyordu. Grue birçok şeydi, ama aptal değildi, *başarılı bir iş adamı* da değildi. Geçimini sağlıyordu, belki de geçiminden daha iyisini, ama Wayward'daki tek taverna sahibi olarak, çok daha iyi durumda olması gerekirdi. Parasının nereye gittiğini hiç bilmiyordu. Tek bildiği, paranın hiçbirinin Head'e geri dönmediği idi. Grue, barında içki içen erkeklerin zeminin kirli ya da mermer olması umrunda olmadığını düşünüyordu. Haklıydı, ama mekanı temizlemenin yeni bir müşteri kitlesi getirebileceğini hiç düşünmemişti — daha iyi mekanlara gidecek kadar paraları olduğu için bu tür şeylere önem veren bir müşteri kitlesi.

Gwen dönüp sokağı inceledi. Nehir kenarındaki rıhtımlar, şehirdeki en sefil yerler olarak biliniyordu, ama Gwen, Wayward Sokağı'ndan daha kötü göründüğünü düşünmüyordu. Balık kokusu köprülerin kokusundan daha güçlüydü, ama yerel halkın genel görünümü, Gwen'i rıhtımların yoksulluk açısından Aşağı Mahalle'den farksız olduğuna ikna etti. Three Sheets kadar başarılı olabilirdi.

Bir adam taze kesilmiş tahtalarla dolu bir rafla yanından geçti. Bir kız bir kumaş rulosuyla yanından geçti. Bir duvarcı, içeri girmeden önce boş sepetini kapının yanına koydu. Burası Artisan Mahallesi'ydi. Gwen'in isteyebileceği her şey buradaydı: evini inşa edecek işçiler ve bunun bedelini ödeyecek müşteriler. Tek yapması gereken arabayı yokuş aşağı yuvarlamaktı.

Dixon tek başına çıktı.

"Orada değil mi?"

"Orada. Başka nerede olabilir ki? Ama bana bir ip vermek için yağmurda dışarı çıkmaya gerek görmüyor. Onun karısından alabiliriz."

"Evli mi?"

"Teknesinde."

Onu tahta iskelenin etrafında takip etti. Three Sheets nehirden sadece iki bina uzaktaydı; aralarında sadece balıkçı kulübesi ve filo ofisi vardı. Erkeklerin ilk binaya yanaşıp avlarını teslim ettiklerini, ikinci binada maaşlarını aldıklarını ve üçüncü binada hepsini harcadıklarını hayal etti.

Gwen büyük nehri nadiren görme fırsatı buluyordu ve hala göremiyordu. Tek ve çift direkli nehir tekneleri manzarayı büyük ölçüde engelliyordu; yağmur da geri kalanını gizliyordu. Babalara ve kelepçelere bağlı tekneler dalgalarda sallanıyordu. Çoğu gergin brandalarla örtülmüştü, birkaç tanesi ise rıhtımda ters çevrilmişti; şamandıraları, ağları ve kürekleri altına sıkıştırılmıştı. Her birinin pruvasına isimleri yazılmıştı: *Lady Luck, Sister Syn, Bobbing Beulah.*

"Neden tüm teknelerin isimleri kadın isimleri?" diye sordu.

Dixon omuz silkti. "Arabama, onu çeken atın adını verdim. Ona hareket etmesi için bağırmaya alışkındım. Yaşlı kız öldükten sonra da bağırmaya devam ettim."

Dixon, Henry'nin teknesi *Loralee'yi* buldu ve brandanın altını aradı. O bunu yaparken, Gwen nehrin yukarısındaki tersaneye bakıyordu. Tekne rampalarının üzerine uzanan, darağacı gibi büyük bir iskele görebiliyordu, üzerinde büyük bir palanga sallanıyordu. Yağmur yağmasına rağmen çekiç seslerini duyabiliyordu.

"Marangoz dükkanlarının yerini biliyor musun?" diye sordu Dixon, vücuduna bir kuşak gibi dolanmış halatla geri döndüğünde.

"Artisan Row iyi bir yer olabilir." Gwen gülümsedi. Tahmin etmeliydi.

Gwen, tahta kaldırımdan geri dönerken tanıdık bir yüz gördü. Stane, bahçesinde bir davetsiz misafir bulan bir köpek gibi ona öfkeyle baktı.

"Beni mi arıyordun?" diye sordu, Dixon'ı hiç umursamadan. "Hayır," dedi Gwen ve yürümeye devam etti.

Stane bileğini tuttu. "Buraya kadar geldin, en azından merhaba demelisin."

"Bırak beni." Gwen çekildi.

Parmakları daha da sıkılaştı. "Öyle çekip gitmen çok kabaydı. Özür dilemeye mi geldin?"

"Onun sana bu kadar sarılmandan hoşlanmadığını sanmıyorum," dedi Dixon. "Defol git," dedi Stane, gözlerini Gwen'den ayırmadan.

"Sanırım anlamıyorsun," diye devam etti Dixon. "Atım bir yıl önce öldü."

Stane ilk kez ona baktı, şaşkın bir ifadeyle. "Ne olmuş yani?"

"Artık atım olmadığı için, geçen bir yılı bu şehrin sokaklarında ağır bir arabayı itip çekerek geçirdim."

"Ve bu beni neden ilgilendirsin ki?"

"Çünkü sen o kadar ağır değilsin ve seni nehre attığımda yanlışlıkla bir yerlerini kırabilirim." Dixon, Gwen'i tutan kolunu tuttu ve Stane, kolunu bıraktığında yüzünü buruşturdu.

Dixon onu balıkçı kulübesinin duvarına sertçe itti.

"Burada çalışan birçok arkadaşım var," dedi Stane. "Bir daha buraya gelmem."

"Senin yerinde olsam, Aşağı Mahalle'den uzak dururdum, çünkü kadınlara zarar veren erkekleri sevmem ve çok fazla arkadaşa ihtiyacım yok."

Dixon, Stane ve Gwen sokağa dönene kadar aralarında kaldı. "Teşekkürler," dedi Gwen. "Ama dikkatli olmalısın. Avon'u öldüren Avon'u öldüren oydu."

Dixon durdu. Yüzü kızardı ve geri döndü. "Yapma," dedi Gwen, elini Dixon'ın koluna koyarak.

"Bu yüzden mi hepiniz gittiniz?"

"O geri kalanlarımız için geri geliyordu ve Grue bununla bir sorunu yoktu."

"Ben sorunum olurdu."

Gwen gülümsedi ve elini tuttu. "Tebrikler, sen ilkisin." Yine ilerlemeye başladı, ama Dixon tereddüt etti, hala geriye bakıyordu.

"Onu bırak. Artık bir tehdit değil."

"Seni tekrar rahatsız ederse, artık hiçbir şey olmayacak."

Yağmurda zorlukla ilerleyerek Artisan Row'a geri döndüler. Her mahallenin iyi ve kötü bölgeleri vardı ve Lower Quarter'ın girişine bakan blok, zanaatkarların Wayward Street'i gibiydi. Oraya Row diyorlardı, dar iki katlı dükkanların sıralandığı, işlerin çoğunun sokakta yapıldığı kadar küçük bir yerdi. Genellikle bu durum trafiği tıkar, insanları kesim masaları, dokuma tezgahları ve rafların etrafında manevra yapmaya zorlardı, ama yağmur herkesi içeride tutuyordu ve içeride pek bir şey yapılmıyor gibi görünüyordu.

Binalardan birinin tabelasında WILLIAMS BROTHERS BUILDERS yazıyordu. Yazının altında bir çekiç ve testere vardı.

"Bu nasıl?" diye Dixon'a sordu.

"Diğerlerinden farkı yok, sanırım."

Kız başını salladı ve içeri girmeden önce saçındaki ve eteğindeki suyu sıkmak için sundurmanın saçağı altında durdu. Bakışları üzerine çekti. Yağmur, erkeklerin çalışmasını engellemişti ve bir düzine kadar erkek, talaş ve marangoz aletleriyle dolu iç mekanda ayakta duruyor, oturuyor ya da volta atıyordu. Tezgaha doğru yürüdü, tezgahın arkasındaki adamın gözlerine bakmak için dik durdu ve "Sizi, Lower Quarter'daki Wayward Street'in sonunda bir ev inşa etmek için işe almak istiyorum" dedi.

Kimse cevap vermedi.

"Bayan sana konuşuyor," dedi Dixon, sesi düşük bir homurtuydu.

"Burada hanımefendi falan yok dostum," dedi taburede oturan bir adam. Sarışın, zayıf, deri önlük giymiş ve sağ kulağının arkasına bir grafit kalem sıkıştırmış bir adamdı.

"Burada da arkadaşım yok," diye cevapladı Dixon.

Gwen göğüslerinin arasından küçük çantayı çıkardı, son altın parayı çıkardı ve onu havaya kaldırdı. "Bununla ne alabilirim?"

Taburedeki adam ayağa kalktı, parayı ondan aldı ve başparmağıyla çizdi. Kaşını kaldırdı, ses tonu ve sesi yükseldi.

"Kerestenin fiyatına bağlı. Ne arıyordun?"

"Gentry Meydanı'ndaki değerlendirme memurunun ofisinin karşısındaki gibi bir ev istiyorum, Wayward Caddesi'nin sonunda bulunan dağınık bir binanın temeli üzerine inşa edilecek. İki katlı, çok sayıda yatak odası, geniş bir salon, bir misafir odası ve... ve küçük bir ofis istiyorum, evet, ana katta bir ofis de olsun. Oh, ve ön ve yanları saran, korkuluğu süslü dikmelerle destekleyen bir veranda istiyorum."

İnşaatçı, sanki boya içmiş gibi şaşkın bir şekilde ona baktı.

"Bundan çok daha fazlası gerekecek."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama şimdilik bir oda ile yetineceğim." "Bir oda mı?"

"O harabenin içine bir oda yapın bana, sadece dört duvar ve bir kapı. Ah, bir de çatı sızdırmasın diye tamir edin. Orada bulunan malzemeleri yeniden kullanabilirsiniz. Bu paraya karşılık bunu yapabilir misiniz?"

Adam paraya baktı, bir an düşündü ve sonra başını salladı.

"Güzel. Önce bunu yap, sonra daha fazla kazanmaya başlayabiliriz. Para geldikçe sana başka işler de vereceğim. Anlaştık mı?"

"Sen şu Calian fahişesin. Head'de çalışan?" "Öyleydi."

"Neydin? Calian mı, fahişe mi?"

Dixon bir adım öne çıktı, ama Gwen eliyle onu durdurdu.

"İkisi de. Artık Medford'luyum ve bir iş sahibiyim." Adam gözlerini kısarak, "Ne işi?" diye sordu.

"Medford House, şehirdeki en iyi genelev." "Hiç duymadım."

"Garip... Orayı inşa eden sensin."

BÖLÜM 9

PROFESÖR

Hadrian, yağmur yağarken Colnora'da beş gün kaldı ve çoğu zaman uyudu. Geri kalan zamanını sokaklarda dolaşarak, tavernaları ve hanları ziyaret ederek, tanıdık kapüşonlu kafayı arayarak geçirdi. Onu hiç bulamadı ama Vivian'ın yüzünü her yerde gördü. Vernes'ten ayrıldığından beri yaşadığı her şey silinmişti. At olmasaydı, hepsinin kötü bir rüya olduğunu düşünebilirdi. Yağmur sonunda dinince, yoluna devam etmekten memnun oldu. Kendini bu tuhaflıktan uzaklaştırması, daha fazla hayaletten uzaklaşmak için kilometreler kat etmesi gerekiyordu.

Ağır çekici atı, iki arka ayağında beyaz çorapları ve alnında beyaz bir elmas lekesi olan Dancer adında güzel bir kısrakla takas ettiği için yeni bir bineği vardı. Yeni kıyafetleri de vardı — yün ve deriden yapılmış, sağlam ve sıcak. Kısa sürede yağmur, onları eski dostlar gibi hissettirdi. İki gün boyunca başlığı takılı ve başı eğik bir şekilde seyahat etti, ama hiç bir zaman o rahatsız edici hissi kaybetmedi.

Şehri geride bırakarak, kuzeye doğru ilerledikçe griye dönüşen parlak renkli ahırların bulunduğu tarım arazilerine girdi. Kısa süre sonra ahırlar ve tarlalar kayboldu ve üçüncü sabah kendini kalın bir ormanda buldu. Başka bir fırtınanın dövdüğü meşe tüneli, yolun üzerine kırmızı ve altın rengi yapraklı bir yatak serdi. Büyük yapraklar, siyah çamurun üzerinde parlak ve güzel görünüyordu. Islaklık, her zaman en güzel renkleri ortaya çıkarırdı. Gövdeler ve

dalları mürekkep siyahı olurdu, ama aksi takdirde donuk olan yapraklar altın sarısı ve kan kırmızısı olurdu.

Hadrian atını durdurdu ve bekledi. Yalnızdı, ama öyle hissetmiyordu.

Hava durgundu. Ağaçlardan damlayan suyun sesini, atının derin nefesini ve başını sallarken dizginlerin çıkardığı sesi duyabiliyordu. Atı durmayı sevmiyordu. Dancer da tedirgindi.

Kamp ateşlerinde veya küçük taverna masalarında anlatılan hikayelerde kötü şeyler hep böyle başlardı. Genç adam ormanın derinliklerine doğru at sürdü. Gri sessizlikte yalnızdı ve duyabildiği tek şey damlayan suyun sesi, yaprakların hışırtısı ve sonra... Bundan sonra yüzlerce şey olabilirdi. Adam ağaçların arasında bir ışık görür ve onu takip ederek ölümüne giderdi ya da onu takip eden bir yaratığın sesini duyardı.

"Benim deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Hadrian, Dancer'a sordu. "Colnora'daki Şerif Malet'e sor, o da sana katılır."

Hafifçe dürttü ve at tekrar ilerlemeye başladı. At ilerlemeye başladığı anda Hadrian bir hareket gördü. Düşen bir yaprak değildi; parlak renklerin arkasında hareket eden büyük, karanlık bir şeydi. Dönüp baktı. Sadece ağaçlar vardı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı.

Dancer ağır ağır ilerlemeye devam etti.

Hadrian gözlerini o noktaya sabit tuttu ama hiçbir şey görmedi. Kısa süre sonra yolun çok ilerisine geldiği için artık önemi kalmamıştı ama yine de gergin bir şekilde omzunun üzerinden bakmaya devam etti. Hikayelerde takipçi yarı insan yarı kurt, bir trol ya da hayalet olurdu. Ve eğer Packer'ın hikayelerinden biri olsaydı, yelek ve yüksek şapka giyen bir goblin olurdu. Hayal gücü birçok olasılık yaratabilse de, en azından bunun bir goblin olmadığını biliyordu. *Belki bir haydut?* Kendisi gibi yeni giysiler ve eyer takımı olan yalnız bir binici, cazip bir hedef olurdu. Yolculuğuna devam etti, ormana gözünü, rüzgara kulağını dikti, ama hiçbir şey ortaya çıkmadı.

Hadrian, Packer ile ocak başında geçirdiği gecelerden edindiği az sayıdaki coğrafi bilgi, asker olarak yaptığı kişisel seyahatleri gibi, çoğunlukla Colnora ile sınırlıydı. Hâlâ Warric'te, hâlâ Ethelred krallığındaydı, ancak kuzey ucuna yakındı. Sheridan, Warric'in kuzeyindeydi, bunu biliyordu. Yolun üzerinde bir yerdeydi, ama tam olarak ne kadar uzakta olduğunu bilmiyordu ve yol üzerinde okulun tabelası veya

işaret olup olmayacağından emin değildi. Birkaç patikadan geçmişti, ama bunları görmezden gelmişti, çünkü üniversitenin en çok kullanılan yol üzerinde olacağını tahmin ediyordu. Packer'ın Sheridan'ın kuzeyinde bahsettiği tek şey, Trent adında bir yerdi. Yaşlı tamirci, o yeri şiddetli insanların yaşadığı dağlık bir bölge olarak tanımlamıştı. Hadrian, çok uzağa gittiğini düşünmüyordu, ama daha aptalca şeyler de yapmıştı.

Sabahın ortasında, basit sazdan çatılı evler, zikzaklı çitler ve taşlarla temizlenmiş tarlaların bulunduğu küçük bir köye girdi. Yağmur çiselerken ortalıkta kimse görünmüyordu. Bacasından duman çıkan bir evin kapısını çalmak üzereyken, gübre arabası çeken bir adam gördü.

"Burası hangi köy?"

Arabayı süren adam, sanki kafası normalden daha ağırmış gibi yavaşça başını kaldırdı. Hadrian bu vücut dilini tanıdı. Genellikle iyi silahlanmış bir birlikle birlikteyken sık sık karşılaşmıştı. Korku. Bu tepki, bir geyiğin kaçışından daha mantıksız değildi ve Hadrian, bu adam ve arabası beyaz kuyruklu geyik hızında kaçabilseydi, çoktan gitmiş olacağından emindi. Hadrian birçok orduda görev yapmıştı ve hiçbiri böyle bir köyü ele geçirme hakkını sorgulamamıştı. Komutan en iyisini karargahı için alırdı. Diğerlerini teğmenlerine verirdi, önceki sahiplerini dışarıya atar, battaniyelerini bile alırdı. Güzel kızlar kalmasına izin verilirdi. Baba itiraz ederse, komutanın keyfi yerindeyse sadece dayak yiyebilirdi. Ancak savaşan adamların komutanları nadiren iyi bir ruh hali içinde olurdu. Hadrian, bu köyde hiç kalıp kalmadığını hatırlayamıyordu. Hepsi birbirine benziyordu, tıpkı savaş alanlarının zihninde anlamsız bir şekilde birbirine karışması gibi. Ancak korku öğretilen bir dersti ve Hadrian, bu adamın daha önce at sırtındaki adamların acısını gördüğünü veya hissettiğini tahmin etti.

Hadrian attan indi ve ses tonunu yumuşattı. "Affedersiniz efendim, sizi korkutmak istemedim. Sadece buradan geçiyordum ve bana yol tarifini yapabilir misiniz diye umuyordum."

Adam yüzüne gizlice bir bakış attı.

Hadrian gülümsedi.

Adam da gülümsedi. "Windham." "Bu
köyün adı mı, yoksa sizin adınız mı?"

Adam utanmış görünüyordu. "Ah, köy, efendim. Benim adım Pratt, efendim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Pratt. Peki bu nehir hangisi?" "Galewyr, efendim."

"Peki bu hangi krallığa ait?"

"Warric krallığının Chadwick eyaletindeyiz." "Yani hala Avryn'de miyiz?"

Adam şaşırmış görünüyordu. "Elbette, efendim. Ama o uzak kıyıda Melengar krallığı başlıyor."

"Hala Avryn'de mi?" "Evet, efendim."

Adam arabayı tekrar tekerleklerinin üzerine koydu ve kolunun paçasıyla yüzünü sildi. "O halde Trent'e mi gidiyorsunuz?"

"Hayır, Sheridan'a. Birkaç gündür seyahat ediyorum ve yolumu kaçırdığımı düşündüm."

"Sheridan'a mı? Hayır, efendim. Önünüzde yarım günlük yol var."

Hadrian, yağmur damlalarının düştüğü gri gökyüzüne baktı. "Harika. Önümüzdeki yol hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Ben nehri geçmem, efendim."

"Kıyılar arasında düşmanlık var mı?"

"Hayır, Ethelred ve Amrath yıllardır barış içinde komşu olarak yaşıyorlar. Ben burada yaşadığım sürece Gateway Köprüsü'nde hiç nöbetçi olmadı ve ben hayatım boyunca burada yaşadım. Sadece karşıya geçme fırsatım olmadı. Çömlekçi Bib karşıya geçmiştir. Medford şehrinde çamur satıyor. Yılda iki kez gidiyor. Orası Melengar'ın kraliyet merkezi. Şuraya doğru." Nehrin karşısını ve köprünün biraz solunu işaret etti. Hadrian'ın görebildiği tek şey, yağmurla örtülmüş belirsiz gri şekillerdi. "Kışın yaprakların döküldüğü açık bir gecede Essendon Kalesi'nin ışıklarını görebilirsiniz ve kışın sabahları Mares Katedrali'nin çanlarını duyabilirsiniz. Bib, tuz ve renkli kumaşlar getirir, bir keresinde karısıyla birlikte dönmüştü. Güzel bir kızdı, ama" sesini alçaltarak

—"o süt otu kadar tembel. Ona yemek yaptırması imkansız, ki bu da iyi bir şey çünkü o da bir dağ sıçanı kadar yemek yapabiliyor. Bib'in evi şu anda bir harabe."

"Peki, Sheridan'a gitmek için nasıl gitmem gerektiğini biliyor musun?"

"Elbette. Ben hiç gitmedim, ama buradan iki yöne de giden birçok insan var. Birkaçıyla konuştum. Senin kadar nazik olan pek yoktu, ama bazılarıyla konuştum. Görünüşe göre yol nehrin hemen ötesinde ikiye ayrılıyor. Bib'in dediğine göre işaret falan yok, ama sol yol Medford'a gidiyor — o yol King's Road. East March'ı geçip High Meadowlands'ı geçene kadar sağda kalmak istersin. Bib o tarafa hiç gitmedi, sadece Medford'a gidiyor, ama diğerleri okulun Meadowlands'ın yakınında, biraz doğuda olduğunu söylüyor."

"Teşekkürler... Pratt, değil mi?"

"Evet, efendim. Nereden geliyorsunuz,

efendim?" "Colnora."

"Orayı duydum. Büyük bir şehirmiş. İnsanların neden birbirlerine bu kadar yakın yaşamak istediklerini anlamıyorum. Gerçekten doğal değil. Ve Maribor'un gazabından kaçmak için buraya gelenler de bu tür insanlar. Altı yıl önce buraya veba geldiğinde de böyle olmuştu. Birçok iyi insan öldü ve bunu getirenler de onlardı. Fallon Mire'den Merton olmasaydı, sanırım hepimiz ölmüş olurduk. Orada durumlar nasıl?"

"Garip, Pratt. Islak ve garip."

Akşamüstü, güneş bulutlarda delikler açmayı başardı ve Hadrian yaklaşırken Sheridan Vadisi'ne eğik ışık huzmeleri akmaya başladı. Maribor'un seçtiği bu bakış, Hadrian'a şansının dönmüş olabileceği umudunu verdi, ama o çok da umutlanmamıştı.

Hadrian mektubu aldığından beri kötü bir dönem geçiriyordu. Mektubun doğudaki vahşi doğada onu bulması bir mucizeydi — ya da bir lanetti. Hâlâ bunun cevabını arıyordu. Calis'in derinliklerinde, Mandalin

—beyaz kuleleri olan büyük arena—her zaman en iyi seyirci kitlesine sahipti. O gece üç dövüş yaptı ama sadece sonuncusunu hatırlıyordu. Belki mektubu okumamış olsaydı da aynı şekilde hissederdi. Öz saygısını geri kazanmak ve suçluluk duygusunu hafifletmek için öyle olduğunu düşünmek istiyordu. Babasının ölümüyle birlikte bırakması gerektiği düşüncesi, bir bağlantı olduğunu ve onun suçlu olduğunu ima ediyordu. Bu düşünce mantıksızdı, ama bazen en iyisi mantıksız olanlardı. Sorumlu değildi, ama masum da değildi.

Pratt'ın tarif ettiği yol doğru çıktı ve Hadrian doğudaki çan kulesini gördüğü anda hedefine ulaştığını anladı. Daha hoş bir vadi hatırlamıyordu. Üniversite binaları, Gur Em ormanlarındaki taş monolitler gibi gölgeli ortak alanı çevreliyordu. Kabile tapınakları da aynı mistik özelliğe sahipti, hem kutsal hem de anlaşılmazdı. Bunlar sadece çok daha büyüktü. Merkezde, bir elinde kitap, diğer elinde kılıç tutan devasa bir adam heykeli duruyordu. Hadrian onun kim olduğunu bilmiyordu, belki de okulun kurucusuydu. Belki de bu bir heykel değildi, devasa binaları inşa eden dev, bir şekilde taşa dönüşmüştü. En azından bu, taş salonları açıklardı. Hadrian kilometrelerce boyunca açıkta kayalık görmemişti ve bloklardan birini hareket ettirmek için on ağır at ve yağlanmış bir kızak gerekirdi, dört kat yüksekliğinde istiflemek ise çok daha zordu. Eğer bu bir dev değildiyse, burayı açıklayabilecek başka bir yol düşünemiyordu.

Çembere doğru yürürken, hepsi cüppe giymiş düzinelerce genç adam gördü. Yürüyüş yollarında ilerliyorlardı, cüppelerinin eteklerinin kalmış su birikintilerinde ıslanmamasına dikkat ediyorlardı. Birkaç kişi durup ona baktı, Hadrian nereye gideceğini bilmediği için rahatsız oldu. Üniversitenin tek bir bina, muhtemelen tek bir odadan ibaret olacağını ve kapıyı çalarak profesörü sorabileceğini düşünmüştü. Ama karşısına çıkan şey, oldukça büyük bir kasabaydı.

Bir bankın yanına gelince, attan indi ve Dancer'ı koluna bağladı.

"Burada öğrenci olmak mı istiyorsun?" diye sordu yaşça büyük olan çocuklardan biri, onu baştan aşağı süzerken.

Hadrian, buruşuk burnundan, öğrencinin bunu onaylamadığını anladı. Çocuk, bu kadar genç, küçük ve silahsız biri için oldukça kibirli bir ses tonuna sahipti. "Arcadius adında birini görmeye geldim."

"*Profesör* Arcadius Glen Hall'da."

"Bunlardan hangisi..." Çimlerin üzerinde dururken daha da yüksek görünen sütunlu binalara baktı.

"Büyük olan," dedi çocuk.

Hadrian, çocuğun hangilerini küçük bulduğunu merak ederek neredeyse gülecekti.

Öğrenci çan kulesi olan salonu işaret etti. "Ah...

teşekkürler."

"Bana cevap vermedin. Bu okula devam etmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır, mezun oldum."

Genç adam şaşkın görünüyordu. "Sheridan'dan mı?"

Hadrian başını salladı ve sırıttı. "Başka bir okuldan. Girmek daha kolay ama geçmek tam anlamıyla cinayet gibi. Hey, atıma bakar mısın? Ama dikkatli ol —ısırır."

O, şaşkın bir şekilde bankın yanında duran çocuğu ve diğer üç kişiyi bırakarak Glen Hall'un büyük kapılarına doğru yürüdü.

İçeride, mimari onu hayran bırakmaya devam etti. Hadrian, Hintindar'dan ayrıldığından beri yıllarının çoğunu askeri kamplarda geçirmişti. Manzarası çadırlar ve kamp ateşleri, ormanlar ve tarlalarla sınırlıydı. Birkaç kale görmüştü, genellikle surları basarken, ama çok azını hatırlıyordu. Yüzlerce adamın keskin çelikleri sallayıp oklar atması, yontulmuş taşların ve oyulmuş ahşapların ince nüanslarını gözlemlemeyi zorlaştırıyordu. Burada gördüklerine en yakın şey, ormandan ayrıldıktan sonra sonlara doğru savaştığı arenalardı. Yükselen katmanları ayak sesleri ve alkışlarla dolu büyük amfitiyatrolar. Büyüklükleri biraz benzerdi ama kaliteleri hiç değildi. Glen Hall, ona botlarını çıkarmalıymış gibi hissettirdi.

Tavan, girişin üç kat yukarısındaydı ve iki düzine mumun bulunduğu bir avize, yüksek pencereler mermere parlak ışıklar saçtığı için gereksiz yere yanıyordu. Beş kişinin kol kola yürüyebileceği genişlikte büyük bir merdivenden sesler yankılanıyordu. Cilalı fuayeyi botlarının sesiyle geçerek köşelere baktı. Gördüğü tek yüz, kendisi kadar uzun bir tablodaki yaşlı bir adamın yüzüydü. Durdu ve bir insanın bu büyüklükte bir portreyi nasıl yaptığını merak etti.

Kuledeki çan çalmaya başladı ve düşünceli ruh hali parçalandı, yerini ayak sesleri ve heyecanlı sesler aldı. Bir grup genç adam merdivenlerden aşağı indi. Çeşitli renklerde cüppeler ön kapılardan dışarı döküldü veya yan koridorlara doğru dağıldı. Hadrian, sanki bir kaçış sırasında bir kanyonda sıkışmış gibi kendini duvara dayadı.

"Hayır, bu doğru değil. Profesör Arcadius, Sabah Yıldızı'nın parlayan taş olduğunu söylemişti," dedi bir çocuk. Ya yaşına göre uzundu ya da en yaşlılardan biriydi.

"Magnesia'ydı," diye cevapladı, göğsüne bir kitap sıkıca bastırarak onunla birlikte yürüyen adam. O, daha kısa boylu ve sığla ağacı kadar inceydi; Hadrian onu neredeyse

bir kız sandı.

"Sanmıyorum."

"Bahse girer misin?" Kitabı olan çocuk diğerinin kolunu tuttu ve etraflarındaki trafik akışı kesildi. "Bir ay boyunca benim işlerimi yapar mısın?"

"Ben bir baronun oğluyum. Yerleri ovamam."

"Elbette yapabilirsin. Sana öğretirim. Bir baronun oğlu bile yerleri fırçalamayı öğrenebilir."

Baronun oğlu sırıttı.

"Tamam, Angdon, bir ay boyunca yemeklerimizi takas etmeye ne dersin?" "Delirdin mi sen?"

"Zehirli değil ki."

"Benim için zehir olur. O pisliği nasıl yiyebiliyorsun bilmiyorum." "Haklı olduğumu bildiğin için korkuyorsun."

Baronun oğlu diğerini yere itti ve sırıtarak ayakta durdu. "Ben hiçbir şeyden korkmuyorum. Bunu iyi hatırlasan iyi olur." Dramatik bir çıkış yapmak niyetiyle keskin bir dönüş yaptı. Hadrian yoluna çıkmasaydı ve baronun oğlu Angdon ona doğru yürümeseydi, bunu başarabilirdi. "Yürümeye dikkat et, ahmak!"

"Hayır, pardon, adım Hadrian." Açık elini uzattı ve gülümsedi.

Angdon ona öfkeyle baktı. "Kim olduğun umurumda değil. Git buradan."

"Seve seve. Profesör Arcadius'un ofisine nasıl gideceğimi gösterir misin?"

"Ben senin kişisel refakatçin değilim."

Hadrian, çocuğun gözlerindeki öfkeyi görebiliyordu. Çocuk kızgındı, ama Hadrian daha yaşlı ve daha uzundu. Angdon da kılıçları fark etmişti ve meseleyi zorlamamaya karar verdiği için bankın yanındaki çocuktan daha akıllıydı.

"Morning Star'dı," dedi Angdon uzaklaşırken omzunun üzerinden.

"Magnesia," diye mırıldandı diğer çocuk.

"Arkadaşın mı?" Hadrian elini uzattı ve düşen öğrenciyi ayağa kaldırdı.

"Angdon asildir," diye açıkladı çocuk.

"Sen değil misin?"

Çocuk şaşırmış görünüyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Ben bir tüccarın oğluyum. İpekler, satenler ve kadifeler, ki" —üzgün bir ifadeyle cüppesinin kumaşına vurdu—"şimdi pis oldular."

"Hadrian." Elini tekrar uzattı.

"Bartholomew." Çocuk elini sıktı, cüppesini umursamadan. "İsterseniz profesörün odasının yerini gösterebilirim."

"Çok naziksin." "Önemli

değil, bu taraftan."

Bartholomew merdivenleri iki basamak birden atlayarak çıktı. İkinci kata vardıklarında, bir koridora, sonra başka bir koridora döndü ve salonun sonundaki bir kapının önünde durdu. Yumruğunun altıyla kapıyı vurdu. "Sizin için bir ziyaretçi var, Profesör."

Kısa bir gecikmeden sonra kapı açıldı ve beyaz sakallı, gözlüklü yaşlı bir adamın yüzü göründü. Hadrian'ın Arcadius hakkında bildiği şeyler, babasını birkaç kez ziyaret eden bir yabancının çocukluk anılarıyla sınırlıydı. Beklenmedik bir anda ortaya çıkar, birkaç gün onlarla kalır ve sonra genellikle veda etmeden ayrılırdı. Köyün çocuklarını eğlendirmek için sihirbazlık numaraları yapar, elini sallayarak çiçekler çıkarır ve mumları yakardı. Bir keresinde, o gün zaten oldukça bulutlu olmasına rağmen, yağmur yağdırdığını iddia etmişti. Hadrian, kendi babasından daha yumuşak huylu ve dost canlısı olan bu yaşlı adamı her zaman sevmişti. Hadrian altı yaşındayken, annesi öldükten kısa bir süre sonra, Arcadius son kez ziyarete geldi. O ve Danbury gece geç saatlere kadar konuştular. O günden sonra bir daha geri gelmedi ve babası yaşlı adamdan hiç bahsetmedi.

Hadrian öne çıktı. "Merhaba, ben..."

Arcadius elini kaldırarak onu durdurdu, sonra sakalını okşarken diliyle dişlerinin kenarlarını yokladı. "Yaşlıların özelliği, gençler kadar çok değişmememizdir. Aşamalı olarak yaşlanırız, ağaçlar gibi halkalar ekleriz - burada yeni bir kırışıklık, orada biraz daha soluk bir renk, ama gençler tırtıllar gibi kelebeklere dönüşürler. Sanki bir gecede tamamen yeni insanlar olurlar." Gülümserken başını salladı. "Hadrian Blackwater, ne kadar da büyümüşsün." Çocuğa döndü. "Teşekkürler, Bartholomew. Oh, ve o Sabah Yıldızı'ydı - ama kırmızı olan değil, beyaz olan."

Çocuk şaşkınlıkla durakladı. “Ama…”

“Çık dışarı.” Yaşlı adam onu kovdu. “İçeri girerken kapıyı kapat, Hadrian, lütfen.”

Hadrian bir adım attı ve sonra durdu. Karşısındaki ofisin içini kaos kelimesi bile tarif edemezdi; sanki kargaşanın vücut bulmuş hali bir kapının arkasına kilitlenmişti. Oda tuhaf eşyalarla dolu bir depo gibiydi, ama çoğunlukla kitaplarla doluydu. Hadrian hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemişti. Raflar tavana kadar uzanıyordu ve her biri doluydu, bu yüzden daha fazla kitap, sallanan ve sallanan sütunlar gibi yığınlar halinde istiflenmişti. Birçoğu düşmüş, kitapları eski bir harabenin kalıntıları gibi yere saçılmıştı. Aralarında her boyutta variller, şişeler ve kavanozlar duruyordu. Görünür her çatlağa kayalar ve taşlar, tüyler ve kurutulmuş bitkiler sıkışmıştı. Eski bir yaban arısı yuvası, bir opossum ailesinin yaşadığı kafesin üzerindeki köşede asılı duruyordu. Kuşlar, kemirgenler ve sürüngenlerin bulunduğu başka kafesler de vardı. Oda, cıvıltılar, cıvıltılar ve gevezeliklerle doluydu.

Hadrian, Arcadius'un kullandığı yolu göremedi ve enkaz denizini en iyi nasıl geçeceğini kendi başına karar vermek zorunda kaldı. Dikkatli adımlarla, küçük ahşap bir masanın başında yüksek bir taburede oturan yaşlı adama katıldı.

Arcadius gözlüklerini çıkardı ve bir çorap olabilecek bir bezle camlarını silmeye başladı. "Demek mektubumu aldın?"

"Nasıl aldığımı bilmiyorum. Mandalin'de, Calis'teydim."

"Ah... Doğu İmparatorluğu'nun eski başkenti. Nasıldır? Hâlâ ayakta, sanırım."

"Bir kısmı."

"Soruna cevap vermek gerekirse, seni bulması ve mektubumu teslim etmesi için Tribian DeVole'u gönderdim. Adam neredeyse bir nöbetçi kadar azimli ve orada doğduğu için doğuyu çok iyi tanıyor."

"Hala beni nasıl bulabildiğini ya da Calis'te olduğumu nasıl bildiğini anlamıyorum."

"Büyü."

"Büyü mü?"

"Baban sana benim bir büyücü olduğumu hiç

söylemedi mi?" "Babam senden hiç bahsetmedi."

Arcadius ağzını açtı, sonra durdu ve başını salladı. "Evet, anlıyorum." Diğer merceğe nefesini üfledi ve bezle ovmaya başladı.

"Sihir yapabiliyorsan, neden gözlerini düzeltmiyorsun?"

"Düzeltirim." Arcadius gözlüğü taktı. "İşte, şimdi daha iyi."

"Bu gerçek sihir değil."

"Öyle mi? Arkandaki kafeste bulunan kurbağa Phineas'ı bir okla vurup öldürsem, bu sihir olur mu?"

"Hayır."

"Ama parmaklarımı şıklatsam ve zavallı Phineas anında ölse, öyle olurdu, değil mi?"

"Sanırım."

"Farkı ne?"

"İnsanlar normalde parmaklarını şıklatarak kurbağaları öldüremezler."

"Yaklaştın. Doğru cevap, kurbağayı *nasıl* öldürdüğümü bilmediğin için bunun sihir olduğu. Sen içeri girmeden önce zavallı küçük Phineas'ı zehirlediğimi bilseydin, bu yine de sihir olur muydu?"

"Hayır."

"Şimdi sana şunu sorayım... Bu gözlükleri takmak nasıl daha net görmemi sağlıyor?"

"Bilmiyorum."

"Sihir!" Yaşlı adam gözlüklerinin üzerinden parlak bir gülümsemeyle baktı. "Görüyorsun, yaşlandıkça görmem zorlaşıyor. Dünya değişmedi, benim gözlerim değişti. Camın odaklanarak algıyı değiştirdiğini fark ederek, görüşümü büyüterek gözlerime yardımcı olan bu cam parçalarını yaratabiliyorum. Sihir budur, anlıyor musun? Gözlemler, mantık, bilgi ve muhakeme ile birleştiğinde, benim gibi bir büyücüye doğayı anlamayı sağlar. Bu da onun gücünü kullanmamı mümkün kılar." Profesör sanki bir şey duymuş gibi başını kaldırdı. "Rahat ol, Phineas. Seni gerçekten zehirlemedim."

Hadrian döndü ve gerçekten de arkasında bir kafeste bir kurbağa vardı. Hadrian geri döndüğünde, Arcadius taburesinin pozisyonunu ayarlamakla meşguldü.

"Senin durumunda," diye devam etti, "kulaklarını yere dayayıp büyük bir savaşçının haberlerini dinlemek yeterliydi. Babanın sana verdiği eğitimi biliyorum. Ayrıca Hintindar'dan ayrıldıktan sonraki niyetlerini de bana bildirdi. Bu bilgiler bir araya geldiğinde, şu anda ünlü olacağın neredeyse kesindi. Yerini tespit etmek kolaydı."

Hadrian, sorduğu için kendini aptal hissederek başını salladı. "Bana haber verdiğiniz ve yokluğumda babamın işlerini yürüttüğünüz için teşekkür etmek istiyorum. Güvenebileceği biri olduğu için mutluyum, özellikle de siz gelmeyi bırakmış gibi göründüğünüz için."

“Baban ve ben eski dosttuk. Senin doğmandan çok önce tanışmıştık —Hintindar'a yerleştiği sıralarda. O günlerde onu sık sık ziyaret ederdim, ama yıllar ve yaşımız buna engel oldu. Koridoru geçmek bile zor olduğunda uzun mesafeler kat etmek zor. Böyle olur... zaman fark edilmeden geçer."

"Onun ölümünü nasıl öğrendin?"

"Geçen yıl onu ziyaret ettim ve eski günleri yad ettik. Çok hastaydı ve ömrünün kısa olduğunu biliyordum, bu yüzden durumundaki herhangi bir değişiklikten haberdar edilmeyi istedim."

"O zaman Hintindar'a geri döndün mü?" "Hayır, ve sanırım asla dönmeyeceğim."

"Ama bana babamın eşyalarını vereceğini söylemiştin."

"Daha doğrusu *bir* eser. Danbury'yi son ziyaret ettiğimde, onu sana vermemi söyledi."

Odanın durumuna bakarak, Hadrian bu yadigarı bulma ihtimalini merak etti, tabii köpekten daha küçük olduğunu varsayarsak. Yukarı bakınca, ikinci katın balkon korkuluğunda tünemiş bir baykuş, rastgele dizilmiş kutular ve sandıklar ve duvara saplanmış bir Vasarian savaş mızrağına asılı, neredeyse tamamı duran bir insan iskeleti gördü.

Arcadius gülümsedi ve boynundaki bir zincirden bir muska çıkardı. Hadrian bu madalyonu tanıyordu. Babası onu hayatının her günü, uyurken ve banyo yaparken bile takardı. Muska onun ayrılmaz bir parçasıydı, onu orada görmek, elinden kopmuş bir parmağı görmek gibiydi. Hadrian'ın babasının hala hayatta olduğuna dair beslediği tüm hayaller yok oldu ve bir an için kanlı kaplanı tekrar gördü, son nefesini verirken, gözleri hala açık ve tek bir soru ile ona bakıyordu: *Neden?*

"Oturmak ister misin?" diye sordu Arcadius nazik bir ses tonuyla. "Sanırım burada başka bir sandalye daha var. Aslında beş tane olmalı. Benim taburemi kullanabilirsin. Zaten çok fazla oturuyorum."

Hadrian gözlerini sildi. "Ben iyiyim."

Arcadius çorabı uzattı, ama Hadrian başını salladı.

"Benden bahsetti mi?"

Ayağa kalkan Arcadius, yerine geri döndü. Kolyeyi çıkardı ve Hadrian'ın önündeki dağınık eşyaların üzerine koydu. "Senin ayrıldığını söyledi. İkinizin arasında bir tartışma olduğunu söyledi, ama ayrıntıya girmedi, ben de ısrar etmedim."

"Ona korkak dedim. Aklıma gelen en kötü şeydi ve ona söylediğim son sözdü."

"Ben olsam çok endişelenmezdim. Ona daha kötüsü de söylenmiştir."

"Oğlu tarafından değil. Dünyada kalan tek kişi tarafından değil." Hadrian başını masanın üzerine, madalyonun üzerine eğdi. Gümüşten yapılmış daire, bir madeni paradan biraz daha büyüktü ve bükülmüş düğümlerden oluşan bir halkadan oluşuyordu. "Bunu nereden buldu? Annem mi verdi ona?"

"Hayır, bu madalyonun nesilden nesile aktarılan bir yadigâr olduğunu sanıyorum. Çok değerlidir. Baban, babasının ona söylediği şeyi sana iletmemi istedi. Onu her zaman takman, asla satmaman ve bir oğlun olursa ona vermen gerektiğini söyledi. Bu, onun son arzusu olan şeyin ilk kısmıydı."

Hadrian zinciri eline aldı ve madalyon parmaklarından sallanmaya başladı. "Peki ya ikinci kısmı?"

"Ona da geleceğiz, ama şimdilik bu kadar yeter. Uzun bir yolculuk yaptın ve giysilerin ıslak görünüyor. Sanırım onları kurutmak, belki banyo yapmak, lezzetli bir yemek yemek ve sıcak bir yatakta iyi bir gece uykusu çekmek istersin. Ne yazık ki, dördünden sadece üçünü sunabilirim... Bu gece etli börek var."

"Teşekkür ederim. Ben biraz..." Sesi çatladı ve sadece omuz silkebildi.

"Anlıyorum." Arcadius odanın diğer tarafına baktı ve bağırdı, "Bartholomew!"

Ofisin kapısı gıcırdayarak açıldı. "Efendim?"

"İyi bir çocuk ol ve Hadrian'a yemek ve yatak ayarla. Vincent Quinn'in yok olduğunu sanıyorum, bu yüzden kuzey kanadındaki yatakhanelerde boş yer olmalı."

"Ah... tabii, ama... ah... benim hala burada olduğumu nasıl bildiniz?"

"Sihir." Yaşlı büyücü Hadrian'a göz kırptı.

"Pickles!" Hadrian çocuğu görünce sırıttı.

Bartholomew, Hadrian'ı bir dizi merdivenle yatakhaneye çıkardı. Yatakhane, düzgünce yapılmış yatakların sıralandığı uzun bir odaydı. Bir tanesi hariç hepsi boştu. Adını duyunca, Vernes sokak çocuğu başını kaldırdı ve Hadrian'a tanıdık gülümsemesini gösterdi.

"Başardım, efendim. Sizi kaçıracağımdan korkarak olabildiğince hızlı koştum, ama işte buradayım ve bu harika yere sizden iki gün önce vardım."

"Bazı sorunlar yaşadım ve Colnora'da biraz zaman geçirdim. O mavna kaçtığı için şanslıydın."

Hadrian çocuğun elini buldu ve sıkıca sıktı. Neredeyse yabancılar gibiydiler, ama aynı zamanda ortak bir geçmişi olan yabancılardı. Sıçanların istila ettiği bir şehirde sadece birkaç dakika birlikte yürümüş olsalar da, o anda Pickles, Hadrian'ın en eski ve en değerli arkadaşıydı.

"En çok ihtiyacın olduğu anda tutuklandığım için tekrar özür dilemeliyim, iyi beyefendi."

"Bunun için özür dilemene gerek yok, bana Hadrian diyebilirsin."

Pickles şok olmuş gibiydi. "Ben sizin mütevazı hizmetkarınızım. Size isminizle hitap edemem."

"Peki, *efendim* yapıyor beni rahatsız ediyor ve insanlar bunu şövalye bir şövalye taklit ettiğimi düşünebilir."

Pickles düşünceli bir şekilde alnını kırıştırdı. Sonra gülümsemesi geri döndü. "O zaman Hadrian Efendi."

İstediği isim değildi, ama bununla yetinebilirdi.

"Burası harika bir yer, Usta Hadrian. Hiç böyle bir yer görmemiştim. Çok temiz. Balık veya at pisliği kokusu hiç yok."

Atlar. *Dansçı*. Onu tamamen unutmuştu. "Atım için bir yer bulmam lazım."

"Bir yer biliyorum," dedi Pickles gururla. "Ahırı gördüm. Bütün at bakım sorunlarınızı halledebilirim. Ayrıca, bu kitabı bırakmak için aşağı inmem gerekiyor."

Hadrian yatakta şaşırtıcı derecede büyük bir kitap fark etti. "Okuma biliyor musun?"

Pickles başını salladı. "Hayır, elbette okuyamam, ama bu kitapta çok fazla resim var. Profesör, seni beklerken zaman geçirmek için kitaba bakabileceğimi söyledi, yeter ki onu ödünç aldığı doğu binasındaki kütüphaneye geri götürsem. Kitabı bırakıp atına bakacağım. Bu hayvanı nereye bıraktın?"

"Sana göstereceğim."

"Gerek yok. Ben senin mutlu hizmetkarınım. Burada kalıp tembellik edebilirsin."

Hadrian, ona çok fazla kışlayı hatırlatan sade odaya baktı. "Sorun değil, yeterince tembellik ettim."

Güneş tepelerin arkasında kaybolmuş, gökyüzünde sadece bir kızıl ışık bırakmıştı. Meydanın karşısında, merdiveni olan bir çocuk lambaları yakmakla meşguldü. Hadrian'ın yanında yürüyen Pickles, ödül kabak kadar hantal olan kitapla uğraşıyordu. Çocuk, ağırlığı bir koldan diğerine geçirirken homurdandı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Hadrian.

"Oh hayır!" diye bağırdı Pickles ve hızını artırarak, her şeyi kontrol altında tuttuğunu kanıtlamak için, ya da belki de kolları pes etmeden varış noktasına ulaşmak için, gittikçe daha hızlı yürümeye başladı.

Glen Hall'un yanında daha küçük bir bina vardı. Hadrian sonunda, her ne kadar hala heybetli olsalar da, farklı boyutlarda binalar olduğunu fark etti. Bu bina, dağınık halde bulunan küçük odacıklar, masalar, büyük masalar ve sandalyelerle doluydu. Kütüphane çok büyük değildi, ancak duvarlar tamamen kitapların bulunduğu raflara ayrılmıştı. Hadrian'ın beklediğinden çok daha az kitap vardı. Rafların çoğunda boş alanlar vardı ve Hadrian, bu kitapların öğrencilere ödünç verildiğini tahmin etti. Pickles kitabını orta masanın üzerine bıraktı ve kitap yankılanan bir sesle masaya çarptı.

"İşte!" dedi dramatik bir şekilde nefesini vererek ve ölümcül bir darbe almış gibi masanın üzerine yığıldı. "Ben akademisyen olmak için yaratılmamışım." Yavaşça ayağa kalktı, nefes nefeseydi. "Bunu nasıl yapıyorsun anlamıyorum. Kılıçların ağır olduğunu biliyorum."

"Kötü kılıçlar ağırdır."

"İyi ve kötü kılıçlar mı var?" "Tıpkı

insanlar gibi."

"Gerçekten mi?" Pickles ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Kötü kılıçlar sadece gereksiz yere ağırdır, oysa iyi yapılmış olanlar oldukça hafif ve dengelidir."

"Hâlâ birini kaldırabileceğimden şüpheliyim."

Hadrian kısa kılıcını çekti ve kabzayı ona uzattı.

Pickles silaha şüpheyle baktı. "Bu iyi bir kılıç gibi görünmüyor. Affedersiniz, Usta Hadrian, ama çok yıpranmış görünüyor."

"Görünüş aldatıcı olabilir." Pickles'ın
geniş gülümsemesi daha da genişledi.

Çocuk uzandı ve iki eliyle kılıcın kabzasını kavradı, heyecanla yüzünü buruşturdu. Sonra Hadrian kılıcı bıraktı ve kılıç o kadar keskin bir şekilde havaya kalktı ki Pickles neredeyse geriye düşüyordu.

"Hafif. Tüy kadar hafif değil, ama beklediğimden çok daha hafif."

"İki buçuk pound."

Pickles sol elini bırakıp kılıcı sadece sağ eliyle tuttu. "*O kadar* da ağır gelmiyor."

"Bahsettiğim denge yüzünden." "Ağır
olması gerekmez mi?"

"Derinin içini delmek için fazla güç gerekmez. Hızlı olması daha iyidir."

Pickles bileğini eğdi ve bıçağı havada salladı. "Bu elimdeyken kendimi neredeyse kahraman gibi hissediyorum."

"Ve *neredeyse*, kimse bunlardan biriyle kendini bu kadar kahraman hissetmez."

Pickles kılıcı kol mesafesinde tuttu ve tek gözüyle kılıcın uzunluğuna baktı. "Bu, ünlü bir silah ustası tarafından mı yapıldı?"

"Ben yaptım."

"Siz mi, Usta Hadrian? Gerçekten mi?"

"Babam demirciydi. Ben de demirci dükkanının yanında büyüdüm."

"Oh." Pickles utanmış görünüyordu. "En içten özürlerimi sunarım, Usta Hadrian. Yorgun göründüğünü söylediğim için çok üzgünüm."

"Yorgun," dedi Hadrian. "Ve çirkin... çirkin bir amaç için çirkin bir alet."

"O öyle değil." Hadrian'ın sırtındaki spadone'yi işaret etti.

"Onu ben yapmadım."

Hadrian silahını geri aldı ve kılıcı kınına soktu, kılıç kılına çarparak düştü.

Ortak alana geri döndüler ve Hadrian, Dancer'a bağlı ekipmanlarını tutan kayışları çıkarırken Pickles, Dancer'ın tasmasını çözdü. Hadrian sırt çantasını omzuna kaldırıp yukarı baktığında, hiç beklemediği bir şey gördü. Glen Hall'un üçüncü katında, soldaki son pencerede, bir adam dışarıya bakıyordu —karanlık bir başlıklı bir adam. Hadrian gördüğünü anlaması bir an sürdü ve adam geri adım attı, karanlığa çekildi ve bir hayalet gibi kayboldu.

"Onu gördün mü?" diye sordu
Hadrian. "Neyi göreyim?"

Hadrian işaret etti. "Az önce o pencerede — kapüşonlu bir adam."

"Hayır, Efendi Hadrian, kimseyi görmüyorum. Tam olarak hangi pencere?" Hadrian işaret etti. "Şu pencere."

Pickles bir an baktı, sonra başını salladı. "Birini gördüğünden emin misin? Kim içeride kapüşon takar ki? Orası çok sıcak."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Hadrian, hala bakarak. "Görmediğinden emin misin?"

"Hayır, efendim... Yani efendim."

Hadrian kendini aptal hissetti. *O* olamazdı. Eğer birisi varsa, o da bir öğrenci olmalıydı. "Orada kapüşonlu birisi var mı diye bakmak için yukarı koşmalı mıyım?" "Hayır, Dancer'ı içeri alalım," dedi Hadrian, ama vazgeçmeden önce pencereye bir kez daha baktı.

.

Dancer'ı yerleştirdikten sonra merdivenleri çıktılar ve Glen Hall'un büyük kapılarından bir kez daha içeri girdiler. İç mekan ilk gördüklerinden çok farklı görünüyordu, daha az aydınlık, daha az davetkardı. Güneş battığı için avize ve duvar fenerleri, devasa giriş holünü ve karanlık koridorları aydınlatmak için yeterli değildi. Derin ve karanlık bir mağara gibi hissettiriyordu.

"Profesör, yemek salonuna gelebileceğini söyledi," diye açıkladı Pickles, Hadrian ödünç aldığı yatağa sırt çantasını ve kılıçlarını bırakırken.

"Peki ya sen?"

"Ben mi? Ben burada kalıp, senin değerli eşyalarını meraklı gözlerden ve hırsızlardan koruyacağım."

"Burası bir okul, Pickles. Hırsızlık yasak."

"Vernes'te de yasak, ama her gün kaç şeyin kaybolduğuna baksan şaşırırsın."

"Bu farklı. Bir çocuğun benim spadone'umu çalacağını mı düşünüyorsun? Onu nereye saklayacak ki?"

Pickles, yatakta duran devasa kılıcı inceleyerek bu sözleri düşündü ve sonra şöyle dedi: "Yine de, çalınmamaları için senin birçok harika eşyana göz kulak olmak benim görevim."

"Gelmen konusunda ısrar ediyorum."

"Ama ben..."

Hadrian sert bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Hangisi daha önemli? Eşyalarım mı, yoksa ben mi? Okulda silahla dolaşmak uygun değil, ama saldırıya uğrarsam ne yapacağım?"

Bu, Pickles'ın merakla bakmasına neden oldu. "Sana saldıran herkese kötü şeyler olacağını düşünüyorum, Efendi Hadrian."

Hadrian kaşlarını çattı. "Yine de arkamı kollaman gerekiyor. Basit bir uyarı hayatımı kurtarabilir."

"Oh evet. Bu doğru." Pickles'ın başı, sadece başını sallamaktan çok daha coşkulu bir hareketle yukarı aşağı sallanıyordu. "Sen çok fazla güveniyorsun. Gelip seni koruyup uyarmaya başlayacağım."

Hadrian çıkmaya başladığında, Pickles Hadrian'ın eşyalarını alıp yatağın altına sıkıştırdı. Sonra ona sırıtarak baktı. "İşte, artık boş eller Efendi Hadrian'ın harika eşyalarına dokunmayacak."

"Önden git, Pickles."

Uzun masaların bulunduğu, çocukların yemek yedikleri kalabalık bir salona girdiler. Tavandan birkaç afiş sarkıyordu, ama bunların dışında her şey ahşap, taş veya kalaydan yapılmıştı. Yüzlerce öğrenci gibi görünenlerin sohbetleri gürültülü bir uğultu yaratıyordu.

Pickles hayalperest bir bakış attı. "Harika bir yer. İçeri giriyorsun ve sana yemek veriyorlar." Mutfak masasından, büyük tahta paletlerin üzerine dizilmiş iki turta aldı; sonra birlikte uzun masanın ucundaki koltuklara sıkıştılar. İkisi, cüppe giymeyen tek kişiler oldukları için dikkat çekiyorlardı.

Hadrian, aç olmasına rağmen sadece turtaya bakıyordu. Yine pencereyi ve kapüşonlu adamı düşünmeye başladı.

O olamazdı. Neden burada olsun ki?

Hadrian cinayetlerin tanığıydı. Onu teşhis edebilirdi — bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Neyin tanığı? Tekne yok, kuyumcu yok, Vivian yok.

Sadece bir anlık bir şeydi. Belki de kimseyi görmemişti. Işık ya da ışık eksikliği onu yanıltmış olabilirdi. Pickles tam oradaydı ve hiçbir şey görmemişti.

Zaten beni burada bulamazdı, değil mi? Sheridan'dan bahsetmiş miydim?

Emin değildi. Belki de bahsetmişti. Çok fazla konuşma olmuştu, tüccarlar ve Vivian sürekli sorular soruyorlardı. Bu mümkündü. Ama okula nasıl girmişti? Kimse Hadrian'ı durdurmamış ya da sorgulamamıştı. Ortak alanda bulunan çocuklar sayılmazdı. İkisi de kapüşonlu adamla konuşmazdı ve konuşmuş olsalardı, Hadrian'dan daha az caydırıcı olacağına emindi.

"Kimsiniz siz? Öğrenci değilsiniz."

Hadrian yüzü tanıdı. Angdon, baronun oğlu, lobide ona rastlamıştı.

"Misafiriz," diye cevapladı Hadrian. "Ve biz zaten tanıştık. Ben Hadrian, hatırladın mı? Bir iki saat önce bana rastladın."

"Oh evet, yolundan çekilmeyi bilmeyen cahil ahmak." "Bana çarparak tüm bunları anladın, değil mi?"

"Sen hareket etmedin ve nereye gittiğini bilmiyordun, yani evet.
Peki, yanındaki bu yaratık da kim?"

Hadrian, baronun oğlunu pek sevmiyordu. "Karşımızda duran bu yakışıklı genç adam Pickles."

"Pickles mi? Bu ne biçim bir isim?" diğer çocuklardan biri dedi.

Hadrian, Pickles'ın küçüldüğünü gördü.

"Akılda kalıcı, değil mi?" Hadrian neşeyle cevap verdi.

"Saçma ama açıkça uygun," dedi Angdon. "Kimin misafiri olarak gelip yemeğimizi çalmaya çalıştın?"

"Profesör Arcadius. Oh, ve Sabah Yıldızı konusunda haklıydın, kırmızı değil beyaz olan," dedi Hadrian.

"Bu seni zeki yapar mı sence? Benim tarafımı tuttuğun için seni şimdi övecek miyim sence?"

"Sadece bilmeni istedim."

"Zaten biliyorum. Eğitimimi onaylamak için cahil bir köylü çocuğuna ihtiyacım yok. Ayrıca masamda senin pis varlığına da ihtiyacım yok. Çaldığın turtayı ve turşunu al ve ait olduğun yerde, dışarıda ye. Seni sefil
__"

Hadrian'ın gördüğü tek şey, Pickles'ın pastasının Angdon'un yüzüne çarpmasıydı. Tabak düştü ve alt kısmı da beraberinde gitti. Geri kalanı bir saniye boyunca çocuğun yanaklarında kaldı. Pasta çok sıcak olmasaydı, bu olay çok komik olurdu. Angdon çığlık attı ve pastayı yüzünden kazıdı.

Angdon'un karşısında, Pickles'ın yüzü de kızarmıştı. Ayağa kalkmış, ellerini yumruk yapmıştı ve Hadrian, ağlayan baronun oğlunun peşinden masadan atlayacak mı diye merak etti.

Hadrian kendi pastasını alıp Pickles'ı yakaladı ve diğer çocuklar arkadaşlarına yardım etmek için havlu ve su ararken yemek salonundan çıktı.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Hadrian, Pickles'ı odadan çıkarırken.

"Çok haklısın. Onu taburenin ayağıyla dövmeliydim." "Benim demek istediğim o değildi. Sen sadece izlemeliydin
ve uyarmalıydın, hatırladın mı? Vurup yumruklamamalıydın."

Merdivenlere vardıklarında yavaşladılar. "Boş ver. Bu pastayı yatakhanede paylaşırız. Zaten aç değildim."

"Onunla dövüşmeme izin vermeliydin."

"Bunu yaparsan başın belaya girer. O bir baronun oğlu, bir asilzade." "Pek asilzade gibi görünmüyordu."

"Ayrıca Angdon senden daha iri." Pickles başını
salladı. "Ama ben ondan daha dayanıklıyım."

"Onun çok arkadaşı var."

"Belki," dedi Pickles. Merdivenlerde durarak ekledi, "Ama benimki hepsinden daha değerli."

Hadrian gülümsemeden edemedi. "Evet, var. Ve görünüşe göre benim de var."

BÖLÜM 10

KAPÜŞONLU ADAM

Hadrian, Vincent Quinn'in boşalan yatağında geceyi geçirdi. Vincent, Hadrian'dan kesinlikle daha kısaydı, ya da belki de o da ayaklarını yatağın ucundan sarkıtmayı tercih etmişti. Yataklar artık, Hadrian'a daha önce uyuduğu birçok kışlayı hatırlatan bir grup çocukla doluydu. Erkeklerden oluşan bir arı kovanı, taşıyabileceklerinden başka hiçbir şeyleri olmayan, sade bir hayat süren adamlar... Bir dükün veya kralın savaş köpekleri. Kötü bir hayat değildi, ama amaçsızdı. Onun için hayatı mahveden de buydu. Bir asker, emir verildiğinde yuvarlanan bir arabanın tekerleği gibi olmalıydı. Hadrian, yön seçimi ile daha çok ilgileniyordu ve kendini odun kesmek için kullanılan bir kılıç gibi hissetmekten rahatsız oluyordu.

Pickles, odanın uzak köşesinde, ödünç aldığı yatakta yatıyordu. Çocukların hiçbiri ikisiyle de konuşmadı, ama ikisi de birçok bakışa maruz kaldı. Koridorlarda fısıltılar dolaşıyordu ve Hadrian, birden fazla kez *"etli börek"* kelimesini duydu. Yatak sertti; Colnora'daki oda kadar güzel değildi, ama soğuk zeminden daha iyiydi. Hadrian giysilerini çıkardı, uzandı, gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Onu uyandıran bir kabus olabilir. Hadrian'ın payına düşenden fazlasını görmüştü, ama uyanınca kabuslar yok oldu ve geriye sadece bir miktar tedirginlik kaldı.

Huzursuzluktan başka bir şey kalmazdı. Gözlerini açtı. Hala karanlıktı, sadece hafif bir gri ton vardı. Gözlerini tekrar kapattı ama işe yaramadı. Bunun yerine, orada yatarak karanlık tavan kirişlerine bakıp, Benny adındaki bir öğrencinin horlamasını dinledi ve pencerede gördüğü kapüşonu düşündü. Belki de kabus buydu.

Onun gözlerini gördün mü? Soğuk, sana söylüyorum. Ölü gözler.

Tekrar uykuya dalmak, kazanamayacağı bir savaştı. Savaştan çekilmeye karar verdi. Hadrian çıplak ayaklarını yere koydu. Soğuktu. Sabahın, yolda geçirdiği sabahlardan daha sıcak olmasını bekliyordu. İki gündür ilk kez kuru olarak uyanmıştı, ama aynı zamanda çıplak da uyanmıştı. Battaniyeyi bir kenara atan Hadrian titredi. Bir düzine çocuğun ısısı, ahırdaki atlar gibi yatakhaneyi ısıtmalıydı ve belki de ısıtmıştı, ama burası büyük bir odaydı. Biraz sert ama kuru olan giysilerini aldı. Onları giyerken, küçük yatak hareketleriyle gıcırdadı.

Hadrian, görebildiği dışında zaman kavramı yoktu. Odanın zifiri karanlığı belirsiz şekillere dönüşmüştü ve daha önce görünmeyen pencereler şimdi gri bir ışık kaynağıydı. Derin nefeslerin yatıştırıcı korosu ve ara sıra hışırdayan battaniye dışında hiçbir şey sessizliği bozmuyordu. Kabus
—her ne idiyse—Hadrian'da bir tedirginlik bırakmıştı ve bu da Hadrian'ın silahlarına uzanmasına neden olmuştu. Kemerini bağladı, kılıçlarının metalin metale çarpmasını önlemek için büyük özen gösterdi. Bir adım attığında, bir tahta ağırlığıyla gıcırdadı. Bir öğrenci gözlerini kısarak baktı, sonra dönüp yorganının altına tekrar girdi.

Yurt dışında, Glen Hall loş ışıklı ahşap ve taştan yapılmış sessiz koridorlarla doluydu. Hadrian ana merdivene ulaştığında durdu ve merdivenlere baktı. İkinci kattaydı. Kapüşonlu adamı gördüğü pencere üçüncü kattaydı.

Orada mısın?

Bir katilin onu üniversiteye kadar takip ettiğine inanmak için özel bir tür delilik, onun hala orada olduğunu düşünmek için ise daha da büyük bir delilik gerekiyordu. Yine de Hadrian mavnada yanılmıştı ve bu altı kişinin hayatına mal olmuştu.

Merdivenleri tırmandı ve kuzey koridoruna ulaştığında hızını yavaşlattı. Lambalar sönmüştü ve koridorun sonuna gelene kadar duvarı takip ederek yolunu buldu. Hadrian, mandalı kaldırarak ortak alan tarafındaki son kapıyı açtı. Kapı, hafif bir gıcırtı ile içe doğru açıldı.

şafak vakti parlak bir griye dönüşmüş ve küçük odanın içini ortaya çıkarmıştı. Büyük bir dolap büyüklüğündeki bu alan depo olarak kullanılıyordu ve sandıklar, kovalar, hatta kesilmiş kereste yığınlarıyla doluydu.

Hadrian, odanın uzak tarafına baktığında, önceki gün hatırladığı yarım ay şeklindeki pencereyi gördü. Burasıydı. Üçüncü kat, sıranın sonu.

Hadrian oraya yürüdü ve dışarı baktı. Aşağıda ortak alan uzanıyordu. Şafakla birlikte boş ve sakin olan bu alanda, kendisi ve Pickles'ın Dancer'ın bağlandığı bankın yanında durduklarını hayal etti.

Bir depo odası.

Öğrenciler oraya girmezdi.

Kurt gözleri var, değil mi?

Hadrian o sabah koridorlarda bir hayalet gibi dolaştı. Glen Hall beklediğinden daha büyük ve daha kafa karıştırıcıydı. Pickles'ı uyandırmayı düşündü —muhtemelen yolu daha iyi biliyordu—ama vazgeçti. Yakında yola çıkacaklardı ve mümkün olduğunca fazla uyuması en iyisiydi.

Sonunda Hadrian ana kata indi ve devasa tabloyu gördü. Ana girişin yanındaydı ve oradan yemek salonuna giden yolu biliyordu. Tabak ve tencere sesleri de duyabiliyordu. Elinde kitapları olan diğer erken kalkanlar da onunla birlikte sıcak bir şeyler yemek için sırada bekliyorlardı, sonra boş masalardan birine oturuyorlardı. Önceki günden farklı olarak, konuşmalar fısıltı şeklindeydi.

"Nasıl uyudun?" Sessizliği tamamen hiçe sayarak, Arcadius'un sesi duyuldu.

Profesör, taşlar hala gecenin soğuğunu tutarken, herkesin toplandığı ateşin yanına oturdu. Önündeki masada bir fincan ve küçük bir boş tabak duruyordu. Profesör, önceki günkü gibi görünüyordu; beyaz saçları, kayalara çarpan su gibi her yöne dağılmıştı. Hâlâ gözlüklerini burnunun ucuna takmış haldeydi, ancak yine de gözlüklerinden bakmıyordu ve o anda kırıntılarla kaplı koyu mavi cüppesini giymeye devam ediyordu.

"Bilmiyorum, sadece başımı eğip gözlerimi kapattım."

Yaşlı adam gülümsedi. "Burada öğrenci olmalısın. Gereksiz varsayımlarda bulunma alışkanlığından kurtulmak genellikle aylar sürer. Sıcak elma şarabını dene. Hafif bir içecek ama tarçınla içersen sabahına biraz lezzet katar."

Hadrian bir tane aldı ve Arcadius onun yanına oturmasını işaret etti. Hadrian, sabah odunlarının yan tarafına yayılan sıcaklığı hissederek oturdu. Kupasından çıkan buhar yüzüne çarptı ve ellerini kupaya dayayarak ısıttı. Profesör, odadaki dört koltuktan birinde, yumuşak deri koltuğa yaslandı, bu da ya odaya ilk gelenlerden biri olduğunu ya da profesörlerin ayrıcalıkları olduğunu gösteriyordu.

"Düşündüğümde, benim en büyük sorunum bu," dedi Arcadius, kendi kupasının kenarlarını ovuşturarak.

"Nedir o?"

"Öğrencilerin bildiklerini sandıkları şeyleri unutmalarını sağlamak. Kötü alışkanlıkları silmek." Yaşlı adam, içeceği artık buhar çıkmasa da nazikçe bir yudum aldı. "Görüyorsun, herkes sorularla doğar." Arcadius kupasını kaldırdı. "Boş kupalar, saçma olsa bile, gelen her şeyle doldurulmaya can atar. Örneğin, bu masa ne renk?

"Kahverengi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Görüyorum."

"Ama referans kullanmadan bir rengi tarif edebilir misin? Örneğin, doğuştan kör birine mavi rengi nasıl açıklarsın?"

Hadrian, mavinin serin, sakin, gökyüzü veya su gibi olduğunu söylemeyi düşündü, ama hiçbiri *maviyi* tam olarak tanımlamıyordu. Arcadius'un cüppesi maviydi ve bu özelliklerin hiçbiri ona uymuyordu.

"Yapamazsın," dedi profesör sonunda. "Renkleri sadece ilişkilerle biliriz. Baban muhtemelen tek ortak özelliği renk olan yüzlerce nesneyi göstermiştir ve sonunda sen, rengin ortaklığının onun kullandığı kelimeye eşit olduğunu anlamışsındır. Birçok şey böyledir, tanımlayacak nesnesi olmayan soyut fikirler. Örneğin doğru ve yanlış. Sorunlar, insanlar metaforik olarak renk körü olabilecek kişilerin fikirlerini kabul etmeye ve kafalarını doldurmaya istekli olduklarında ortaya çıkar. Bir fikir öğrenildiğinde, yerleşince, eski bir şapka gibi rahat ve atılması zor hale gelir. Ve inanın bana, benim birçok eski şapkam var. Bazılarını yıllardır giymedim, ama hala saklıyorum. Duygular pratikliğin önüne geçer.

Zaman geçtikçe, fikirler bile eski dostlar haline gelir ve hiç giymediğiniz eski bir şapkayı kaybetmeye dayanamıyorsanız, birlikte büyüdüğünüz fikirleri terk etmenin ne kadar zor olduğunu bir düşünün. İlişki ne kadar uzun sürerse, o kadar zor olur. Bu yüzden, renk körü dünyada öğrendikleri saçmalıklarla zihinleri taşlaşmadan önce, onları genç yaşta yakalamaya çalışıyorum. Her zaman başarılı olamıyorum." Karşılarında oturan daha büyük bir çocuğa bakıp göz kırptı, bu da çocuğun kaşlarını çatıp başka yöne dönmesine neden oldu.

"Arkadaşın Pickles'ı buldun galiba?"

"Evet. Birlikte akşam yemeği yedik."

"Duydum. Atılan bir etli turta ile ilgili bir şey. Bu aceleci genç adamla nerede tanıştın? Calis'te değil herhalde."

"Vernes'te. Buraya gelirken. Tamamen medeni biri değil."

"Duydum. Ama söyle bana, evden ayrıldığından beri ne yaptın?"

"Beni bulabilmek için bir şeyler biliyor ya da tahmin etmiş olmalısın."

"Baban asker olduğunu söyledi."

"Ona Kral Urith'in ordusuna katılmak için ayrılacağımı söyledim." "Peki gittin mi?"

Kupasının üzerinden başını salladı ve tarçının kokusunu içine çekti. "Ama kalmadın mı?"

"Bir sorun çıktı."

"Deneyimli askerler, savaşta yenilmelerini nadiren affederler, özellikle de bu aşağılama on beş yaşındaki bir çocuğun elinden geliyorsa."

Hadrian buharın arasından yaşlı adama baktı. "Bunu öğrenmem biraz zaman aldı. Sanırım onların etkilenip, sırtıma vurup, tezahürat yapacaklarını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı."

"Yani yoluna devam ettin?"

"Kral Ethelred'in komutasındaki Warric ordusunda daha başarılı oldum. Övünmek için acele etmedim ve yaşım hakkında yalan söyledim. Yüzbaşı oldum, ama Ethelred, Urith ile tartışmaya girdi ve kendimi neredeyse bir yıldır birlikte savaştığım adamlara karşı savaşırken buldum. Daha uzak bir kralın ordusuna katılmak umuduyla istifa ettim. Sonunda Calis'e gelene kadar yoluma devam ettim."

"Bir adamın ortadan kaybolması için mükemmel bir yer."

"Ben de öyle düşünmüştüm ve bir bakıma öyleydi." Hadrian, omzunun üzerinden kapıya baktı. Daha fazla öğrenci, cüppeleri

dağınıktı. "Bir parçam kesinlikle ortadan kayboldu."

Arcadius parmağıyla içkisini karıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ormanlar insanı değiştirir... ya da... bilmiyorum, belki de sadece zaten içinde olan şeyi ortaya çıkarır. Sınırlar, kurallar, takılacağın bir sosyal yapı, bir dayanak yoktur. Kendini olduğu gibi görürsün ve ben olduğum halimden hoşlanmadım. Mektubunu aldığımda bir şey kırıldı."

Hadrian kılıçlarına baktı. O sabah botlarını giyerken olduğu gibi, kılıçlarını da hiç düşünmeden takmıştı — hatta botları yeniydi.

"Calis'ten ayrıldığından beri kılıçlarını kınından çıkardın mı?" "Savaşmak için değil."

Arcadius kendi fincanının arkasından başını salladı. Gözleri, o kadar yaşlı bir yüze göre garip bir şekilde parlak ve uyanık görünüyordu, eski bir çerçeve içinde cilalanmış elmaslar gibi.

“Babamın sözünü dinleyip Hintindar'da kalsaydım, bugün kaç kişi hayatta olurdu diye düşünmeden edemiyorum.”

"Mesleğin tehlikeleri nedeniyle yine de ölebilirlerdi."

Hadrian başını salladı. "Belki, ama en azından kanları kılıçlarımda olmazdı."

Arcadius gülümsedi. "Bir meslek askeri için garip bir tutum."

"Bunun için babama teşekkür edebilirsin. Ona ve aptal tavuğuna." "Nasıl yani?"

"Danbury, onuncu doğum günümde bana yeni doğmuş bir civciv verdi ve bu kuşu hayatta tutmak, onu güvende tutmak benim sorumluluğum olduğunu söyledi. Kuşu özenle baktım. Ona Gretchen adını verdim ve elle besledim. Hatta onu kollarımda uyutuyordum. Bir yıl sonra, babam oğlunun doğum gününde kızarmış tavuk yiyeceğini açıkladı. Başka tavuğumuz yoktu. Gretchen'ı öldürürse bir lokma bile yemeyeceğime yemin ettim ve yalvardım. Ama babam Gretchen'ı öldürmeye niyetli değildi. Bana baltayı uzattı. 'Bir canı almadan önce onun değerini öğren' dedi.

“Reddettim. O gün ve ertesi gün yemek yemedik. Babamdan daha uzun süre dayanmaya kararlıydım, ama yaşlı adam kaya gibiydi. Tüm gururum, şefkatim ve sadakatime rağmen, sadece iki gün sürdü. Yemek boyunca ağladım ama her lokmayı yedim, hiçbir şey israf olmadı. Bir ay boyunca babamla konuşmayı reddettim ve onu asla affetmedim. Ayrıldığım güne kadar, bir şeylerden dolayı yaşlı adamdan ara sıra nefret ediyordum. O yemeğin değerini, öldürmekten asla zevk almadığım ve acıya göz yummadığım nedeni anlamam beş yıllık bir mücadeleyi gerektirdi.

o yemeğin değerini, öldürmekten asla zevk almamış olmamın ve acıya göz yummamış olmamın nedenini anladım.

"Bütün bunlar sadece bir tavuktan mı?"

"Hayır. Tavuk sadece başlangıçtı. Başka dersler de vardı." Hadrian, dinlemiyormuş gibi davranan yakınlarda oturan diğer çocuklara baktı. "Profesörün öğretmeniniz olduğu için mutlu olmalısınız. Daha kötü öğretmenler de var."

"Sana hayatın değerini öğretiyordu," dedi Arcadius.

"Aynı zamanda onu en verimli şekilde öldürmeyi de mi öğretiyordu? Ne tür bir adam oğluna uçmayı öğretir ama ona yükseklik korkusu aşılar? Hayatımda bir şeyler *yapmak* istedim. Bana öğrettiği becerileri kullanmak istedim. Tek yapacağın şey saban demiri yapmaksa, kılıç kullanmakta ne kadar iyi olmanın ne faydası var? Diğerlerini gördüm — büyük lordlar tarafından yetenekleri için övülen zengin şövalyeleri — ve hepsini yenebileceğimi biliyordum. Her şeye sahiptiler: atlar, güzel kadınlar, mülkler, zırhlar. Benim hiçbir şeyim yoktu. Onlara gösterebilirsem diye düşündüm..." Hadrian elma şarabının son yudumunu içti ve daha da uzayan kahvaltı kuyruğuna baktı.

"Söylesene Hadrian, geri döndüğüne göre şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Sanırım yerel bir hükümdarın ordusuna katılmayacaksın."

"Askerlik günlerim bitti." "O

zaman nasıl yaşayacaksın?"

"Bunu hiç düşünmedim. Bir süre idare edecek kadar param var. Ondan sonra ne olacağını bilmiyorum... Aslında bu konuyu biraz kaçınıyorum galiba. Şu anda başıboş dolaşmak iyi geliyor. Neden bilmiyorum... Belki de bir şeylerin ortaya çıkmasını, bir şeylerin beni bulmasını umuyorum."

"Gerçekten mi?"

Hadrian omuz

silkti.

Profesör öne eğildi, bir şey söylemek istedi, sonra tereddüt etti ve tekrar arkasına yaslandı. "Calis'ten buraya uzun bir yolculuk olmuş olmalı. En azından yolculuğun keyifli geçmiştir umarım."

"Aslında hayır... ve bunu sorman iyi oldu. Son zamanlarda okulda öğrenci olmayan birini gördün mü? Karanlık bir pelerin giyen ve başlığını hiç çıkarmayan birini?"

"Neden soruyorsunuz?"

"Vernes'ten Colnora'ya gittiğim mavnalarda altı kişi öldürüldü. Beş kişi bir gecede, boğazları kesilmiş. Kapüşonlu bir adam onu bulamadan kaçtı. Beni buraya kadar takip etmiş olabileceğini düşünüyorum."

Arcadius etraflarındaki diğer çocuklara baktı. "Neden ofisime dönmüyoruz? Bu ateş biraz fazla kızışmaya başladı."

"Ben öyle mi dedim..."

Arcadius elini kaldırdı. "Ofisimde daha fazla konuşuruz, orada sadece Sisarus the Squirrel'ın dedikodular yaymasıyla ilgilenmem gerek."

Arcadius merdivenlerde yavaş ilerliyordu, cüppesinin eteğini kaldırarak uyumlu mavi terliklerini ortaya çıkardı.

Çamuru sokakta bırakın!

Profesörün kapısına vardıklarında Arcadius durdu ve Hadrian'a döndü. "Dün babanın son arzusundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Hadrian cevap veremeden, profesör kapıyı açtı. İçeride, odanın karşısında, kapüşonlu adam oturuyordu.

Yaban arısı yuvasının altındaki köşede, sürüngen kafesinin yanında tek başına oturuyordu. Her zamanki gibi siyah pelerinine sarılmış, yüzünü gizlemek için başlığını kaldırmıştı. Yine de Hadrian onun olduğundan emindi. Otururken daha küçük görünüyordu, siyah bir su birikintisi ya da kayıp bir gölge gibi, ama giysisi kesinlikle onundu.

Profesör, davetsiz misafirin farkında olmadan içeri girdi.

"Profesör!" Hadrian onun yanından geçip iki kılıcı da çekti. Onları elinde tutmak, günlerdir hissetmediği kadar iyi hissettiriyordu. Birlikte başardıkları şeyden ne kadar hoşlanmasa da, onlar hala sahip olduğu en iyi arkadaşlardı.

Kapüşonlu adam kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı.

Hadrian, Arcadius ile katil arasına girdi. "Profesör, buradan çıkmanız gerekiyor."

Hadrian'ın sürprizine, Arcadius arkalarındaki kapıyı kapatıp kilitlemekle meşguldü.

"O," dedi Hadrian alçak sesle, kılıcıyla işaret ederek. "Mavnalı cinayetin katili."

"Evet, evet. O Royce," dedi Arcadius. "Ve kılıçları indirebilirsiniz."

"Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki, onu sizi buraya getirmesi için gönderdim. Ona üç kılıç taşıyan bir adamı aramasını söyledim. Onlardan çok fazla yok, Calis'ten gelenler ise daha da az. Size buraya kadar yolu göstermesi gerekiyordu." Profesör, başlıklı adama sert bir bakış attı ve daha yüksek, sitemkar bir ses tonuyla ekledi: "Onun, *medeni* bir insan gibi *sizi* selamlayıp kendini tanıtmasını bekliyordum. Yolculuk sırasında tanışırsınız diye umuyordum."

"Onu buraya sağ salim getirdim, bu yeterince zordu," dedi Royce.

"O insanları sen öldürdün!" diye bağırdı Hadrian. Kapüşonlu adam odadayken kılıçlarını kınına sokması mümkün değildi.

"Evet." Cevap, Hadrian hava durumunu sormuş gibi sıradan bir tondaydı. "Şey, bu abartılı bir ifade... Hepsini öldürmedim."

"Yani ben hala hayattayım?" dedi Hadrian. "Bu yüzden mi buraya geldin? İşi bitirmek için mi? Bunun bir hata olduğunu göreceksin." Hadrian kılıçlarını kaldırdı ve ilerledi.

"Hadrian! Dur!"

Kapüşonlu adam o anda, Hadrian'ın gördüğü herhangi bir adamdan daha hızlı bir şekilde hareket etti. Rafları tırmandı ve ikinci katın balkonuna, ulaşılamayacak bir yere çıktı. Yukarıda baykuş çığlık attı ve telaşlı bir güvercin kafesin içinde kanatlarını çırptı. Hadrian, profesörün sözlerinden çok adamın atletik yeteneklerine şaşırarak durdu. Ne gördüğünden emin değildi. Adam hareket halinde bulanık bir görüntüye dönüşmüştü.

"Royce seni öldürmeye çalışmıyor," dedi

Arcadius. "Az önce öyle dedi!"

"Hayır, söylemedi. O..."

"Eğer senin ölmeni isteseydim, şu anda aptallığınla beni rahatsız ediyor olmazdın." Royce'un sesi yukarıdan geldi.

"Royce, lütfen!" Profesör ellerini kaldırmış, sinirli bir sesle el sallıyordu.

"Neden yaptın?" diye sordu Hadrian. "Neden herkesi öldürdün?"

"Hayatını kurtarmak için."

Hadrian doğru duyduğundan emin değildi. "Ne?"

"Bu toplantının daha iyi bir şekilde başlamasını ummuştum," dedi profesör, Hadrian'ın önüne geçerek. "Ama sanırım

bu sadece bir hayalmiş, değil mi?"

"Bana önceden söyleseydiniz yardımcı olabilirdi. Belki de kibarca 'Bu arada, sabah çayımızı bir katille içeceğiz' diyebilirdiniz! Bu adam üç tüccarı, bir kadını, Andrew adında bir posta arabası sürücüsünü ve Farlan adında bir kayıkçıyı öldürdü. Hepsi de..."

"Kayıkçı değil." Ses - Hadrian için gerçekten de öyle olan, pelerinin karanlık derinliklerinden gelen bedensiz bir ses - belirgin bir keskinliğe sahipti. "Kadın kayıkçıyı öldürdü."

"Kadın mı? Vivian mı? Delirdin mi sen?"

Bu fikir, onu ferforje merdivenlere doğru bir adım atmasına neden oldu.

"Peki neden bunu yapsın ki?" Hadrian üst kata doğru bağırdı. "Sana kendisi söyledi. Farlan şerife soruşturma yaptırmak istiyordu." "Evet, *seni* soruşturmak için!"

"Ama *ben* kimseyi öldürmedim. En azından Vernes'te kimseyi... en azından son zamanlarda."

"Peki Vivian öldürdü mü?" "Evet."

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"İstediğine inan. Soruşturma yapıldığında, sandıklarındaki ganimetlerin Vernes'te öldürülenlerin evlerinden çalınan eşyalarla eşleşeceğini biliyorlardı."

"Bekle... *onların* sandıkları mı? Ne diyorsun sen? Mücevher tüccarlarını da bu işe karışmakla mı suçluyorsun?"

"Mar adına, çok yavaşsın." Royce, kahkaha gibi bir ses çıkardı. "Önce Farlan, Malet'e rapor vermekle ilgili ağzını açtı, sonra onu bu yüzden öldürdüler, sonra sen gidip aynı aptalca şeyi yapacağını açıkladın. Sırtına bir hedef çizdin ve onu silmem için bana bıraktın."

"Ve herkesi öldürmekten daha iyi bir çözüm bulamadın mı?" Arcadius tiksintiyle sordu. "Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

"Sen de benim senin düşüncelerini ne kadar umursamadığımı biliyorsun," diye cevapladı Royce. "Onu burada canlı istiyordun, işte burada. Mutlu ol. Ve kendini daha iyi hissedeceksen, bunu ben başlatmadım. Onlar peşimden geldi. Şişman olan ve genç olan, ben ön ambarından çıkarken bana saldırmaya çalıştılar. Sanırım sırlarını keşfetmemi istemiyorlardı."

"Ya da belki Sebastian ve Eugene senin katil olduğunu düşündüler," dedi Hadrian. "Ve korkudan sana saldırdılar. Bilemezsin. Onları suçlamak için, onların seni suçlamak için sahip olduklarından daha fazla kanıtın yok."

"Kadının tekneciyi öldürdüğünü gördüm," dedi Royce. "Herkesin aşağıda olduğunu sanıyordu. Yanına oturdu, sıcak ve dostça davrandı. Üşüdüğünü, yalnız olduğunu söyledi. Tekneci arkadaşlık ettiğine sevindi. Bıçakla kafasına uzandı ve boğazını kestiğinde adam hala gülümsüyordu. Cesedi suya atamadı, çok ağırdı, bu yüzden Samuel ve Sebastian'ı çağırdı.

"Anladığım kadarıyla, Vernes'teki adamlara da aynısını yaptı; onlarla dostça davrandı, sonra boğazlarını kesti. Diğer üçü ağır işi yaptı. Fena bir sistem değil."

Hadrian bunu anlamaya çalışırken bir duraklama oldu.

Bana gerçekte neler olduğunu anlatmak

ister misin? Anlamıyorum, dedi Vivian.

Ben de öyle, sorun da bu. Kocan öldürülmedi, değil mi?

Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu. Kocasını yeni kaybetmiş bir kadın onu odasına davet etmezdi. Ve gerçek bir kanıt olmamasına rağmen herkesin, her şeyin sorumlusunun kapüşonlu adam olduğunu ısrarla söylemesi ne kadar tuhaftı.

Bir süre sonra kılıçlarını kınına koydu.

"Bu, iyi davranmayı planladığı anlamına mı geliyor? Aşağı inebilir miyim?"

"Evet, evet, artık oldukça güvenli olduğuna eminim," diye cevapladı Arcadius. "Değil mi, Hadrian?"

Hadrian başını salladı.

Royce zahmetsizce aşağı indi. Hâlâ mesafesini koruyor ve başlığını kaldırmış durumdaydı, ama başlığı daha gerideydi ve Hadrian artık yüzünü daha iyi görebiliyordu. Burnunun işaret ettiği gibi teni solgundu, yüz hatları keskin, belirgin ve soğuk, hesaplayıcı gözleri vardı.

Hadrian olayların sırasını kafasında canlandırıyordu. "Mavna
—bütün bir mavna nasıl ortadan kayboldu?"

"Kaybetmedim. Onu ve diğer her şeyi akıntıyla nehrin aşağısına gönderdim. Beş dakikalık bir işti. Sonra mavnanın sahibiyle ofisinde konuştum. Malet'e o gün mavna gelmediğini söylemesi için onu ikna ettim. Eminim şimdiye kadar mavna bulunmuştur. Hatta haber

Malet'e ulaşmış olabilir, muhtemelen seni dinlemediği için kendini suçluyordur."

"Bir dakika, Andrew'u sen öldürdün. Onun da bu işin içinde olduğunu mu söyleyeceksin?"

Royce başını salladı. "Hayır, ama dört kişiyi öldürüp bir tanığı geride bırakamazsın. Bu profesyonelce değil."

"*Beni* hayatta bıraktın."

"Seni *koruyordum*."

"Masum insanları öldürmemelisin, Royce." Profesör ona somurtarak baktı.

"Ve benim seni dinlememi beklememelisin."

"Peki ya mavna sahibi?" diye sordu Hadrian. "İzlerini örtbas etmek için onu daha sonra öldürdün mü?"

"Hiçbir iz bırakmadım."

Arcadius söz aldı. "Sanırım en azından kısmen suçluyum. Daha iyi bilmeliydim. Royce pek de... " Diye iç geçirdi. "Şey, sosyal değil, diyebiliriz. Ama artık bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, bu sabahki toplantının asıl konusunu tartışabilir miyiz?"

"O da nedir?" diye sordu Hadrian.

Yaşlı adam gözlüklerini çıkardı ve aynı amaçla masasında bıraktığı çorapla bir kez daha sildi. Ya gerginlik camları buğulamıştı ya da onları temizlemek tırnaklarını ısırmakla ya da Hadrian'ın durumunda aşırı içki içmekle aynı amaca hizmet ediyordu. "Baban, döndüğünde sana göz kulak olmamı istedi. Senin şu anki durumunu tahmin ediyordu ve rehberliğe ihtiyacın olabileceğini biliyordu."

"Bunun için gerçekten burada olmam gerekiyor mu?" diye sordu Royce.

"Aslında evet, çünkü bu seni de ilgilendiriyor." Profesör Hadrian'a döndü. "Dediğim gibi, sana bir amaç bulmana yardım edeceğime söz verdim."

"Peki, büyük bilgeliklerin ne öneriyor?"

"Bu ses tonunu kullanmana gerek yok." Yaşlı adam başını eğdi ve Hadrian'a sanki hala gözlüklerinin üzerinden bakıyormuş gibi baktı.

"Üzgünüm, ama o beni geriyor." Hadrian başını Royce'a doğru çevirdi.

"O herkesi geriyor. Alışırsın."

"Buna alışmayı planlamıyorum."

"İşte mesele de bu. İkinizi de buraya getirdim çünkü ortak olmanızı istiyorum."

İkisi de başlarını çevirdi.

"Ciddi olamazsınız?" dedi Royce.

Hadrian gülmeye başladı. "Unut gitsin."

"Korkarım ciddiyim ve vazgeçmeyeceğim. İkiniz de bir çıkmaza girmiş durumdasınız, ikiniz de benzersiz yeteneklere sahipsiniz, ama yine de *'Şimdi ne olacak? '* sorusuyla boğuşuyorsunuz. Genç zihinlerin öğretmeni olarak, ikinizin de tek başınıza dünyaya hazır olmadığını söyleyebilirim. Ancak birlikte, ikiniz için de umut olabilir. Basitçe söylemek gerekirse, birbirinize iyi birer örnek olacağınızı düşünüyorum. Ayrıca, yapmam gereken bir görev var ve bunun başarıya ulaşmasının tek yolu ikinizin birlikte çalışması. Umudum, birbirinizin becerilerinin faydalarını gördüğünüzde, uzun vadeli bir iş ortaklığı kurmanın değerini anlayacağınız yönünde."

Royce girintiden dışarı çıktı ve Hadrian, onun bu tehlikeli arazide ne kadar kolay ilerlediğine hayret etti. Arcadius'a tehditkar bir bakış attı ve parmağıyla sözlerini vurguladı. "Bak, ihtiyar... Bu iş için ona ihtiyacım yok. Bir ortak istemiyorum ve eğer bir ortak arıyor *olsaydım*, aradığım kişi gizlilik, incelik ve bir dereceye kadar zeka sahibi biri olurdu."

"Hadrian'ın bu özelliklerin hepsine ve senin saymadığın diğer özelliklere de sahip olduğundan eminim. Sahip olmadığı beceriler varsa, ona öğretmen yeter."

"Ona ihtiyacım yok." "Bence var."

"Sen bir aptalsın."

"Bu benim ödemem, Royce."

Royce başlığını geri çekerek siyah saçlarını ortaya çıkardı. Hadrian'ın düşündüğünden daha gençti, belki kendisinden beş ya da on yaş büyüktü. "Sadece bir iş olacağına söz vermiştin. Hayatım boyunca onunla uğraşmayacağım."

"Ve ben bu sözümü tutacağım."

"Emin misin?"

"Evet."

"Hepsi bu mu? Sonra ikinizle de işim bitecek mi?"

"Eğer istediğin buysa." Arcadius gözlüklerini tekrar takmış, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, kartlarını ortaya koymuş ve

bahsinden memnun gibi. "Yine de ara sıra ziyaret etmeni umarım."

"Ya ölürse? Onun aptallığından sorumlu tutulamam."

"Senden bunu beklemiyorum. Ama dürüst bir çaba göstermeni, adil davranmanı bekliyorum. Onu başarısızlığa mahkum edemezsin."

Royce Hadrian'a baktı ve gülümsedi. "Anlaştık."

"Siz ikiniz neyden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Hadrian. "Ben sadece babamın bıraktığı şeyleri almaya geldim. İşim bitti, bu yüzden gidiyorum."

"Nereye gideceksin?" diye sordu profesör. "Bir planın var mı? Bir fikrin? Hayatının geri kalanında ne yapacağına dair en ufak bir ipucun bile var mı? Babanın benden istediği diğer şeyi, babanın son arzusunu öğrenmek istemiştin."

"Eğer bunun ortaklığı olduğunu söyleyecekseniz..." Hadrian başparmağını Royce'a doğru uzattı.

"Aslında, evet."

"Ve benim sana inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neden inanmayayım? Vivian ve adamlarının söylediklerine inandın." Royce, yaban arısı yuvasının altındaki önceki yerine oturdu, bu sefer ayaklarını "TEHLİKELİ: BAHARA KADAR AÇMAYIN" yazılı bir sandığın üzerine koydu.

"Yardımcı olmuyorsun, Royce." Arcadius öne eğildi ve bu sefer gözlüklerinin üzerinden Hadrian'a baktı. Gözlüklerini hiç kullanmadığı halde neden taktığı anlaşılmazdı. "Bu gerçek. Babanın seni Hintindar demircisi olman için yetiştirdiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"O öyle söyledi."

"Büyük hayalleri olan genç bir çocuğa öyle söyledi. Hikayenin geri kalanını sonraya sakladı, ama o çocuk gerçeği hiç öğrenemeden kaçtı."

"Peki gerçek nedir?"

"Bunu ancak Royce ile işbirliği yaparak öğrenebilirsin." "Ya da bana söyleyebilirsin."

"Bu kadar kolay olsaydı, baban sana kendisi söylerdi. Bu, her gerçek gibi, kendi başına keşfetmen gereken bir şey. Dürüst olmak gerekirse, babanın sana ne söylediğini bilmiyorum. Senin çok iyimser ve naif olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama Royce... şey... öyle değil. Son görüşmemizde

ona Royce'dan bahsettim. Danbury'nin fikriydi, son arzusu, eğer onun asi oğlunu bulursam, ikinizi tanıştırmam gerektiği. Sanırım Royce'un sana bulmacanın son parçasını, sana veremediği tek şeyi sağlayabileceğini düşünüyordu. Bunu son bir tavuk testi olarak düşün, henüz değerini anlayamadığın bir ders olarak. Profesör, ağzının kenarındaki sakalını okşadı. "Evden ayrılışından pişmanlık duyduğunu sanıyorum. Belki de suçluluk. Bu, o duyguyu hafifletmek için bir fırsat. Bu, babanın senin için açık bıraktığı kapı. Ayrıca, Royce ile evlenmene gerek yok, sadece bu tek görevi kabul et."

"Ne görevi?" diye sordu Hadrian.

"Bana bir kitap getirmeni istiyorum. Bu, üniversitedeki eski bir profesörün yazdığı bir günlük."

"Yani bir kitabı çalmanızı istiyor." Royce, bir ayının altı inçlik kesici dişi gibi görünen bir şeyi eline almış ve ellerinin arasında yuvarlıyordu.

"Daha çok izinsiz ödünç almak gibi," diye açıkladı Arcadius.

"Özellikle de sadece ödünç almak istediğinize göre, neden sormuyorsunuz?" dedi Hadrian.

"Korkarım bu mümkün değil. Birincisi, *bu* kitabı okumak sapkınlık olur, ikincisi, sahibi eşyalarını ödünç vermez. Aslında, sahibi tüm hayatını dünyadan izole bir şekilde yaşamıştır."

"Kimden bahsediyoruz?"

"Nyphron Kilisesi'nin başkanı, yüce kutsallığı, Patrik Nilnev."

Hadrian güldü. "Patrik mi? Patrik *mi*?"

Yaşlı adam pek eğlenmemiş görünüyordu. "Son sayımda hala sadece bir tane vardı."

Hadrian gülmeye devam etti, başını sallayarak küçük bir daire çizerek yürüdü, kitap yığınlarına çarpmamak için dikkatli adımlar attı. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten o kadar ileri gitmek zorunda mıydın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ay'ı yıldızlardan çalmanızı talep edemez miydiniz?
Neden Tanrı Maribor'un kızını kaçırmama yardım etmemi istemedin?"

"Maribor'un kızı yok," dedi Arcadius, hiç esprili bir tavır sergilemeden.

.

"O zaman *bu* her şeyi açıklıyor."

Royce gülümsedi. "Onu sevmeye başlıyorum." "Ve *sana* güvenmiyorum," dedi Hadrian.

Royce onaylayarak başını salladı. "Bu, senden duyduğum en akıllıca şey. Haklı olabilirsin, ihtiyar. Sanırım ona zaten iyi bir etki yaptım."

"Bu şaka değil, Hadrian," dedi Arcadius, ses tonu şimdiye kadar duyduğundan daha derin bir tona büründü. "Royce bu işi aylardır planlıyor. Yapılabileceğinden emin."

"Yapılabilir, ama sadece ben yapabilirim. Başka kimseye güvenmiyorum, hele ona hiç güvenmiyorum," diye düzeltti Royce.

"Hadrian da olmalı, yoksa hiç yapılmayacak." "O zaman karar verilmiştir. Hiç yapılmayacak."

"Peki. Ama o zaman bana olan borcun ödenmemiş kalır. Bu yükümlülükten kurtulmak istiyorsan, benim şartlarımla yap. Benim kurallarıma ve koşullarıma *göre* tamamla. Anlaşma bu."

"Hangi kitaptan bahsediyoruz?" diye sordu Hadrian.

"Edmund Hall'un günlüğü."

Hadrian, nedense bu başlığı tanıyacağını düşünmüştü. Daha iyi bilmesi gerekirdi. Babası ona okumayı öğretmiş olsa da, Hadrian pek çok kitap bilmiyordu ve nadir veya önemli bir kitabı diğerlerinden ayırt edemezdi.

"Ne tür bir kitap bu?"

"En nadir türden bir kitap. Sadece bir tane var ve bildiğim kadarıyla, içeriğini okuyan tek bir kişi var."

"Tahmin edeyim, Patrik mi?"

Yaşlı adam başını salladı. "Efsaneye göre Edmund Hall, Percepliquis adlı antik kenti keşfetti. Döndükten sonra hemen tutuklandı. O ve kitabı Ervanon'da mühürlendi ve bir daha hiç görülmedi. Bu olay yüz yıldan fazla bir süre önce olduğu için, Bay Hall için umudumuzu kesmemiz gerektiğini düşünüyorum, ama kitabı hala Glenmorgan'ın diğer antik hazineleriyle birlikte orada olmalı."

"Neden istiyorsunuz?"

"Bu beni ilgilendirir."

Hadrian konuyu zorlamak istedi, ama bunun sonuçsuz kalacağını tahmin etti. "Peki neden bana ihtiyacın var? Hırsızlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Harika bir noktaya değindin," dedi Royce. "Onu neden yanında götürmek istiyorsun?"

Arcadius dikkatini kapüşonlu adama çevirdi. "Hadrian yetenekli bir savaşçı ve bence planın gizliliğe bu kadar bağlı olduğu sürece savunmasız. Bir terslik olursa, onu seninle gelmeye zorladığım için bana teşekkür edeceksin."

Royce, Hadrian'a şüpheci bir ifadeyle baktı. "O tırmanışı asla başaramaz."

"Tırmanmak mı?" diye sordu Hadrian.

"Hazine odası Taç Kulesi'nin tepesinde," diye açıkladı Arcadius.

Hadrian bile bunu duymuştu. Hintindar'daki çiftçiler bile Taç Kulesi'ni biliyordu. Söylentilere göre, bu kule eski ama efsanevi bir kalenin kalıntısıydı.

"Ben formdayım. Birkaç merdiven beni öldürmez."

"Kule, dışarıdan tırmanan birine karşı hariç, her yönden sıkı bir şekilde korunuyor," diye cevapladı Royce, gözleri uzun dişini çevirmeye devam ederken.

"Bu, çünkü... şey, duyduğuma göre oldukça yüksekmiş."

"İnsanlar tarafından inşa edilmiş en yüksek yapı," dedi

Arcadius. "Öğle yemeği getirmeli miyim?"

"Akşam karanlığından sonra başlayıp bütün gece tırmanacağımızı düşünürsek, geç bir akşam yemeği öneririm," diye cevapladı Royce.

"Şaka yapıyordum."

"Ben şaka yapmıyordum. Ama tek bir şey

istiyorum." "Neymiş o?"

"Öldüğünde, sessizce öl."

"Sadece bir iki gün sürer," diye güvence verdi profesör. "Yukarı çık, kitabı al ve sonra babanın istediği her şeyi yaptığını bilerek hayatına devam et. Ne dersin?"

"Düşüneceğim."

Son birkaç gündür yağan yağmurlar yerini mükemmel bir sonbahar gökyüzüne bırakmıştı. Yazın sisinden ve

Hadrian'ın neredeyse iki yıldır görmediği türden bir gökyüzüydü. Ormanda nadiren gökyüzünü veya ufku görebiliyordu. Gördüğünde ise buharla kaplıydı. Bu, babasının yanında örsün başında çalışıp sonra da dövüşerek geçireceği türden bir gündü; sonunda tepedeki meşe ağacına gizlice kaçıp hayal kurardı. Sonsuz maviliğe bakarak kendini savaştan dönen asil bir şövalye olarak hayal ederdi, elbette zaferle dönen bir şövalye, ve malikanenin sahibi Lord Baldwin onu masasına davet ederdi. Mütevazı olmasına rağmen, kahramanlıklarını anlatması için ikna edilirdi: canavarı nasıl öldürdüğünü, krallığı nasıl kurtardığını ve güzel prensesin kalbini nasıl kazandığını. Her şeyi çok net görebiliyordu, sanki durgun bir göletteki yansıma gibi, ama ona uzandığında kayboluyordu. Bu rüya, ilk savaşında, sakallı adamı öldürdüğü gün ölümcül bir darbe aldı. Birçoklarının ilkiydi, ama hala onun yüzünü görüyor, hala kabuslarında onunla karşılaşıyordu. Dünyadaki tüm tavuklar bile onu buna hazırlayamazdı. Krallığı kurtarma ve şövalye cesareti hakkındaki idil hayali, bundan sonra o kadar da güzel değildi. Gökyüzü mavi olmaktan çıktı ve o, her şeyi çirkin rengiyle kaplayan yeni bir renk, parlak bir renk buldu.

Şimdi Hadrian, o mavi sonbahar gökyüzünün altında geri dönmüştü. Hayalini gerçekleştirmekten onu alıkoyan babası ölmüştü, ama profesör haklıydı, artık ne yapacağını bilmiyordu. Bir zamanlar bildiğini sanmıştı. Gökyüzü kadar açıktı ve bir çocuğun hayali kadar basitti.

Bir rüya değil... bir söz.

Öyle hissediyordu. Ama bir çocuğa verilen sözü tutmak ne kadar önemliydi, özellikle de o çocuk yıllar önce uzak bir ülkede ölmüşse?

Hadrian, Pickles'ı aramak için ahıra gitti. Hadrian geri döndüğünde Pickles yatakhanede değildi, yemek salonunda da yoktu. Arayabileceği tek yer ahırdı. İçeri girdiğinde, Dancer'ın tımarlanmış, sulanmış ve beslenmiş olduğunu gördü. Hatta ayakkabıları ve bacakları da önceki günün çamurlarından temizlenmişti, ama Pickles'dan hala iz yoktu.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," dedi Arcadius, ahıra girene kadar güneşin parlamasını engellemek için elini kaldırarak.

"Hiç ders vermiyor musun?"

"Her zaman." Gülümsedi. "Ve ileri düzey simya dersimi yeni bitirdim, teşekkürler. Şimdi *senin* nasıl olduğunu öğrenmek istedim."

"Yani, babamın vasiyetini kabul edip etmeyeceğimi mi soruyorsun?"

"Öyle bir şey."

"Bu Royce kim..."

"Melborn."

"Evet, Royce Melborn." Hadrian, Şerif Malet'i hatırladı ve bir adamın adından onun hakkında ne söyleyebileceğini merak etti, ve bunun onu götürdüğü yer hoşuna gitmedi.

Arcadius gülümsedi. "O, sahip olduğu her efendi tarafından kötü bir şekilde dövülmüş, ünlü bir av köpeğinin yavrusu gibidir. Biraz emek harcamaya değer bir mücevherdir, ama seni sınayacak, hem de çok sınayacak. Royce kolay kolay arkadaş edinmez ve onunla arkadaş olmak kolay değildir. Sinirlenme. O da bunu bekliyor. Bunu bekliyor. Seni uzaklaştırmaya çalışacak, ama sen onu kandıracaksın. Onu dinle. Ona güven. Bu, onun beklemeyeceği bir şey. Kolay olmayacak. Çok sabırlı olman gerekecek. Ama sabırlı olursan, ömür boyu sürecek bir dost edineceksin — ona istersen, silahsız bir şekilde bir ejderhanın ağzına girecek türden bir dost." Arcadius, Hadrian'ın buna inanmadığını anlayınca sesini alçaltı. "Tüm sıkıntılarına rağmen, sen, evlat, kıyaslandığında ayrıcalıklı bir hayat yaşadın. Örneğin, Royce anne babasını hiç tanımadı. Onun hakkında belirsiz bir görüntü, tanıdık bir melodi ya da ses tonu bile yok. Bebekken pis bir şehirde terk edildi. Nasıl hayatta kaldığını bile bilmiyor, ya da en azından söylemeyi reddediyor. Bana hiç güvenmiyor, ama yine de herkesten daha çok bana güveniyor. Bu sana çok şey anlatmalı. Ondan tek öğrendiğim şey - o çalındığını söylerdi - kurtlar tarafından büyütüldüğüydü."

"Kurtlar mı?"

"Bir ara ona sor."

"Konuşkan bir tip gibi görünmüyor, en azından bana karşı." Hadrian, raydan bir fırça aldı ve Dancer'ın tüylerini taramaya başladı. Buna ihtiyacı olmayabilirdi, ama yine de hoşuna gittiğini tahmin ediyordu.

"Sanırım haklısın, ve tüm hikayeleri zaten iç karartıcı, ama bunlar yedi yaşında hayatta kalabilmek için uyurken arkadaşlarını boğmak zorunda kaldığında anlattığın türden hikayeler. Royce ilk canını o yaşlarda aldı. Aslında kaç yaşında olduğunu bilmiyor, anlarsın ya. Bizim için sıradan olan birçok şey ona yabancı."

"İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Onu satın aldım."

Hadrian diş fırçalamayı bıraktı. "Tamam... Beklediğim cevap bu değildi."

"Ne bekliyordun?"

Hadrian ellerini havaya kaldırdı. Gerçekten bilmiyordu. "Sadece bunu değil."

"Seni, benim kölelikten üstün olduğumu düşünmeye yönlendiren, benim tatlı mizacım olmalı."

"O senin *kölen* mi?" Dancer başını çevirip burnuyla ona dokundu. Hadrian hala fırçayı elinde tutuyordu ama onunla ne yaptığını unutmuştu.

Arcadius güldü. "Tabii ki değil. Ben köleliğin üstünd*eyim* — iğrenç bir uygulama ve Royce deneseydim beni öldürürdü. İnsanların kendisini kontrol etmesine gerçekten tahammül edemez, bu da ilginç bir şekilde beni hem en büyük düşmanı hem de en iyi arkadaşı yapıyor. Çok hassas ve tehlikeli bir çizgi. Bir kaplanla arkadaş olmak gibi."

Hadrian ona baktı. "Bir *kaplanla* arkadaş olmak mı

dedin?" "Evet. Neden?"

"Onu kaplanla karşılaştıran ilk kişi sen değilsin." "Bu önemli

mi?"

"Bilmiyorum."

Arcadius ona merakla baktı, ama Hadrian açıklamaya niyetli değildi. Bu konuyu düşünmeyi reddetti. Sadece iki kişinin kaplan kelimesini kullanmasını tuhaf buldu; muhtemelen hiç kaplan görmemiş iki kişi, ama Hadrian görmüştü.

Dancer ağırlığını değiştirdi ve kuyruğuyla bir sineği kovalamaya başladı. Hadrian fırçayı hatırladı ve atın tüylerine geri döndü. "Peki neden ölmedin? Daha spesifik olarak, neden o seni öldürmedi?"

Arcadius duvardaki kancadan boş bir kova aldı, onu dikleştirdi ve yavaşça üzerine oturdu. "Uzun süre ayakta durmak sırtımı ağrıtıyor ve dersin çoğunu ayakta geçirdim. Umarım sakıncası yoktur. Yaşlanmak korkunç bir şey, belki de Royce bu yüzden beni rahat bırakıyor, ya da belki de içinde bir parça insanlık kalmıştır. Biliyorsunuz, o Manzant'ta, bir tuz madeninde hapsedilmişti. Tuzun insanın ruhunu emip hayatını aldığı söylenen, gerçekten korkunç bir yer. Onun serbest bırakılması için, benimle gelmesi şartıyla, yüklü bir bedel ödedim. Benim tavsiyemi dinledi ve ona öğretmeme izin verdi."

"Onu serbest bırakmak akıllıca mıydı? Bence insanlar tesadüfen hapse girmezler."

"Kesinlikle tesadüf değildi, ama garip bir şekilde, işlemediği bir suçtan dolayı oraya gönderilmişti."

"O adamın işlemediği suç olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen haklısın. Daha kesin konuşmalıydım. Hapse girmesine neden olan suçu işlemedi." Yaşlı adam, rahat ya da en azından daha az acı veren bir pozisyona geçmeye çalışırken yüzünü buruşturdu. Profesör, Hadrian'ın yağmurda ata binmekten hoşlandığı kadar o ahırda olmak istiyordu.

"Neden bana bunları anlatıyorsun? O adama acımamı mı istiyorsun? O tam olarak acınacak bir adam değil."

"Onu anlamana yardımcı olmaya çalışıyorum. Onun, yaşadığı hayatın ve tanıştığı insanların bir ürünü olduğunu göstermeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bunu değiştirebileceğini umuyorum. Tanıdığı tüm insanlar onu incitmiş, ihanet etmiş ya da terk etmiştir."

"Nedenini anlayabiliyorum."

"Onun da bizim gibi gizli nitelikleri olduğunu göreceksin. O da sana iyi bir örnek olacaktır."

"Nasıl olacağını bilmiyorum. Zaten öldürmeyi biliyorum. Sana pişmanlığı nasıl unutacağımı gösterebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ama sen babamın seni yetiştirmesini tamamlamadan evden ayrıldın. O zamandan beri askeri kamplarda ya da daha kötü yerlerde yaşıyorsun. Bu izole bir varoluş, sapkın bir mikrokozmos, gerçekliğin sahte bir görüntüsü. Gerçek dünya kurallara göre yaşamaz ve Danbury ile kışla hayatının sana aşıladığı şeyler, karşılaşacağın şeylerin soluk bir yansımasıdır. Sen dünyayı gerçekten kucaklamadın. Mekanizmanın nasıl işlediğini görmedin ve canavarın ısırığını tatmadın. Royce'un fazla alaycı olduğu gibi, sen de fazla güveniyorsun."

"Ben fazla güvenen biri değilim."

"O mavnada neredeyse öldürülüyordun. En azından, Royce'a hayatını borçlusun. Onun gördüğü, senin kaçırdığın şey, ondan öğrenebileceğinin kanıtı. Royce bir hayatta kalan. Sen canavarı hiç görmedin, o ise tüm hayatını onun midesinde yaşadı, ama sindirilmekten kurtuldu.

"Royce çok tehlikeli bir meslekte çalıştığı için, babanın sana verdiği eğitimden faydalanabilir. Arkasını kollayacak birine ihtiyacı var. Tüm becerilerine rağmen, kafasının iki yanında gözleri yok." Profesör ellerini uyluklarına vurdu. "Az önce askerlik fikrinin ne kadar iğrenç olduğunu söyledin. Öldürmekten bıktın, ama savaşmak senin yeteneğin, ne yapabilirsin ki? İşte sana bir

fırsatın. Eminim Royce sana yol gösterecek ve yeteneklerini kullanman için birçok fırsat sunacaktır."

Hadrian durdu ve bu sefer fırçayı bıraktı. O ana kadar yaşlı adamın sadece tahminlerde bulunduğunu düşünmüştü. Çok iyi tahminlerdi, ama profesör aptal değildi. Bunu kanıtlamak için *mikrokozmos* ve *görünüş* gibi bilmediği kelimeleri yeterince kullanmıştı. Yine de şimdi, söylediğinden daha fazlasını bildiğini ima eden bir şey ima ediyordu. Adamı, Tribian DeVole, önce dönmüş müydü? Belki de raporlar göndermişti. *Bu çocuğun burada yaptıklarına inanamayacaksın! Evet, onu bulabilirim. Bulmamak zor olurdu.* Belki de bu yüzden kaplandan bahsetmişti. Bu onu rahatsız etmemeliydi, rahatsız etmemişti de. Arcadius onun babası değildi. O, uzun zaman önce birkaç kez görüştüğü, zar zor hatırlayabildiği eski bir tanıdıktı.

Suçluluk duygusu göğsünde bir ağırlık gibi geri döndü. Babasının ölüm haberi şok edici, kesinlikle büyük bir darbe olmuştu, ama bir dereceye kadar rahatladığını da inkar edemezdi — artık onunla yüzleşip nerede olduğunu ve ne yaptığını açıklamak zorunda kalmayacaktı. Danbury'nin ölümü, Hadrian'ın geri dönüşünün önünü açmıştı. Yeni kazandığı özgürlüğün babasının kanıyla elde edilmiş olması, bunu bir ceza gibi hissettiriyordu. Tüm cezalar gibi, bir kez çekildikten sonra en iyisi unutmak ve hayatına devam etmektir. Hadrian, geçmişini Calis'te bırakabileceğini düşünmüştü, ama Arcadius'un bu geçmişin bir parçasına, açıklamadığı gizli bir sırra sahip olması gerekiyordu.

"Güven demişken," dedi Hadrian. "Babamın son isteğinin bu adamla bir araya gelip bir kitap çalmak olduğu hikayesine inanmıyorum. Onunla Royce ve benim hakkımda hiç konuşmadın, değil mi?"

"Aslında konuştum," dedi Arcadius. "Bana tılsımı verdiği gün ona anlattım. Royce'u yeni bulmuştum ve onunla ilgili sorunlarımı uzun uzun konuştuk." Yaşlı adam yavaşça ayağa kalktı, bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Ama hayır, haklısın, oğlunun bir kitabı çalması için bir plan yaptığımı hiç konuşmadım. Danbury sana çok benziyordu, hırsızlığı kabul edemezdi. Yani sana verdiğim bu görev benim kendi fikrim, ama baban da benim gibi, Royce ile çalışarak çok şey öğrenebileceğini ve Royce'un da senden çok şey öğrenebileceğini düşünüyordu. İşini kolaylaştırmak için, bunu babanın işlerini halletmenin karşılığı olarak benim için yapmayı düşün.

"Ödeme mi istiyorsunuz?"

"Royce ile gitmeni sağlayacaksa, evet. Bu görev benim için çok önemli."

Hadrian, bu görevin profesör için gerçekten önemli olduğu dışında hiçbir şeye ikna olmamıştı. Eğer bu doğruysa, ondan değerli bir şey elde edebilmeliydi.

"Pickles ne olacak?"

"Anlamadım?"

"Bunu yaparsam, onun burada kalıp eğitim almasını istiyorum, gerçek bir hayat şansı. Sanırım böyle bir şeyi ayarlayabilirsiniz."

Arcadius dudaklarını yaladı ve düşünceli bir şekilde sakalını okşadı, sonra başını sallamaya başladı. "Müdürle konuşabilirim. Bir şeyler ayarlayabileceğimi düşünüyorum."

"Ve bu sadece bu iş için olacak, değil mi?"

Arcadius tereddüt etti, sonra gülümsedi.

"Kesinlikle."

BÖLÜM 11

EĞITIM

Pençe yine kaydı. Taşın kenarından düştü ve Hadrian düşerken midesinin bulandığını hissetti. İki katın altından daha az bir mesafe düştü ve kalın bir saman yığınına indi, ama yine de canı yandı. Nefesi kesilen Hadrian, gökyüzüne ve duvara bakarak uzandı.

Royce'un gölgesi yüzünü kapattı. "Bu çok acınasıydı."

"Bunu biraz fazla zevk alıyorsun, dürüstçe yardım etmeye çalıştığını düşünmeme engel oluyor."

"Güven bana. Senin gelişmeni istiyorum. Çok daha yüksekten düşmeni istiyorum."

Hadrian elini uzattı, ama Royce arkasını dönüp uzaklaştı. "Tekrar dene."

"Biliyorsun, ben senden daha büyüğüm."

"Doğanın seni lanetlemiş olmasına şaşırmadım."

Royce'a öfkeyle bakarken, Hadrian ayağa kalktı ve üzerindeki samanı silkeledi.

Hadrian, vücut hareketlerini ikinci bir dil olarak okumayı öğrenmişti. Bu, savaşın önemli bir parçası ve bir tür öngörüydü. Ağırlığın nerede olduğunu, omuzların nasıl döndüğünü ve gözlerin yönünü görmek, bir kişinin bir sonraki hareketini okumasına ve tehdit düzeyini belirlemesine olanak tanıyordu. Savaşta olmasa bile, bir adamın duruşu, kendine olan güvenini ve sahip olduğu denge derecesini ortaya koyuyordu. Yürürken ayaklarını nasıl yerleştirdiği

ayaklarını nasıl yerleştirdiği, atletik yeteneğini ve antrenmanını ortaya koyardı. Hadrian'ın babası ona, hiç kimsenin kim olduğunu tamamen gizleyemeyeceğini ve çoğu kişinin bunu denemediğini öğretmişti. Herkes birikmiş deneyimlerin bir yığınıydı ve bu yığının hareket ederken nasıl sallandığını görmek sırları ortaya çıkarabilirdi.

Son birkaç gün boyunca Royce'u izledikten sonra, Hadrian bu adam hakkındaki görüşünü değiştirmişti. Teknede, uzun bir pelerinle sarılmış halde kalmış ve neredeyse hiç hareket etmemişti, bu da Hadrian'ı bilgisiz bırakmıştı. Onun hakkındaki yargısını dayandırabileceği tek şey, adamın boyuydu; olağanüstü küçük olmasa da, hiç de heybetli değildi. Ayrıca, Hadrian'ın rakibinin yeteneklerini ve zayıflıklarını anlamak için kullanacağı bir silahı da göstermeye dikkat ediyordu. Hadrian, bu gizlemelerin tesadüf olmadığını kısa sürede anladı. Adam kilitli bir kutu gibiydi ve kapalı kalmak için çok çaba sarf ediyordu. Hiçbir şeyini ele veren türden bir adam değildi.

Aynı zamanda şaşırtıcıydı.

Antrenmanları sırasında Royce pelerinini bir kenara attı ve Hadrian ilk başta gördüklerine inanamadı. Diğer erkeklerin vücutları düz bir dille konuşurken, Royce'unki şiirsel bir dille konuşuyordu. Hadrian'ın daha önce gördüğü hiç kimse gibi hareket etmiyordu. En yakın benzetme, bir sincabın sade zarafeti ve akrobasi yeteneğiydi. Tamamen hareketsiz durumdan göz kamaştırıcı hareketlere geçebiliyordu. Denge ve zamanlama duygusu o kadar iyiydi ki, Hadrian hayranlıkla izliyor ve alkışlamak istiyordu. El pençelerini kullanarak, Hadrian'ın merdivenleri koşarak çıkmasından daha kısa sürede Glen Hall'un dış duvarının tüm yüksekliğini tırmanabiliyordu. Bu yetenek, Hadrian'ın bu adamın kurt gibi gözlerinin gösterdiği kadar tehlikeli olmadığını fark etmesini sağladı.

Ne kadar çok görürse, silahlarını o kadar çok özlüyordu.

Hadrian'ın kılıçları, Royce'un pelerini gibi, Arcadius'un ikisinin paylaşması için ayarladığı tavan arası katındaki küçük odadaydı. Pickles de çoğu zaman ekipmanı koruyup resim kitaplarına bakarak vakit geçiriyordu. Royce itiraz etmişti, ama profesör kararından vazgeçmedi. Hadrian, Royce'un bu savaşı kazanmasını ummuştu, çünkü onunla aynı odayı paylaşmak, giyotinin bıçağının altında uyumak gibi bir şeydi. Pickles, Royce hakkında hiçbir zaman yorum yapmazdı, ama her zaman dikkatli bir gözle onu izlerdi.

Bu düzenleme Hadrian'ın beklediği kadar kötü değildi. Royce geç saatlere kadar odaya hiç girmezdi. İçeri süzülür ve giysileriyle uyurdu. Hiç konuşmazdı ve ikisine de bakmayı reddederdi. Sabahları

boğazını temizlemeden ya da esneyip gerinmeden ortadan kaybolurdu. İnsan gibi görünmüyordu.

Hadrian kuzey duvarını tırmanmak için bir deneme daha yaptı ve yerden sadece birkaç metre yükseldiğinde kaydı. Bir sonraki denemede, bir rüzgâr esintisi dikkatini dağıtırken üçüncü kat penceresine kadar çıkmayı başardı. El pençesi sarmaşıklara takıldı ve ayağı yerinden kaydı. Yanağı morardı ve düşüşte ayağını kırmış olabileceğini düşündü.

Hadrian samanların üzerinde kıvranarak Royce'un bacağını tutarken, Royce "Sen umutsuz vakasın" dedi. "Kraliçe Kulesi altmış katlı, sen üç katı bile çıkamıyorsun. Bu asla işe yaramayacak."

Royce pençelerini ondan çekip, Hadrian ayağa kalkamadan ortadan kayboldu.

Hadrian Arcadius'un ofisine vardığında, Royce çoktan oraya varmış ve bağırıyordu. "Sana üçüncü katın penceresine bile ulaşamadığını söyledim. Üç gün oldu ve hiç ilerleme kaydetmedi. Sezonu kaçırıyoruz ve buzla kaplı o şeyi tırmanmak istemiyorum."

"Ah, Hadrian, içeri gel." Profesör el salladı. Yaşlı adam koltuğunun altında bir çuval taşıyordu ve odada dolaşarak hayvanlarını besliyordu. "Ayağını mı incittin?"

"Kötü bir iniş yaptım."

"Bir dahaki sefere düşüşünü boynunla kırmaya çalış," dedi Royce espriden yoksun bir şekilde. "Bu ikimiz için de daha az acı verici olur."

"Royce," dedi Arcadius, geveze rakunun kafesinin önünde durup pencereden dışarı bakarak. "Hadrian bacağını kırmış *olsaydı* ve onu Crown Tower'a çıkarmak zorunda kalsaydın, bunu nasıl yapardın?"

"Yapmazdım. Onu orada bırakırdım, tabii inliyor ya da ağlıyorsa başka. O zaman boğazını kesip onu sürükleyerek..."

"Evet, evet, ama onu yukarı çıkarmak zorunda *olsaydın*. Nasıl yapardın?"

Royce bir an daha kaşlarını çattı; sonra Hadrian, ifadesinin değiştiğini gördü. Bir mumun alevi söndürülür gibi, hayal kırıklığı kayboldu ve gözleri odaklandı. Ofisin dış duvarına döndü ve parmaklarını taşın üzerinde gezdirdi. "Halat ve bir çeşit koşum takımı getirirdim. Sonra taşın ek yerlerine ince çiviler çakardım, halatı kancalayabileceğim ve onun kendini yukarı çekebileceği bir şey."

"O zaman neden denemiyorsun?"

Hayal kırıklığı geri döndü ve o dönüp durdu. "Çok uzun sürüyor. Bir saat, en fazla iki saat içinde kalkabilirim, ama bir halatlı vinç yapmam gerekirse,

dört, beş, belki altı saat sürer."

"Şanslısın," dedi Arcadius gülümseyerek. "Kış geliyor, geceler uzuyor. Bol bol vaktin olacak."

"Duvarın kenarında asılı kalmak enerji gerektirir. Yorgun düşeceğim." "Kendi koşum takımını getir, böylece o tırmanırken sen dinlenebilirsin."

"Bu saçmalık." Royce'un sesi yükseliyordu. "O aptal kitabı gerçekten istiyorsan, bırak da gidip alayım. Hemen gelirim."

"Anlaşma bu değildi."

"Neden anlaşma bu değil?" diye bağırdı Royce. "Neden onu getirmek zorundayım? Ve eğer getirirsem, neden atların yanında kalamıyor? O zaman gerçek bir amaca hizmet eder. Beni Manzant'tan bu yüzden mi çıkardın, benimle oynamak için mi? Ben senin kafesli hayvanlarından biri miyim? Ayaklarımı bağlayıp koşup koşamayacağımı görmek eğlenceli mi? Notlar mı tutuyorsun?"

Royce'un sesi bu sefer hırlamadan daha fazlasıydı ve Hadrian, kaslarının gerilmesinden hoşlanmadı. Köpek sadece hırlamıyordu; dişlerini göstermiş ve tüyleri diken diken olmuştu.

Arcadius çantayı yere koydu ve korkusuzca Royce'a döndü. "Onu kuleye götürüp kitabı alacaksın. Anlaşma bu."

Royce agresif bir adım attı.

Profesör hiç irkilmedi. Hadrian, yaşlı adamın nefes alıp almadığından bile emin değildi.

Babası, bir ayı ve yavrularıyla karşılaştıklarında Hadrian'a "*Hareket etme*" demişti. *"Sadece geçmelerine izin ver. O da senin ondan korktuğun kadar senden korkuyor. Korku, herkesi aptalca şeyler yapmaya itiyor. Bir adım atarsan, kaybedecek bir şeyi olmadığını anlayacaktır. Bir adım geri çekil, o zaman üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünür ve avantajını kullanır. Kazanmanın tek yolu hareketsiz durmak ve onun ilk hamleyi yapmasını beklemektir.*

Arcadius da aynı oyunu oynuyordu ve bunu iyi yapıyordu. Royce göz teması kurmayı bıraktı ve dışarı çıktı.

"Sana bir koşum takımı yapana kadar işimiz bitti," dedi. "Senin ölü ağırlığını kaldırabilecek bir şey."

Royce uçarak geçti ve çıkarken kapıyı çarptı, yakındaki bir mumu söndürmeyi başardı. Oda bir saniye sessiz kaldı ve ikisi de kapıya bakmaya devam etti.

"O haklı." Hadrian topallayarak içeri girdi ve profesörün masasının kenarına oturdu. "Ben sadece yük olacağım. Onu yalnız bırakmalısın."

Arcadius derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. Yaşlı adam yorgun görünüyordu. Başı eğikti ve omuzları çökmüştü. Elini uzattı ve küçük masasının kenarına dayanarak masanın etrafında dolaştı ve basit tabureye yavaşça oturdu. Tekrar iç geçirdi ve sakalını okşadı. "Söylesene Hadrian, kılıç kullanmayı nasıl öğrendin?"

"Ne demek?"

"Baban sana ilk öğretmeye başladığında, sana o büyük spadone'yi verdi ve ikiniz birlikte çalışmaya başladınız mı?"

"Bana dört yaşındayken öğretmeye başladı. Hiçbir kılıcı kaldıramazdım, o kılıcı hiç kaldıramazdım."

"Peki nasıl başardın? O devasa metal kılıcı kullanacak gücü nasıl kazandın?"

Hadrian kullandığı tahta antrenman kılıçlarını hatırladı, ama onlar havadan hafifti. "Çekiç," diye düşündüğünü yüksek sesle söyledi. "Boyum çekiçte çalışacak kadar uzadığında, beni örsün üzerine vurmaya başladı. Çekiçle yeterince uzun süre çalışırsan, kolların ve omuzların kaslanır."

"Aynen öyle. Uzandığın yerde ya da sadece kollarını başının üzerine kaldırarak güçlenemezsin. Ağırlık gerekir. Direnç gerekir. Zorluk gerekir. Peki Danbury metali nasıl şekillendiriyordu?"

"Metali mi?"

"Evet, nasıl başladı?"

"Metali ısıttı, sonra döverek şekillendirdi."

"Peki ya bir kılıç yapıyorsa, iyi bir kılıç? Hem keskin hem de sağlam olması gereken bir kılıç? Bunu nasıl yapardı?"

"İyi bir metalle başlamalısın, karbon ve demirin doğru karışımıyla.
Sonra onu
katlarsın."

"Katlamak mı?
Neden?"

"Bu, karbon ve demiri katmanlar halinde eşit olarak dağıtır, hem mukavemet ve esneklik hem de keskin bir kenar sağlamak için gereken sertliği sağlayarak birlikte çalışmasını sağlar."

"Bunu yapmak için demirci ocağı ne kadar sıcak olmalı?"

“Çok sıcak. Ve metali, mükemmel altın rengini alana kadar uzun süre kömürün içinde bırakmalısın.”

"Kılıç yaptınız, değil mi?"

"Taşıdıklarımı ben yaptım."

"İyi bir kılıç yapmak hoş bir süreç mi sence?"

"Keyifli mi?" Hadrian bunu düşündü. "Pek sayılmaz. Çok fazla iş gerektirir ve işkence gibi olabilir. Çok zaman alır ve suya atıp sertleşmesini görene kadar işe yarayıp yaramayacağından emin olamazsın. Ancak o zaman demir ve karbonun ne kadar iyi bağlandığını anlayabilirsin."

"Kılıcın bu konuda ne hissettiğini hiç düşündün mü?" Hadrian şaşkın bir ifadeyle baktı. "Kılıç mı? Hayır."

Arcadius hayvanlarını beslemeye geri döndü. "Bu yüzden demirci olmak daha kolay."

İki gün geçmesine rağmen Royce hala koşum takımları üzerinde çalışıyordu, bu da acelesi olmayan Hadrian için sorun değildi. Üzerinde çalıştığı şey hayat ve ölüm arasındaki çizgiyi belirleyebilirdi, bu yüzden Hadrian, Royce'un bu işe zaman ayırmasını sevdi. Ancak bu, Hadrian'a yapacak hiçbir şey bırakmadı. Ayak bileğinin iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı, ama günler o kadar güzeldi ki, içeride kalmaktan nefret ediyordu.

Ortak alanda durmuş, heykeli seyrediyordu. Okulda okuduğu sırada, bu taş devin aslında Birinci Glenmorgan'ın heykeli olduğunu öğrenmişti. Anlaşılan, eski imparatorluk iç savaşa girdikten sonra, dört ulusu yeniden birleştirmeye çok yaklaşmıştı. Bu çok önemli bir şeydi, ona öyle söylenmişti. Glenmorgan başkentini kuzeydeki Ervanon'a kurmuş ve orada devasa bir saray inşa etmişti. Ayrıca üniversiteyi de o kurmuştu. Bir dünya fatihi aynı zamanda bir öğrenim yeri de yaratmış olması Hadrian'ın ilgisini çekmişti. Hadrian, bu adamı sevebileceğini düşündüğü için yüzünü iyice görmek istiyordu.

"Okuma biliyor musun?" diye sordu Pickles.

"Evet," diye cevapladı Hadrian, gözleri hala heykele odaklanmış halde. "Babam öğretti bana. Neden sen..." Hadrian dikkatini Pickles'a çevirdi ve çocuğun yüzünün şişmiş ve morarmış olduğunu gördü. Bir gözü şişmiş ve kapanmıştı, üst dudağı burnuna kadar şişmişti.

Hadrian doğruldu. "Angdon?"

"Arkadaşları hakkında haklıydın." Pickles çimlere oturdu, yavaşça hareket etti ve bunu yaparken korkarak çekindi. Heykelin tabanına yaslandıktan sonra, birkaç kez sakinleştirici nefes aldı.

"Diğerleri seni tuttu mu?"

Pickles başını salladı. "Kesinlikle tutarlardı, ama gerek yoktu. O benden daha iyi bir dövüşçü."

"Bunu

görebiliyorum."

"Hepsi öyle."

"Savaş eğitimi alan soylular küçük yaşta başlarlar." Hadrian ayak bileğini gerdi, denedi. Acı yoktu, keskin bir ağrı yoktu, sadece hafif bir sızı ve biraz sertlik vardı. "Peki neden okumayı bilip bilmediğimi öğrenmek istedin?"

"Belki bana öğretirsin diye düşündüm. Hiç bu kadar çok kitap görmemiştim."

“Şu anda hiçbir şeyi görebilmen zor olurdu. İyi misin?”

"İyiyim."

"Tabii ki iyisin. Sana okumayı öğretmek yerine, belki de sana daha iyi savaşmayı öğretmeliyim."

"Bu yüzden bana okumayı öğretmenizi istiyorum." Pickles ünlü gülümsemesini takınmaya çalıştı, ama yüzünü buruşturdu. "O baronun oğlu Angdon'u nasıl yeneceğimi çoktan belirledim."

"Gerçekten mi?"

Pickles sanki bir sır veriyormuş gibi hafifçe eğildi. "En başarılı tüccar olarak, yığınla altın kazanacağım, güzel bir arabayla seyahat edeceğim, en kaliteli ipekleri giyeceğim ve en lüks sarayda yaşayacağım. Kendi emeğimle ve zekâmla istediği hayatı elde ederek kazanacağım. O hâlâ asil unvanına sahip olacak, ama ben asil bir hayat süreceğim. Okuma yazma bilseydim, Vernes'teki kalede yaşayan en güçlü adamlar gibi olmayı öğrenebilirdim."

"Profesör Arcadius ile konuştun, değil mi?" "Biraz."

"Kimse Arcadius'la *biraz* konuşmaz."

"Konuşur musun? Bana vermeyi planladığın ücreti takas ederim."

"Anlıyorum. Peki, iyi ve kötü haberlerim var. Kötü haber şu ki,

gerçekten başarılı olmak istiyorsan, az önce söylediğin her şeyi yapmak istiyorsan, okumayı öğrenmekten çok daha fazlasını bilmen gerekecek. İyi haber ise, ünlü bir üniversitenin ortasındasın."

"Ama benim gibi birine eğitim vermezler. Bu okul soyluların ve tüccarların oğulları için, ben ise... şey... ben hiçbir şeyim."

"Profesör Arcadius burada önemli bir adam ve benim için bir şey yapmamı istiyor. Aslında, ben yakında buradan ayrılacağım ve sen burada kalacaksın."

"Ama ben..."

"Ama yok. Burada kalacaksın ve profesör sana birinci sınıf bir eğitim almanı sağlayacak, yoksa onun işini yapmayacağım."

"Böyle bir şey çok değerli, değil mi? Neden benim için böyle bir şey yapasın ki, ben senin gerçek hizmetçin bile değilim?"

"Çünkü bu işi yapmak istemiyorum, ama yine de yapacağım belli. O zaman en azından karşılığında bir şeyler alayım bari, ya da en azından birimiz alsın. Belki bir gün altın yığınlarına sahip olduğunda, onları korumam için beni işe alırsın, olur mu?"

"Kesinlikle!" Acıya rağmen, Pickles'ın yüzü yine ışıldadı. "Profesör senden ne yapmanı istiyor?"

Hadrian Glen Hall'a ve üzerindeki mavi gökyüzüne baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Pickles... Emin değilim."

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Hadrian, Royce'u aramaya çıktı.

Ayağı daha iyi hissediyordu. Üzerine tüm ağırlığını verdiğinde sadece hafif bir sızı hissediyordu, bu da onu hafifçe topallatıyordu. Onlarca savaştan çizik bile almadan kurtulmuştu, ama Royce ile geçirdiği bir öğleden sonra onu sakat bırakmıştı.

Okulu ve bahçeyi aradı ama sonuç alamadı ve Arcadius'un ofisine doğru giderken bir öğrenci tarafından durduruldu.

"Sen Hadrian'sın, değil mi?"

Hadrian bu çocuğu daha önce görmemişti, en azından öyle düşünüyordu. Okulda çok sayıda öğrenci vardı ve çoğu ona aynı görünüyordu. "Evet."

"Ah... arkadaşın, komik konuşan genç, o..." "Pickles mi?"

"Evet... Sanırım."

"Ona ne oldu?"

Hadrian, dövülmüş arkadaşını profesöre götürmüş, profesör de onu okul doktoruna götürmüştü. Hadrian, Pickles'ın

orada kalacağını düşünmüştü ama belki de kalmayacaktı. Sadece dayak yemişti. Kırık bir yeri yoktu.

"Seni almam için beni gönderdi. Ahırda."

"Ahırda mı?"

"Önemli bir şey olduğunu söyledi. Hemen gelmeni istiyor."

Hadrian, çocuk konuşmasını bitirmeden merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ayağındaki acıyı unuttu ve okul kapısından çıkıp avluya çıktı. Henüz akşamın erken saatleri olmasına rağmen, yüksek tepelerle çevrili vadi gölgelere bürünmüştü. En az ışık alan ortak alanın batı tarafında inşa edilmiş ahır, çoktan derin gölgelere bürünmüş, içi karanlık olmuştu.

"Pickles?" Hadrian başını içeri sokarak seslendi. "İyi misin?"

Cevap gelmedi ve Hadrian, Dancer'ın durduğu yere kadar koridoru boydan boya yürüdü. Atı selamlayarak, kıçını okşadı. At, bir toynakla yere vurarak ve kuyruğunu sallayarak cevap verdi.

Dancer başını çevirdi ve Hadrian onun gülümsediğini hayal etti. Hadrian, tanrıların hayvanlara gülümseme ve gülme yeteneği vermemelerinin bir hata olduğunu hep düşünmüştü. Her canlı bu zevki tatmalıydı, ama düşününce, atının ona gülmesi o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi.

Avludan ahıra giren ışık titredi. Hadrian dönüp kapıdaki silüetleri fark etti. "Pickles?"

Pickles değildi. Kapıları kapatmaya başlamadan önce beş kişi saydı. Bir fener parladı ve Hadrian Angdon'u gördü. Cüppesini giymemişti. Onun yerine, yün pantolon ve hafif bir gömlek giymişti; soyluların iş kıyafeti diye adlandırabileceği türden. Pickles'ın kavgayı neden kaybettiği açıktı. Angdon, Hadrian'dan biraz daha küçüktü, ama çok da değil, ve omuzları ve kolları Hadrian'ın genellikle sadece tarlada çalışanlar veya babasında gördüğü türden bir ağırlığa sahipti.

"Üzgünüm, Pickles gelmeyecek. Bakalım, adın Hadrian, öyle demiştin." Angdon baltanın sapını avucuna vurdu. Diğer çocuklar da sopalar taşıyordu, aralarında cüppe giyen yoktu. "Kılıçların kaybolmuş gibi görünüyor, *Hadrian*."

"Kayıp değiller. Odamda bıraktım." Hadrian, çocuğun ima ettiği tehdidi anlayacak kadar akıllı olduğunu düşündü, ama Angdon

bunu anlamadı.

"Bu kararından pişman olacaksın." "Neden?"

Çocuklar sopalarını çırparak ilerlediler. Dağılmaya başladılar, ona dik dik bakarak, tehditkar sırıtışlarla varilleri ve tezgahları yumrukladılar. Bu, onlar için eğlenceli kısımdı — gözdağı vermek. Zorbalar bunun için yaşıyordu ve savaş alanında da durum çok farklı değildi; yöntemler sadece daha dramatikti ve binlerce kat daha fazlaydı.

Hadrian, her savaşın iki tarafın karşı karşıya gelmesiyle başladığını hatırladı. Görebildiği kadarıyla uzanan, beş ya da on sıra halinde dizilmiş, aralarında yüz metreden az çimenlik bir boşluk bulunan askerler. Birbirlerine bakarlardı, sonra kılıç ve baltalarla kalkanlarına vururlardı. Sonunda kurtlar gibi ulurlardı. Bunu kimse emretmemişti; hiçbir komutan onlara hayvanlar gibi davranmalarını söylememişti — bu, öldürmek için kendilerini gaza getiren adamlara doğal olarak geliyordu. Her iki taraf da diğerini korkutmak için elinden geleni yapıyordu. Asıl savaş burada gerçekleşiyordu. Hadrian'ın savaştığı her alanda, iki grup birbirini görene kadar dengeli bir terazi kurulmuştu. Sayısı daha fazla olan grup, terazinin kendi tarafına ağırlık katıyordu. Kimse sayıca az olmayı sevmez. Süvariler korkutucuydu ve atları görmek teraziyi geriye doğru eğebilirdi. Bağırışlar, teraziyi eğmek için yapılan bir çabaydı, çünkü kazanan, en iyi savaşan taraf değildi. Hiçbir savaş, son adam ayakta kalana kadar sürmedi. Kazanan, her zaman terazinin kendi tarafını eğip diğerlerini önce kaçıran gruptu. Hadrian, kaybettiklerini düşündükleri için kazanan tarafların kaçtığını görmüştü. Erken bir aşamada üstünlüğü sağlamak, karşı tarafa korku ve umutsuzluk aşılamak, herhangi bir çatışmayı kolaylaştırıyordu. Hadrian bunu Angdon'dan daha iyi anlıyordu, ama ulumak gibi, bu tür şeyler zarar vermek isteyen erkekler için doğal bir şeydi. Bu, herhangi bir savaşın en önemli anıydı ve Hadrian'ın, birine karşı birçok kişiye karşı olan rolü, korkup titremek ve mümkünse ağlamaktı. yalvar.

"Sen Pickles'ın arkadaşısın." Angdon bunu bir suçlama olarak söyledi. "İkiniz de beni utandırmayı seviyorsunuz. Üstünüzü küçümsemeyi komik buluyorsunuz. Ama ben bulmuyorum. Hiçbirimiz bulmuyoruz."

"Pickles'a ne yaptığını gördüm. Bir pasta atmak için biraz sert davrandın."

"Pickles'a bir ders verdik. Burası sonuçta bir okul. Burada öğrettiklerinin çoğu

kelimelerden ibaret. Kelimeler bu vadinin dışında hiçbir anlam ifade etmiyor. Ama ben önemli bir şey öğretiyorum, gerçek dünya eğitimi.

bir insana hayatı boyunca yardımcı olabilecek dersler ve şimdi sana bir tane öğreteceğim, *Hadrian*. Neden üstlerine saygı duymak gerektiğini göstereceğim."

"Niyetinizi takdir ediyorum, ama ben öğrenci değilim."

"Bu ücretsiz bir ders." Angdon Hadrian'ın etrafında daire çizdi ve iki eliyle baltanın sapını sıkıca kavradı.

Hadrian ayaklarını hafifçe açtı. Dizlerini büküp ağırlığını dengeledi. Angdon'un vücudunu ve gözlerinin yönünü izledi. Sağdan sola doğru savurarak Hadrian'ın kafasından ziyade yan tarafını hedefleyecekti. Çocuk öldürmek değil, dövmek niyetindeydi. Arkasında, samanların hışırtısı diğerlerinin yaklaştığını gösteriyordu.

Angdon bükülerek balta sapını kaldırdı. Vuruşuna başlarken boynundaki kaslar belirginleşti, ancak sap hareket etmedi. Genç adamın arkasından bir gölge belirdi.

"Mufftt..." Angdon sırtını kamburlaştırıp gözlerini genişletirken yumuşak bir sesle mırıldandı.

Dizlerinin üzerine çökerek bir an öylece kaldı, sonra yana yığıldı. Kan, Angdon'un iş gömleğini lekeledi, yayıldı ve keten kumaşı ıslattı.

Arkasındaki gölge ayakta kaldı. Yüzü görünmeyen siyah bir pelerin ve başlık. Azrail bir adım öne çıktı ve diğerleri kapılara tırmanarak kaçmaya başladı. Dışarı fırlayarak koştular, fenerleri çimlere düşürdüler ve fenerler söndü, ince bir duman çıkardı.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı Hadrian ve çocuğun yanına gitti.

Royce karanlık köşelere geri çekildi, bir kol dolusu deri kayış topladı ve dışarı çıktı.

"Bunu daha önce konuşmuştuk, Royce," diye bağırdı Arcadius. "Öğrencilere zarar vermeyeceksin."

"*Öldürme* dedin," diye cevapladı Royce. "Yanlış anlaşılmalar istemiyorsan, daha açık ol. Küçük baron çocuğu yaşayacak. Güven bana, bıçağı nereye saplayacağımı *biliyorum*."

Profesörün ofisine geri dönmüşlerdi. Hadrian, Angdon'u okul revirine taşımış, sonra Royce'u çağıran Arcadius'u görmeye gitmişti. Hırsızın başlığı aşağıdaydı ve kollarında bir sürü kayış ve toka taşıyordu, bunları sandıklardan birinin üzerine koydu. Kalın kancalı iğneyle, sanki bir yorgan dikme toplantısındaki bir hanımefendi gibi dikiş yapmaya devam etti.

"Soruşturma yapılacak," dedi profesör. "Müdür bunu talep edecek."

"Beni rahatsız etmediği sürece sorun değil," dedi Royce.

"Korkarım ki seni tutuklamakta ısrarcı olabilir."

"Onun için kötü şans."

"Bu üniversiteyi bir başka Colnora'ya çevirmenize izin vermeyeceğim." "O zaman beni buraya getirmemeliydiniz."

Arcadius hayal kırıklığıyla çöktü. Masasının etrafında dolaştı ve yorgun bir şekilde oturdu. Profesör, Hadrian'ın tanıdığı en yaşlı kişiydi ve o anda sanki on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Neden yaptın?" diye sordu Arcadius.

"Bana yardım etmeye çalışıyordu," dedi Hadrian.

Royce elindeki işten başını kaldırıp Arcadius'a gülümsedi. "Kendini beğenmiş. O veletler onu balta saplarıyla dövmeyi planlıyorlardı. Onun ne kadar kırılgan olduğunu, senin onun iyileşmesini beklememi isteyeceğini ve kışın geldiğini bildiğim için araya girdim."

"Yardımına ihtiyacım yoktu," dedi Hadrian.

Royce sırıttı. "Tabii ki yapmadın. Her zamanki gibi her şeyi kontrol altındaydın. Bu yüzden dört günde beş düşman edindin. Bu yüzden bu kadar bariz bir tuzağa düştün. Bu yüzden onların seni takip etmesine ve çıkışını engellemesine izin verdin ve bu yüzden hiç silah taşımadın. Ama hayır, benim yardımıma ihtiyacın yoktu, tıpkı teknede olduğu gibi. Sen kurnaz birisin, mükemmel bir aptal gibi davranarak hepimizi sahte bir üstünlük hissine kapılmaya zorluyorsun."

"Bu arada, anladım." Royce, Arcadius'a döndü. "Neden onu almamı istediğini. Neden onu zirveye çıkarmamda ısrar ettiğini. Bir bahis yaptın. Sanırım bana karşı bahis yaptın. Beni Manzant'tan çıkardın, büyük bir yarışma için, kimin zevki için bir oyun için? Bu kısmı anlayamıyorum. Başka bir eğitmen mi? Belki zengin bir dük? *Ya da şahsen tanıdığım biri?* Royce bu son cümleyi açık bir tehdit tonuyla söyledi ve Arcadius'un geri adım atmasına neden olacak bir bakışla profesöre baktı.

"Seni uyarıyorum, daha önce de meydan okundum. Her şey böyle başladı, biliyor musun? Hoyte de aynı şekilde beni öldürmeye çalıştı. Duymamış olabilirsin, Hoyte öldü. Onu yavaşça öldürdüm ve ortada bıraktım. Yani eğlence arıyorsan, bunu alacağını garanti edebilirim."

"Bu bir oyun değil," diye temin etti Arcadius. "Ve bunların hiçbirinin artık önemi yok. Angdon bıçaklandı. Tazminat talep edilecek, bu da ikinizin gitmesi gerektiği anlamına geliyor."

Royce Hadrian'a döndü. "Eşyalarını topla ve atı eyerle. Ahırda buluşuruz."

"Yaptığın şeye katılmıyorum," dedi Hadrian. "Ama yine de teşekkürler."

Royce başını salladı. "Seni ölüme götürdüğümün farkındasın, değil mi?" "Seni hayal kırıklığına uğratmayı umuyorum."

"Hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

BÖLÜM 12

RAYNOR GRUE

Grue, The Hideous Head'deki tek pencerenin yanında, dışarıyı net bir şekilde görebileceği sallantılı masaya oturdu. Biri içkisini dökmüş ve camı silmiş, bu sırada camda bir daire şeklinde bir iz bırakmıştı. Belki de yalamışlardı — her gece The Head'i dolduran sarhoşların bazılarının bunu yapabileceğini düşünürdü. Muriel'in bir köpeğe verdiği kadar akılları olsaydı, akşamlarını şehrin o ucunda geçirmezlerdi. Grue, el büyüklüğündeki neredeyse temiz daireden karşı caddeye baktı.

Bir zamanlar, burası The Wayward Traveler olarak biliniyordu, kendisine söylendiğine göre güzel bir mekanmış. Yolun adı da buradan geliyormuş ve mekan yıllarca iyi iş yapmış, çeşitli sahiplerden geçtikten sonra iflas etmiş. Bazıları, işlerin kötü gitmesinin sebebinin korkunç bir cinayet olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise, sahibinin karısının başka bir adamla kaçtığını ve sahibinin yıkıldığını, bu yüzden devam edemediğini iddia ediyordu. Grue'nun kesin olarak bildiği tek şey, Wayward'ın çatısının, onun on iki yaşına bastığı kış aylarında çöktüğüydü. O zamandan beri kimse oraya dokunmamıştı, sadece ocak ateşleri için tahta parçaları çalmak dışında. Yıllar içinde Wayward, diğer dükkanlar ve evlerle birlikte Aşağı Mahalle'ye atmosferini veren mükemmel bir umutsuzluk grisi tonuna bürünmüştü. Ancak kısa sürede fahişeler orayı parlak bir göz kirliliğine dönüştürmüştü.

Çekiç sesleri bir hafta önce başlamıştı. Aralıklı olarak gelen ve giden davul sesleri. Bir duvar örülmüş, sonra bir tane daha. İçeride bir yatak da vardı.

Yatağın içeri taşındığını görmüştü, bildiği kadarıyla sadece bir tane. Ara sıra birileri bir yığın tahta ve bir çanta ile geçiyordu. Grue'nun tanımadığı yüzler, Artisan Row'dan gelen oduncular. Öyle olmalıydı. Aşağı Mahalle'de kimse onlara yardım etmezdi, onun izni olmadan olmazdı.

Yağmurdan sonra, Grue her gün çekiç seslerini duyuyordu ve bundan hoşlanmıyordu. Sokağın karşısındaki tüm o gürültü ve oturduğu yerdeki tüm o sessizlik onu rahatsız ediyordu. Daha önce fark etmemişti, ama küçük çıplak ayakların patırtılarına ve yatak çerçevelerinin müzikal ritimlerine alışmıştı. Grue sessizliği hiç umursamamıştı, ona hiç güvenmemişti. Sessizlik, birinin boğulmasının sonucuydu.

Çakılan taze kesilmiş ahşap, zamanın gri patinasından yoksun, çıplak görünüyordu — yolun karşısından ona sırıtan soluk bir kıç gibi. Ahşapçılar o sabah ikinci katta çalışmaya başlamışlardı ve Grue, onlar keresteyi kaldırırken yumurtalarını bıçaklamıştı. Tek başına değildi. Bir grup aptal izlemek için toplanmıştı. Dörtü ahırda, ikisi caddenin çamurunda ve üçü kendi verandasında, sanki bir birahanenin girişi değil de bir turnuva seyir tribünüymüş gibi. Sabah olduğu için onlara biraz müsamaha göstermişti. Bir iş sahibi olarak, mahallenin suçluluğuna katkıda bulunduğu suçlamasıyla karşı karşıya kalmak istemiyordu. Grue, *sis tarlalardan kalkmadan* asla içki içmezdi. Novron'un bir rahibinin ona, aksi davranmanın tanrılara hakaret olduğunu söylediğinden emindi, ancak bu, sadece kısmen hatırladığı bir şarkının sözleri de olabilirdi. Kaynağı ne olursa olsun, Grue bunu ciddiye aldı ve aynı şeyi yapmayan insanlara güvenmeyi reddetti. Kimseye içki satmayı reddettiği anlamına gelmezdi bu. Grue'nun görüşüne göre, Maribor aptal ve şüpheli insanların omuzlarına güneşin parlamasını engellemiyorsa, kimdi o ki onlara içki satmayı reddedebilirdi? Ama o, bu tür aşağılık insanlara asla güvenemezdi ve kapısının önünde oyalanıp duranların ahlaki metanetine saygı duyardı, ancak öğlen vakti geldiğinde içki alsalar iyi olurdu, yoksa diğer tembellerle birlikte çamurda durmak zorunda kalırlardı.

"Pencerelere cam takmak." Willard'ın sesi, birbirine sürtünen kayalar gibiydi. Bu pek Willard'ın suçu değildi; o doğuştan boğazı kumluydu. Asıl sorun, önceki gece çok fazla içen Grue'daydı. Üçüncü gece üst üste o masada uyuyakalmıştı. Temiz deliğin olduğu camı gözden geçirdi. Belki de içkiyi cama döken oydu.

önceki gece pencereyle tartıştığını hatırlıyor gibiydi. Pencerenin kirli olmasıyla ilgili bir şeydi.

O zamana kadar fahişelerin geri dönmesini bekliyordu.

Bir iki gün dolaşıp ayakları ağrıyacak ve acıkacaklardı. Sonra güneş batıp rüzgâr soğuk esmeye başlayınca, hepsi başları eğik, somurtkan yüzlerle kapısını çalacak ve hepsi de verandasında titreyerek bekleyecekti. Onlara soğuk bir geceyi verandada geçirmelerini planlamıştı. Derslerini almaları gerekiyordu. Bir atı bir kez ehlileştirdiğinizde, düzenli olarak bindiğiniz sürece, eğitim kalıcı olur, ama fahişeler sürekli eğitime ihtiyaç duyar. Özellikle, *onu* takip etme alışkanlıklarını kırmak istiyordu.

Pis penceresinden Gwen'i izledi. O kırık arabada, bir deniz kaptanı gibi parmakla işaret edip bağırıyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Bütün bu özgürlükle, Gwen'in kafası kapısından geçemeyecek kadar şişecekti. O her zaman kendini beğenmiş biriydi. Onu ilk gördüğü gün, başının ağrıyacağını anlamıştı. Yama yama, yıpranmış eteği içinde bile, onun çarpıcı bir güzelliğe sahip olduğuna şüphe yoktu. Koyu tenli, koyu gözlü ve güneyli bir cadı gibi uzun siyah saçları vardı, gözleri kötülüğü yansıtıyordu — erkeklerin hoşlandığı türden. Ona bir iş teklif etti ve o da kabul etti. Ama sonra anlamamış gibi davranmaya çalıştı ve tek yapması gerekenin içki servisi olduğunu sandı. Onu yola getirmek için kemeriyle üç tur atması gerekti.

"Pencereler çok güzel," dedi Willard.

"Bütün fıçılar dolu mu?" Grue'nun kendi sesi başını ağrıtıyordu.

"Neredeyse."

"Neredeyse falan istemiyorum!" Willard, fıçı kapağı büyüklüğünde elleri olan iri bir delikanlıydı, ama bir taş kadar tembeldi. Grue onu bir gece barda uyurken bulmuştu. Çocuğun gidecek hiçbir yeri yoktu. Yol tamircisi olarak çalışıyor, maaşını içkiye harcıyor ve sabahları iş arkadaşlarının onu uyandırdığı tavernada sızıyordu. Meğer Willard krediyle içki içiyormuş, bu yüzden Grue borcunu çalışarak ödemesini istedi. İki yıl sonra Willard hâlâ borcunu ödüyordu.

Grue caddenin karşısına baktı. Willard haklıydı, pencereler güzeldi, ince camlı ve büyüktü. Bir çuval gümüşe mal olmuş olmalıydı.

Bunu nasıl başarmıştı?

Onun haberi olmadan fazladan işler yapıp parayı cebine atmış olmalıydı. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. O yakından izliyordu ve müşterileri onu atlatmamayı iyi biliyorlardı. Head'e giren herkes işlerin nasıl yürüdüğünü anlıyordu.

Raynor Grue, Wayward Street'i yönetiyordu.

Büyük bir başarı değildi, ama yine de bununla gurur duyuyordu. Binaların çoğu, daha iyi yerlerde yaşayan ve çalışanların çöplerle dolu depo barakalarıydı. Wayward — bazen *Medford'daki Son Sokak* olarak da adlandırılırdı — sahip olmayanları ve hiçbir şey olmayanları birbirinden ayırıyordu. İronik olarak, caddede başarılı olan tek diğer iş Kenyon the Clean'in işiydi. Sabun üretiyordu ve sabunun kokusu onu Medford'daki Last Street'e zorlamıştı, burada kokusu diğerlerinden daha kötü değildi. Diğer sakinler, Mason Grumon ve ayık olduğu zamanlarda açtığı aralıklı demirci dükkanı gibi, yarı zamanlı çalışanlar ve tam zamanlı içicilerdi.

Mahallenin can damarını elinde tutan adam olması, Raynor Grue'yu Wayward'ın Kralı, muslukların tiranı yapmıştı. Sokaktaki tek birahanenin sahibi olmakla kalmamış, Willard ile birlikte bodrumda ürettikleri birayı satmakla kalmamış, bir hafta öncesine kadar kumar ve kadın da sunmuştu.

Gwen bir şekilde çok para biriktirmişti. O binadaki kağıdı alabilmek için en az bir ya da iki altın tenent'e ihtiyacı olacaktı. Tabii ki, henüz onun değildi ve Grue, her hükümdar gibi, krallığının bir köşesini bile kaybetmek konusunda cimriydi. O kötü bir diktatör değildi, sadece pragmatikti ve pencereden onu izlerken bunu kanıtlamaya karar verdi.

"Döndüğümde o fıçılar yerleştirilmiş olsun ve altlarına takozları koymayı unutma. İçinde bir galon kalmış fıçıları çekmekten bıktım. Dün gece bir tanesi yüzünden belimi incittim."

"Nereye gidiyorsun?" Willard, Grue'ya kapıya kadar peşinden gelen bir köpeği hatırlatan ani bir ilgiyle sordu.

"Hiçbir yere. İşine dön."

Dışarıda güneş beklenenden daha sıcaktı. Yağmur erken bir kışın habercisiydi, ama tanrılar kaprisliydi. Grue, Nyphron Kilisesi'nin ateşli bir takipçisi değildi, ama bu onun dindar olmadığı anlamına gelmiyordu. Aksine, on kat daha fazla tanrıya inandığı için kendini diğerlerinden daha dindar sayıyordu. Her gün bira tanrısına dua ediyordu ve belki de onun, kardeşi bira tanrısı ve kötü kalpli kız kardeşi şarap tanrıçasından çok farklı bir zihne sahip olduğunu bilen tek kişiydi.

Son zamanlarda, Walter adını verdiği kumar tanrısının, havayı kontrol eden ve aşırı derecede kaprisli olan tanrı ile aynı tanrı olduğuna dair bir fikri vardı. Walter bugün sıcak ve güneşli bir ruh halindeydi, bu da Grue ve Walter'ın ne kadar uyumsuz olduklarını kanıtlıyordu.

Grue, çoğunlukla kurumuş olan ana caddenin çukurlu yollarında ağır ağır ilerlerken, hala arabada sırtını dönmüş duran Gwen'e yaklaştı. Gwen'in giydiği elbise temiz görünüyordu ve Grue, Gwen dönüp onu görünce nasıl başardığını merak ederken, Gwen nefesini tuttu.

"Grue!" diye haykırdı, sanki onu kendi evinin ve iş yerinin önünden on metre uzakta görmeyi hiç beklemiyormuş gibi.

"Öldüğümü mü sandın?"

"Ah... hayır, tabii ki hayır." Kıçını arabanın en uzak rayına dayayana kadar geriye yaslandı. Onun tam karşısındaki yeri satın almıştı, ama şimdi yeterince uzaklaşamıyordu.

"Ne yapıyorsun kızım?"

"Bir... genelev." Bu kelimeyi utanmış gibi, Braxton'ın Kumarhanesi ve İçki Mağazası'nın önünde babasının şanslı gümüş parçasını tutarken yakalanan bir çocuk gibi sessizce söyledi.

"Bütün bu parayı nereden buldun?"

"Yaptıkça kazanıyoruz."

"Anlıyorum." Başını salladı ve onun etrafında yarıya kadar dolaştı, sanki ilk kez fark ediyormuş gibi inşaatı incelemek için durdu. "Gerçekten güzel bir yer olacak gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim." Bu sözler sanki boğazından zorla çıkıyormuş gibi geliyordu.

"Neden bana bunu yapabilir miyim diye hiç sormadın?"

"Gerekli olduğunu düşünmedim."

"Öyle mi? Benim işyerimin karşısına bir genelev kurabilirsin ama benim umursamayacağımı düşündün, ha?"

"Belki hoşuna gider diye düşündüm." Yalan söylüyordu; zayıf ve umut dolu ses tonundan bunu anlayabilirdi. Babası seramik bir kupa ile ön dişini sökmeden hemen önce Braxton'ın önünde kullandığı ses tonuyla aynıydı. "Daha güzel bir yer daha fazla müşteri çeker ve onların susuz olmalarını sağlarız. İşlerin iki katına çıkar."

O arabada ona bakmak onu rahatsız ediyordu. Ona bakmak zorunda kalmak fikri bile onu sinirlendiriyordu, ama daha da önemlisi, Walter parlak güneşi tam onun başının arkasına yerleştirmişti, bu da gözlerini kısmasına ve kirli pencereli karanlık odalara alışmış gözlerini acıtmasına neden oluyordu. "Büyük hayallerin var. Bunu görebiliyorum. Ama sen hala bir *fahişes*in, *benim* fahişem, ve burası benim sokağım. Benim iznim olmadan burada hiçbir şey olmaz. Ve ben izin vermedim. Şimdi sen ve diğerleri güzel bir tatil geçirdiniz, dünyayı görme ve temiz hava soluma fırsatı buldunuz. Dürüst olmak gerekirse, ayrılmakla doğru yaptın. Avon'la olan o talihsiz olay... şey, havalandırılması gereken bir pislikti. Herkes bu moladan faydalandı, ama şimdi bu aptallık sona erecek. Ben sabırlı bir adamım, ama siz kızlar bana para kaybettiriyorsunuz. Bu aptallığa iyi para harcıyorsunuz ve ben buna izin vermeyeceğim. Şimdi, bu oduncuları kendi mahallelerine geri göndermenizi ve kızları müdüre götürmenizi istiyorum. Bugün yorgun hissediyorum, bu yüzden hızlı olursanız, muhtemelen her şeyi unuturum, hatta yeni yatakta zıplarken kazandığınız parayı size bırakabilirim. Beni bekletirseniz, size yeni aldığım kemeri gösteririm.

"Bir daha asla geri dönmeyeceğiz, Grue." Bunu daha yüksek sesle ve yeni bir tonla söyledi. Sesi bile kendi sesi gibi gelmiyordu.

"Beni sınama, Gwen. Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum, ama fahişelerimden birinin kendini üstün görmesini kaldıramam. Sana söyleneni yapacaksın, yoksa Etta bile sana acıyacak. Şimdi, şu lanet arabadan in."

Gwen kararlıydı, bu da onu çileden çıkardı. O nazik davranmaya çalışıyordu, kaçıp aptalca davrandığı için onu affetmeye çalışıyordu. Gwen minnettar olmalıydı, ama o caddenin ortasında, lanet olası ahşap arabaların önünde ona karşı geliyordu. Gwen şansını kullanmıştı ve Grue aşağılanmaktan bıkmıştı. Nazik olmak asla işe yaramıyordu; sadece çıkması daha zor bir çukur kazıyordu. Aslında yeni bir kemeri yoktu, ama Gwen'le işini bitirdikten sonra muhtemelen bir taneye ihtiyacı olacaktı.

Grue bir ayağını arabaya koydu ve tırmanmak üzereydi ki, sert bir el onu boğazından yakaladı ve geriye doğru fırlattı. Toprağa düştü ve akşamdan kalma kafasını tekerlek izine çarptı.

"O benim arabam, Raynor. Bir daha dokunursan boynunu kırarım." Walter yine gözlerinin içindeydi, ama Grue, üzerinde duran Dixon Carter'ın üzerinde durduğunu seçebiliyordu.

"Bu kargo için de geçerli."

Grue ayağa kalkıp tozunu silkeledi, sırtının su birikintisine çarptığı yerin ıslaklığını hissetti. "Bu bir hataydı, arabacı."

Dixon bir adım yaklaştı, Grue ise bir adım geri çekildi.

"Sadece bunu düzgün bir şekilde çözmeyi teklif ettiğimi bilmeni istiyorum. Her şeyi unutmaya hazırdım, ama sen reddettin," dedi Grue, Gwen'e. "Sadece bunu hatırlamanı istiyorum."

Tüm inşaat çalışmaları durmuş, oduncular bakakalmıştı. Diğer fahişeler de dışarı çıkmıştı.

"Hepinizin bunu hatırlamasını istiyorum... zamanı geldiğinde."

Dokuz saat sonra Grue hala düşüşünün acısını hissediyor ve çamurun cildine inatla yapıştığı daha fazla yer buluyordu. Tavernasına geri dönmüştü, ayı yaralarını yalamak ve dişlerini bilemek için mağarasına dönmüştü. Bütün gün ve gecenin büyük bir kısmını orada oturup, bekleyip, düşünerek geçirmişti.

Barın yanındaki masada oturmuş, ön kapıya bakmamaya çalışıyordu, izlenen tencere gibi olacağını düşünüyordu. Hareket etmek acı veriyordu. Grue genç bir adam değildi ve düşmeler riskli şeylerdi. Hiçbir şeyi kırılmamıştı, ama belki de itibarı zedelendi.

Hikaye, bir drenaj borusundan akan idrar gibi yayılacaktı. *Grue, Wayward'ın kontrolünü kaybetmişti. Kadınlar onu itip kakıyordu. Kendi fahişeleri onu çamura itip gülüyorlardı*. Kimsenin güldüğünü hatırlamıyordu; kimse gülümsememişti bile. Gwen, o sokağa düştüğünde korkmuş görünüyordu, ama bunun önemi yoktu. Muhtemelen sonra gülmüşlerdi ve gülmemiş olsalar bile, hikayeler öyle olduğunu söyleyecekti, bu da öyle olmasını sağlardı. Askerlerini toplayabilirdi. Willard, Gritty ve Brock adında iki liman işçisi tanıyordu; büyük yumrukları olan iri yarı adamlardı. Üçü birlikte Dixon'ı mahvederdi. Ve eğer gerçekten ciddiyse, Stane'i arardı; o adam deliydi ve bir şişe içki, bir kız ve görmezden gelinmesi için her şeyi yapardı. Dixon bedelini ödeyecekti, bunu kendine söz vermişti, ama bu hediyeyi bekleyebilirdi.

Grue'nun başka planları vardı.

Masadaki mum titredi ve tek kalan teneke mumluk dikkatini çekti. Onu özel olarak koymuştu.

Kapıya bakmamaya dikkat ederek, bara doğru döndü ve oradaki tabloya odaklandı. O gün tabloya çok bakmıştı; bu onu sakinleştirmeye yardımcı oluyordu. The Hideous Head'in tamamı, yakındaki diğer binalardan toplanan ahşap ve parçalarla inşa edilmişti. Bu anlamda Head, Lower Quarter'ın gerçek bir ürünüydü; öncekilerin çocuğu, bir düzine ebeveynin gayri meşru çocuğu, herkes tarafından reddedilmişti. Asla açılmayacağından korktuğu için bakmayı reddettiği ön kapı, aslen Wayward'dan gelmişti ve hala caddedeki en iyi kapıydı. Pencereler - öne bakan iki büyük pencere - başarısız bir terziden gelmişti. Efsaneye göre, daha küçük pencere, Riverside rıhtımında karaya oturan bir geminin gövdesinden sökülmüştü. Bu eserlerle, taverna Aşağı Mahalle'nin tarihini koruyan bir depo gibiydi.

Raynor Grue böyle görmeyi severdi. Gerçekleri kendisi *belirleme* eğilimi vardı, bu şekilde hayatı daha kolay oluyordu. Sefalet içinde yaşayan, insanların kötü alışkanlıklarından faydalanan sefil bir ihtiyar olabilirdi ya da eserlerin hazinesi içinde yaşayan ve çalışkan insanlara eğlence sunan saygın bir iş adamı olabilirdi. Her ikisi de kendi açısından doğruydu. Grue ikincisini tercih ediyordu. Kısmen, gerçekten ihtiyaç duyulan bir hizmet sunduğuna inandığı için, kısmen de hayatının bundan daha iyi olamayacağını bildiği için.

Hideous Head, Grue'dan çok daha eskiydi ve çoğu, barın üzerindeki göl resmi gibi bir gizemdi. Ahşap bir panele boyanmış olan resim, yıllar içinde koyulaşmış ve artık bir gece manzarası gibi görünüyordu. Saatlerce oturup o resme bakmış, oraya nasıl geldiğini, kimin boyadığını merak etmiş, ama çoğunlukla o karanlık gökyüzünün altında, o gölün yanında olmayı dilemişti. Bazen, genellikle en az altı içkiden sonra, iki fırça darbesiyle çok ince bir şekilde ima edilen suyun şapırdaması ve kazların gıdaklamasını duyabiliyordu. Resim, Head'in yüzlerce ilginç eşyasından sadece biriydi ve yıllar boyunca, bir sonraki sahibini şaşırtmak için kendi süslemelerini ekledi. Masadaki teneke mumluk da bunlardan biriydi. İş konuşamayacak kadar sarhoş olduğu bir gece, ziyaretine gelen bir tamirciye on tane satın almıştı. Dokuz tanesi yıllar içinde kaybolmuştu

—çalınmıştı. Önündeki son kalan tek parça idi. Orayı süslemek için saklandığı yerden çıkardı.

Nal sesleri ve bir atın homurtusunu duydu ve davetli misafirinin nihayet geldiğini anladı. Grue'nun işini ayakta tutan on beş kadar düzenli müşterisi ve yirmi kadar geçici müşterisi vardı, ama hiçbiri ata binmiyordu.

"Willard," diye bara doğru seslendi. "Para kutusunun içindeki şişeyi ve üst raftaki iki bardağı getir."

The Hideous Head'in ön kapısı açıldı ve teneke kutudaki mumu titretmeye başlayan serin sonbahar havası içeriye doldu. Reginald Lampwick içeri girdi ve pelerininin kapıya takılmaması için onu salladı. Geniş kenarlı şapkasını çenesinin altına sıkıca bağlamıştı ve masaları tararken parmaklarını tek tek çıkardığı bir çift eldiven giyiyordu. Grue'yu görünce, büyük botlarıyla gürültüyle yürüyerek yanına geldi.

"Efendim." Grue ayağa kalktı ve saygıyla başını eğdi.

"Raynor," dedi Reginald, elini uzatmadan. Grue de elini uzatmasını beklemiyordu.

Willard şişe ve bardaklarla geldi.

"Kalamam," dedi Reginald.

"Soğuk bir gece," dedi Grue. "Gentry Quarter'dan buraya gelirken daha da soğudu. En azından bunu yapabilirim."

Grue bardakları doldurdu. Reginald çıkarsa ikisini de içecekti. Buna ihtiyacı olacaktı. Reginald en azından dinlemezse, tabloya ne kadar bakarsa baksın bir faydası olmayacaktı. Reginald bardağa baktı ama dokunmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun," dedi Grue. "Ama bunun önemi yok, değil mi? Beni sevmiyorsun ve buraya gelmek bile seni sinirlendirdi. Muhtemelen beni on kez lanetledin bile."

"Kendini hafife alıyorsun, sayıyı on iki ile sınırlıyorsun."

Grue gülümsedi. En azından adamı doğru anlamıştı. "Ve uzun yolculuğun boyunca, ne dersem diyeceğim zaman kaybı olacağına karar verdin."

"Olasılıklar öyle."

"Bana çok sorun çıkarabilirsiniz, efendim. Sizi daha fazla kızdırmak istemiyorum. Lütfen, için." Şişeyi işaret etti. "Elimdeki en iyisi bu. On iki yıl önce Colnora'dan bir tüccardan aldım. Üzerinde çıplak bir kadının resmi olan şık bir etiketi vardı, ama birkaç yıl önce soyuldu. Senin zevkine göre bile iyi ve uygun fiyatlıdır, sanırım. İçersen ve beğenirsen, ne dersem diyeyim, yolculuğun tamamen boşa gitmiş sayılmaz."

Reginald, iki parmağıyla ağır bardağı nazikçe kaldırdı. Önce kokladı, sonra bir yudum aldı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, bu da Grue'yu sinirlendirdi.

Grue'yu sinirlendirdi. İçki iyiydi, misafiri ona bu kadarını verebilirdi.

Reginald hiçbir şey söylemedi, ama şapkasını ve pelerinini çıkardı ve oturdu. "Peki, benim bu sefil iş yerine gelmem için ısrar etmeni gerektiren bu kadar önemli şey nedir?"

Grue, bardağının kenarıyla pencereye vurdu. "Patronun caddenin karşısındaki yere sertifika verdi."

Reginald baktı ve başını salladı. "Gwen DeLancy adında bir kadın bir hafta önce işletme izni için başvuruda bulunmuş. Sanırım bir genelev."

“Bir fahişe tarafından işletilecek bir genelev. Bu sana doğru geliyor mu? *Y*abancı bir fahişe."

Reginald omuz silkti. "Alışılmadık ama duyulmamış bir şey değil. Anladığım kadarıyla bu durumdan memnun değilsin."

"Tabii ki memnun değilim. Oradaki fahişeler eskiden benim için çalışırlardı." Grue içkisini yudumladı, viskinin boğazını yakmasını hissetti ve sonra bardakları yeniden doldurdu. "Üç şeyden kar elde ediyorum: bira, kumar ve kadınlar. Caddenin karşısında karımın üçte biri var, hatta daha fazlası, çünkü kumar son zamanlarda pek para getirmiyor." Bu bir yalandı, ama Reginald'a finansal başarısını itiraf etmeye niyeti yoktu. Grue, Aşağı Mahalle'nin tüccar loncasını ve şehir değerlendiricilerinin vergileri belirlemesine nasıl yardım ettiklerini hiç umursamıyordu. Hepsi de hainlerdi. Bölgenin müfettişi olan Reginald, en kötü hainlerden biriydi ve ne kadar az bilirsen o kadar iyi.

"Sadede gel."

"Henüz siteyle ilgili rapor sunmadın mı?"

"Hayır. Bir listem var ve zaten vergi ödeyenler, başvuranlardan öncelikli."

İyi haber. Grue bir yudum aldı, bu sefer içkiyi biraz ağzında tuttu. "Bana uyar. Aslında, o listeyi biraz daha uzatmanı ve bu küçük operasyonu birkaç isim daha aşağıya çekmeni istiyorum."

"Neden?"

"Görmüş olmalısın. Fahişeler orada kanlı bir saray inşa ediyorlar. İki katlı, yeni ahşap, pencereler... Hatta boyamayı planladıkları söylentisini bile duydum. Ne kadar uzun beklersen, o kadar çok iş yapılır."

Reginald, dudaklarını tekrar büzüp gözlerini kısarak derin bir yudum aldı. Konuştuğunda sesi gergindi. "Bunun seninle ne ilgisi var?"

Grue, mum ışığının bulanık sıvının içinden geçip bakır rengini ortaya çıkarması için bardağını kaldırdı. "Orası neredeyse bitene kadar beklemeni istiyorum, sonra başvuruyu reddet. Ertesi gün aynı başvuru için başvuruda bulunacağım ve sen onu onaylayacaksın."

"Novron adına bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü kazandığım her şeyin yarısını sana vereceğim... *vergiler düşülmeden*."

Grue için, sonraki birkaç saniye her şeyi belirleyecekti. Müfettişin yüzündeki her çizgiyi inceledi. Hiçbir şey yoktu. Reginald harika bir kumarbaz olabilirdi, ama Grue daha iyiydi. Hiçbir şey bile bir şeydi. Hayır dememişti.

Öfkeyle ellerini havaya kaldırabilir veya masayı devirebilirdi. Müfettiş hiç kıpırdamadı, kaşlarını bile hareket ettirmedi. Ya düşünüyordur ya da daha fazlasını duymayı bekliyordur, muhtemelen ikisi de, ve bu Grue'ya bir şans verdi.

"O kızlardan ne kadar kazandığım konusunda yalan söylediğimi söylesem bana inanır mıydın?" Bunu itiraf etmek, elindeki kartları göstermekle eşdeğerdi. Reggie anlaşmayı kabul etmezse, Grue artık fahişelikten gelir elde edemeyecekti, bu yüzden önemi yoktu. Anlaşmayı kabul ederse, ortak olacaklardı ve vergi müfettişinin, onun da ortağı olduğu bir işletmenin satışlarını yakından takip edeceğini biliyordu. En iyisi şimdi itiraf etmek ve dürüstlük ve ikna gücünün olası faydalarından yararlanmaktı. "Onlardan biradan daha fazla kazandım. Şuraya bir bak. Bütün bunları nasıl ödüyorlar biliyor musun? Tek bir yatakları var. Tek! Ve o tek yatak, duvarları, pencereleri ve kapıları finanse ediyor. Merchant Quarter'dan daha geniş bir iş alanı elde etmeye çalışıyorlar. Parasını harcayacak olan tüm o oduncular ve tüccarlar. Şimdi, bunu takas olarak mı alıyorlar bilmiyorum, ama bu tür bir kâr bekleyebilirsin. Ve dediğim gibi, bu sadece bir yatak. Orası bittiğinde, iyi bir iş çıkarırlarsa, şehrin her yerinden iş çekecek. Birkaç kız daha ekleriz, birkaç yatak daha ekleriz ve şu anda içtiğimiz bu tür içkileri daha sonra ağzımızı çalkalamak için kullanırız.

Hafif bir hareketti, ama Grue, Reggie'nin dudaklarının köşelerinin hafifçe yukarı kalktığını gördü. "Sen dürüst bir adamsın ve bu tür bir anlaşmayı hiç düşünmediğini *biliyorum*

Grue bunun bir yalan olduğundan emin değildi, ama güneşin sabah doğacağından da emin değildi. "Ama tüm ilçeyi dolaşarak çok çalışıyorsun, peki ne için? Yeterli olmadığına eminim.

Ve yaşlanıp bu işi yapamayacak hale geldiğinde ne yapacaksın? Bir gelirinin olması güzel olurdu, kendi küçük işin cüzdanına para akıtıyor olurdu, değil mi?"

Reginald artık yudumlamıyor ya da büyük yudumlar almıyordu; içkisinin kalanını tek bir yudumda içti ve daha fazlası için bardağına vurdu.

"Kimsenin bilmesi gerekmez," diye devam etti Grue, mantarı tekrar çekerek. "Senin de benim de bunun ortaya çıkmasını istemezsin. Burada korumam gereken bir itibarım var. İnsanlar benim her şeyi kontrol ettiğime inanmalı, en azından Wayward Street'te. O fahişeler bana meydan okuyorlar ve onları kendi başıma alt ettiğim izlenimi vermek en iyisi olur. Tek yapman gereken, onlara ulaşmak için acele etmemek, sanırım birkaç gün daha beklemek yeterli olur, sonra da kötü haberi vermek. Başvurumu hazırlayacağım. Sen sadece onaylayıp, işleme koy, gerisini ben hallederim."

Müfettiş, salonda duran bir ayı gibi kayıtsız bir tavırla odaya bakındı.

"Ne dersin?"

Reginald onun bakışını karşıladı ve gülümseyerek kadehini kaldırdı. Grue kendi kadehiyle onun kadehine çarptı.

BÖLÜM 13

IBERTON

Hadrian, Royce'un arkasında yürüdü. Kuzeydeki yol üç öküz arabası genişliğinde olduğu için yan yana yürümek için yeterli yer vardı, ama o geride kaldı. Onun yanında seyahat etmek çok dostça hissettirecekti ve Hadrian'ın böyle hisleri yoktu. Royce'un mavnalarda hayatını kurtarmış olması mümkündü, ama yanlış nedenlerden dolayı. Ve ahırlarda ona yardım etmiş olsa da, yine dostluk veya sadakatinden dolayı hareket etmemişti. Hadrian, geçmesi gereken bir deredeki bir taştan başka bir şey değildi, ayağı üzerinde olduğu sürece yararlıydı.

İkisi saatlerce sürdüler. Güneş batmış ve ay onun yerini almıştı, ama Royce Arcadius'un ofisinden ayrıldıklarından beri tek kelime etmemiş, ona bakmamış bile. Hadrian uykuya dalmış ya da bir uçurumdan düşmüş olabilirdi, Royce bunu ne bilirdi ne de umursardı.

Ağaçların olmadığı, çorak bir dünyadan geçtiler. Rüzgârlı bir yaylada, çoğunlukla kayalar ve uzun otlar vardı. Otlar, yamalar halinde büyümüş ve hepsi aynı yöne eğilmiş, hakim rüzgâra boyun eğmiş gibi duruyordu. Uzakta, sivri, karanlık ve kasvetli kayalık dağlar görünüyordu. Burası Ghent'ti, en azından Royce ve Arcadius öyle diyordu. İkisi de onun görevlerinin ayrıntılarını bilmesinin gerekli olduğunu düşünmemişti. Arcadius, Hadrian'ın sadece onlarla birlikte gitmesini önemsiyor gibiydi, ekibin bilgili bir üyesi olmasını değil. Bu sorun değildi. Hadrian orada olmak istemiyordu. Hırsızlık yanlıştı. Buna inanıyordu, ancak kısa ömrü boyunca çok daha kötüsünü yaptığı için fazla öfkelenemiyordu.

Daha iyi olmaya çalışıyordu, ama şu ana kadar tek başarabildiği şey kaçmaktı. Hadrian evinden kaçmış, bir ordudan diğerine geçmişti, Avryn'i terk edip Calis'e gitmişti ve sonunda kaçacak yer kalmayınca eve dönmüştü. Hadrian, Pickles'a yardım etmek için kalabileceği halde Vernes'ten bile kaçmıştı ve mavnanın gizemini çözmeye çalışmak yerine Colnora'yı terk etmişti. Şimdi bir hırsız olacaktı, bu da ona hiç uymuyordu. Ama o sadece tozlu bir günlüğü çalıyordu, bir ailenin ağzından yiyeceği değil. Ve bu, Pickles'ın hayatını çaresiz bir yoksulluktan neredeyse sınırsız bir umuda dönüştürebilirse, o zaman bu, onun şimdiye kadar yaptığı en erdemli şey olabilirdi.

Hadrian fazla düşünmemeye çalıştı. Sorular sormadı, ki bu yüzden bu kadar az şey bildiğini düşünüyordu, ama Sheridan'da üç gün geçirip de hiçbir şey öğrenmemek imkansızdı. İlk olarak, yünün bölgedeki en önemli endüstri olduğunu ve insanlardan çok daha fazla koyun olduğunu keşfetti. İkincisi, Ghent'in, daha doğrusu Ervanon şehrinin, kısa ömürlü bir imparatorluğun merkezi olarak bir zamanlar dört insan ulusundan üçünün başkenti olduğunu keşfetti. Hadrian bu gerçeklerin hiçbirini özellikle ilginç veya önemli bulmadı. Ancak üçüncü bilgi onu şaşırttı. Ghent, Avryn ülkesinin en kuzeyindeki bölge olmasına rağmen, bir krallık veya prenslik değildi. Ghent, Nyphron Kilisesi tarafından yönetilen bir dini egemenlik alanıydı ve Ervanon, kilisenin merkezi ve Patrik'in eviydi. Hadrian bu son bilgiyi daha önce duyduğunu hatırladı. Babası kiliseden hiç bahsetmezdi ve Hintindar'da rahip yoktu, ama herkes Patrik'i, Novron ve Maribor tanrılarını tanıdığı gibi tanıyordu. Bu, kiliseden hırsızlık yapacağı anlamına geliyordu. Tanrıları henüz kızdırmamışsa, bu işin sonunu getirecekti.

Şu ana kadar Hadrian, Ghent'ten pek etkilenmemişti. Tepeler, eski savaş gazileri gibi, yaralı ve solmuş bir görünümdeydi. Tarlalar boştu, temizlenmiş, hayatın izleri silinmişti. Yol bir zamanlar taşla döşenmişti. Hadrian, çoğu toprakla kaplı olan taşları yer yer görebiliyordu. Bütün yer kullanılmış, kurumuş gibiydi. Bir zamanlar muhteşem olan bir şey, tozla kaplı bir anı olarak kalmıştı.

Yolun kuzeyden batıya döndüğü bir viraja geldiler ve virajda, Hadrian'ın son çeyrek mil boyunca ayı olabileceğinden şüphelendiği bodur bir köknar ağacı vardı.

Tesadüfen, ağacın yanından geçerken, Hadrian sonunda Arcadius'un bunak olduğu sonucuna vardı. Adam yaşlıydı.

Elbette. Tanıdığı herkesten daha yaşlıydı. Hatta, ayrıldığı sırada Hintindar'ın en yaşlı adamı olan babasından bile daha yaşlıydı — gerçi herkes onun yaşını iyi taşıdığını söylüyordu. Profesör yaşını hiç de iyi taşımıyordu ve yaşlılar bazen çıldırırdı. Bunun için o kadar yaşlı olmaya bile gerek yoktu. Hadrian, Gur Em'de, kendinden sanki odada başka bir kişiymiş gibi bahseden bir savaş lordu tanıyordu. Bazen tartışmalara girer, artık kendisiyle konuşmayı reddeder ve başkalarının "o aptala" mesajlarını iletmesini isterdi. Ve bu savaş lordu Arcadius'un yaşına yakın bile değildi. Arcadius için söylenebilecek en iyi şey, deliliğini iyi taşıdığıydı. Öyle ki, Hadrian profesörün deli olduğunu anlamak için ayı ağacına kadar gitmesi gerekti.

Öyle olmalıydı. Ondan Royce ile eşleşmesini istemenin hiçbir anlamı yoktu.

Hadrian'ın dünyada bir zıttı varsa, o da önündeki koyu gri atın üzerindeydi ve bu düşünce Hadrian'ı birkaç saat eğlendirdi. At sürüş şekilleri bile farklıydı. Royce dizginleri sıkı tutarken, Hadrian Dancer'a bolca gevşeklik bırakıyordu. Royce çömelip öne eğilirken, Hadrian geriye yaslanıp hayvanın yürüyüşüne uyum sağlıyordu. Hadrian sık sık aşağıdaki yolu ya da eyerini izleyerek zaman geçiriyor, eyer kayışlarındaki düğümleri bağlayıp çözüyordu. Royce ise sürekli dönüp her yere bakıyordu, tabii arkasına bakmak hariç.

Arcadius neden onun gitmesinde ısrar ediyordu? Neden bunun babasının son arzusu olduğunu söylüyordu? Aradıkları kitap için olamazdı. Royce'un defalarca söylediği gibi, tek başına daha fazla şansı olurdu. Hadrian onun yanıldığını kanıtlamak istese de, ona hak vermek zorundaydı. O bir askerdi, hırsız değil. Bu kuleyi kuşatmak istiyorlarsa, en azından o da katkıda bulunabilirdi, ama mevcut durumda Hadrian onun peşinden gelmesinin bir anlamı olmadığını düşünüyordu. O, varlığından hoşnut olmayan bir kişi tarafından sürüklenen bir yük gibiydi ve bu da her zaman eğlenceli bir geziye neden oluyordu.

Royce yoldan saptı, atını çalılıkların ve kayalıkların etrafından geçirdi, bir tepeye tırmandı ve sonra otoyoldan gözden kaybolacakları bir tepeye indi. Hadrian onu takip etti ve onu bir çalıların yanında atından inmiş, hayvanını bağlarken buldu. Hadrian atının üzerinde kalarak Royce'un atının ihtiyaçlarını karşıladığını izledi; sonra uygun bir yer buldu, battaniyesini açtı ve uzandı.

"Demek burada kamp kuracağız?"

Royce hiçbir şey söylemedi, hâlâ onun varlığını kabul etmiyordu.

"Burada geceyi geçireceğiz' diyebilirdin. Hayır, dur, haklısın, bu çok fazla olurdu. 'Burada uyuyacağız' desene. İki kelime. Sen bile bunu yapabilirsin, değil mi? Yani, konuşabildiğini biliyorum. Arcadius'un ofisinde bol bol konuştun. O zaman sözlerini tutamadın, ama hayır, burada geceyi geçireceğimizi hiçbir şekilde belirtmek tamamen imkansız."

Hadrian attan indi ve Dancer'ı boşaltmaya başladı. "Yolda ne kadar kaldık?" Ay'a bakmak için durakladı. "Ne? Beş, altı saat mi? Tek kelime bile etmedin. *Hava soğuyor, sence de öyle değil mi Hadrian? Ay tırnak gibi görünüyor, değil mi Hadrian? O ağaç lanet bir ayıya benziyor, değil mi Hadrian?* Hiçbir şey. Bu arada, fark etmediysen, bir şahin ve bana sapanla yumurta atan domuz süren bir cüce tarafından saldırıya uğradım. Atımdan düştüm ve yarım saat boyunca cüce, şahin *ve* domuzla boğuştum. Cüce yüzüme yumurta atmaya devam etti ve o lanet domuz beni yere yatırıp yumurtaları yaladı. Cücenin yumurtaları bitmesi sayesinde kaçabildim. Sonra şahin, ay ışığının dikkatini dağıtan bir güveye dönüştü."

Royce yanına geçti, başlığını taktı.

"Evet, şey... Maribor ve Novron'a şükürler olsun *ki o*
"

"Ahırda yardımımı pek umursamadı," dedi Royce.

"Konuşuyor!" Atların diğer tarafında bir yer seçen Hadrian, yer örtüsünü serdi ve battaniyesini üstüne örttü. "Ve bunun için sana teşekkür ettim."

"Senin içten şükranların beni çok etkiledi."

"Onu bıçaklamana gerek yoktu. Ve mavnadaki tüm o insanları öldürmene de gerek yoktu. Bana kim olduğunu, onların kim olduğunu ve ne planladıklarını söyleyebilirdin."

"Senin yöntemlerin var. Benim de benimkiler var. Senin yöntemlerinden etkilenmedim. Benimkiler işe yarıyor."

"Öyleyse, senin yöntemlerine sadık kal. Belki şansın yaver gider ve kendini tekrar hapishanede bulursun. Orada senin gibi düşünen bir sürü insan olduğunu duydum."

"O zaman solucanlara selam söyle," dedi Royce.

"Solucanlar mı?"

"Senin gibi düşünenler mezara girer."

"Hayır, öyle değil. Sadece şanslı olanlar. Bunun için seni gömecek birine ihtiyacın var. Senin için bu zahmete girecek birini tanıyor musun?"

"Ölürsem neden umursayayım ki? Ölmezsem, çok derin bir çukur olsa iyi olur."

"Arkadaşın var mı?" "Bir
tane."
"Arcadius
mu?"
"Hayır."
"Bu arkadaşın nerede?"
"Hiçbir fikrim yok."
"Onu en son ne zaman gördün?"
"Beni cinayetle suçlayıp hapse attığında."
"*Arkadaş* kelimesinin anlamını anladığını sanmıyorum."

"Ve bence sen kelimelerin anlamlarının sabit olduğu bir masal dünyasında yaşıyorsun. Okuma yazma biliyor musun?"

"Babam öğretti."

"Aferin sana. *Arkadaş* kelimesinin *düşman* kelimesinden sadece bir harf farkla farklı olduğunu fark ettin mi? Belki bu bir tesadüftür, belki de değildir."

"Sen iyimser bir adamsın, bunu kabul ediyorum." Hadrian üzerine ikinci bir battaniye attı ve Royce'a sırtını dönerek yanına yattı.

"Hiç sakladın mı?" diye sordu Royce.

"Neyi?"

"O yumurtalardan. Eğer sakladıysan, sabah kahvaltısında pişirebiliriz."

Hadrian bir an şaşkınlık içinde sessiz kaldı; sonra anladı ve neredeyse gülecekti.

Royce ve Hadrian ikinci gün de sessizce yol aldılar. Bu Hadrian'ı artık rahatsız etmiyordu. Yumurtalarla ilgili espri gerginliği biraz azaltmıştı
—belki de Royce sonuçta insandı. Hadrian zaten konuşkan bir tip değildi. Sadece Sheridan'dan kaçarken bir konuşmanın ortasında olduklarını hissetmişti ve ardından gelen sessizlik derisinin altında bir kıymık gibi batıyordu. Kıymık hâlâ oradaydı, ama o derin kıymıklardan biriydi

kendiliğinden çözülmesi gerekiyordu. Daha kötüsünü de yaşamıştı ve bu sadece birkaç gün sürecekti. En azından sözü öyle verilmişti.

Son birkaç mil boyunca Hadrian, ayı ağacı gibi hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşündüğü bir şey görmüştü, ancak bu çok daha uzaktaydı ve çok daha büyüktü. Ufka saplanmış devasa bir direk gibi tek bir dikey çizgi. Her geçen saat, direk daha da büyüyordu. Öğle yemeği için durduklarında, direk bir kuleye dönüşmüştü ve hala kilometrelerce uzaktaydı.

"O değil mi?" diye sordu Hadrian.

Royce dizlerinin üzerine çökmüş, kanvas çantayı karıştırıyordu. Başını kaldırıp Hadrian'a baktı ve Hadrian ufka doğru başını salladı. "Kule mi? Evet. Hala bir gün uzaklıkta."

Hadrian ayakta durmuş bakıyordu. O mesafedeki her şey mavimsi bir renk almıştı, gökyüzüyle karışmaya başlayan soluk, soluk bir renk. Kule, ovayı domine eden devasa bir tepenin zirvesinde duruyordu.

Ordular için mükemmel bir yerdi.

Hadrian, açık arazide sıralanmış piyadelerin görüntüsünü hayal edebiliyordu. Geniş yaylar çizerek dönen süvariler. Lejyonlar, hiç çaba harcamadan manevra yapabiliyordu ve muhtemelen de öyle yapıyordu. O kule bir harabeydi, daha büyük bir yapının geriye kalan tek parçasıydı. Devasa bir yapı olmalıydı. Uçsuz bucaksız araziye hakim, yükselen bu devasa kaleyi neredeyse görebiliyordu. Savaşın son muharebesi bu topraklara izler bırakmıştı ve muharebenin merkezi, bir zamanlar tepenin zirvesinde duran kaleydi.

Hadrian bir çim parçasına oturdu, sırtını bir kayaya dayadı ve kendi yiyecek çantasını açtı. Çantanın dibinde çok sayıda elma vardı, bu mevsimde ucuz ve bolca bulunurdu. Calis'te elma yoktu ve o da yarım düzine satın almıştı. Bir tanesini ısırdı ve yanında yemek için bir parça peynir çıkardı.

"Dün gece neyin üzerinde uyudun?" diye sordu Royce.

Hadrian "yerde" demek istedi, ama sonra onun ne demek istediğini anladı. "Ziftle kapladığım bir kanvas. Gur Em'de her şey ıslaktır. Battaniye sererseniz, ıslanır. Zift suyu dışarıda tutar. Burası orman değil, ama çiyin yatak takımlarımı ıslattığını hatırlıyorum."

Royce başını salladı. "İlginç. Bunu düşünmemiştim. İyi fikir.
Bunu orduda mı öğrendin?"

"Hayır." Hadrian omuz silkti. "Sırılsıklam uyumaktan bıktım ve bir gün rıhtımda bir denizcinin şapkasının üstünü ziftle boyadığını gördüm. Su geçirmez hale getirdiğini söyledi. Bu bana fikir verdi."

"Zekice," dedi Royce. Gözlerini kısarak Hadrian'a bakarken sesinde şaşkınlık vardı.

"İstersen sana da bir tane yapabilirim. Sadece başka bir parça kanvas ve biraz zift bulmam lazım."

"Önemli değil. Ben hallederim."

"Çok zor bir iş değil ama doğru yapması biraz zor olabilir. Zift çok az olursa su yine de içeri girer. Çok fazla olursa, şapkayı yuvarladığında çatlar. Su çatlaklardan içeri girer ve..."

"Ben hallederim."

"Hayır, gerçekten, sana gösterebilirim..."

"Yardımına ihtiyacım yok," diye homurdandı Royce. Arkasına uzanıp, gün boyu aşağıda tuttuğu kapüşonunu başına geçirdi.

Başka konuşma olmadı. Yemek yediler, atlarına bindiler ve yola devam ettiler.

Bulutlar, büyük gri şeyler gibi geçip gidiyordu. Yağmur perdesi ufku batıya doğru süpürüyordu ama onlara hiç ulaşmadı. Arkasına bakan Hadrian, Dancer'ın bir süredir bildiği şeyi fark etti: kilometrelerce boyunca yavaşça tırmanıyorlardı. Görüş mesafesi etkileyiciydi. Hiç bu kadar uzağı gördüğünü hatırlamıyordu. Bütün ormanlar çalılar gibi görünüyordu ve önceki gün çok kasvetli ve heybetli görünen dağlar minicik şeyler haline gelmişti. Kule büyümeye devam ediyordu. Daha az mavi, daha az puslu, bir zamanlar özelliği olmayan sütun bloklardan oluşuyordu. Üst kısmı siperlerle çevriliydi ve farklı bir malzemeden yapılmıştı, tebeşir gibi parlak bir şeyden, belki mermerden. Muhtemelen tüm yapı beyaz taşla kaplanmıştı, belki de tüm kale, ama güzel malzeme yağmalanmıştı. Hadrian, Eski Calis'te böyle şeyler görmüştü. Büyük kaleler yıkılmış, bir zamanlar asil yapılar koyunları ağılda tutmak için çit duvarları olarak kullanılmıştı. Yüksek taşları almak çok zor olurdu. Beyaz levhalar ne kadar güzel olursa olsun, uğruna ölmeye değmezdi. Etkisi dramatikti: beyaz bir taçlı gri bir kule.

Hadrian kendi kendine güldü.

Royce dönüp baktı.

"Taç Kule," dedi, işaret ederek. "Şimdi anladım."

Royce gözlerini devirdi.

Iberton köyü, sararan çimlerin bulunduğu tepelerin eteklerinde kaybolan dar bir gölün kıyısına kurulmuştu. Düzinelerce tekne, diş aralıkları gibi suya uzanan iskelelerde sallanıyordu. Evler küçük, sıvalı üst kısımları olan, üst üste yığılmış taşlardan yapılmış şirin yapılar idi. Her birinin bacasından duman çıkıyor ve bahçesinde olgun sebzeler yetişiyordu. Çocuklar iskelelerde koşarken, iki siyah köpek onları kovalıyordu. Hadrian neredeyse iki gün boyunca rüzgarı dinledikten sonra, çocukların kahkahaları müzik gibi geliyordu.

Gölün ötesinde, kuzeydeki tepelerin ötesinde, gerçek dağlar başlıyordu. Karla kaplı dişler gökyüzüne karşı sivri bir şekilde yükseliyordu. Onların ötesinde, tamamen farklı bir ülke olan Trent uzanıyordu. Avryn'in tavanına gelmişlerdi. Kule yolun hemen yukarısındaydı ve dağlar dışında her şeyin üzerinde yükseliyordu. Sanki uzun bir merdivene tırmanmış ve en üst basamağa ulaşmış gibi hissettiler. Manzara etkileyiciydi, ama rahatsız edici bir yerdi.

Royce geniş yoldan saparak köye giden dar yola girdi ve köpüklü bir bira bardağı resminin bulunduğu bir tabela asılı küçük bir binanın önünde attan indi. Saat geç olmuştu, ama içerisi çok daha karanlıktı ve Hadrian ilk başta sadece tavan kirişlerine asılı fenerlerin titremesini görebiliyordu. Gözlerinin alışması için girişte durdu, ama Royce ilerlemeye devam etti ve küçük bir taş ocak ile pencereler arasındaki küçük bir masaya doğru gitti.

"Nasılsın?" Barın arkasındaki adam onu geniş bir gülümsemeyle selamladı. Elini uzattı ve Hadrian ona ulaşmak için birkaç hızlı adım atmak zorunda kaldı. Barın sahibi sıkı bir el sıkışmasıyla ve sağlıklı bir bakışla gözlerine baktı. "Ben Dougan. Sen kimsin?"

"Hadrian."

"Memnun oldum, Hadrian. Ne alırsın?"

"Şey..." Yine kapüşonunun içinde kaybolmuş olan Royce'a baktı. "Bira."

Barmen üzgün bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm evlat. *Bira* servisi yapmıyoruz. Bira, tozlu yollardaki kalitesiz tavernalarda, sıcak güneşin altında haftalarca seyahat eden arabalarla getirilen fıçılardan içilen bir içecektir. Burası Iberton. Daha spesifik olmalısın."

Barın kenarında oturan diğer üç müşteri de başlarını salladı ve ona acıyarak baktı. Her biri yaşlı beyefendilerdi, güneş hala parladığında içki içmeyi bekleyebileceği türden insanlar.

güneş hala parladığında içki içtiğini beklediği türden. "Üzgünüm. Anlamadım. Ne sunuyorsunuz?"

"Bira, hem de bolca — Gent'in en iyisi."

"*Her yerden* en iyisi," dedi barın en yaşlı müşterisi. Uzun gri sakalı bara değiyordu ve çeşitli renkli ipliklerle yamalanmış, yırtık pırtık bir seyahat pelerini giyiyordu. "Ve ben bilirim, oraya gittim." Kadehini kaldırdı. Diğerleri onu taklit ederek birer yudum aldılar ve kadehler tek bir sesle tekrar masaya çarptı.

"O zaman ben bir bira alayım," dedi Hadrian gülümseyerek. Yine hüzünlü bakışlar.

"Ne tür?" diye sordu Dougan, bu sefer eğilip dirseklerini tezgaha dayadı. Panellerle boyanmış reklamların asılı olduğu duvarlara doğru başını salladı. Her birinde bir bardak, kadeh veya kupa resmedilmişti ve *"Yaz Sabahının Tadı*", *"Arpa Ziyafeti*", *"Sonuna Kadar Acı Tatlı*" gibi sloganlar yazıyordu.

Duvarlar bunlarla kaplıydı ve Hadrian sadece bakakaldı.

"Nerelisin?" diye sordu Dougan, hala o sıcak, neşeli gülümsemeyle ona bakarak.

"Rhenydd," dedi. Hintindar, kimsenin bilmeyeceği kadar küçüktü.

"Ah... güneyde. Bu tarafa ilk kez mi geliyorsun?"

Hadrian başını salladı. Hala duvarların üzerine dağılmış olan tavernanın menüsünü inceliyordu. Bazıları gölün güzel, hoş resimleri ya da ustaca oyulmuş kabartmalardı. Diğerleri ise kaba bir şekilde oyulmuş ya da ağaç kabuğuna kömürle yazılmıştı.

"Tamam, burası bir arpa kasabası," diye açıkladı Dougan. "Herkes bunu yapıyor. Arpa yetiştiriyorlar."

"Ve balık." Bu sefer kapıya en yakın olan şişman beyefendi konuştu. Rahip cüppesi giymişti ve elleriyle konuşuyordu. Atış hareketi yaptı ve ekledi, "Eğer aradığınız buysa, burada balıkçılık çok iyidir."

"Ghent'in koyun ve yünle ünlü olduğunu sanıyordum," dedi Hadrian.

"Oh, ondan da bolca var," dedi Dougan. "Ve eğer kaliteli yünlü bir tunik veya pelerin istiyorsanız, mükemmel bir yer biliyorum. Ama eğer aradığınız şey bira ise, daha fazla yürümenize gerek yok. Şu anda *birçok* kişi arpa yetiştiriyor ve bunların çoğu kendi biralarını yapıyor. Burası bunun için mükemmel bir yer. Arpa çiftlikleri ve şuradaki göl, Elan'daki en iyi malzemeleri sağlıyor. Dışarı çıkıp bir kova su alın, kristal berraklığında olduğunu göreceksiniz. Biz

Kuyuları bile yok. Gerek yok. Bu civardaki tüm büyük çiftliklerin *Bittersweet* ve *Summer's Morn* gibi kendi markaları var. Bunlar kuzey kıyısındaki çiftliklerden, *Barley's Banquet* ve *Old Marbury* ise güneyden geliyor." Dougan, tavana yakın, büyük metal kupaların dizili olduğu rafa işaret etti. Her birinin üzerine bir yazı kazınmıştı, ancak Hadrian'ın okuyamayacağı kadar uzaktaydı ve çok küçüktü. "Bunlar her yıl dağıtılan ödüller ve birinci olmak için büyük bir yarışma var. Iberton'un birasını ne kadar ciddiye aldığını görebilirsiniz."

Bardaki herkes, Royce hariç tavernadaki herkes Hadrian'ı izliyordu. Baskı hisseden Hadrian, riske girmeyip güvenli yolu seçmeye karar verdi. "Ne önerirsiniz?"

Bu, rahibin taburesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanmasına ve barmenin iç çekmesine neden oldu. "Bu beni zor bir duruma sokar. Servis yapan kişi olarak tarafsız kalmalıyım."

"*Old Marbury* dışında başka bir şey içersen boğulursun," dedi en uzaktaki adam, kendisinden başka kılıç taşıyan tek kişi.

"Karar vermeden önce," dedi rahip, "bunun *Lord*
Marbury olduğunu bilmelisiniz."

"Öyle mi?" Hadrian dikleşti ve selam verdi. "Lordum."

Herkes utanmış bir şekilde gülümsedi, Lord Marbury hariç, o somurtuyordu. "Bunu bir daha yaparsan ayağını bıçaklarım."

Hadrian, kazanan gülümsemesiyle dolu bir dolu yağmurunda kaskına dönüşen Dougan'a baktı.

"Artık daha çok onursal bir unvan," dedi barmen.

"Kilise, Gent'te soyluluk rütbelerini tanımıyor," diye açıkladı rahip.

Marbury homurdandı, "Kilise bunu kabul etmez..."

"Bir içki daha, *Lordum*?" dedi Dougan yüksek sesle, adamın önündeki bardağı kaparak.

"Onu bitirmemiştim."

"Oh, bence bitirmiştin. Ve bu genç delikanlının sadakatinin kime olduğunu hala öğrenemedik, değil mi? Ya da arkadaşının sadakatini." Dougan Hadrian'a umutla baktı. "Kararını verdin mi?"

Hadrian kafası karışmış ve konuşmanın nereye gittiğini anlamamıştı. Sonra Dougan tekrar reklamlara işaret etti.

"Oh... tamam. Şey..." Lord Marbury'ye baktı, o da eğilmiş bir şekilde Dougan'a dik dik bakıyordu. "Sanırım Old Marbury'yi deneyeceğim."

Bu, hem Lord'un hem de Dougan'ın yüzünü güldürdü ve Hadrian, sonunda doğru bir şey söylemiş ve bir içki siparişinden fazlasını yapmış gibi hissetti.

"Ben Bittersweet'i tercih ederim," diye itiraf etti kadeh kaldırmış sakallı gezgin. Hadrian, adamın hareket ettiğinde çıngırak sesleri çıkardığını fark etti, ancak bu silah sesleri değil, geniş bir kemerden sarkan çok sayıda metal süs eşyasıydı.

"Sen bir tamirci misin?" diye sordu Hadrian.

"Tinker Bremey," diye kendini tanıttı. El sıkışması zayıftı ve başparmakları birleşmeden önce hoş olmayan bir şekilde başladı. "Balık tutmaya geldiyseniz, iyi kancalarım var."

"Peki arkadaşın neyle ilgilenir?" diye sordu Dougan, Royce'u işaret ederek.

"İyi soru. Birbirimizi uzun süredir tanımıyoruz." "Yolda mı tanıştınız?"

"Hayır, biz..."

"Susamadım," diye seslendi Royce.

Marbury ona bir bakış attı. "O zaman neden Maribor adına buraya geldin?"

"Susamıştı." Royce, Hadrian'ı işaret etti. "Sadece rüzgardan korunmak istedim. Sorun olur mu?"

"Tabii." Marbury başını salladı ve Hadrian'a döndü. "Birlikte seyahat ettiğin kişi çok düşünceli biri."

"Evet." Hadrian başını salladı ve gülümsedi. "Ben de herkese onu böyle anlatıyorum, aşırı düşünceli."

Royce sırıttı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"En şiddetli rüzgârları bile engelleyen sıkı dokunmuş çadırlar satıyorum," dedi tamirci. "Denizcilik kalitesinde ipler ve çadırı sabitlemek için kazıklar da dahil. Bu hanımı gerin, bütün gece sizi sıcak tutacaktır."

Dougan, Lord Marbury ve Hadrian'ın bardaklarını bara koydu, ikisi de resimlerdeki gibi köpürdü. Hadrian içkiyi dudaklarına götürdüğünde bar sessizleşti. Calis'te, bol miktarda şerbetçiotu kullanılan küçük veya masa bira içmeye alışmıştı. Bu daha güçlü, daha zengin ve daha tazeydi. Bardağı yüzünden çekmeden önce sırıtıyordu.

"Hah!" Marbury tezgahı vurdu. "Sana söylemiştim. Bu yıl kazanmalıyım. Şuna bakın, gördüğüm en mutlu adam bu." Hadrian başını
salladı. "Güzel."

"O sadece kibar davranıyor," dedi rahip. "Onun böyle biri olduğunu anlayabilirsin. İyi yetiştirilmiş. Annesi muhtemelen Nyphron Kilisesi'nin dindar bir üyesiydi."

"Aslında annem ben küçükken vefat etti," dedi Hadrian. "Babam ise... tanrılardan bahsettiği tek zaman, bir metal parçası mahvettiğinde ya da demirci ocağında kendini yaktığında olurdu."

"Sen bir demircinin oğlusun," dedi tamirci. "Taşıdığın onca çelikten anlamalıydım. Çok kaliteli maşa ve çekiçler satıyorum. Hatta bir cüce demirciden aldığım bir tane var, gördüğün en kaliteli olanı."

"Cüce neden ondan ayrıldı?" diye sordu rahip.

"Ailesini beslemek için çaresizdi, sanırım. Üzücü
bir hikaye."

Hadrian bu fırsatı değerlendirip Royce'un yanına oturdu. Royce sırtını ocak duvarına dayamış, pencerelere bakıyordu. "Çok sessizsin diyebilirim, ama o zaman 'Bak, nefes alıyorsun' diye de eklemem gerekir."

Royce öne eğildi ve fısıldadı, "Hazır başlamışken, onlara hırsız olduğumuzu da söylesen nasıl olur?"

"Neden bahsediyorsun?" Hadrian, yabancıların önünde - ya da bu durumda arkasında - komplo kuranlar gibi fısıldayarak rahatsız hissederek, onun ses tonuna uyum sağladı. "Sadece dostça davranıyordum."

"Onlara adını, doğum yerini, babanın mesleğini söyledin, seyahat ettiğin yönü ve daha önce buraya hiç gelmediğini ima ettin. Ben seni durdurmasaydım, onlara kim olduğumu ve tam olarak nereden geldiğimizi de söylerdin."

"Bunda ne var ki?"

"İlk olarak, bir iş yaparken insanların seni fark etmesini istemezsin. Bir kişinin hafızasında belirsiz bir gölgeden başka bir şey olmak istemezsin. Kimsenin seni takip etmek için kullanabileceği hiçbir iz bırakma. Kuleye girdikten sonra, insanlar bizi arayacak ve muhtemelen güneye geri dönen, üç kılıç taşıyan konuşkan bir yabancıyı hatırlayacaklar."

"Dikkat çekmek istemiyorsan, neden buraya geldik ki?"

"Bu ikinci konu. Bazı misafirler bekliyorum."

"Misafirler mi?" Hadrian içmek için kadehini kaldırdı.

"Yolun arkasında bizimle birlikte gelen beş adam."

Hadrian bardağı tekrar masaya koydu. "Neden bahsediyorsun? Ben kimseyi görmedim."

"Hiç şaşırmadım."

"Ne? Sence bizim peşimizde mi?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden buradayız."

"Bekle... o zaman onlar sadece aynı yolda seyahat eden başka insanlar olabilirler mi?" "Aksini kanıtlanana kadar herkesin peşimde olduğunu düşünüyorum."

"Bu çok saçma."

"Onlar da kılıç ve zincir takıyorlardı ve hızlı sürüyorlardı." "Ee?"

"Beş kişi bir kurye için çok fazla, takviye için çok az ve kimse birini avlamadıkça o kadar hızlı sürmez. Beş kişi, baronun oğlunu bıçaklamakla suçlanan ve en son Sheridan'ın kuzeyinde görülmüş iki adamın peşine düşmek için tam uygun sayı."

Hadrian pencereden dışarıya baktı. Tek gördüğü taş duvar, yol ve ötesindeki göldü. Batan güneş, su yüzeyinde altın rengi bir parıltı yaratıyordu.

"Burada yan tarafta bir kapı var." Royce başını barın ötesine uzanan bir koridora doğru eğdi. "Orası, lazımlıkların atıldığı hendeğe açılıyor. Misafirlerimiz geldiğinde, o kapıdan çıkıp bekleyeceğiz. Eğer bizi takip ederlerse, bizimle aynı anda susamadıklarından emin olabiliriz. Arcadius, senin dövüşmeyi bildiğini söylüyor. Umarım öyledir, çünkü dışarı çıkarlarsa, onları öldüreceğiz. Hepsini. Sonra buraya geri dönüp bu dördünü de öldüreceğiz."

"Ne? Bu dördünü mü? Neden?"

"Çünkü sen dostça ve konuşkan davranmaya karar verdin. Kanalizasyonda beş ceset ve olayı yayacak dört tanık bırakamayız. İlk öldüreceğin kişi Lord Marbury, o tek gerçek tehdit. Ben rahibi ve tamirciyi öldüreceğim. Sonra kim önce bitirirse Dougan'la ilgilenebilir. Etrafa çok fazla kan sıçratmamaya çalış. Onlar öldükten sonra, tüm cesetleri arkaya koyacağız. Şansımız varsa, kanalizasyon çukuru onları örtmeye yetecek kadar derin olacaktır. Kanla büyük bir karışıklık yaratmazsak, kimsenin farkına varması saatler sürebilir. O zamana kadar Ervanon sokaklarında kaybolmuş olacağız."

"Bu insanları öldürmeyeceğim," dedi Hadrian. "Onlar iyi insanlar." "Nereden biliyorsun?"

"Onlarla konuştum."

"Benimle de konuştun."

"Siz iyi insanlar değilsiniz."

"Biliyorum, biliyorum, o eski dost Sebastian'ın seni uyardığı kurt gözlerine sahibim. Onu hatırlıyor musun? Senin boğazını kesmeyi planlayan o iyi adam ve onun iyi arkadaşı?"

"En azından senin hakkında haklıydı."

"Benim demek istediğim de bu. Kimseyi seçin, büyük olasılıkla o kişi *iyi biri* değildir. Herkes iyi *görünür*. Herkes güzel giyinir ve barın arkasındaki Dougan gibi geniş gülümsemeler takınır, ama emin olun ki o madalyonun yüzeyini kazıyın, altında kalay bulacaksınız. İnsanlar her zaman hoş, nazik ve dostça davranır gibi yaparlar, *özellikle de* katiller ve hırsızlar."

"*Sen* öyle değilsin."

"Çünkü ben şaşırtıcı derecede dürüstüm."

"Onları öldürmüyorum."

"O zaman neden buradasın? Arcadius bir takım olacağımızı söyledi. Sana işi gösterecektim. Senin mükemmel bir savaşçı, sert bir asker olduğunu söyledi. Tamam. Hoşuma gitmedi, ama böyle durumlar için yetenekli bir kılıç ustasının yanımda olmasının faydasını görebiliyorum. Peki senin sorunun ne?"

"Öldürmeyi sevmiyorum."

"Ben aptal değilim. Bunu anladım. Asıl soru neden? Arcadius bana yalan mı söyledi? Sen gerçekten bir kılıç tüccarı mısın ve bu yüzden mi o kadar çeliği taşıyorsun? İlk kanını tatman için seni benimle mi gönderdi?"

"İnan bana, payımdan fazlasını içtim." "O zaman

sorun ne?"

"Bunun yanlış olduğunu keşfettim."

"Pardon? *Yanlış* mı dedin?"

"Evet, bilirsin, yanlış, doğru olanın tersi."

"Kaç yaşındasın sen? Peri annelere, gerçek aşka ve düşen yıldızlara dilek tutmaya da inanıyor musun?"

"Doğru ve yanlışın, iyi ve kötünün varlığına inanmıyor musun?"

"Tabii ki, *doğru* benim için *iyi* olan şeydir, *kötü* ise benim sevmediğim şeydir ve bu şeyler çok, çok *yanlıştır*."

"Sen gerçekten kurtlar tarafından yetiştirildin, değil

mi?" "Evet, öyle."

"Demek siz çocuklar Rhenydd'lısınız, ha?" Lord Marbury yanlarına geldi, bir sandalye çekip oturdu.

Hadrian, lordun hiçbir şeyi duymamış olmasını umdu. Ondan korktuğu için değil. Kılıcı olsa bile, bu adam bir tehdit oluşturmuyordu. Çoğu yüksek rütbeli soylular gibi, o da nasıl savaşılacağını bilmiyordu. Onlar için kılıçlar, kürk ve mor renk gibi, soyluluk ve gücün sembolleriydi, ama lord onların cinayet işleme konusundaki tartışmalarını dinlemiş olsaydı, Hadrian utanırdı. O adamı severdi ve Marbury onurlu birine benziyordu.

"Güneyden haber var mı?" diye sordu lord. "Burada işler, tek bir sinek bile çekemeyen ölü bir keçi kadar sıkıcı." Güçlü bir geğirti çıkardı. "Hayatta kalmamı sağlayan tek şey bira ve kilise onu da elimden alsa şaşırmam. Peki, kralların saraylarından haber var mı?"

Royce, Hadrian'a öfkeli bir bakışla baktı.

"Aslında hiçbir sarayı ziyaret etmedim. Bu kıyafetle içeri almadılar," dedi Hadrian.

Marbury masaya yumruğunu vurdu ve güldü. "Beni de içeri almazlardı herhalde. Ben bir mir gibiyim, yarı insan, yarı elf, ama benim durumumda bir asilzade ile bir köylünün karışımıyım. Asalet yasaklanmış bir ülkede bir lord. Ailemin topraklarının Glenmorgan'a kadar uzandığını biliyor muydun?"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu rahip, bardaki yerinden.

Marbury dönerek, dirseğiyle içkisini neredeyse döküyordu. "Seni bu tartışmaya ben mi davet ettim?"

"Hayır, ama onlar da seni kendilerine davet etmediler." "Harding, git kendini *kutsat*."

"Sen de kendin için *dua et*."

Lord Marbury Hadrian ve Royce'a döndü. "Dediğim gibi, ailem Glenmorgan'dan feodal topraklarını aldı."

Hadrian başını salladı. "Onu yeni öğrendim. Calis'i fethedemediği için imparatorluğu neredeyse yeniden kurdu. Çok fazla parçalanmış krallık, çok fazla savaş ağası ve tabii ki goblinler vardı."

"O adam. Ona imparator demezdim. Kilise, Glenmorgan'ı *Novron'un Vekili olarak* adlandırdı çünkü kayıp varisi bulma hayallerinden vazgeçmeyi reddettiler." Sandalyesine yaslandı ve ellerini sanki havadaki dumanı temizlemeye çalışır gibi salladı. "Glenmorgan tüm bunları, her şeyi yönetti. Rhenydd'i de.

Patrik ve başpiskoposun yaşadığı Yüzük Kulesi'ni inşa etti. Gelirken görmüş olmalısın. Bu, kalesinin sadece *bir parçası*ydı. Haklısın, Calis'i ele geçiremedi, ama torunu Glenmorgan III, Avryn'i kurtardı. Benim büyük büyük büyük... ve böylece devam eden dedem, Vilan Tepeleri Savaşı'nda onun yanında savaştı ve goblinlerin Avryn'i istila etmesini engelledik. Bu, Glen III'ün gerçekte düşüşüydü. Glen II'nin acınası yönetimi altında zenginleşen soylular ve kilise, Glen III'ün dedesi kadar güçlü olmasını sevmediler. Tüm o rahat yaşayan, kürk giyen beyefendiler ve çan çalan piskoposlar onu ihanet ettiler. Glenmorgan III'ü Alburn'daki Blythin Kalesi'ne hapsettiler. Onu sapkınlıkla suçladılar. Halk isyan çıkardığında, erdemli olan kilise, soyluları suçladı ve sonra cüppeler her şeyi ele geçirdi.

"Cüppeler mi?" diye sordu Hadrian.

"Benim gibi insanlar," rahip tekrar konuştu. "Kiliseyi kastediyor."

"Aynen öyle."

"Bunun hem vatana ihanet hem de sapkınlık olduğunu biliyorsunuz."

"Öyle olsa bile Novron'un kıçından bir sivilce bile umursamam. Beni bir mahkemeye sürüklemek için seret göndermeye mi niyetlisin? Iberton'u kırbaçlamak için bir nöbetçi mi çağıracaksın?"

Hadrian, seret veya muhafızın ne olduğunu bilmiyordu, ama bu ihtimal pek hoş gelmiyordu.

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Marbury sesini alçaltarak tekrar masaya döndü. "Bazen öyle olmasını diliyorum, ama gerek yok. Ben kısırlaştırılmış bir boğayım. Tarlalarda dolaşıp arpa birası yapmak dışında hiçbir işe yaramam."

"Daha önce bu kadar iyi bira yapan bir boğa görmedim," dedi Hadrian.

Marbury güldü. "Seni sevdim, evlat." Royce'a baktı. "Onu da sevdim. Biraz sessiz, ama bu onu akıllı yapar, değil mi? Sessiz olanlar hep öyledir. Yaşlı, kısırlaştırılmış, asil, bira yapan boğalar gibi gevezelik etmekten daha iyisini bilirler."

Hadrian, başını eğip gözlerini saklayan Royce'a baktı. "Öyle olduğunu düşünmekten hoşlanıyor, ama her şeyi bilmiyor."

"*Her şeyi* bildiğimi hiç iddia etmedim," dedi Royce. "Sadece önemli olanları." "Kime göre?" diye sordu Hadrian.

"Bana."

"Evet, haklısın. Bu her şeyi bilmekten çok uzak."

"Akıllı kararlar vermek için yeterlidir. Sen duygularının mantığının önüne geçmesine izin veriyorsun."

"Benim sorunum tam tersi," dedi Lord Marbury. "Duygularımın önüne mantığım geçiyor. Örneğin, üç yıl önce Harding'in karnına kılıcımı saplamalıydım ve duygularıma güvenseydim bunu yapardım."

"Seni hala duyabiliyorum," dedi rahip.

"Biliyorum, seni sefil cüppeli."

"Oldukça iyi bir adama benziyor," dedi Hadrian.

"Öyle. O çok iyi bir adam. İki yıl önce ateşim çıktı ve herkes vebanın tekrar çıktığından korkarak gittiğinde o benimle kaldı. Hatta benim için sırtımı bile yıkadı. Bu unutulacak bir şey değil. Harding bu topluluğun direğidir."

"Ben de duydum," dedi Harding.

"Kapa çeneni." Marbury kupasından bir yudum aldı. "Mesele şu ki, o hala *onlardan biri* — her şeyi zehirleyen yılanlardan. Glenmorgan'ın imparatorluğunu yıkan ve benimki gibi aileleri sürgüne gönderenlerden. Beni imparatora hizmet eden bir şövalyeden bira servis eden bir çiftçiye dönüştürenlerden. Eğer büyük büyükbabamın yarısı kadar erkek olsaydım, yıllar önce kafasını uçurmuştum."

"Henüz çok geç değil," dedi Royce.

Marbury güldü ve masaya vurdu. "Duydun mu, Harding? Buradaki kapüşonlu adam benimle aynı fikirde."

Dışarıda güneş tepelerin arkasına kaymış, dünyayı azalan gökyüzünün hayalet gibi ışığına bırakmıştı. Çocuklar ortadan kaybolmuş, köpekler yolun kenarında kıvrılmış, ışıklar kararan karanlıkta yaşamın varlığını haber veriyordu.

Royce'un başı aniden yukarı doğru eğildi. Öne doğru eğildi ve "Yanıldığımı kanıtla" dedi. Sonra Royce ayağa kalktı ve arka kapıya doğru yürüdü. Bir an sonra Hadrian yaklaşan ayak seslerini duydu.

Hadrian beş adamın içeri girmesini izledi. Her biri koyu renkli pelerinlere sarılmıştı, ancak zincir zırhların sesi çok netti ve Hadrian'ın zihninde kan kokusu, çamurun çamurlu sesi ve asla kurumayan ayaklar canlandı. Yüzleri rüzgardan kızarmış, saçları karışmış ve geriye atılmıştı. Odayı dikkatle taradılar.

"Hoş geldiniz beyler, benim adım Dougan." Elini uzattı ama kimse elini sıkmak için harekete geçmedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Adamlardan biri pelerinini omzunun üzerinden geriye attı ve kırmızı alt kısmı ile göğsündeki kırık taç arması ortaya çıktı. Ayrıca bir kılıç da ortaya çıktı

— Tiliner rapiri, parmak koruyucusu ve keskin pommeli olan bir kılıç. Hadrian yüzlerce tane görmüştü. Profesyonellerin tercih ettiği kılıçlardı. Tiliner Delgos'ta üretilen bu kılıç, sağlam bir savaş silahı, etkili ve pratik bir cinayet aletiydi.

"Sheridan'dan bir çocuğu bıçaklayan iki adam arıyoruz," dedi adam.

Dougan'ın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet." Adamlar dağıldılar, ağır botlarıyla yıpranmış ahşabı sıyırdılar. Tamirciyi ve rahibi süzdüler; sonra üçü, Hadrian'ın Lord Marbury ile oturduğu masanın etrafında küçük bir daire oluşturdu. "Siz ikiniz kimsiniz?"

"Oradaki Lord Marbury," dedi Dougan nazik bir uyarı tonuyla. "Gölün güneyindeki arazilerin çoğu ona ait."

Harding arkasını döndü. "Ve biraz içki içti, bu yüzden bugün pek iyi bir ruh hali içinde olduğunu söyleyemem."

"Değilim," diye Marbury rahibe homurdandı, "ve sen de durumu daha iyi hale getirmiyorsun."

"İkili'den birinin üç kılıç taşıdığı söylendi," dedi başka bir adam. Kalın kaşları, çenesini kesen yarım ay şeklinde bir yara iziyle kesilmiş sakalı olan adam, Hadrian'ın üzerinde duruyordu. "Bir tür asker, belki de bir paralı asker."

"Bu, Rhenydd'den gelen bir arkadaşım," dedi Marbury. "Ve o bir demirci. Bu kılıçları kendisi yaptı, değil mi?"

Hadrian başını salladı.

"Yani bunlar senin eserlerinin örnekleri mi?" Adam başını yana eğip, bir parmağıyla büyük kılıcın kabzasını itip çekerek Hadrian'ın üzerinde durdu.

"Öyle," diye onayladı Hadrian.

"Bir bakayım." Elini uzattı.

Hadrian, şüpheli görünmeden arkasına bakamıyordu, ama üçünden en az ikisinin yukarı çıktığından emindi. Royce, kanalizasyonun yanında, onu takip edenlerin boğazını kesmek için pusuda bekliyordu. Muhtemelen her kelimeyi dinliyordu. Hadrian arka kapıya doğru baktı

arka kapıya baktı. O kapıya koşarsa, en az ikisi onu yakalayacak, diğerleri ise kılıçlarını çekecekti. Böyle bir durumda, bağırırsa Royce onu duyardı. O zaman kanlı bir kavga çıkardı ve sonrasında...

Beni yanılttığını kanıtla.

Onu sınıyordu. *Arcadius*, *dövüşmeyi bilmen gerektiğini söylüyor*. Belki de işi yapmadan önce emin olmak istedi. Belki de bir adamın göğsüne bir metre uzunluğunda bir bıçak saplayabileceğini ve gerekirse masum insanları öldürebileceğini bilmek istedi.

Beni yanılttığını kanıtla.

Hadrian, Lord Marbury'ye baktı ve tam da bunu yapmaya karar verdi.

Hadrian kısa kılıcını kınından çıkardı ve bıçağı tutmaya dikkat ederek, kılıcın kabzasını üzerinde duran adama uzattı. Adamın parmaklarını kabzanın etrafına nasıl yerleştirdiğini izledi. Kılıç kullanmayı biliyordu, ama silahla el sıkışıyordu, onu göğsüne saplamayı planlamıyordu - henüz değil.

"Seretler neden önemsiz bir bıçak kavgasına karışıyor?" diye sordu Marbury.

Demek bu bir seret.

"Bıçaklanan çocuk Baron Lerwick'in oğlu." Kısa kılıcı kaldırdı, bir yandan diğer yana salladı; sonra onu döndürdü, kabzayı elinin arkasında yuvarladı ve tekrar kavradı.

"Lerwick, ha?" Marbury başını salladı. "Bu ne kadar önce oldu?"

"Birkaç gün önce."

"Çocuk öldü mü?"

"Hayır." Adam bıçağı avucunda ileri geri çevirdi. "Yakın mı?"

"Hayır."

"O zaman boşuna zahmet çekmişiz gibi görünüyor."

"Baron ve başpiskopos aynı fikirde değil."

Marbury ona sırıttı. "Öyle mi? Böyle güzel atlara sahip olduğunuz için tebrikler," Marbury yüksek sesle bara seslendi. "Bu adamlar, bu bıçaklama olayını öğrenip, Monreel'e gidip, baronla konuşup, sonra Ervanon'a gidip başpiskoposla konuşup, bir gün içinde buraya geri dönebilmek için Avryn'deki en hızlı atlara sahip olmalılar."

Adam onu görmezden geldi. "Bu kılıç çok yıpranmış."

"Çok kullanılıyor," dedi Hadrian.

"Senin bir kılıç ustası olduğunu ve bunun sadece bir örnek olduğunu sanıyordum."

"Tabii ki öyle," dedi tamirci. "Bu yüzden bu kadar yıpranmış. Ben bilirim. Bu odadaki herkesten daha uzun süredir tamirciyim. Alet satarken, insanların onlarla her türlü aptalca şeyi yaptığını bilirsin. Kayaları vururlar, odun keserler, yere saplarlar... sadece karar vermeye çalışırken. Böyle kötü kullanımdan dolayı stokunun mahvolmasına izin veremezsin. Bunun yerine, bir tane seçer ve herkesin üzerinde denediği örnek olarak kullanırsın."

Adam silaha tekrar baktı ve dudaklarını yaladı. "Çok da güzel bir iş değil."

"Ben çok iyi bir demirci değilim."

"Bu adam ne zamandır burada?" Hadrian'ın kılıcını tutan seret Dougan'a baktı.

Barmen omuz silkti. "Söylemesi zor."

"Üç gündür," dedi Marbury. "Kuzey kıyısındaki evimde benimle kalıyor. Ona, biralarım için mayşenin kaynatılması için yeni bir bakır küvet yapmasını söyledim."

"Öyle mi?" diye sordu adam barmene.

Dougan omuz silkti. "Lordun evinde neler olup bittiğini ben nereden bileyim?"

"Peki ya siz, Reverend? Bu adamın hikayesini doğrulayabilir misiniz?"

Harding, Marbury'ye baktı. "Lordumun sözünü asla sorgulamam."

Lordum. O, bu topluluğun saygın bir üyesidir. Öyle mi?

"Kesinlikle."

"Başka gelen oldu mu?"

"Yeğenim de burada," diye açıkladı Marbury. "Arka tarafta lazımlık ile uğraşıyor. Öğleden sonra bozuk tavuk yemiş ve hala bunun bedelini ödüyor. Onu da buraya getirip siz de ona sataşmak ister misiniz?"

Adam kaşlarını çattı ve Hadrian'ın kılıcını masaya *gürültüyle* bıraktı. Diğerlerini kapıya doğru götürdü, sonra durdu. "Bu tarafa geri döneceğiz. Aradığımız ikili aslında iri bir adam ve küçük bir adam, ikisi de siyah giyinmiş. Eğer birini görürseniz, bize haber verirseniz sevinirim."

"Tabii, kalıp içki içebileceğiniz zaman tekrar gelin." Dougan gülümsedi ve onlar dışarı çıkarken el salladı.

Hadrian, kılıcını kınına geri koyarken Lord Marbury'ye baktı. "Sana bakır bir küvet yapıyordum?"

"Belli ki inanılmaz derecede tembelsin, çünkü daha başlamadığını düşünüyorum." Kadehini kaldırdı. "Arkadaşın seni terk mi etti?"

"Hayır. Arkada bekliyor. Kavga çıkarsa diye pusu kurmayı planlıyordu."

"O zaman o çocuğu bıçaklayan o mu?" "Evet,

ama o..."

Marbury boş elini kaldırdı. "Açıklamana gerek yok. Keşke bıçağı barona saplamış olsaydı."

"Lerwick'i sevmiyor musun?"

"Hiç de değil. O adam bir yalancı, bir dolandırıcı ve itibarsız bir alçak."

"Aynı zamanda kutsal başpiskoposun da iyi arkadaşı," dedi Harding. "Bu sayede emrinde bir Seret Şövalyeleri ordusu var."

"Seret nedir?"

"Kilisenin askerleri," diye açıkladı rahip.

"Kilisenin *infazcıları*," dedi Marbury. "Zorbalar ve canavarlar. Yüzyıllar önce Lord Darius Seret'in Şövalyeleri olarak başladılar — o da tam bir pislikti. Bütün aile öyleydiler. Lerwick o klanla bir şekilde akraba, bu da birçok şeyi açıklıyor. Kötü piçler."

Hadrian arka kapıya giden koridoru izledi.

"Belki de gidip bakmalısın?"

Hadrian sandalyesini geri itti, sandalye boş bir gıcırtı çıkardı, sonra koridora geçti. Royce'un dediği gibi, bir kapı ve yanında bir çiş kabı vardı. Mandalı kaldırdı ve itti. Ahşap kapı geriye doğru açıldı ve binaların arkasında uzanan kirli bir sokak ortaya çıktı.

"Royce?" Onu karşılayan sadece soğuk hava ve karanlıktı.

Hadrian tavernanın etrafından dolaşarak Dancer'ın bağlı kaldığı direğin bulunduğu ön tarafa gitti, ama Royce'un atı yoktu. Bir zamanlar taşıdığı uzun ip yığınları da kayıptı.

Hadrian, Bremey, Harding, Dougan ve bara geri dönen Lord Marbury'nin bakışları altında içeri geri girdi.

"Muhtemelen şu anda iki mil ileridedir," diye tahmin etti Marbury. "Dediğim gibi, o akıllı olanıdır."

BÖLÜM 14 OKULA

DÖNÜŞ

Ertesi sabah Royce hâlâ kayıptı. Lord Marbury, Hadrian'ı, birinci sınıf levrek avcılığı ve berrak sularıyla ünlü Morgan Gölü'nün güney kıyısındaki evinde bir gece kalmaya davet ederek uydurduğu hikayeyi gerçekmiş gibi göstermişti. Royce geri dönerse diye tavernada kalmanın en iyisi olacağını düşünerek daveti reddetti. Akşamını konuşarak ve içerek geçirdi, her markayı denemesi için baskı gördü ve en az iki kadeh fazla içti. Gölün adını ve beyaz, çizgili ve büyük ağızlı levrekleriyle ünlü olduğunu öğrenmenin yanı sıra, çoban Willy'nin ikinci eşi Agnes'in üçüncü çocuklarını beklediğini, Willy'nin ise dördüncü çocuğunu beklediğini de öğrendi. Ayrıca köyün, Kış Bayramı'na kadar olan hafta boyunca her yıl düzenlenen buzda balık tutma yarışmasını bir kez daha düzenleyeceğini de öğrendi. Her zamanki gibi, birincilik ödülü o yılın mavi kurdeleli birasının dolu bir fıçısıydı. Ödül, yüzlerce fenerle süslenecek ve birkaç hafta boyunca kasabanın ortak alanı olarak kullanılacak donmuş gölde düzenlenen Kış Bayramı kutlamalarının bir parçası olarak veriliyordu. Ziyaret eden binicilerin hikayeleri ve haberleri arasında Hadrian pencereden dışarı bakıp at sesini dinledi, ama Royce geri dönmedi. Dougan fenerleri söndürüp yatmaya gittiğinde, Hadrian'ın depoda uyumasına izin verdi.

Görevine devam edecek hiçbir imkânı olmayan Hadrian, sabahleyin Dancer'ı eyerledi. Ağzı kurumuş bir akşamdan kalma haliyle Dougan'a oda için teşekkür etti ve Lord

Marbury'ye selamlarını iletmesini istedi. Sonra Sheridan'a doğru yola çıktı. Aslında Steward's Way olarak bilinen geniş yola yeniden katıldı. Başı ağrıyor, midesi rahatsız ve öfkesi giderek artarken ağır adımlarla ilerledi. Kamp kurduğunda, kendi kendine konuşuyordu.

"Bana neden güvenmediğini anlayabiliyorum. Beni tanımıyorsun. Ben de seni tanımıyorum," diye hayalindeki Royce'a seslendi. Konuşma düşünceler olarak başlamıştı, ama yatıp uykuya daldığı sırada, düşünceler seslendi. "Elbette, kan emen bir sivrisinek kadar ürkeksin, ama kaçmayı planlıyorsan, neden bana söylemedin?"

Bir tür sırıtış ya da kahkaha hayal etti.

"Denedim." Sesi yükseldi. Royce asla böyle alaycı bir ritimle konuşmazdı ve sesi bir kızın sesi gibi değildi, ama Hadrian repliklerini böyle söyledi çünkü o şekilde duyardı. "Geliyorlar dedim. Herkesi öldürmemiz gerektiğini söyledim ve sen itiraz ettin. Sonra Lord Marbury araya girdi. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Sözünü kesebilirdin. "Dinle, kapıya beş kılıçlı adam gelirse, arkadan kaçmalıyız" diyerek izin isteyebilirdin." Bu sözlerin mantıklı ve kendinden emin gelmesi hoşuna gitti.

Royce, Hadrian'ın hayalinde gözlerini devirdi. Hadrian o sabah Iberton'un tavernasından ayrıldığından beri gözlerini devirdi ve bu onu gerçekten sinirlendiriyordu. "Ne anlamı var? Zaten senin gelmeni istememiştim."

"Ya beni yakalasalardı? Ya *senin* işlediğin suçtan dolayı beni buradaki hapishaneye götürselerdi? Ya yolculuğu atlayıp, tavernada hızlıca kafamı keserek işi halletmeyi planlasalardı?" Hadrian bunu neredeyse bağırarak söyledi ve avucunu battaniyeyle örtülü çimlere vurdu. Gözleri yıldızlara sabitlenirken, birkaç metre ötede Dancer ağırlığını kaydırdı ve başını sorgulayan bir bakışla eğdi.

"Benim sorunum değil," diye cevapladı hayali Royce. Söyleyiş şekli, o kendini beğenmiş küçük gülümsemesi ve kurt gözleriyle bakışı, Hadrian'ın orada olup yüzündeki o sırıtışı silmek istemesine neden oldu.

Piç kurusu.

Hadrian ertesi gece Sheridan Vadisi'ne geri döndü. Karanlık çökene kadar bilerek yavaş gitti ve ortak alan boşalana kadar bekledikten sonra doğrudan ahıra gitti. Boş bir ahır buldu, ama Dancer'ı eyerli bıraktı. Uzun süre kalmayı düşünmüyordu. Arcadius'a olanları açıklayacak, Pickles'ı kontrol etmek için uğrayacak, sonra... Aslında ne yapacağını bilmiyordu

bilmiyordu. Yine güneye doğru yola çıkacak, belki de Sheridan yolundaki adamın bahsettiği şehri hedef alacaktı. Galewyr'in kuzey kıyısında, arkadaşının çömlek sattığı şehir. Orada sıcak bir yemek yiyip, yatakta geceyi geçirebilirdi. Çömlekçi için yeterliyse, onun için de yeterli olurdu. Yeniden erzak stoklayıp, belki de Colnora'ya geri dönecekti.

Sonra ne yapacaktı?

Hadrian dünyanın yarısını görmüş, servet kazanmış ve harcamış, kraliçelere ve savaş lordlarına hizmet etmişti. Öyleyse neden bu kadar az geleceği vardı? Calis'e dönmeyi düşündü. Bu, sarhoşlarda gördüğü türden bir zayıflıktı ve bunu düşündüğü için kendinden nefret etti. Kaplan ve mektup, sadece bir rüya olduğunu sandığı kabustan onu uyandırmıştı. Ona geri dönemezdi. Yine asker olmak da istemiyordu. Bunu büyümekle karşılaştırdı. Bir noktada kızların güzel olduğunu keşfetti; ondan sonra onlara isim takmaya devam edemedi. Çocukken izlemek, takip etmek ve dinlemek gerekliydi, ama her erkek kölelikten mezun olmalı ya da köle bir hayatı kabul etmeliydi. Kalan erkekleri, kariyer askerlerini görmüştü ve nedenini biliyordu: güç istiyorlardı. Rütbe, ayrıcalık, otorite ve saygı sağlıyordu. Hadrian bunların hiçbirine ihtiyaç duymuyordu. Her birinde zirveye ulaşmış ve kendini mutsuz hissetmişti. Artık başkalarının emriyle kılıç çekemediği gibi, kadınlara da hakaret edemiyordu. Belki de emin olduğu tek şey buydu; bu ve Royce Melborn'u bir daha görmek istemediği gerçeği.

Peki geriye ne kalıyordu?

En azından Pickles'ın geleceği daha parlaktı. O kadarını başarmıştı. Hadrian, Vernes'ten gelen zavallı çocuğun okul cüppesini giydiğini düşünerek gülümsedi. Kendi hayatı yanlış yönlere sapmıştı, ama Pickles artık doğru yoldaydı. En azından Hadrian, Pickles'ın hayatının yönünü değiştirmede önemli bir rol oynadığını bilerek teselli bulabilirdi.

Hadrian, öğrencileri atlatarak Arcadius'un ofisine çıkan merdivenleri tırmandı. Kapı kapalıydı, bu yüzden profesörün kapısını çalmak zorunda kaldı.

"Girin," diye tanıdık bir ses duyuldu.

Kapıyı açtığında, ofisin eskisi gibi dağınık olduğunu gördü. Profesör bu sefer masasına dönmüştü, önünde açık bir kitap ve elinde buhar çıkan bir fincan vardı. Hadrian odaya üç adım girmişti ki Royce Melborn'u fark etti. Hırsız, odanın uzak köşesinde

karmaşanın içindeydi, tıpkı tanıştıkları gün olduğu gibi, ancak bu sefer bir sandığa yaslanmış, elma yiyordu. Pelerini çıkarmış, mızrağa asılı, ürkütücü bir kukla gibi sallanan yakındaki iskeletin omuzlarına asmıştı.

"Sen!" Hadrian'ın aklına gelen tek kelime buydu.

Royce ona aynı derecede şaşkın bir şekilde baktı, sonra inanamıyormuş gibi başını salladı, çantasını karıştırdı ve bir sikke çıkardı. Ayağa kalktı ve sikkeyi profesörün masasına koydu, sonra sandığındaki yerine geri döndü. "Dürüst olmak gerekirse, seni tekrar göreceğimi hiç beklemiyordum."

"Seni bir daha görmek zorunda kalmamayı *umuyordum*," dedi Hadrian. "Beni terk ettin."

"Daha doğrusu, seni ölüme terk ettim. Nasıl hayatta kaldın?"

"Onlarla savaşmadım."

"Kaçtın mı? Çok hızlı olmalısın."

"Kaçmadım. O tavernada geceyi geçirdim, geri dönüp beni almayı düşüneceğini düşündüm."

Royce güldü. "Bunun pek şansı yoktu."

"Elbette."

"Peki nasıl hayatta kaldın?"

"Lord Marbury ve tavandaki diğerleri, yani senin öldürmek istediğin insanlar, beni korudular, benim için yalan söylediler. Senin için bile yalan söylediler, ama buna gerek yoktu çünkü sen bir korkak olduğun için çoktan gitmiştin."

"Ben buna korkaklık demezdim." "Ne dersin peki?"

"Gerekli. Senden kurtulmam gerekiyordu. Normalde bu bir sorun olmazdı, ama" —hala kitap okuyan Arcadius'a başını eğdi—"ilk tercihim mümkün değildi."

"O mu?" Hadrian, profesörün okuduğu küçük, yıpranmış defteri işaret etti.

"Evet, evet," dedi Arcadius. "Edmund Hall'un Günlüğü."

"Özgürlüğüm bu işin başarısına bağlıydı," dedi Royce. "Senin işi batırma riskini göze alamazdım."

"Yine de bunu tek başına başardın," dedi Arcadius. Royce'un başı keskin bir şekilde döndü. "Ne? Doğru kitap olduğunu sen söylemiştin."

"Anlaşma sadece kitabı geri getirmek değildi. İkinizin de kitabı alması gerekiyordu."

"Bu ne fark eder ki? Ödül kitaptı. Sen onu aldın. İşimiz bitti. O sadece sorun çıkması ihtimaline karşı yanımızdaydı, ama sorun çıkmadı."

"Çok açık konuşmuştum... Bir kez daha talimatlarımı yerine getirmedin. Hadrian'ı kuleye çıkarmalıydın."

"Bu mümkün değildi." Royce elmasını yine yüksek sesle ısırdı ve ağzı dolu halde konuştu. "Kemerle pratik yapmadık ve bu şekilde yapmak..." Elmasını havada salladı, tavana bakarak cevap aradı, sonra vazgeçti. "Başından beri aptalca bir fikirdi. Gördüğün gibi, kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

Arcadius kitabı kapattı, burnundan gözlüğünü çıkardı ve Royce'a baktı. "Kitabı aldığın için memnunum. Bu arada, kitap çok ilginç. Ama koşulları çok net bir şekilde belirtmiştim. Onları görmezden gelmiş olman, hile yaptığın gerçeğini değiştirmez. Borcun hala duruyor."

Royce yüzünde kötü bir ifadeyle ayağa kalktı ve profesöre doğru bir adım attı.

Hadrian ellerini kılıçlarına koydu ve kendisi de bir adım attı.

"Bu kolayca çözülebilir," dedi Arcadius hızlıca. "Hâlâ yükümlülüğünden kurtulabilirsin. Tek yapman gereken kitabı geri koymak."

"Ne?"

"Kitabı geri koymalısın, ama bu sefer talimatlara uyup Hadrian'ı da yanında götürmelisin."

"Ciddi olamazsın." Royce ona öfkeyle baktı. "Şimdi de... Dur biraz. Sen sadece kitabı *ödünç almak* istediğini söylemiştin. Başından beri benim kitabı geri koymamı planlamıştın."

"Beni şaşırtıp ilk seferinde Hadrian'ı gerçekten yanına alabilirdin."

Royce'un yüzünde şaşkınlık belirdi ve Hadrian, isteksiz bir gülümsemenin yavaşça ortaya çıkmasını izledi.

"Evet, sevgili çocuk," dedi Arcadius. "Göründüğüm kadar aptal değilim ve sen de tahmin edilmesi o kadar zor birisi değilsin. Şimdi, anlaşmamızın şartlarını yerine getirmek için, kitabı geri koymalısın, tabii ki ben okuduktan sonra. Ancak bu sefer Hadrian'ı da seninle birlikte tepeye götürmelisin. Defteri onun taşımasını ve onu bırakmasını ısrarla talep edeceğim."

"Neden?" Hırsız şaşkınlıkla baktı.

"Royce, açıkça verilen talimatlara uymamanın yol açacağı sorunları en iyi senin anlaman gerekir." Arcadius Hadrian'a döndü. "Birkaç dakika önce, Iberton'daki bir tavernada diğer müşterileri öldürmeyi reddettiğinde bunun ne kadar sorunlu olduğunu hayıflanıyordu." Royce'a dönerek, "*En basit talimatları bile yerine getiremiyorsun*, demiştin. Gerçek şu ki, Hadrian senin hizmetçin değil."

"Hayır, o bir yük."

"Hayır, o senin *ortağın*. Onun görüşü senin görüşünle eşittir. İkiniz birlikte çalışmalısınız."

"Ama ona gerek yok. Kanıt masanın üzerinde. Ve ben bunu, onun buraya gelmesi için harcadığı zamandan daha kısa sürede hallettim."

"Karar senin, Royce, ama benden kurtulmak istiyorsan, bedeli bu. Hadrian'a kitabı bulduğun yere geri koymasına yardım et, bu sefer hile yapma."

Royce elmasını odanın diğer ucuna fırlattı, elma duvardan sekip bir yığın parşömenin içine düştü. Sonra aynı ürkütücü hızla ayağa kalktı ve Hadrian'a doğru ilerledi, Hadrian ise içgüdüsel olarak kılıçlarını çekti.

Royce silahları görmezden geldi. "Bunu mahvetmesen iyi olur. Beş dakika içinde Glen Hall'un duvarının dibinde ol. Eğer bunu gerçekten yapacaksak, gece antrenman yapmalıyız." Hadrian'ın önünde çapraz tuttuğu kılıçlara baktı ve alaycı bir şekilde güldü. "Seni öldürdüğümde, geldiğimi görmene izin vermeyeceğim."

Hadrian kendini yukarı çekti ve Glen Hall'un çatısında durdu. Soğuk rüzgar pelerinini çekiştiriyor ve saçlarını savuruyordu. Aşağıda ağaçlar sallanıyor ve meydandaki heykel bir oyuncak gibi görünüyordu.

"Ee?" diye sordu, Royce'a bakarak, ikisi de deri koşum takımları giymiş, hala halatlarla birbirlerine bağlı olarak orada duruyorlardı.

"Beklediğimden daha iyi."

Sözlerindeki hayal kırıklığı Hadrian'ı gülümsetti.

"Fazla varsayımda bulunma. Benim ne beklediğimi bilemezsin."

Önemli değildi. Hadrian iyi iş çıkardığını biliyordu. Aslında çok da zor bir iş değildi. Royce tüm tırmanma ve çapa çakma işini yaptı. Hadrian sadece kendini yukarı çekti, belindeki iki metal halka arasına ipi geçirdi ve ipi gergin hale getirdiğinde, çok az çaba sarf ederek yerinde sabit kaldı.

Hızlıca öğrendiği püf noktası, ipin dolanmasını önlemekti. Zor olan kısım, halkalardan ipi çekmeye devam etmek için çıkarmak zorunda olduğu çapaları çıkarmaktı. Royce tırmanış için onlara ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden Hadrian her birini yanındaki keseye koymak zorunda kaldı. Üç eli olsaydı, bu çok kolay olurdu. Ancak, bir eliyle ağırlığı taşıyan ipi ve diğer eliyle de ipin ucunu tutarken, bir yandan da hayatı tehdit eden bir mesafede yerden sarkarak, çantaya demir bir kama sıkıştırmaya çalışıyordu. Hayatını bir yumrukta tutmak, tırmanışın çoğu boyunca midesini boğazında tutmaya yetiyordu. Terlemeye başladıktan sonra, bir anda nerede olduğunu düşünmeyi bıraktığını ve zihninin sadece göreve odaklandığını fark etti. Zirveye ulaşmak heyecan verici bir sürpriz oldu. Başarmıştı ve ödülü, bir şahinin yuva kurduğu çıkıntının yanındaki rüzgârlı Glen Hall çatısında durup, inşaatçılar ve şahin dışında çok az kişinin gördüğünü düşündüğü manzarayı seyretmekti.

"Kitap hala sende mi?" diye sordu Royce.

Royce, Hadrian'dan Arcadius'un ofisinin zemininden rastgele seçtiği, Edmund Hall'un Günlüğü ile yaklaşık aynı büyüklükte bir kitabı taşımasını istemişti. Hadrian*, Fieldstone Economics: Rise of the Cottage Industry* kitabını gömleğinin içine sıkıştırmış, kemeri ve koşum takımıyla sabitlemişti. Göğsüne vurdu. "Hala burada."

Royce mutsuz bir ifadeyle etrafında dolaştı. "O kılıçları taşımaya gerek yok. Sadece ağırlık yapıyorlar ve iplere dolanabilirler. Ayrıca, gürültü yapacaksın."

"Kınlar deriden. Çınlayacak metal yok. Güven bana, Gur Em'de Ba Ran Ghazel'e karşı savaştım. Sessiz olmayı bilirim."

"Bundan şüpheliyim. Ormanda bulunmadım ama oranın gece yarısı kapalı bir odadan daha gürültülü olduğunu tahmin ediyorum."

"Gürültüden endişeleniyorsan, bu koşum takımları kızak çanları gibi çınlar."

"Tırmanışta ses sorun olmaz ve zirveye ulaştığımızda, bir yere gitmeden önce bunları çıkaracağız. Bunları kolayca takıp çıkarılabilecek şekilde tasarladım. Neden sadece o küçük kılıçla idare edemediğini anlamıyorum. En azından büyük olanı atının üzerinde bırak."

"İhtiyacım olabilir."

"Sıçma kabına ihtiyacın olabilir, ama onu da yanına almayacaksın. Hem neden üç kılıç? Benim göremediğim üçüncü bir kolun mu var? Çünkü

bunun etkileyici olacağını kabul ederim." Konuşurken Royce, Hadrian'ın koşum takımını ayarlamaya başladı, tokalarını çekip daha sıkı hale getirdi.

"Ben onu farklı bir dövüş stili için kullanıyorum." "Aradaki fark nedir?"

"Sırtımdan o bıçağı çektiğimde benimle dövüşmek istemezsin."

"Gerçekten mi?" İkna olmuş gibi görünmüyordu. "O zaman neden her zaman onu kullanmıyorsun? Düşmanına seni öldürmesi için adil bir şans vermek mi istiyorsun?"

"Bu, işe uygun doğru aleti seçme meselesi. Çoğu zaman, incelik gerekir. Çivi çakmak için balyoz kullanmazsın. Küçük bir hançer kullanırsın, değil mi? Neden bunu yaparsın? Karşı tarafın kılıcı varsa, bu seni büyük bir dezavantaja sokar."

"Öyle düşünürsün, değil mi?"

"Tıpkı benim bu kılıçlara gerçekten ihtiyacım olmadığını düşündüğün gibi." Küçük parmaklarını kaldırdı. "Bunlara da gerçekten ihtiyacım yok, ama onları da yanımda götürüyorum."

"Sen bilirsin. Onları yukarı aşağı taşımak zorunda olan sensin." Royce kenara geri döndü ve aşağıya baktı.

O kadar rahat bir şekilde kenarda duruyordu ki Hadrian midesinin bulandığını hissetti ve onu tutmak için ani bir dürtü hissetti. Nedenini bilmiyordu. Bir saat önce Royce'un ölüm haberini memnuniyetle, hatta belki de rahatlıkla karşılardı.

"Dünya böyle daha güzel görünüyor," dedi Royce o kadar yumuşak bir sesle ki Hadrian neredeyse duymadı. Rüzgâr hırsızın pelerinini sırtına bastırdı, kenarları karanlık kanatlar gibi iki yana çırpınıyordu — bir şahin fareleri gözetler gibi.

"Nasıl yani?" diye sordu Hadrian.

“Sessiz, hareketsiz, karanlık ve uzak. Çok daha yönetilebilir, daha az sorunlu. İnsanlar küçüktür; görmezden gelinebilirler." Başını görünmez ufka doğru kaldırdı. "Bu yükseklikte bütün dünya küçüktür. Neredeyse mantıklı geliyor, karınca yuvasını izlemek gibi. Onlara bakıp politikalarını, önemsiz önyargılarını ve onları yönlendiren tüm kibirlerini düşünmezsiniz, ama her yerde durum aynıdır. Kraliçenin favorileri, saray mensupları vardır. Büyük karıncalar küçükleri, üretken olanlar zayıfları, şanslı olanlar şanssızları yönetir. Biz onların kavgalarını duyamıyoruz. Çok yukarıdayız. Bunun yerine, amaçları çok saf, çok basit, çok mutlu görünüyorlar. Belki de Maribor ve

diğer tanrısal panteonun gözünde böyle görünüyoruz." Yıldızlara baktı. "Belki de bu yüzden yardım etmeyi hiç düşünmüyorlar."

Nefes aldı ve Hadrian'ın hala orada olmasına şaşırmış gibi omzunun üzerinden baktı. Kendi koşum takımını kontrol etti, sonra gülümsedi. "Şimdi eğlenceli kısım geliyor. Çok hızlı gidip ipin ellerini yakmamaya çalış."

Kötü bir sırıtışla Royce kenardan atladı ve düştü. Hadrian, Royce'un koşum takımındaki halkalardan geçen ipin vızıltısını duyabiliyordu. Royce, duvarın kenarından aşağı uçarken ayaklarıyla itti ve sadece birkaç saniye sonra yere indi.

"Sıra sende," diye bağırdı, sesi binalar arasında yankılandı.

Hadrian, ayaklarını kaldırmaya bile isteksiz, kenara doğru süründü. Gerginlikten titremeye başlayan kaslarıyla, karnının üstüne yatıp kenara doğru yavaşça ilerledi. Kemerin ağırlığının çoğunu taşıdığını hissetmesine rağmen, bırakmaya korkarak kenara asıldı.

"Bu gece bir ara, belki?" diye seslendi Royce.

Hadrian, kuyruk ipinin dolanmadığından ve bükülmediğinden emin olmak için iki kez kontrol etti. Titremesinin nedeninin korku, soğuk ya da kaslarındaki gerginlikten kaynaklandığından emin değildi.

"Bunu kolaylaştırayım," dedi Royce. "Yirmi kule muhafızının keskin kılıçlarla sana doğru koştuğunu ve yirmi muhafızın da taşlara çarpan oklarla sana ateş ettiğini hayal et. Mesele şu ki, onlar seni bıçaklamadan, kesmeden veya vurmadan önce aşağı inmen gerekmiyor. Onların tek yapmaları gerekenin ipi kesmek olduğunu fark etmeden önce aşağı inmen gerek."

Hadrian ipi bıraktı, ağırlığını ipe verdi ve hayatını bükülmüş bir bitki lifine emanet etmenin ne kadar çılgınca olduğunu düşündü. Sallanarak, ipi halkalardan yavaşça geçirdi ve duvardan aşağı süzüldü. İpi biraz daha kaydırdı ve düştüğünü hissetti. Korku onu sardı. Halatın ucunu halkaya doğru bir açıyla çekti ve hızla yavaşlayarak durdu. Bir an durdu, kalbi gırtlağına kadar çıkarken, ama aynı zamanda gülümsedi. Nasıl çalıştığını anlamıştı. Royce ona anlatmıştı, ama hiçbir şey deneyimin yerini tutamazdı. Ayaklarıyla iterek duvardan uzaklaştı ve halatı kaydırdı. Ayak parmaklarını tekrar duvara düzgünce değdirip bir kez daha ittiğinde, heyecan ve zarafet hissi onu sardı. İpi daha iyi zamanlayarak bıraktı ve ağından dönen bir örümcek gibi hissetti. Bir sonraki itişinde gerçekten uçmayı planladı, ancak ayaklarının çimlere değdiğini fark etti.

Royce'a baktı. "Bunu tekrar yapmalıyız."

Royce ve Hadrian, ertesi günün büyük bir kısmını odalarında geçirdiler ve kapıyı kilitli tutmaları söylendi. Angdon Lerwick'in bıçaklanmasından sonra, Arcadius onların geri döndüklerini kimsenin bilmesini istemiyordu. Hadrian, öğrenci olarak kabul edildikten sonra birinci sınıf yurtuna yeniden atanan Pickles'ı göremeyeceği için hayal kırıklığına uğramıştı, ama bunun muhtemelen en iyisi olduğunu da biliyordu. Dört gün yol aldıktan ve bütün gece Glen Hall'un yamacını tırmanarak geçirdikten sonra Hadrian yorgundu. İkisi ertesi günün çoğunu uyuyarak geçirdiler ve sadece bir çocuk, kahvaltı ya da öğle yemeği olabileceğini düşündüğü, ama akşam yemeği olduğu ortaya çıkan bir şey getirdiğinde uyandılar. Buhar çıkan sebze güveç kaseleri ve yuvarlak çavdar ekmeği, Arcadius'un yemekten sonra ofisine gelmelerini ve bunu mümkün olduğunca az öğrenciye görünerek yapmalarını isteyen bir notla birlikte geldi. Royce için, *bazı* öğrencilerin onları görmesinin sorun olmadığına dair bir not vardı. Bu not iki kez altı çizilmişti.

Sessizce yemek yediler, Royce somunu ikiye bölerek Hadrian'a daha büyük parçayı verdi. Bu hareket, Hadrian'ın yemek boyunca aklını meşgul etti. *Nazik mi davranıyor? Bu, ince bir barış teklifi mi? Yoksa benim daha iri olduğum için daha büyük parçayı almam gerektiğini düşünen bir mantık mı?* Hadrian'a verdiği yarısı o kadar da büyük değildi ve sonunda Royce'un boyut farkını hiç fark etmediği sonucuna vardı.

Aşağı kata sorunsuz bir şekilde indiler ve Hadrian kimsenin onları görmediğinden emindi. Profesörün ofisine vardıklarında güneş batmıştı ve Arcadius'un odası sadece mum ışığıyla aydınlatılıyordu. Oda, diğer her şey gibi düzensiz bir şekilde düzinelerce mumla aydınlatılıyordu.

"Herkes dinlendi ve yemek yedi, değil mi?" diye

sordu profesör. İkisi de başlarını salladı.

Bu, Arcadius'u bir şekilde eğlendirmiş gibi göründü, gülümsemeye başladı, sonra da gülümsemesini bastırdı. "Kitabı bitirdim. Büyüleyici bir hikaye, ancak çoğu çok kötü bir el yazısıyla yazılmış. Sonlara doğru oldukça kesik kesik ve bağlantısız. Her neyse, geri alabilirsin. Buradaki varlığınız tehlikeli olduğu için bunu hemen yapmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Profesör masasının etrafında dolaştı, parmağını kafese soktu ve uyuyan bir sincabın kafasını okşadı. "Sorun çıkarmak için kötü bir zaman seçtin. Ervanon Delegasyonu'ndan Konsey Üyesi Sextant, sen gittikten sonraki sabah ziyaret etti. Bizi uygunsuz bir şey yaparken yakalamak umuduyla uğramayı alışkanlık haline getirmiş. Sanırım tüm delegasyon, burada yaptığımız tek şeyin ulusun gençliğini yozlaştırmak, çoğunun benim öğrettiğime inandığı büyücülüğün cazibesiyle onları sapkınlığa yönlendirmek olduğunu düşünüyor."

"Ne öğretiyorsun?" diye sordu Hadrian.

Arcadius şaşırmış göründü ve Royce'a baktı.

"Bana hiçbir şey söylemiyor," dedi Hadrian.

"Görünüşe göre öyle, ama ben de aynı derecede suçluyum, değil mi? Ben bu üniversitenin gelenekler bölümünün müdürüyüm."

"Bilgi mi?"

"Tarih, efsane, mit ve gizemler. Onların düzeninden ve sırlarından önce gelen her şey."

"Ve Hall'un defteri bir bilgi hazinesi miydi?"

"Kesinlikle, ama dediğim gibi, Sextant ve adamları sen gittikten sonraki sabah geldiler. Onunla birlikte her zamanki gibi bir düzine şövalye ve piyade ve maalesef Angdon'un babası Baron Lerwick de geldi. Oğlu Angdon'un ifadesiyle "suikast girişimi"ne uğradığını öğrenince açıkça üzüldü."

Bu, Royce'un yüzünde bir sırıtış ve bir nefes almasına neden oldu.

"Angdon ikinizi suçlu olarak tanımladı. Arkadaşları da onun hikâyesini doğruladı. Tabii ki bana da sordular ve ben de olaydan haberdar olmadığımı ve ikinizin önceki gece tek kelime etmeden ayrıldığını söyledim. Lerwick, oğlunun iki sıradan haydut tarafından kötü muamele gördüğüne öfkelendi ve Sextant'tan şövalyeleri gönderip sizinle ilgilenmesini istedi."

"Hangi yöne gittiğimizi nasıl bildiler?"

Profesör omuz silkti. "Sanırım her iki yöne de birer grup gönderdi."

“Yani Iberton'daki tavernaya gelen şövalyeler miydi?” diye sordu Hadrian.

"Evet, ve muhtemelen yakında geri dönecekler." "Ve bizi burada görürlerse..." dedi Royce.

"Aynen öyle. Bu yüzden, şafak sökmeden buradan gitseniz iyi olur. Ayrıca, bu işin çözülmesi biraz zaman alacağını tahmin ettiğim için, dönüşünüzü geciktirmek isteyebilirsiniz."

"Ne kadar sürer?"

"Angdon sizi teşhis edemeyecek duruma gelene kadar. Belki bir yıl."

"Geri dönmek için hiçbir neden görmüyorum," dedi Royce. "O bu kitabı geri koyarsa, işimiz biter, değil mi? Sana olan borcum kapanmış olur mu?"

"Evet."

"O zaman geri dönmem için hiçbir neden yok, doğru mu?"

Arcadius başını salladı. "Doğru, ama yine de dönmek isteyebilirsin. Şu anda dünyada seni hoş karşılayacak kaç yer var? Ara sıra ziyaret etmek hoş olabilir. Ve sonunda bu macerada ikinizin nasıl başa çıktığını öğrenmek isterim. Belki birlikte dönerek beni şaşırtacaksınız. Daha önce de söylediğim gibi, bence iyi bir takım olursunuz."

"O ve ben, bir takım mı?" Royce alaycı bir gülümsemeyle baktı.

"Evet, bir takım, ortaklar, iki kişinin birlikte çalışıp ortak bir hedef için yeteneklerini bir araya getirmesi gibi. Elf dilinde bunun için bir kelime var. Buna..."

"*Riyria*," diye Royce onun yerine

tamamladı. "Elfçe biliyor musun?"

diye sordu Hadrian.

Royce, Hadrian'ın hâlâ orada olmasından rahatsız olmuş gibi bir bakış attı.

"Mesele şu ki," diye devam etti profesör, "bu iş sırasında birbirinizin becerilerinden karşılıklı fayda sağladığınızı fark ederseniz, birlikte devam etmeyi düşünebilirsiniz."

"O zaman mesele bu mu?" diye sordu Royce. "Çünkü bu olmayacak."

"Evet," diye onayladı Hadrian. "İkimizin de birbirimizin yanında kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Aynı ülkede yaşayabileceğimizden emin değilim. Biz zıt karakterleriz."

"Aslında mesele de bu," dedi Arcadius. "Aynı olanların ne faydası var ki? Zıtlıklar, ufkunuzu, bilginizi, yeteneklerinizi genişletir. İkiniz anlaşmayı öğrenebilirseniz, çok farklı olduğunuz için oldukça güçlü olabilirsiniz. İkiniz de bir dönüm noktasındasınız, nereye gideceğinizi bilmiyorsunuz. Birbirinize güvenmeyi öğrenin, belki yolunuzu bulursunuz."

"Uh-huh." Royce ayağa kalktı. "Şimdi eşyalarımı toplamaya başlayabilir

miyim, Hoca?" Arcadius kaşlarını çattı.

Royce bunu evet olarak kabul etti ve dışarı çıktı.

“Hadrian, umarım en azından beni ciddiye alırsın.”

"Gelecekle ilgili bir planım yok, ama..." Diye iç geçirdi. Hiçbir yolu yoktu. Bu durumu kurtarabilecek hiçbir yol bulamıyordu.

Yaşlı adamı sevdiğini fark etti ve ona umut vermek istedi. Yaşlı profesör büyük çaba sarf etmişti, ama istediği şey imkansızdı. "Bana zehirli bir yılanı güvenmemi istiyormuşsun gibi. O vahşi bir hayvan. Bir dakika önce iyi görünüyor, sonra beni tuzağa düşürdüğünü anlıyorum. Ona güvenemem. Size borcunu ödediğinde, onu yanında tutmak tehlikeli olur. O kısıtlama ortadan kalktığında... Eh, o zaman hiç uyuyamayacağımı biliyorum."

"Bu çok yorucu olurdu, değil mi? Korku içinde yaşamak, yanındaki kişinin boğazını kesmeyeceğini bilememek."

"Kesinlikle."

Arcadius gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu, sonra masanın etrafından dolaşarak Hadrian'ın karşısına geçti. Gözleri yumuşadı, beyaz kaşları düştü. Ellerini Hadrian'ın omuzlarına koydu. "Royce hayatının her gününü böyle geçiriyor. O pelerinin içinde bir insan olduğuna inanıyorum, Hadrian. Sadece ona ulaşmanın bir yolunu bulmalısın."

"Sanırım önce bir nedenim olması lazım," dedi Hadrian. "Dürüst olmak gerekirse, Pickles olmasaydı, bu kule işini yapar mıydım, emin değilim."

Profesörün yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

"Neden? Onu hala okula kabul ediyorlar, değil mi? Onu kaydettirdin, değil mi?"

"Kayıt işlemlerini hallettim, ama Hadrian, korkarım kötü bir haberim var."

"Yanlış bir şey mi yaptı?"

Arcadius elini ağzına götürdü ve parmaklarını sakalına batırdı. "Pickles... öldü."

Hadrian anlamadı. *Ölmekten ne demek istiyor? Nefes almayan, ölü mü?*

"*Öldü* mü dedin?"

Profesör başını salladı.

"*Pickles'tan* bahsediyorum. Bilirsin. Vernes'ten gelen çocuk, kocaman gülümsemesi olan. Onu kastediyorum."

"Evet, o Pickles. O öldü."

Hadrian sadece bakakaldı, hala anlam veremiyordu.

"Angdon, Pickles'ı kendisini öldürmeye çalışmakla suçladı." "Ama..."

"Angdon'un arkadaşları bu iddiayı destekledi. Elimden geleni yaptım, ama kanıtlar Angdon'un lehineydi. Beş tanınmış ve güvenilir öğrenci —soyluların oğulları—kimsenin tanımadığı ve tuhaf bir konuşma tarzı olan yetim bir çocuğun hikayesine karşı çıktı."

"Ne oldu?"

"Pickles, bir asilzadeyi öldürmek için komplo kurmaktan idam edildi."

"Neden engel olmadın? Nasıl böyle bir şeye izin verdin? Pickles'ın bununla hiçbir ilgisi yoktu. O çocuğu bıçaklayan Royce'du!"

"Üzgünüm. Elimden geleni yaptım."

"Ne demek istiyorsun? Sen bilginin ustasısın. İnsanlar sana büyücü diyor! Bir büyücünün masum bir çocuğu öldürmelerini engelleyemediğini mi söylüyorsun?!"

Hadrian'ın elleri kılıçlarının üzerindeydi. İçgüdüsel olarak onları çekmek istedi. Genellikle böyle hissettiğinde yüzü kanla kaplanır ve bir şeye savururdu. Önünde duran tek şey, kendisi de ağlamak üzere görünen yaşlı bir adamdı.

"Ben büyücü değilim," dedi Arcadius. "Bir zamanlar büyücüler vardı. Gerçek sihir yapabilen insanlar, ama imparatorluğun çöküşüyle hepsi ortadan kayboldu. Ben sadece bir öğretmenim. Etkim öğrencilerime uzanır, Gent'in teokratik yönetimine değil. Burada mutlak otorite kiliseye aittir ve onlar hiçbir müdahaleye izin vermezler. Beni zaten sınırda bir kafir olarak görüyorlar. İki kez suçlandım ve cezadan zar zor kurtuldum. Tek yapabileceğim onlara gerçeği söylemekti, ki inanın bana söyledim. Ama dediğim gibi, söylediklerime pek değer vermiyorlar."

Profesör başını eğdi, arkasını döndü ve yavaşça masasına geri döndü.

Hadrian, midesine yumruk yemiş gibi hissetti; nefes almayı zorlaştıran, berbat, boş bir his. Bu Arcadius'un suçu değildi. Royce'un suçu bile değildi. Bazen korkunç şeyler mantıklı bir neden olmadan olurdu. Bu, onun öfkelenmesini engellemedi. Öfkelenmeyi bırakmayacaktı, öfkelenmeyi bırakana kadar.

"Onu ne yaptılar?"

"Bilmiyorum. Okuldan çıkarıldı. Şaşırtıcı bir şekilde, onu herkesin önünde teşhir etmediler. Öğrencilerin hiçbiri bunun farkında değildi sanırım. Yakındaki tepelerden birinde idam edildi. Cesedini sordum.

bunu bile söylemeyi reddettiler, belki de Angdon'un babasına göstermek için götürüyorlardı."

Arcadius masasına eğilip başını kollarına gömdü. "Çok üzgünüm, Hadrian."

"Neden ilk geldiğimde bana söylemedin?"

"Söylemeyi planlamıştım, ama Royce'un seni terk etmesi yüzünden çok kötü durumdaydın.

En iyisi sana rahat bir gece uykusu sağlamak olduğunu düşündüm."

"Teşekkürler," dedi Hadrian. "Ve özür dilerim. Senin suçun olmadığını biliyorum."

Profesör başını salladı. "Sanırım bu, Royce ile olan işi bitirmeyeceğin anlamına geliyor. Artık sana bir faydam kalmadığına göre."

"Tabii ki yapacağım." Hadrian avuçlarını kılıcın kabzası üzerinde gezdirdi. "Sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdin. Pickles'ı kaydettirdin. Şimdi sırf bu yüzden vazgeçmem adil olmaz..."

Hadrian'ın boğazı aniden düğümlendi. Gözyaşları dolarken, birkaç kez yutkundu. Dişlerini sıkarak nefesini düzenli tutmaya çalıştı.

"Teşekkürler, Hadrian," dedi Arcadius. "Ve ne olursa olsun, her şeyin bir nedeni olduğuna içtenlikle inanıyorum."

"Pickles'ın ölümünün olası nedeni ne olabilir?" "Belki de bunu zaman gösterecek."

BÖLÜM 15 GELECEĞI

DEĞERLENDIRMEK

Wayward Caddesi'nin sonundaki eski çürümüş bina artık yoktu. Onun yerine pencereleri, çatı pencereleri ve yeni boyanmış, çoğunlukla beyaz ve kenarlarında pudra mavisi vurgular bulunan güzel bir bina vardı. Beyaz ucuzdu, mavi pahalıydı, ama Gwen Gentry Meydanı'ndaki evi hatırladı ve en azından o ruhun bir parçasını istedi, bu da sıradan bir bina ile özel bir bina arasındaki farkı yaratıyordu.

Veranda henüz iskelet halindeydi, ziyaretçiler içeri girmek için hala sandıklara tırmanıp tahtaların üzerinde yürümek zorundaydı ve iç mekanın da daha çok iş vardı. Gwen, iyi bir dış cephenin müşterileri içeri çekeceğinden emin olarak, tüm çabasını dış cepheye yoğunlaştırdı. Bundan sonra, kızların onları orada tutacağını düşündü. Haklıydı. İnsanlar, Wayward Street'in sonunda yükselen bu tuhaf yapıyı görmek için Merchant Quarter gibi uzak yerlerden geliyorlardı. Gwen'in tabela alacak parası yoktu ve neredeyse herkes burayı sadece "Ev" olarak adlandırıyordu.

Gwen, başardıklarıyla gurur duyuyordu ve Lower Quarter'daki tüccarların loncası üyesi Müfettiş Reginald'ı gezdirirken gülümseyerek duruyordu. Onu bitmiş odalarda tutmaya çalıştı, ancak müfettiş *yolun dışına* çıkıp, fazla kereste, talaş ve aletlerle dolu bölümleri keşfetmekte ısrar etti. Normalde ev çekiç sesleriyle doluydu, ama Gwen denetim süresince marangozları uzaklaştırmıştı. Ancak, "grand suite"de iş yapan çatı ustası Clarence ve Mae konusunda hiçbir şey yapamadı. Mae sessiz kalmayı biliyordu, ama müşterisi üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ve Clarence homurdanan biriydi.

Mae'ye bir şey *yapamadı*. Mae sessiz kalmayı biliyordu, ancak müşterisi üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ve Clarence homurdanan biriydi.

"İki hafta..." müfettiş, salonda dolaşırken bunu tekrarladı. Bunu sık sık söylüyordu ve Gwen'in üzüntüsüne, söylediği tek şey buydu. Adamı anlamak zordu. Yüz ifadesizdi düz kalıyordu, ses tonu o kadar sıkıcıydı ki sessizliği kıskandıracak kadar.

"Bütün bunları nasıl ödediniz?"

Sanki işaret almış gibi, Clarence başının üstünde domuz taklidi yapmaya başladı. Gwen sadece gülümsedi ve yukarı baktı.

"Evet, evet, işinizin doğasını anlıyorum," dedi Reginald. "Ama bu çok masraflı" —kapı çerçevesine baktı—"ve çok iyi bir işçilik. Ve sadece iki hafta oldu."

"Artisan ve Merchant Quarters'dan müşteriler çekiyoruz, bu yüzden daha fazla ücret alabiliyoruz."

"Bu şehirdeki tek genelev bu değil."

"Ama sunduğumuz hizmetler daha kaliteli."

"Stokunuzu gördüm ve sizi kişisel olarak muaf tutmak isterdim, ama korkarım kızlarınız diğer işletmelerdekinden daha güzel değil ve çoğu durumda daha çekici de değiller."

Stok. Bu kelime onu şaşırtmamalıydı, ama şaşırttı. Onun için bu, domuz yetiştiriciliği gibi bir girişimdi ve Clarence bu fikri ortadan kaldırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Yukarıda yatak kaymıştı ve başlık duvara çarpmaya başlamıştı. Çerçeveleri zemine sabitletip ek yerlerini yağlamayı aklına yazdı.

"Görünüş bir dereceye kadar önemlidir," dedi ona. "Güzel bir kız dikkat çeker ve ziyaretçileri kendine çeker. Diğer işletmelerin ilk kez gelen müşterilerden çok faydalandığını tahmin ediyorum, ama biz tekrar gelen müşterilerden ve ağızdan ağıza yayılan reklamdan faydalanıyoruz."

"Peki sırrınız nedir?"

"Biz köle değiliz ve kazandığımız her şeyi elimizde tutabiliyoruz. Çoğumuz için bu, hayatımızı ve kendimizi ilk kez kontrol edebildiğimiz bir deneyim. Bunun ne kadar motive edici olduğunu bilsen şaşırırsın. Bu kadınların diğer genelevlerdekilere göre daha çok memnun etmeye çalıştıklarını söyleyebilirsin. Müşteriler bunu seviyor olmalı, çünkü sürekli geri geliyorlar."

Onu salona geri götürdü.

"Bir ocak alabilecek duruma gelir gelmez, yemek ve belki içecek de sunmaya başlayacağız. Umarım bu sadece bir başlangıçtır. Hepimiz burada daha iyi bir hayat için çalışıyoruz. Belki bir gün burası artık genelev olmayacak. Eskisi gibi lüks bir han olacak." Bunun naif bir düşünce olduğunu bilerek iç geçirdi.

Gwen müfettişi takip ederek sokağa çıktı, müfettiş dönüp mekana baktı. "Burada harika bir iş çıkarmışsınız," dedi, başparmaklarını kemerine takıp başını sallayarak.

"Yani sertifikayı onaylayacak mısınız?"

"Kesinlikle hayır."

"Ne!" Gwen onu doğru duymadığından emindi. "Neden?" "Çünkü sen

akıllısın ve bence bunu başarabilirsin.

yer. Bu ne tür bir mesaj veriyor? Ya kadınlar loncalarda çıraklık talep etmeye başlarsa? Sen bir yabancısın ve burada işler böyle yürümüyor. Senin gibi tehlikeli fikirlerden bu şehri korumak benim görevim.

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Hayır, durun!" Onun gitmesine izin veremezdi, başardıkları onca şeyden sonra. Müfettişi elinden tuttu. "Lütfen, hayır. Fikrinizi değiştirmelisiniz. Bizi öylece kapatamazsınız."

"Bu benim kararım değil. Ben sadece değerlendiriciye tavsiyemi sunuyorum. Tabii ki, yirmi yıldır hiçbiri benim tavsiyelerimi reddetmedi, ama belki bu ilk kez olacak."

Kadın elini bırakmayı reddetti. Elini çevirip avucunu açtı ve ışığa doğru çekti. Adam elini çevirip çekip kurtuldu, ama kadın aradığını görmeden önce. Adam kadına öfkeyle baktı ve sanki kadın hastalık taşıyormuş gibi elini sildi, sonra atına bindi. "Yapmam gereken üç anket daha var, biri Cold Hollow'da, bu yüzden değerlendiricinin sizi dışarı çıkarmadan önce yarın kadar vaktiniz olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunu sana Grue yaptırdı."

Adamın yüzünde şok gibi bir tepki gördü. "Dediğim gibi, sen akıllısın, fazla akıllısın."

Atını döndürdü ve Wayward Caddesi'ne doğru tırıs gitti, onu The Hideous Head ve House arasında yalnız bıraktı.

Gwen, şehir değerlendiricisinin ofisinin önünden geçen bir arabayı izledi. Beyaz ve altın süslemeli araba, sanki sahibi hizmetçileri her gün cilalamış gibi tertemizdi. Gentry Quarter'ın sokaklarında, pelerinli ve ceketli erkekler, yere kadar uzanan etekleri tertemiz olan muhteşem elbiseler giymiş kadınlara eşlik ediyordu. Renkler çarpıcıydı: kırmızılar, altın sarıları, sarılar, yeşiller. Renk yelpazesi giysilerle sınırlı değildi. Afişler, bayraklar, flamalar, hatta sokak satıcılarının tenteleri rüzgarda dalgalanarak parlaklık ve görkem katıyordu. Ve tabii ki binalar da vardı. Rose ile birlikte küçük idari ofise girmek için bir kez daha fırsat beklerken, ikisi caddenin karşısındaki güzel evi seyrettiler. Toz mavisi. Geçen sefer ona güzel gelen bina, şimdi bir harikaydı. Yeni edindiği deneyimle, her bir korkuluk ve pencere camının değerini anladı. Medford House sadece bir gölgeydi, ama yine de onlardaydı — onların evi, hayalleri. Grue'nun onu elinden almasına izin veremezdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Rose. Ayrılmadan önce de bunu soruyordu.

Gwen cevap vermemişti, çünkü bir cevabı yoktu — en azından tam bir cevabı yoktu, ama hiçbir fikri olmadığını söylemek de yardımcı olmazdı. Bazen kaçamak cevaplar verse de, yalan söylemeyi reddetti. Kızlara yeterince yalan söylenmişti. Eğer başarısız olursa, Grue'ya geri dönmekten başka çareleri kalmayacaktı ve Grue, sadakatsizliklerinden dolayı hepsini, özellikle de onu cezalandıracaktı. Kapının açılmasını beklerken, Gwen'in elleri titriyordu.

Tek bir umudu, tek bir çaresiz kumar vardı: şehir değerlendiricisinin diğer erkekler kadar açgözlü olması. "Göreceksin."

"Sıradaki!" diye seslendi uzun bir ceket giyen ve bir asa taşıyan uşak.

Gwen bir kez daha Rose'un elini tutup onu içeri çekti.

Aynı masanın arkasında, farklı bir ceket giymiş aynı yaşlı adam oturuyordu. Başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı. "Sizi tanıyorum."

"Adım Gwen DeLancy. Aşağı Mahalle'de bir genelev açtım." "Ah, evet."

Değerlendirici arkasına yaslandı ve "Dört yüz altmış sekizinci
sekiz."

"İşler nasıl gidiyor?" "İyi ve
kötü. Bakın..."

Bir memur parşömenleri getirdi ve değerlendirici onları sadece bir an inceledi. "Aşağı Mahalle müfettişi henüz işinizle ilgili raporunu sunmadı."

"Biliyorum. Ayrıca, raporu verdiğinde, bize sertifika vermemeniz gerektiğini yazacağını da biliyorum."

Adam üzgün bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm. Mahalle loncalarının ve bölge yöneticilerinin ilk elden raporlarına güvenmek zorundayım. Eğer reddedildiyseniz, sizin için yapabileceğim bir şey yok."

"Belki *sizin* için yapabileceğim bir şey vardır."

Bu, yaşlı adamın merakla ona bakmasına neden oldu ve gözlerini kısarak ona baktı. "Bu pozisyonda olmamın nedenlerinden biri, güzel bir yüze veya gece maceralarının vaadine kolayca ikna olmamamdır."

"Benim teklifim bu değil."

"Öyle mi?"

"Sadece iki hafta içinde, çirkin bir binayı Wayward Caddesi'nin en çekici binasına dönüştürdüm. İki hafta sonra, burası Aşağı Mahalle'nin en güzel yeri olacak. Zaten Artisan ve Merchant Mahalleleri'nden, cüzdanları kabarık müşteriler çekmeye başladım. Bu adamların her biri, şehirde başka hiçbir yerde bulamadıkları şeyi arıyor: birkaç saatliğine kendilerini kral gibi hissedebilecekleri temiz, saygın bir yer.

“Bütün bunları birkaç kuruş ve altı kızla başardım. Birlikte, Aşağı Mahalle'deki en başarılı iş olabilecek şeyi yarattık. Bu, Raynor Grue gibi adamlardan kaçmak için bir fırsat ve bunu ancak sizin yardımınızla başarabiliriz. Görüyorsunuz, Müfettiş Reginald Lampwick beni kârlı olmayacağım için değil, bir zamanlar kontrol ettiği kadınların başarılı olmasını istemeyen Raynor Grue ile anlaşma yaptığı için reddedecek. Siz benim teklifimi reddeder etmez, Raynor kendi teklifini sunacak. Lampwick bunu onaylayacak ve Grue benim yaptığım tüm işi devralacak."

"Peki Lampwick neden böyle bir şey yapsın?"

"Grue, ona karın dörtte birini vererek ortağı olmayı kabul etti." Gwen, Lampwick'in avucunda bunların bir kısmını görmüştü. Pek çok şey görmüştü: öğle yemeğinde bir dilim kuzu eti ve kabak yediğini; yatak odasında kendini asan annesinin ona verdiği bir zincirle kasasının anahtarını boynunda taşıdığını; ve bir gün Ticaret Bölgesi'nde bir araba tarafından ezilerek öleceğini. Grue'nun müfettişe ne kadar pay vermeyi planladığına dair gerçek bir ipucu yoktu, sadece böyle bir anlaşma yaptıklarını ya da yapacaklarını biliyordu. Belirtilen rakamı sadece tahmin etmişti.

Değerlendirici kaşlarını çattı. "İşletme sahiplerinden hediye kabul eden lonca müfettişleri var. Bu yasaya aykırı değil. Belki de Bay Lampwick ile böyle bir anlaşma yapsaydınız, iş çıkarlarınızı güvence altına alabilirdiniz."

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Sadece Lampwick'in Grue ile yapmak istediği anlaşmayı *sana* teklif ediyorum. Lampwick bana kararın kendisine ait olmadığını, sana ait olduğunu söyledi ve sertifikayı almam karşılığında genelevin tüm kârının dörtte birini ödeyeceğim." Çantasını kaldırıp masanın üzerine koydu. "Daha yeni başladık. Henüz resmi olarak açılmadık ve şu ana kadar elde edilen kârın çoğu binaya harcandı, sadece küçük bir kısmı yemeğe harcandı, ama bu, hemen bekleyebileceğiniz şey ve size söz veriyorum, daha fazlası olacak... çok daha fazlası."

Değerlendirici keseye baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Benim sözüme inanmak zorunda değilsin. Reginald Lampwick bu mülkün değerini çoktan gördü. Anlamadığı şey, Grue'nun burayı benim yapabileceğim gibi başarılı hale getiremeyeceği. Yapabilseydi, şimdiye kadar yapardı. Bunu başaran benim ve büyümesini sağlayacak olan da benim. Neden Lampwick sizin kararlarınızdan faydalanacak? Sertifikayı bana verin, ben de size ve ailenize yıllarca iyi bir gelir sağlayayım."

Ona öfkeyle baktı.

Hepsi bu kadardı. Kartları açılmıştı ve elinde hiçbir şey kalmamıştı. Onun bakışlarından hoşlanmamıştı. Son ziyaretlerinde çok dostça ve nazik davranmıştı. Şehirde onu bir hastalık gibi görmeyen birkaç kişiden biriydi. Ona karşı öyle bir sevgi beslemişti ki, başarılarını paylaşmasını kıskanmamıştı, ama şimdi bu adamı hafife aldığını anladı. Ona bakarken, Gwen hatasını fark etti. Kıyafetleri Dixon veya Grue'nunkiler gibi değildi. Parası vardı, belki de harcayabileceğinden daha fazlası. Her ay birkaç kuruş daha vermek ne anlam ifade ederdi ki?

Gwen yenilginin ağırlığını hissetti. Başarısız olmuştu ve şimdi hepsi...

"Böyle bir hediyeyi ne sıklıkla alacağım ve emin olacağım" —dikkatlice parmağını aralarına kaldırdı—"bu, bana vereceğiniz bir *hediye* olacak, ortaklık değil, değil mi?"

"Tabii ki... ah, aylık en iyisi olur, ama gerekirse haftalık da olabilir."

"Aylık," diye onayladı.

Gwen başını salladı.

Yaşlı adam bir kalem aldı ve yazmaya başladı. "Bu hediyelerin her yeni ayda teslim edilmesini sağla."

Gwen gülümsemeden edemedi. "Onu kaldıracak gücünüz olmayacağından emin olmak için elimden geleni yapacağım."

Adam da gülümsedi. "Korkarım Bay Lampwick kararımdan çok hayal kırıklığına uğrayacak." Bir memura baktı. "Kraliyet mührünü getir."

Gwen, yakında Medford House'un ön verandası olacak olan tahta zemine adım attığında, akşam diğer günlere göre daha ılıktı. Arkasında, salonda kızlar konuşup gülüyorlardı. Rose, ilk üç anlatımı kaçıran Dixon ve Mae için hikayeyi tekrar anlatıyordu. Her anlatışında, Rose'un *"mükemmel"* ve *"harika"* gibi kelimeleri kullanma sıklığı artıyordu.

Gwen, toprak zeminden bir metre yüksekte bulunan çerçeveli bir platform olan verandanın kenarına gitti ve bir gün verandanın çatısını destekleyecek olan kaba bir kirişe yaslandı. Caddenin karşısında, The Hideous Head sessizdi. Lambalar yanıyordu, ama kapı kapalıydı ve kimse hareket etmiyordu. Grue'nun haberi öğrenip öğrenmediğini merak etti. Aşağı Mahalle'de bunu duymamış birinin olması zordu. Rose'un anlattığına göre, Gwen sadece gözüne tükürerek ateş püskürten bir ejderhayı yenmişti. İmkansızı başarmıştı. Hepsini kurtarmıştı. Gwen bir kahramandı.

Garip bir melankoli hissederek kirişe yaslandı.

Savaşı kazandım, ama savaşı kaybettim mi?

İki köpek Wayward Caddesi boyunca zikzaklar çizerek yiyecek arıyordu. Onlar ve rüzgarda dalgalanan bir kanvas parçası dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Altın paraları harcamıştı. Onları bununla takas etmişti. Kendini ve belki birkaç kişiyi kurtarmıştı, ama belki de bunların hiçbiri olması gerekmiyordu. Zayıflığı her şeyi mahvetmişti. O sikkeler ona bir nedenden dolayı emanet edilmişti. Annesinin ölümünden beri, her gün kendinden daha büyük bir amaçla uyanıyordu. Verandada duran Gwen, altın sikkeleri olan adamın varlığının tek fiziksel kanıtını attığını anladı. Güvenliği için inancını satmıştı ve sanki kendisinin en iyi kısmını kaybetmiş gibi hissediyordu.

Çok mu erkendi? Yoksa çok mu geçti?

Artık önemi yoktu; paralar gitmişti. Onları yenileriyle değiştirebilirdi. Değerlendirme uzmanına evin kazandığı para konusunda yalan söylememişti, ama bunun böyle işlemediğini düşünüyordu. Sorun da buydu. Nasıl işlediğini hiç bilmiyordu. Tek bildiği, rastgele kumaş parçalarından dikilmiş eteği gibi, ufak tefek parçalardı. İkisi de anlaşılır bir anlam ifade etmeyen bir desen oluşturuyordu. *İnsanlar falına baktırdıklarında böyle hissederler,* diye fark etti. Annesi her şeyi geride bırakmış ve Gwen'i Medford'a götürmeye çalışırken ölmüştü, ama nedenini hiç söylememişti. Belki de bilmiyordu. Sadece paraları olan adam *gerçekten* biliyordu. Hayatında ilk kez büyük bir başarıya ulaşmıştı, ama daha önce hiç bu kadar başarısız hissetmemişti.

Sokağın sonuna doğru baktı. Yardım etmesi gereken adam bu tarafa gelecekti. *Kendi kanıyla kaplıydı*. Bunu biliyordu, yaklaşan bir fırtına gibi iliklerinde hissediyordu. Ona paraları veren adamın dikkatini çeken bu adam kim olabilirdi? Kesinlikle önemli biri, belki bir kral ya da bir rahip. Belki de...

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Dixon. Rose, ozanlık hikâyesini bitirmişti ve iri adam kapıda durarak ışığı engelliyordu. "Soğuk değil mi?"

"O kadar da değil."

"Rose harika bir hikaye anlatıyor." "Her seferinde daha da uzuyor."

Dixon yanına geldi ve kirişlere tutunarak dengede kalmaya çalıştı. "Rüzgâr şiddetleniyor. Fırtına geliyor."

Kadın başını salladı. "Çatıyı bitirmiş olmamız iyi oldu."

"Bir değişiklik olsun diye yağmuru *izlemek* güzel olacak." Büyük elini nazikçe omzuna koydu. "Burada iyi bir şey yaptın."

Gülümsedi ve başını salladı, yine sesindeki sempatik tona şaşırdı. *O kadar üzgün mü görünüyorum?*

"Beni evine kabul ettiğin için sana hiç teşekkür etmedim."

"*Seni kabul etmedim*. Senin yardımına çok ihtiyacım vardı. Hala da var." Elini onun elinin üzerine koydu.

Adam yaklaştı ve kolunu kadının sırtına doladı. Kadın, adamın vücudunun bir teknenin rıhtıma yanaşması gibi yanına doğru kaydığını hissetti. Adamın sıcaklığı onu sardı. Bu iyi ve güvenli bir duyguydu. Dixon, genelevin koruyucusu olmanın bariz

faydalardan hiç yararlanmamıştı. Bu, ona ilk kez dokunduğu andı. Kolları ve parmakları hafifçe duruyordu. Tereddütünü, utangaçlığını hissedebiliyordu ve onu bunun için seviyordu.

Elinden geldiğince kolunu onun beline doladı ve sıktı. "Sen iyi bir adamsın."

"Sen iyi bir kadınsın. Bu işin gerçekten başarılı olabileceğini biliyorsun. Muhtemelen diğer kızlar gibi günlük işleri yapmak zorunda kalmayacaksın. Diğer işleri ve benzeri şeyleri halletmen daha iyi olur."

"Zaten çok meşgulüm."

"Gördün mü, ben de bunu söylüyorum. Ve bu durumda, şey... biri seni düzgün bir kadın yapmayı düşünebilir."

"Senin gibi biri mi?"

"Roy the Sewer niyetini açıklamadıysa tabii. Eğer açıkladıysa, kavga çıkar." Gülümsedi ve sonra gülümsemesi kaybolduktan sonra, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

"Bilmiyorum," diye cevapladı kız. Bu, onun hevesini kırdı ve kız kendini çok kötü hissetti. Onun küçüldüğünü, kolunun omuzlarından aşağı sarkıp, bakışlarının sokağa kayduğunu hissetti. "Sana çok değer veriyorum. Sadece emin değilim..."

"Nasıl yaptın?" dedi. Kız

anlamadı.

"Müfettişin planını nasıl keşfettin?" Kolunu omuzlarından çekti ve bir adım uzaklaştı, gözleri caddeye bakmaya devam ediyordu.

"Ah, o mu?"

"Evet, Grue ve Lampwick'i nasıl öğrendin?" "Ben... ah..."

Tereddüt etti. "Bu bir tür sır."

Dixon ona şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi? Bana söyleyemez misin?"

Yüzündeki incinmiş ifade daha da derinleştiğini görebiliyordu. "Sadece... korkarım ki sen... Çoğu insan rahatsız olur. Benden hoşlanmamanı istemem."

Acı, endişeye dönüştü. "Senden hoşlanmamam mümkün değil." Ona küçük bir gülümseme gösterdi. "Peki bunu nasıl yaptın?"

"El falına baktım."

Dixon ona baktı. "Ne yaptın?"

"Calis'te bu çok yaygın bir şey. Birçok insan fal bakıyor ve hiçbiri cadı değil. Ayakkabıcılar gibi dükkanları var ve toplumun saygın üyeleri."

Dixon ellerini kaldırdı. "Sana cadı diyeceğimden değil." "Değil mi?"

"Hayır."

"Ne diyecektin?"

"Bunu nasıl öğrendiğini soracaktım."

"Oh." Gwen utanç duydu. "Annem bana yıllar önce bu sanatı öğretti. Dediğim gibi, Calis'te birçok insan fal bakıyor. Bazıları diğerlerinden daha iyi, annemin dolandırıcı dediği birkaç kişi de var. Ama annem bu işte *çok* iyiydi."

"Nasıl yapılıyor?"

"Çizgilerde, akademisyenlerin kitap okurken yaptığı gibi kalıplar görüyorum. İzlenimler, gelecek veya geçmişle ilgili görüntüler alıyorum. Bazıları belirsiz. Çoğu, sonradan anlam kazanana kadar hiç mantıklı gelmiyor. Sonradan her şey mantıklı geliyor. Ama bazıları çok net, çok kesin olabiliyor, onunki gibi. Şanslıydım. Ben de tam olarak nasıl işlediğini bilmiyorum. Gözlerin nasıl çalışır? Bilmezsin, sadece görürsün, değil mi? Aynen öyle. Sadece yapabildiğim bir şey. Bazen geleceği gösteren rüyalar da görürüm ve bazen bir kişinin gözlerine bakarak bazı şeyleri görebilirim ama bu nadirdir."

Korkutucu da, ama bunu söylemedi, cevaplamak istemediği çok fazla soru sormasını istemedi.

"Yani gerçekten geleceği görebiliyor musun? Bu bir numara değil mi?" "Numara değil."

Dixon ellerini ona uzattı.

O, ellerine baktı ve nazikçe gülümsedi. "Gördüklerim her zaman güzel değil. Çoğu zaman kötü şeyler görüyorum, bu yüzden bunu sık sık yapmıyorum." "Bilmek isterim. Ama bana gerçeği söyleyeceğine söz vermelisin."

Kadın, Dixon'ın neyi bilmek istediğini biliyordu. Gülümsedi ve başını salladı. Sonra, Dixon'ın ellerini tutup onu fenerin yanına götürdü ve avuç içlerine baktı. Genellikle baskın el en iyi okunan eldi ve kadın hangisinin baskın el olduğuna karar verirken garip bir şey fark etti.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Ne?"

"Sağ elindeki hikaye sol elindeki hikayeden daha kısa. Bu çok garip."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır."

"Aradaki fark nedir?"

"Henüz bilmiyorum. Okumam lazım."

Eli o kadar büyüktü ki, çizgiler o kadar netti ki, loş ışıkta bile kolayca okunabiliyordu.

İki güzel akçaağaç ağacının arasındaki küçük bir çiftlik evinde yaşayan küçük bir çocuk. Babası, sabanı vücudunun bir parçasıymış gibi kullanan güçlü bir adam. Annesi görünmüyor, doğum sırasında öldüğünü tahmin ediyor. Bu becerinin büyük bir kısmı, mevcut ipuçlarından yola çıkarak resmi tamamlamak için tahminlerde bulunmaktı.

Çiftlik yanıyor; ekinlerin olması gereken yerde çatlamış toprak var; sel ve fırtınalar var. Gwen sırayı bilmiyordu; sahneler genellikle sırasızdı. *Dixon, hoş bir evin önünde yağmurda duran genç bir adam olarak karşımıza çıkıyor. Ev onun değil; kızıl saçlı bir kıza ait. O aşık, ama kızın babası onu daha zengin, daha yaşlı bir adama veriyor. Dixon, sağanak yağmur altında taş duvarın öbür tarafından düğünü izliyor. Kimse onun ağladığını anlayamıyor. Şiddetli yağmur ona her zaman o günü hatırlatıyor. Gwen, Dixon'ın yanında, Wayward Caddesi'nde sağanak yağmur altında arabanın yanında oturuyor — onu işe aldığı gün. Dixon kızıl saçlı kızı düşünüyor.*

Dixon'ın atı topallamaya başlar ve onu öldürmek zorunda kalır. O gün de ağlar. Arabayı kendisi çeker. Köy yollarında zorlukla ilerler. Sonra araba bir tepede ondan uzaklaşır, bir kayaya çarpar ve aks kırılır. Onarmak için parası yoktur. Başka bir yağmur fırtınasında, Galewyr üzerindeki Gateway Köprüsü'nün kenarında durur ve akıntıya bakar. Atlamaya çok yaklaşır. Bunun arabadan mı, kızıl saçlı kızdan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamaz. Bunun geçmişinde mi yoksa gelecekte mi olduğunu bile emin olamaz.

Büyük bir savaş, bir savaş. Dixon, geçici zırh giymiş, şehrin ön kapılarının yakınındaki Gentry Quarter'da savaşmaktadır. Bir adama saldırır ve...

Hikayeler bu noktada farklılaşıyor.

"Sağ elin Medford'daki bir savaşta duruyor. Sol elin ise yıllar sonra başka bir savaşta, bir kalede öleceğini söylüyor."

"Ama her halükarda savaşırken mi öleceğim?"

"Öyle görünüyor, ama yıllar sonra."

"Bu iyi... Sanırım. Seninle ilgili bir şey var mı?" diye umutla sordu.

Kadın başını salladı. "Hayatımız boyunca iyi arkadaş

kalacağız." "Arkadaş mı?"

"Arkadaş."

Adam iç

geçirdi.

"Umduğun şey bu değil mi?"

"Yine de iyi bir şans. Aslında çok iyi bir şans. Şundan daha iyi..."

Hâlâ avucuna bakıyordu ve yeni bir şey gördüğünde onu dinlemeyi bıraktı.

Dixon ve arabası, bu sefer bir at çekiyordu, ama farklı bir at. Şehirde değillerdi, başka bir yerdeydiler, belki bir çiftlikte. Koyunlar meliyordu ve yağmur yağıyordu, fırtına, korkunç bir fırtına. Adamlar yerde yatıyorlardı, yüzleri büyük su birikintilerine dönük. "Daha fazlası gelecek. Bizi bırak yoksa yardım ettiğini anlarlar."

Ses. Dixon'ın geleceğinden geliyordu. Ona seslendi.

"Buraya!" Yaşlı bir adam el sallıyordu. "Onlara yardım et, lütfen. Onları buradan çıkarmalısın. Odunları bırak ve onları arabaya sakla. Onları buradan götür."

Şimşek çakıyor. Yağmur durmuş, ama hava karanlık. Araba Wayward Caddesi'nde. Adamlardan biri arabadan iniyor. Küçük, zayıf, sendeleyerek at arabasının kapısını yumrukluyor, yardım istiyor. Kanlar içinde.

Kendi kanıyla kaplı.

"Ne oluyor? Gwen, ne görüyorsun?" Titriyordu.

"Yeni bir at mı aldın?" "Hayır, ben... ah..."

"Ne?"

"Düşünüyordum. Bana ödediğin parayı arabamın aksını tamir ettirmek için harcadım ve biriktiriyordum... Art-Q'da bir adam ucuz bir at satıyor. Biraz yaşlı ama..."

"Siyah ve bir kulağı beyaz mı?" diye sordu ve Dixon şaşkın bir ifadeyle baktı. "Atı alırsan ne yapacaksın?"

"Aslında, bu konuyu seninle daha sonra konuşmayı düşünüyordum, ama burası neredeyse bittiği için nakliye işime devam etmeyi düşündüm. Hala çoğu zaman burada olacağım, ihtiyacın olursa diye. Ama zaten bir teklif aldım.

Bir teklif aldım. Oduncuların biri, kuzeye bir yük kereste götürülmesini istiyor ve siparişi veren çiftçinin Medford'daki dokumacıya götürmek için bir yük yünü olduğunu söylüyor. Tek seferde, diğer atım ölmeden önce kazandığımdan daha fazla para kazanacağım."

"Ne zaman gidiyorsun?" Omuzlarından tuttu, sesi yükseldi.

"Gideceğimi bilmiyorum." Dixon telaşlı görünüyordu. "Aslında at için henüz param yok. Kereste teslimatı yaparak kazanacağım parayla kredi almayı düşünüyordum, ama bu tehlikeli ve emin değildim..."

"Yap şunu." Neredeyse bağırarak söyledi ama kendini kontrol etmeye zorladı.

"Sence bu iyi bir fikir mi? Ya bir şey ters giderse? Ben..." "Krediyi ben öderim. Gerekirse atı peşin olarak satın alırım."

"Gerçekten mi?"

"O keresteyi teslim etmen *çok* önemli." "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Neden?"

"Öyle işte. Atı al, keresteyi al ve mümkün olduğunca çabuk yola çık. Bana söz ver."

"Veririm."

"Teşekkür ederim." Elleriyle onun yüzünü tuttu ve parmak uçlarına basarak onu öptü. "Ve Dixon, oraya vardığında, yağmur yağıyorsa ve yaralı iki adam bulursan, onları buraya getir, tamam mı?"

"Tabii."

"Çok teşekkür ederim."

Yaklaşan fırtınanın rüzgârının brandayı çırpıp durduğu sokağa tekrar baktı.

O geliyor!

BÖLÜM 16 TAÇ

KULESI

Taç Kulesi önlerinde yükseliyordu, Iberton köyünü yatma vakti olarak işaretleyen devasa bir güneş saati gibi topraklara gölge düşürüyordu. Hadrian, karanlık kolun ovaları ve tepeleri süpürmesini, kulenin her kilometre ile birlikte büyüdüğünü izlemişti. Iberton'a giden sapaktan geçtikten sonra, öncekinden daha yakındılar; Iberton, artık arkalarında ve çok aşağıda, küçük bir bina kümesi haline gelmişti. Her adımda, tepelik ovada daha yükseğe çıkıyor ve meydan okuyacakları devasa yapıya yaklaşıyorlardı, ama Hadrian'ın aklında sadece Pickles vardı.

Hâlâ çocuğun yüzünü, kocaman gülümsemesini ve sesindeki mutlu tonu görebiliyordu. *Sen harika bir şövalyesin, değil mi?* Kılıcın dışında başka bir şey görmemişti. Pickles, Vernes'te herkesin gemiden inmesini izlemiş ve üç kılıcı olan herkesin zengin bir şövalye olması gerektiğini düşünmüştü, ama Hadrian onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Beni buradan çıkaracaktı. Kuzeye gidecektik. Bir üniversiteye gidecektik.

Hadrian onu Vernes'te bıraksaydı daha merhametli davranmış olurdu. O hala liman boyunca sokaklarda çantaları kovalıyor, askere alma ekiplerinden kaçıyor olurdu ve belki bir gün onu ölüme terk etmeyecek gerçek bir şövalye bulurdu.

Hadrian gitmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Çocuğun cesedini görmek, veda etmek istemişti. Bunu bile yapamamıştı. Hadrian, Pickles'ı bir hendekte ya da isimsiz bir toplu mezarda gömdüklerini de hayal etti. Uzak bir şehirden gelen fakir bir çocuğa tören yapılmazdı.

Hadrian dizginleri sıktı ve sanki tüm kötülüklerin kaynağıymış gibi kuleye öfkeyle baktı. Eğer burada olmasaydı... Eğer Sheridan'da olsaydı, Pickles hala hayatta olurdu. Hadrian'ın son yolculukta hiçbir şey yapmamış olduğunu düşününce, bu düşünce daha da acı verici hale geliyordu.

Bu sefer ikili çoğunlukla gece seyahat etmiş, uyku düzenlerini işlerine uygun hale getirmiş ve gündüzleri atla geleceklerini düşündükleri Seret Şövalyeleri'nin beklenen dönüşünden kaçınmışlardı. Royce yoldan saptı ve çalılar ve çalı çırpılarını keserek, çalılarla gizlenmiş alçak, ıslak bir alana ulaştı. Ortası temizlenmişti ve kamp ateşi kalıntıları buranın Royce'un üssü olduğunu gösteriyordu. Kule, dar taş sokaklardan oluşan bir labirentin içindeki dik bir yokuşun yukarısında, sadece birkaç yüz metre uzaklıktaydı. Bu mesafeden artık bir kule gibi görünmüyordu. Tabanı çok genişti. Başını yukarı kaldırmadan Hadrian, onu hafifçe kavisli bir duvar sanabilirdi.

Royce sessizliği ilk bozan oldu. "Yemek yapabilir misin?" diye sordu, başını kaldırmadan, kalan odunları toplayıp ateş için istiflemeye başladı. "Bu yemek için son şansımız. Güneş ufukta batar batmaz şehre gireceğiz ve yıldızlar görünür görünmez tırmanmaya başlayacağız. İş bittikten sonra hızlı hareket edeceğiz. Durmak yok. Yemek yok." Başını kaldırdı. "Ben yemeyeceğim. Sen istediğini yapabilirsin. Aslında, benim gittiğim yoldan farklı bir yoldan gitmeni tercih ederim. Ben muhtemelen doğuya, Dunmore'a doğru gideceğim, sen başka bir yön seçebilirsin." Çantasına dönüp çıra aldı. "Kemerler olsa bile uzun ve yorucu bir tırmanış olacak, bu yüzden iyi bir yemek önemli. Aksi takdirde ateş yakmazdım. Ben aşçı değilim, Arcadius'un bizim zıt karakterler olduğumuzu söylediği doğruysa, umarım sen aşçısındır."

"Pickles öldü," dedi Hadrian.

Royce ona bir saniye baktı. "Ne?"

"Duydun beni, herkesin söylediği her aptal şeyi duyarsın. Senin en sinir bozucu özelliğin bu. Aslında *en* sinir bozucu özelliğin bu değil, bunları sıralamak gerçekten çok zor. Liste o kadar uzun ki."

"Okuldaki çocuktan mı bahsediyorsun?"

"Tabii ki. Ne hakkında konuştuğumu sanıyorsun?"

Royce omuz silkti. "Yemek yapabilir misin diye sorduğum için, aslında turşudan bahsettiğini sandım."

"Ben bahsettiğim suçundan turşudan suç turşudan işlediğin O suç idam idam

"Uh-huh." Royce başını salladı. "Bu, yemek pişirme yeteneğinle ilgili soruma nasıl bir cevap oluyor?"

"*Uh-huh?*" Hadrian şaşkınlıkla tekrarladı. "Cevabın bu mu? Senin yaptığın yüzünden bir çocuğu idam ediyorlar ve senin cevabın *uh-huh* mu?"

Royce, ateşi yakmaya çalışırken oturmak için ölü bir kütüğü sürükledi. "Onu ben öldürmedim."

"Yani onun öldüğünü biliyordun?"

"Senin de dediğin gibi, herkesin söylediği her aptal şeyi duyuyorum." "Ve hiç pişmanlık duymuyor musun?"

"Hayır. O, Angdon ve babasının isteği üzerine, bu kulede yaşayan insanlar tarafından asıldı. Ben orada bile değildim."

"Pickles'ın idam edildiği suçu sen işledin."

Royce ona şaşkınlıkla baktı. "Seni dövmelerini engelledim, bunu suç mu sayıyorsun?"

"Senin yardımına ihtiyacım yoktu."

"Gerçekten mi?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Evet, *gerçekten*."

Royce nefes almakla kıkırdamak arasında bir ses çıkardı. "Beş kişiye karşı tek başına, her biri sopayla silahlanmışken sen sadece ellerinle mi? Sana inanmadığım için beni affet."

"Neden bana katılmadın? İkiye karşı beş, onlara düşünmeleri gereken çok şey verirdi, özellikle de hançerini sallamış olsaydın."

Royce yine ona şaşkın bir şekilde baktı, sanki Hadrian farklı bir dilde konuşuyormuş gibi. "Sen hangi dünyada yaşıyorsun?"

"Senin çocukları bıçaklamadığın ve diğer çocukların bunun için ölmesine izin vermediğin bir dünyada." "Çocuklar mı? Yaşlarının bununla ne ilgisi var? Biri sana sopa ile saldırırsa, yaşlarının ne önemi var ki?"

"Evet. Onlar sadece çocuk. Yaptıklarının farkında olacak kadar büyük değiller."

"Sen de öyle."

"Ben mi? Sen de onlardan çok büyük değilsin."

Ateşi yakıp dikkatlice dallarla besleyen Royce, bir an durdu. "Önemli değil. Arcadius'un yaşında olsaydın, sen de aynı derecede cahil olurdun herhalde. Şunu çoktan öğrenmiş olman gerekirdi: Birisi sana zarar vermek isterse ve senin de fırsatın varsa, onu öldürürsün. Başka türlü davranırsan, gereksiz komplikasyonlara yol açarsın."

"Ama sen onu öldürmedin."

"Aynen öyle. Öldürseydim, şu anda bu konuşmayı yapmıyor olurduk." "Peki neden öldürmedin?"

"Bir söz verdim, bu yüzden kısıtlıyım ve Arcadius'un kuralları var; bunlardan biri öğrencileri öldürmemek."

"Senin sözlere önem veren biri olduğunu sanmıyorum. Neden Arcadius'u öldürmedin? Her şeyi böyle çözüyorsun, değil mi?"

"Planım tam da buydu, ama verdiğim söz eski profesöre değildi ve verdiğim söz Arcadius'u öldürmemekti, en azından ona olan borcumu ödeyene kadar."

"Kime söz verdin?" Hadrian, ahlaksız bir adama böyle bir inanç aşılayabilecek kişinin ne tür bir insan olduğunu merak etti.

"Seni ilgilendirmez. Şimdi, yemek yapabilir misin, yapamaz mısın?" Royce ateşin başından ayrıldı ve çantasını karıştırmaya başladı. Bir tencere ve bir kaşık çıkardı ve onları havaya kaldırdı. "Ee?"

"Pickles'ın ölmesi hiç umurunda değil mi?"

Royce kaşlarını çattı ve tencereyi ve kaşığı çantasına geri koydu. "Hiç de bile. Ayrıca bu konuşmanın bize ne faydası olacağını da anlamıyorum."

"Bana faydası var çünkü nasıl bu kadar acımasız olabildiğini bilmek istiyorum."

"Bu bir yetenek."

"Sen bir piçsin, biliyor musun?"

"Yetim olduğum için bilemem, ama haklı olabilirsin. Şimdi, yemek yiyebilir miyiz?"

"Seninle yemek yemeyeceğim. Ve senin için yemek pişirmeyeceğim."

"Peki." Royce ateşi söndürdü. "Senin kaybın. Aslında ben sadece iyilik yapıyordum. *Son* bir yemek istersin diye düşündüm. Birkaç saat sonra öleceğini biliyorsun, değil mi? Yukarıya bak." Kuleyi işaret etti. "Sana Glen Hall gibi mi görünüyor? O kadar uzun bir ipimiz olduğunu mu sanıyorsun?"

Hadrian'ın aklına bu gelmemişti, ama Royce haklıydı. Uzun ipleri vardı, ama tepeye ulaşacak kadar uzun olanı yoktu.

"Tırmanamayacağın için, fazladan halatlar taşımamız ve yüksekliği bölümler halinde aşmamız gerekecek. Bu da, bir halattan ayrılman, bu küçük çapalarla kendini desteklemen ve bir sonrakine bağlanman gerektiği anlamına geliyor." Royce elini başının üzerine kaldırdı. "Bu esintiyi hissediyor musun? Aşağıda, bu hoş ve hafif bir esinti. Yukarıda ise, Maribor'un kendisi sizi kayadan uçurmaya çalıştığına yemin edeceksiniz. Kollarınız yorulacak. Kaslarınız kramp girecek. Susuzluktan öleceksiniz ama korkudan içemeyeceksiniz. Ve hava soğuk olacak, çok soğuk. O rüzgar ve sonbahar gecesi parmaklarınızı uyuşturacak, ipi ne kadar sıkı tuttuğunuzu bile bilemeyeceksiniz. Yeterince nefes alamayacaksın da — derin bir nefes almak vücudunu rüzgara doğru itecek ve kasların çok gergin, çok gergin olacak, buna izin vermeyecek. Sonra, sanırım dörtte üçlük noktada, o zaman kayacaksın. Aptalca bir hata. Parmakların çok uyuşmuş olacak, kasların çok yorgun olacak. Sokağa düşeceksin, deri su tulumu gibi patlayacaksın.

"Kitap sende olduğu için onu bulacaklar ve Arcadius zaten kendi başına düşersen bunun benim suçum olmadığını söylediği için, benim yükümlülüklerim yerine getirilmiş olacak. Bir iki saniye sonra, karışıklığı önlemek için dikkatli bir şekilde aşağı atlayacağım. Kulenin dibinde nöbetçi kulübesi veya devriye yok, bu yüzden alarm verilse bile, kimse beni yakalayamadan buraya geri dönebilirim. Tabii ki kaçacağım ve atları eyerli ve yüklemeli bıraktığımız için o yöne doğru gideceğim." Karanlığı işaret etti. "Birkaç dakika içinde kimse beni bulamayacak kadar uzağa gideceğim ve büyük olasılıkla tek hırsızın sen olduğunu tahmin edecekler. Tabii insan olarak tanınırsan."

Yiyecek çuvalına uzanıp bir parça tuzlu domuz eti çıkardı. "Sonra güzel, rahat bir yer bulup gerçek bir ziyafetle kutlama yapacağım. Seninkini şimdi yemek istersin diye düşündüm."

Hadrian ona öfkeyle baktı. "O kuleye tırmanacağım. Kitabı geri koyacağım ve sonra sırtımdaki bu büyük kılıcın neler yapabileceğini sana göstereceğim. Bakalım kim önce kaldırım taşlarına düşecek."

Ervanon şehri zıtlıkların bir örneğiydi. Şirin bir köyden çok da büyük olmasa da, Colnora'dan daha fazla bina barındırıyordu. Sokaklar Arnavut kaldırımlı, dar ve çok sayıdaydı. Sazdan çatılı kulübeler yerine, her bina taştan yapılmıştı; Windham'daki gibi rastgele kesilmiş taşlardan değil, büyük kesilmiş kireçtaşından, her biri mini katedral gibi. Evler ve dükkanlar üç kattan fazla olmasa da, her biri renkli mozaik karolarla döşeli merkezi meydanın ortasından efsanevi bir fasulye sırığı gibi yükselen Taç Kulesi'nin etrafında toplanmıştı.

Şehrin surları da yoktu.

Omuzlarına ağır halatlar dolanmış Royce ve Hadrian, çalılıklardan çıkan vadiyi geçtiler, iki bina arasındaki dar bir boşluktan geçtiler ve Hadrian'ı yana doğru iten dar sokaklara girdiler. Güneş batmıştı. Gökyüzünde sadece bir parça ışık kalmıştı ve birkaç meşale veya fener yakılmıştı. Taş blokların arasında sıkışmış ve halatla sabitlenmiş halde, Royce sokakları gözetlerken o bekledi.

Hadrian, taşlardan yankılanan tekerlek ve nal seslerini duyabiliyordu. Uzaklardan bir ses duyuldu, ardından bir ıslık çaldı. Kısa bir kahkaha ve tahta bir kapının çarpması duyuldu. Tüm bunların altında, Hadrian müzik duyuyordu, bilmediği sözleri söyleyen alçak sesli bir koro. Sesin kaynağı belli değildi. Sesler söz konusu olduğunda, Ervanon bir ayna eviydi.

Birkaç dakika bekledikten sonra Royce sokağa koştu ve Hadrian da peşinden gitti. Royce onu bir daha terk etmeyecekti, ama bir kez kandırılmış olan Hadrian riske girmeyecekti. Artık bu iş kişisel bir meseleydi ve sonuna kadar götürecekti.

Sokaklar, dar sokaktan çok da geniş değildi. Tek bir elma arabası tüm yolu tıkayabilirdi ve kamu tuvaleti görevi gören duvara monte edilmiş sarnıçlar, nişlere gömülmek zorundaydı. Aksi takdirde, tekerlekleri ve kenarları iki fitten yüksek olan her şey sıkışıp kalırdı. Royce onları, ikisinin boş bir lavabonun iki yanında durarak bir arabanın geçmesine izin verdikleri böyle bir nişe götürdü. Ervanon sokakları için yapılmış siyah araba, sanki taşların baskısıyla ezilmiş ve uzamış gibi, belirgin şekilde dikdörtgen şeklindeydi. Bu şehir kendi başına bir dünyaydı ve Hadrian, sakinlerinin hepsinin alışılmadık derecede uzun ve ince mi, yoksa dilimlenmiş ekmek gibi düz mü olduklarını merak etmeye başladı.

Başka bir ara sokağa sıkıştılar. Duvarlar düzgün değildi ve iki bitişik bina arasındaki boşluk gittikçe daralıyordu.

Royce rahatça geçebildi, ancak Hadrian sırtını düz tutmak ve nefesini tutmak zorunda kaldı.

Bu da beni kaybetmek için başka bir girişim miydi?

Hadrian sorun arıyor olabileceğini hissetti, ama bunun için iyi bir nedeni olduğunu da biliyordu.

Sokaktan çıktıklarında, mozaik karoların üzerine bastılar ve karşılarında tam bir karanlık vardı. Crown Tower'ın tabanı her şeyi kaplıyordu. Çemberi aydınlatan hiçbir lamba yoktu, gökyüzündeki ışık kaybolmuştu ve o gece —o gece görebilecekleri kadar az olan—henüz doğmamıştı. Hadrian durup yukarı baktı ve neredeyse düşüyordu. O şey korkunçtu. Yakından baktığında taş blokların ev büyüklüğünde olduğunu görebiliyordu.

Bu delilik.

Royce onları kulenin etrafında dolaştırdı. Bir şey arıyordu. Işığın olmadığı karanlıkta onu nasıl bulmayı umduğu bir muammaydı, ama bunu sormaya hiç niyeti yoktu. Royce'a soru sorma günleri sona ermişti. Geriye sadece tırmanmak kalmıştı. Ve ondan sonra...

Royce sonunda durdu, el pençelerini taktı ve tek kelime etmeden kuleye tırmanmaya başladı.

Hadrian bekledi. Yapacak başka bir şey yoktu. Sheridan'da da tırmanışı böyle gerçekleştirmişlerdi, ama nedense bu sefer farklı geliyordu, sanki Royce onu kasıtlı olarak hareketsiz bırakıyor, efendisinin keyfine göre hizmet eden bir uşak gibi davranıyordu.

Hadrian kuleye yaslanarak başını sağa sola çevirip karanlığı delmeye çalıştı, ayak seslerinin yaklaşmasını dinledi. Artan rüzgârın uğultusu dışında hiçbir şey yoktu. Yukarı baktığında, Royce'un çoktan ortadan kaybolduğunu gördü ve bu, giderek artan öfkesini daha da artırdı. Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyordu. Gecenin karanlığında aradığı hedefi bulmuş ve çimenli bir tepenin yamacında bir kızı kovalıyormuş gibi kuleye tırmanmıştı. Royce, sanki bir tavşan ve şehir de onun kişisel yuvasıymış gibi, sokak duvarlarının arasından geçerek oraya kadar vals yapar gibi gitmişti.

Sırtında kayanın soğuğunu hisseden Hadrian, karşısındaki binaların belirsiz siluetlerine baktı ve merak etti... Bu noktaya geri dönen tek kişi o olsaydı, çıkış yolunu bulabilir miydi? Girdikleri sokağın ağzını oluşturan o tek çatlağı bulma şansı ne kadardı ve ondan sonra hangi sokak, vadiyi, çalılıkları ve atlarını bulabilecekleri diğer sokağa çıkıyordu?

Dikkatini yeterince vermemiş olan Hadrian, ilk hatasını çoktan yaptığını fark etti. Bu, sadece onun hayal kırıklığını daha da artırdı. Bir an sonra ipin ucu düştü ve yanındaki kiremitlere çarptı.

Hadrian, öfkeden güç alarak tırmandı. Elleriyle ipi çekerek kendini yukarı çekti, gözleri yukarıdaki Royce'un karanlık siluetine sabitlenmişti. Şehrin gölgesinden çıktıkları için, ışık vardı - çekingen yıldız ışığından başka bir şey değildi - ama Royce'un pelerininin siyahlığını görmek için yeterliydi. Onun taşları neredeyse koşarak tırmanışını izlemek bile sinir bozucuydu. Hırsızla ilgili her şey onu öfkelendiriyordu. Bu duygu karşılıklıydı, emin olmuştu, çünkü atları bıraktıklarından beri ikisi de tek kelime etmemişti.

İlk üç tur neredeyse fark edilmeden geçti. Tırmanış Hadrian için zor değildi; aksine hoşuna gidiyordu. Sinirleri gergindi ve kasları hareket etmek istiyordu. Tırmanışın ilk yarısı öfkeyle geçti. Transferlere bile kafa yormadı. Tutundu ve güvenlik kemerinden kurtuldu, diğer ipe takıldı, nerede olduğunu umursamadan. Aşağıya baktığında Hadrian'ın onu takip ettiğini gördüğünde Royce'un yüzündeki şaşkın ifade onu memnun ediyordu. Royce tırmanış, soğuk ve rüzgar konusunda yalan söylememişti. Buz gibi hava akımları onu vuruyordu. Bir tanesi onu o kadar sert itti ki Hadrian sırt üstü döndü ve bir an için bir ipte asılı bir kaplumbağa gibi sallandı. Tam o anda nefretinin sınırsız bir enerji kaynağı olmadığını fark etti. Öfkesi azaldıkça geriye kalan tek şey kaslarıydı, ama kasları da tükenmek üzereydi.

Bulunduğu konumdan ölçmesi zor olsa da, dinlenmeye karar verdiğinde üçte ikisini aştığını tahmin etti. Halatı sıkılaştırdı, ipi çekti, halkalarda bükerek tek eliyle kendini güvenli bir şekilde tutabildi ve sallanmaya başladı. İlk kez aşağıya baktı ve gerçek gibi gelmedi. Her şey çok küçüktü. Binalar ve sokaklar karanlıkta kaybolmuştu; sadece sabit ateşböcekleri kümesi gibi görünen ışık noktaları aşağıdaki şehrin hikayesini anlatıyordu. Başka bir ışık grubu Iberton'u gösteriyordu. Hadrian, yıldız ışığını yakalayan ve neredeyse tam altlarından Morgan Gölü'ne kadar kıvrımlı bir çizgi çizen bir nehir gibi gümüş rengi bir kıvrım gördü. Bu simge yapılar dışında, etrafında sadece yıldızlar vardı.

Bir rüzgar esintisi onu taştan uzaklaştırdı. Düşüşünü hayal ederken midesinin bulandığını hissetti. Bir an havada asılı kaldı, dönüyordu. Rüzgârın oyuncağı, kalbi çarpıyordu. Sonra rüzgâr kesildi

ve oyunu bıraktı. Duvara çarparak omzunu vurdu. Terden kaygandı, bunu daha önce fark etmemişti ama rüzgâr soğuk nefesi ile bunu ortaya çıkarmıştı. Yukarıda Royce durmuştu.

Benim için mi durdu, yoksa o da mı yoruldu?

Hadrian gibi sallanıyordu, ama onun kadar endişeli görünmüyordu. Hırsız ölümden korkmuyor gibiydi ve Hadrian bir an için neden kendisinin korktuğunu merak etti.

Kaybetmekten korktuğum şey ne? Hayatım mı?

Yıldızlı evrene bakarken kendini küçük hissetmiyordu, hatta var olmadığını bile hissediyordu. Bir bakır para bile ondan daha değerliydi.

Bu gerçekten önemli mi? Bir gün daha yaşamak istemek yeterli mi?

Çoğu insanın nedenleri vardı: sevdikleri, hedefleri — bir şey yapmak, bir yere gitmek, bir şey görmek. Hadrian dünyayı görmek ve adını duyurmak için evinden ayrılmıştı. Bir kahraman olmak, yanlışları düzeltmek, kızları kurtarmak, ejderhaları öldürmek için yola çıkmıştı. Bunun yerine, bir kasap, bir katil oldu. Kazandığı isim buydu, hak ettiği isim buydu. İlk başta şansın dostu olduğunu düşündü. Hepsi bu kadardı: onlar için kötü bir gün, onun için iyi bir gün. O daha gençti, onlar daha yaşlıydı, ya da onlar daha gençti, o daha deneyimliydi. Sonra gruplar halinde üzerine geldiler. Bir çizik bile almadı. Tribünlerdeki insanların bakışlarını hayranlık olarak tanımlamak zordu. Onun özel, seçilmiş, tanrılar tarafından seçilmiş olduğunu düşünmek çok kolaydı. Herkes öyle diyordu. Bazıları onu tanrı olarak bile tapıyordu. Onun delilik günleri, kan ve şarapla geçen aylar, kaplanla dövüşüp onun ölümünü izlediği günlerdi. O bir kahraman değildi. Kahramanlar masumları katletmez ya da fakir çocukları ölmeye terk etmez.

Kahramanlar da deli gibi yüksek kulelere tırmanıp rahiplerden kitap çalmazlar.

Aradığı yolu bulamadı.

Belki de öyle bir yol yoktur.

Halatın gerildiğini hissetti ve Royce tekrar harekete geçti. O anda yaşamak için bir nedeni olduğunu fark etti. Hiçbir şey olmasa bile, o piçe haklı olduğu için tatmin olma fırsatını vermeyi reddetti.

İpi tekrar iki eliyle yakaladı ve ayaklarını sabitleyerek tırmanmaya devam etti. Adım, çek, sar, tut; adım, çek, sar, tut; yukarı doğru ilerledi. Son etap uzun ip ile tırmanıldı. Diğerlerinin iki katı uzunluğunda bir ip vardı. Royce, gerekirse gözden kaybolabilmek için onu en tepeye çıkarmak istedi.

Hadrian bobini yukarı taşımıştı. Omuzlarından indirdiğinde kendini hafiflemiş hissetti.

"Bundan sonra konuşmak yok," dedi Royce, rüzgârın sesini bastırmak için bağırarak, bobini başının üzerine kaldırırken.

Bu bir şaka mı?

Onlar "taç"ın alabaster taşının hemen altındaydılar ve Royce burada serbestçe tırmandı; sonra bir örümcek gibi ters durarak dış halkaya doğru ilerledi, ipi sabitledi ve uzunluğunu ayarladı. İp, Hadrian'ın ulaşabileceği mesafeden iki fit öteye sarkıyordu. Bunu daha önce denememişlerdi. Yukarı baktı, ama Royce bir kez daha tırmanmaya başlamıştı.

Bundan sonra konuşmak yoktu.

Bunu kasten yapmıştı. Hadrian onu takip etmek için güvenliğinden vazgeçip havada diğer ipi yakalamak için atılmak zorunda kalacaktı. Sadece iki fit mesafe vardı, ama ölümle ayrılan her mesafe çok uzak geliyordu.

Gerçekten önemli miydi?

O kadar yolu başarısız olmak için gelmemişti. Ve öldüğü takdirde kim gerçekten umursardı ki? Sarkan ipe odaklandı ve Royce'un üzerinde, atladığı anda ipi kaydırmaya hazır, dengede durduğunu hayal etti.

Gördün mü Arcadius, sana yapamayacağını söylemiştim.

Piç kurusu.

Bu kadarı yeterliydi ve atladı. Halatı yakalamak kolaydı, ama sallanma ve ani düşüş beklenmedikti ve aşağı kaymamak için mücadele etti. Ağırlığı onu aşağı çekince cildi yanmaya başladı. Uylukları arasında ısı hissetti ve ayaklarını sıkıca sararak ipi yakaladı. Bacakları, ayakları ve elleri sayesinde hayatta kaldı ve geriye doğru sallanarak taşa sertçe çarptı, parmak eklemleri ve yanağına vurdu.

Yukarıda, Royce çoktan parapetin üzerine çıkmıştı.

BÖLÜM 17

ROYCE

Farklı.

Hiçbir şey ikinci kez aynı olmazdı. Royce'un bir şeyi iki kez yapma alışkanlığı olduğu için değil, ama nadiren de olsa, aynı sırayı tam olarak tekrarlamasının imkansız olduğunu fark etti. Bu, Crown Tower için de geçerliydi. Hiçbiri aynı değildi. Tabii ki, peşinde bir ahmak olduğu için aynı olamazdı, ama sorun bu değildi. Bu husus geride kalmıştı ve hissettiği şey ön plandaydı.

Farklı.

Ervanon'a yaptığı yolculuk, onun görüşünü doğruladı. İlk seferinde, gerçek tehdidin farkında olmayan beceriksiz seret dışında, görünmez bir şekilde hareket etmişti. Onları Hadrian'a bıraktıktan sonra, göze çarpmayan ve görünmez bir hayalet haline gelmişti. İkinci seferinde ise yol, atlılarla doluydu. Hadrian bunu fark etmemişti. Adam hiçbir şeyi fark etmedi, kendisine sadık bir köpek gibi takip eden kendi aptallığını bile. O kitabı çalmak tüm Ghent'i alarma geçirmişti ve hâlâ peşindeydiler. Askerler, kilise için çalışanlar bile, alışkanlıklarının esiriydiler. Gündüz avlanır, gece uyurlardı. Onlardan kaçmak kolay bir işti, ama yine de Royce'un daha önce karşılaşmadığı bir sorunu ortaya çıkarmıştı. Daha önce hiç, işlediği suçun yerine birkaç gün içinde geri dönmemişti. Böyle bir eylem, beklenmedik olması nedeniyle kesinlikle avantajlıydı, ama aynı zamanda tüm unsurları bir tür kasırgaya dönüştürüyordu.

İşi dikkatlice planlamıştı. Hizmetçilerin ve devriyelerin rutinini, tüccar kervanlarını ve hatta her gece kulenin önünden eve dönen Mosley adındaki sarhoşu bile biliyordu. Sonuç olarak, tepesinde ne olduğunu pek bilmiyor olmasına rağmen, kendine güveni yüksekti. Bu konuda çok az bilgi vardı. Kulenin alabaster kısmının, Nyphron Kilisesi'nin başkanı olan Patriark'ın kişisel yaşam alanı olduğu söyleniyordu. Efsane kadar gerçek olan bu adamı, sadece başpiskopos ve belki de nöbetçiler görmüştü. Hizmetçileri varsa, onları yanında tutuyordu ve hiçbiri kule pencerelerinden başka bir yerden gün ışığını görmemişti.

Yerden bakıldığında tepe kısmı küçük görünse de, Royce "taç"ın sadece bir kat olmadığını belirlemişti. Arcadius bu konuda yardımcı olmuştu. Royce'u sopa ve ip kullanarak görsel ölçümler yapması için gönderdi; ardından rakamlarla hesaplamalar yaptı ve alabaster kısmının dört kat yüksekliğinde olduğunu, yüksek tavanlıysa iki kat olduğunu belirledi. Kulenin çevresi, çoğu kale kulesinden daha büyük bir yaşam alanına sahip olduğunu ve çok sayıda hizmetçiyi barındırabileceğini gösteriyordu. Bir patriğin bir krala çok benzediğini tahmin eden Royce, kişisel bir şapel, bir kütüphane, etkileyici bir resepsiyon salonu, lüks bir yatak odası ve bir çalışma odası olacağını tahmin etti. Crown Tower'ın tepesinin Glenmorgan ve kilisenin biriktirdiği serveti barındırmasıyla ünlü olduğu için, bir tür hazine odası da olmasını bekleyebilirdi. Hikayeler sadece söylenti değilse, basit bir kasa olması pek olası değildi, ama Royce bunların doğru olduğundan şüpheleniyordu. Hazineyi saklamak için mükemmel bir yer varsa, o da orasıydı. Tek yapması gereken, en büyük kilidi olan odayı bulmaktı.

Royce kilit konusunda yanılmıştı. Kitabı, korumasız, açık bir odada bulmuştu. Oda, tuhaf eşyalar, silahlar, zırhlar, kitaplar, kadehler ve bol miktarda mücevherle doluydu ve her biri tavan arasındaki hurda eşyalar kadar önemsenmiyordu. Royce'un rahatlamasına neden olan şey, araması gereken sadece birkaç kitap ve tek bir yıpranmış günlük olmasıydı. Merakına rağmen, üst katları keşfetmesine gerek kalmadan birkaç dakika içinde içeri girip çıktı. Bu sefer nereye gideceğini tam olarak bildiği için daha hızlı olacağını umuyordu. Tek değişken Hadrian'dı.

Aşağıya baktığında, ahmağın hala ipin ucunda bir palyaço gibi sallandığını gördü. Arcadius onu akılsız bir ineğe zincirlemişti.

Hadrian'ın aksine, Arcadius aptal değildi ve yaşlı adamın niyetleri onu rahatsız ediyordu, ama profesörün yaptığı her şey kafa karıştırıcıydı.

Royce'u hapisten çıkarmak için para ödedikten sonra -bunun nedenini hiç açıklamadı- Royce'a okulda bir oda sağladı, onu besledi ve eğitti. Başlangıçta Royce, onun davranışlarında garip bir şey görmemişti. Arcadius'un eski hesapları olduğunu ve iyi bir suikastçıya ihtiyacı olduğu için bir tane satın aldığını düşünüyordu.

Gerçekten dahice bir fikir — bir katili kesin ölümden kurtarırsan, böyle bir canavar evcilleştirilebilir. Evcil bir suikastçıya sahip olmak herkes için kullanışlı olabilir. Ancak tüm eğitimi rağmen, Arcadius katillerin ahlakı hakkında hiçbir şey bilmiyordu — ya da belki de sadece Royce'u yanlış anlamıştı. Royce evcilleştirilmeye niyetli değildi.

Royce zaten harfleri ve rakamları biliyordu, bu da yaşlı adamı şaşırtmış ve tarih ve felsefeye geçmelerini sağlamıştı. Profesörün ona bu konularda eğitim vermek istemesinin nedeni, cevap vermeyi reddettiği birçok gizemden biriydi — hayır, reddetmedi. Arcadius hiçbir şeyi kesin olarak reddetmezdi. Her zaman bir cevap verirdi, ama asla Royce'un beklediği cevap değildi. Bu, yaşlı adamın zeki olduğunun ilk göstergelerinden biriydi. *Herkesin eğitim alması gerektiğine yürekten inanıyorum. Cehalet dünyanın belasıdır. Bilgi anlayış getirir ve insanlar doğru ile yanlış arasındaki farkı anlarlarsa, elbette doğru olanı yaparlar.* Profesörün ağzından çıkan bu tür saçmalıklar, Royce'u onun gerçek niyetini merak etmeye itiyordu. Birlikte geçirdikleri iki yıl boyunca, Royce bunu asla anlayamadı.

Aylar geçti.

Royce, Arcadius'un kendisine ortadan kaldırması gereken kişilerin listesini vereceğini ummuştu, ama hiç almadı. Yaşlı profesör, Royce'un "bazı yarım kalan işlerini halletmek" için uzun süreli izin talebini bile kabul etmişti. Arcadius, ne öncesinde ne de sonrasında tek bir soru sormamıştı ve o günden sonra bu konu bir daha hiç gündeme gelmemişti, şaka olarak bile. Bu durum, Royce'u Arcadius'un o ayları nasıl geçirdiğini tam olarak bildiğine ikna etti ve profesörün tehlikeli derecede zeki ve kesinlikle anlaşılmaz biri olduğu yönündeki inancını doğruladı. Bir yıldan fazla zaman geçmişti ve Hadrian'ı Sheridan'a götürme görevine kadar, hiç bir şey talep etmemişti. Şimdi Arcadius, Royce'a özgürlüğünün anahtarını atıyordu, ama neden? Başka biri olsaydı, Royce bu görevin başarısızlığa mahkum olduğunu düşünürdü. Bu tür tuzakları yeterince görmüştü. Ama neden? Neden onu hapisten çıkarmak için para ödeyip, sonra geri göndermek ya da öldürülmesini sağlamak için?

Farklıydı.

Bu işte her şey yolunda değildi: mantık, amaç, aptalca koşullar. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. O manipüle ediliyordu; ama nasıl ve neden olduğunu anlayamıyordu. *İkinizin bir çift olmasını istiyorum,* demişti Arcadius ona. *Genç adama iyi bir örnek olabilirsin. Hadrian harika bir kılıç ustasıdır, aslında her türlü silahta ustadır. Adil bir dövüşte kimse onu yenemez, ama tüm dövüşlerinin adil olmayacağından endişeleniyorum. Hayal dünyasında yaşıyor, insanların iyi ve onurlu olduğuna inanıyor. Böyle bir tutum, onun önemli yeteneklerinden yararlanmak isteyenler için onu kolay bir av haline getirecektir. Onun ayaklarını yere basmasına, gerçekliğe tutunmasına, senin çok iyi bildiğin gerçek dünyayı tanımasına yardımcı olabilirsin. O da senin için büyük bir kazanç olacaktır. Yanında iyi bir kılıç olması işine yarayabilir.*

Bütün bunlar yalan olmalıydı. Hadrian, iki kez neredeyse öldürülmesine rağmen üç kılıcından hiçbirini çekmemişti. Pusu sırasında silahsız yakalanacak kadar aptal olduğunu söylemeye gerek bile yok. Ama en büyük gösterge, onun katil içgüdüsüne sahip olmamasıydı. Adam yumuşaktı. Royce, silahların bir hile, gerçekte var olmayan bir tehdit izlenimi vermek için giyilen bir kostüm olduğu sonucuna vardı. O zaman soru şu kalıyordu: Arcadius neden tüm bu çabayı göstermişti? Yaşlı adamın gerçekte peşinde olduğu şey neydi?

Farklı.

Royce kalan *kaçış* halatını kenara kaydırdı ve kenardan aşağıya baktı. O aptalın şimdiye kadar ölmüş olmasını bekliyordu. Yaşamaya olan ısrarı biraz can sıkıcıydı, ama tırmanmaya devam etmesi sorunu yeterince çözmüştü.

Royce pelerininin kıvrımlarının içine elini soktu ve bıçağını çıkardı.

Sana söylemiştim, diye Arcadius'a söylemeyi hayal etti, *tam da söylediğim gibi düşüp öldü*. En azından bu bir yalan olmazdı.

Hadrian'ı destekleyen ip, merlona bağlıydı ve Hadrian'ın sarkaç ağırlığıyla bükülüp kayıyordu. Royce bıçağını uzattı ve Alverstone'un bıçağı ay ışığını yakaladı. Hançer soluk beyaz ışığını yayarak neredeyse gözlerini kamaştırdı. İyi bir hançerdi, harika bir hançerdi, ama o anda başka bir hançer olmasını diledi.

Royce, kendine kızarak başını salladı. *Ben sadece yaşlı adamı öldürmeyeceğime söz verdim*. Ama bu düşünce, elindeki kılıcın parlaklığını değiştirmedi. O, hayatında önemli olan tek kişiyle bir anlaşma yapmıştı.

aptalcaydı. Adam ölmüştü. Bir hayalete verilen sözü tutmanın hiçbir anlamı yoktu. Royce, Manzant hapishanesine dair anılarının çoğunu hafızasından silmeyi başarmıştı, ama elinde bir hançer vardı — sadece hayatını kurtarmakla kalmayıp, ondan tek bir küçük iyilik isteyen bir adamın veda hediyesi. Royce, o beyaz bıçakla düzinelerce boynu kesmişti ve hiç tereddüt etmemişti, ama bu berbat ipi kesemiyordu.

Bu benim ödemem, Royce, diye hatırladı Arcadius'un söylediğini.

Hepsi bu mu? Bundan sonra ikinizle de işim biter mi?

Evet. Ama dürüst bir girişimde bulunmanı, adil davranmanı bekleyeceğim. Onu başarısızlığa mahkum edemezsin.

Royce iç geçirdi, hançeri kınına koydu ve ayağa kalktı.

Kitap teslim edildikten sonra, tüm yeminlerimden kurtulacağım.

Somurtkan yüzünün yerine bir gülümseme belirdi. Çıkarken önce Hadrian'ı aşağı gönderecekti, sonra gerekirse kanlı ipi *çözecekti*. Şanslıysa, aşağıdaki biri onun çığlıklarını duyup cesedine dikkat çekecekti. Royce kulenin diğer tarafına, çıkışa en yakın tarafa inecek ve planlandığı gibi ortadan kaybolacaktı. Üzerinde günlüğü bulabilselerdi daha iyi olurdu. Royce aptal olduğu için kendine yine kızdı.

Zihinsel olarak kendini azarlamak yorucu hale geldiğinde ve Hadrian hala zirveye ulaşamadığında, Royce'un geriye yaslanıp manzarayı seyretmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Her yerden çok, iyi bir çatı severdi. Ne kadar yüksek olursa o kadar iyiydi ve hiçbiri bundan daha yüksek olmamıştı. Hava daha temiz kokuyordu, ay daha yakın hissediliyordu ve insanlık daha uzaktaydı. Merlona yaslanarak Hadrian'ın homurtularını dinledi, başının üstünde bulutlar hızla yaklaşmasına rağmen yıldızlar parıldıyordu. Fırtına yaklaşıyordu. Bu iyiydi. Bulutlar, gecenin daha karanlık olacağı anlamına geliyordu. Fırtına, herhangi bir aramayı engelleyecekti. Royce şansın kendi lehine olmaya alışkın değildi, ama Novron ona gülümsüyor gibiydi.

Yüksekliği sevmesine rağmen, Royce hayatının çoğunu sefalet içinde geçirmiş olmasını ironik buluyordu. Artık tüm bunlar değişebilirdi. Şehirlerle işi bitmişti. Geri dönecek hiçbir şeyi yoktu, bunu kesinleştirmişti. Köprüleri yakmakla kalmamış, kıyamet gibi yok etmişti. Kesmesi gereken tek bir bağ kalmıştı ve onu da bu gece kesecekti. Garip bir şekilde, zevk kadar pişmanlık da duyuyordu. Yine kendi başına kalacaktı, ama aynı zamanda yalnız da olacaktı.

Yalnız çalışmak bana daha iyi geliyor.

Royce buna inanmak istiyordu, ama olan biten her şeye rağmen, Merrick'i hala özlüyordu.

Colnora şehrine yeni geldiği ilk günlerde Merrick ile tanışmıştı. İkisi de Kara Elmas hırsızlar loncasına yeni katılmışlardı. Merrick, Royce'dan daha iyi bir hayatla başlamıştı, çoğu insan gibi. Zengin bir ailesi vardı, o zamana kadar onunla konuşmuyorlardı ama oğullarını yetiştirmişler, babasının izinden gidip yargıç olmasını umarak ona eğitim vermişlerdi. Merrick farklı bir yol seçti.

Lonca, Royce'u şehri öğrenmesi için Merrick ile eşleştirdi, ama Merrick her zaman aşırı başarılı biriydi. Royce onun gözde projesiydi ve yeni ortağı ona her şeyi öğretmeye başladı. Royce'a harfleri, rakamları, en güvenilir kaçış yollarını ve güvenli evleri öğretti. Ayrıca ona ilk çalıntı Montemorcey şarabını tattırdı, bir gece bir çatı katında paylaştılar. Bu, Royce'un başka hiçbir içkiyi içmesini engelledi ve yüksek yerleri onun tapınağı haline getirdi.

Royce dünyadan hiçbir şey bilmiyordu ve Merrick onun rehberi oldu. Motifleri ve tutumları bakımından birbirlerine bu kadar benzediklerine şaşmamak gerek. Royce ailesini hiç tanımamıştı ve Merrick kısa sürede hiç sahip olmadığı kardeşi oldu. Merrick Royce'u ihanet edip hapse göndermeseydi, ikisi hala Colnora'nın sokaklarını, ara sokaklarını ve çatılarını terörize ediyor olacaktı. Bu ihanet, kimseye güvenilemeyeceğini kanıtladı. İnsanlar kendilerini koruyorlardı. En ufak bir eylem bile, onu yapan kişiye bir şekilde fayda sağlamadan gerçekleşmiyordu. İyilik bile, yardım edilenlerin gözünde saygı veya hayranlık görme arzusunun bir sonucuydu. Bu, Merrick'in Royce'a öğrettiği bir başka dersti ve Merrick her şeyi biliyordu. İlmek sıkılaştığında, rüzgâr soğuk estiğinde, herkes
—kim olursa olsun—kendi başının çaresine bakardı.

Bunu düşünürken Royce, taç kısmını çevreleyen ahşap yürüyüş yolunda bir titreme hissetti. Hadrian değildi; o hala tırmanıyordu.

Rüzgâr mı yükseliyordu?

Mümkün, ama bu hoşuna gitmedi. Şanslıydı, ama Royce doğası gereği alaycıydı ve tanrıların değişken olduğunu biliyordu. Dinlemeye çalıştı, ama aynı rüzgar uluyordu ve o anda Hadrian nihayet siperin kenarından kendini yukarı çekti ve yürüyüş yolunda nefes nefese kalarak yere yığıldı. Royce koşum takımını çıkardı ve Hadrian'a da aynısını yapması için işaret etti. Bunu yaptıktan sonra, sağa işaret ederek yönlerini gösterdi. En son girdiği pencere

girdiği pencere kulenin yarısında bulunuyordu. Hadrian'ın yapması gereken tek şey onu takip etmekti. Yürüyüş yolundaki titreşimlerden endişelenen Royce, hiç vakit kaybetmeden yola çıktı.

İstese de koşmadı. Titreşim ayak seslerinden kaynaklanıyorsa, karşılık vermek istemiyordu. Yine de aceleyle ilerledi, önünü gözetleyerek virajda birinin izi olup olmadığını kontrol etti.

Farklıydı.

Daha önce parapette devriye yoktu, ama son ziyaretinde arı kovanını karıştırmıştı. Atları bulmuşlar mıydı? Şehirde Hadrian'ın sokaklarda dolaştığını gören olmuş muydu? Taşıdığı ipleri görmüşler ve mantıklı bir tahminde bulunmuşlar mıydı? Royce'un önceki giriş yöntemini belirlemiş olabilirlerdi. Önlemler alınmış olabilirdi. Yine de, sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Royce pencereye ulaştı; hala kilitli *değildi*. *Bu iyi mi, kötü mü?* Camları itip içeri girdi. Karanlıktı, ama tamamen sessiz değildi, nefes alma sesleri duyuyordu. İçeriye süzülerek girdi, kimseyi bulamadı. Oda eskisi gibi boştu. Nefes alma sesi dış odadan geliyordu. İlerleyince, bir rahip bankta oturmuş, ağır ağır nefes alırken buldu. Merdivenler yakındaydı ve rahibin bel çevresi, merdiven çıkmaya alışkın olmadığını gösteriyordu.

Rahip küçük bir rahatsızlıktı. Pencerenin arkasına sırtını dönmüş ve o kadar yüksek sesle nefes alıyordu ki, boğazını kesmek için davet ediyordu. Royce hançerini çıkardı ve yavaşça ilerledi.

Bir saniye sonra Hadrian ikisinin arkasına girdi. Bir an sonra rahip döndü ve çığlık attı.

Rahibin çığlığı Royce tarafından kesildi, ama çığlık sürerken, kulakları delen bir feryat yükseldi.

"Kitabı bırak ve ipe koş!" Royce, Hadrian'a söyledi. "İşimiz bitti.
Kendi başının çaresine bak."

Royce onu geçip pencereden dışarı çıktı, Hadrian cevap veremeden, "Tamam" demekten başka söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

Hadrian talimatı yerine getirdi. Hall'un Günlüğünü çıkardı ve rahibin kan gölüne düştüğü yerin yanındaki bankın üzerine koydu. Sonra pencereden dışarı çıktı. Royce ortalarda yoktu.

sola ya da sağa koşmuş olabilirdi, Hadrian'ın hiçbir fikri yoktu, o anda bu önemli de görünmüyordu. Hadrian sağa, geldiği yöne doğru koştu.

Royce onu geride bırakıyordu. Hadrian onu asla yakalayamazdı; adam çok hızlı ve çok çevikti. Hadrian ipe ulaşmadan çok önce, çoktan kulenin kenarından aşağıya inmiş olacaktı. Rüzgâr yüzüne çarparak, tırmanıştan sonra hala nefesini toparlamaya çalışırken, Hadrian koşusunu yavaşlattı.

Rüzgâr tek bağırıyor değildi. Adamlar bağırıyor, öfkeli sesleri fırtınada yankılanıyordu. Hadrian bunların önden mi arkadan mı geldiğini tam olarak anlayamıyordu. Tek bildiği, Royce'un gittiği ve hırsızın işinin sonuçlarıyla başa çıkmak için kulede yalnız kaldığıydı. Pickles'ı düşündü ve dişlerini sıktı.

Sessizlik, rüzgâr, sessizlik, rüzgâr. Taş merlonlar fırtınayı kesintiye uğratıyordu. Solunda yıldızlar parıldıyordu, sağında ise sağlam taşlar vardı. Önünde ipi ve iki koşum takımını gördü.

Keskin kılıçlarla size doğru koşan yirmi kule muhafızı ve oklarını ateşleyen yirmi tane daha muhafızın, oklarının etrafınızdaki taşlara çarptığını hayal edin. Mesele şu ki, onlar sizi bıçaklamadan, kesmeden veya vurmadan önce yere yatmanız gerekmiyor. Onların tek yapmaları gerekenin ipi kesmek olduğunu fark etmeden önce yere yatmanız gerekiyor.

Hadrian kenarda kayarak durdu ve koşum takımını aldı.

Ne kadar vaktim var? Saniyeler mi?

"Neden onu çıkardım ki?" diye mırıldandı, omzunun üzerinden bakarak koşum takımını bacaklarının üzerinden çekti. Sonra durdu. "Neden iki koşum takımı var?"

Hadrian kenara eğildi. Halat, rüzgarda terk edilmiş gibi tembelce sallanıyordu. Hırsızdan iz yoktu. Royce ne kadar hızlı olursa olsun, koşum takımı olmadan düşmedikçe aşağıya inmiş olamazdı. Hadrian, deri kayışları omuzlarına geçirirken diğer koşum takımına baktı. Uzakta bağırışlar devam ediyordu. Ahşap yürüyüş yolunda titreşimler hissetti. Parapette adamlar vardı.

Yürüyüş yolu büyük bir daire şeklindeydi. İçeri girdikleri pencere, tırmandıkları yerden kuleye göre yarı yolda bulunuyordu. Pencereden çıktıktan sonra her iki yönde de koşmak, sonunda ipe geri dönmelerini sağlayacaktı. Hadrian sağa gitmiş, geldiği yoldan geri dönmüştü. Royce'un sola gittiğini fark etti.

Royce, sadece ikisi varken hayatta kalmanın hala mümkün olduğuna karar verdi. Üç kişi kesin ölüm anlamına geliyordu ve şimdi beş kişiydiler. En azından hepsi kule muhafızlarıydı, yerli ayakçılar, seret değillerdi. Yine de kılıçları aynı uzunluktaydı, bu da onlara bir metre avantaj sağlıyordu. Dar parapette sıkışıp kalmış, manevra yapabileceği çok az yer vardı ve saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Royce omzunun üzerinden baktı. Hadrian'dan iz yoktu, ama zaten olamazdı. O diğer yöne gitmişti. Her ikisinin de şansı eşitti ve Hadrian daha şanslı olduğunu kanıtlamıştı. Muhafızların olmadığı taraftan kuleyi dolaşmış ve iplere geri dönerek aşağıya inmişti. Beş dakikadan az bir süre içinde, eski ortağı sokağa çıkıp atlara doğru yönelecekti. On beş dakika içinde, uzaklaşmaya başlayacaktı. Hadrian, ona aslında Hadrian'a yapmayı planladığı şeyi yapmıştı. Sadece dövüşçünün durumunda, bu kazara olmuştu.

Muhafızlar ilerledi ve Royce geri çekildi.

Parapet boyunca başka kapılar ve pencereler de vardı, ama taç kısmının içinde onu öldürmek isteyen adamlarla dolu olduğunu düşündüğü için hiçbirine girmeye cesaret edemedi. Royce'un tek bir şansı vardı. Geri koşup, Hadrian'ın yaptığı gibi kuleyi dolaşıp ipe ulaşabilirdi. Yeterince hızlı olursa, ipi kesmeden önce kenardan atlayıp birkaç metre aşağı inebilirdi. El pençelerini takıp taşa tutunabilirse, aşağı inebilirdi. Yine de muhtemelen onu yakalayacaklardı. Aşağı indiğinde adamlar onu bekliyor olacaktı, ama bu yine de en iyi seçeneğiydi.

Hizmetçilerin neden tereddüt ettiklerini merak ederek oyalanıyordu. Kılıçlarını çekip, küçük adımlarla yavaşça ilerliyorlardı. Ciddi bir yaralama girişimi yoktu. Royce'u, sanki çatılarındaki bir sincapmış gibi süpürgelerle kovalayan bir grup yaşlı kadın gibiydiler. Bu tür adamlar genellikle bu kadar çekingen olmazlardı, tabii onu tanımıyorsa. Bir şeyi gözden kaçırıyordu.

Zaman onun lehine değildi. Riskini göze almak için döndü, ama bir adım atmadan önce iki muhafızın daha kuleden çıkıp surlara çıktığını gördü. Artık onu ön ve arkadan kuşatmışlardı ve daha fazlası da onlara katılmak için çabalıyordu.

Demek bunu bekliyordun.

Kılıçlarını sallayan adamların hiçbiri tek kelime bile etmemişti. Hançeri bırakması, teslim olması, pes etmesi için hiçbir talepte bulunmadılar. Görünüşe göre kilise, kutsal liderlerinin evini kirletenlere karşı çok katı cezalar uyguluyordu.

Royce'un seçenekleri sadece ikiye indirgenmişti: kılıçla ölüm ya da düşerek ölüm. Hangi tarafın ilk hamleyi yapacağını görmek için sırtını duvara dayadı. Sağındaki kısa sakallı adam ona alaycı bir bakış attı.

Royce çömeldi, harekete geçmeye hazırdı. En iyi şansı, gelen her türlü darbeyi kaçınmaktı. Kalbe veya akciğere tavşan bıçağı gibi bir bıçak darbesi vurup, sonra ileri atılmak. Hepsi bir araya toplanmışlardı. Birkaçını yere devirebilir, bir veya iki kişiyi bıçaklayabilir...

Biri çığlık attı.

Çığlık arkasında geldi.

Royce bakacak zamanı olmadı, çünkü Bay Sakal bu fırsatı değerlendirip saldırıya geçti. Saldırı bir yumruk gibiydi. Royce onu atlattı, sonra hızla yaklaştı. Omzunu öne çıkararak, elinden geldiğince sertçe adama çarptı ve Alverstone'u koltuk altının altına sapladı. Bıçak girdiğinde ilk direnç kayboldu ve adam inleyerek geriye düştü. Hemen arkasındaki uşak da çarpışmanın etkisiyle yere düştü. Üçüncüsü Royce'un umduğundan daha hızlıydı. Royce aşağı doğru bıçakladı. Royce iç duvara doğru yuvarlandı ve askerin bıçağı ikinci adamın uyluğunu deldi, yüksek tiz bir çığlık attı. Royce domuz gibi korumanın üzerine atladı ve hala arkadaşını yaralamış olmanın şokuyla dikkati dağılmış olan üçüncü adamın ayağına hançerini sapladı. Acı, adamın aklını başına getirdi ve Royce'a saldırdı, ancak Royce yine yuvarlanarak kurtuldu. Topalayan kule muhafızı, kalan iki arkadaşı onu kenara çekince bir adım geri çekildi.

Royce her an sırtına bir bıçak saplanmasını bekliyordu. Bakacak zamanı olmamıştı ve iki yönde birden savaşamazdı. Arkasında duran küçük ordu açık bir hedef bulmuştu ve Royce, bunu bitirmeleri neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu. Onların gecikmesi onu neredeyse sinirlendiriyordu.

Sonra Royce çeliğin çınlamasını ve başka bir çığlık duydu. Sonunda arkasına bakma fırsatını bulduğunda, en az dört muhafızın kanlar içindeki cesetlerinin yürüyüş yolunu tıkadığını gördü. Öldürülenlerin arasında, her iki elinde lekeli birer kılıçla Hadrian duruyordu.

Parapette hayatta kalan herkes gibi Royce de şok içinde bakakaldı. Aklında çok fazla imkansızlık vardı. Hırsız felç olmuştu, dünya bir anda tersine döndüğü için düşünemiyordu. İlk başta bunun Hadrian olduğuna inanmak istemedi. Başka biri olmalıydı. Belki de Novron'du.

Royce'un değişken tanrılar hakkındaki düşüncelerini duymuş ve cezalandırmak için gelmiş olan kendisi. Muhafızlar sadece yoluna çıkmıştı. Royce'a göre bu, gözlerinin gördüğünden daha inandırıcı geliyordu.

Aptalın ipi bulamaması mümkün müydü?

Hadrian cesetlerin üzerinden atlayarak Royce'un yanına geldi. "Arkamda dur."

Royce bundan daha iyisini yaptı. Nedense tanrılar ona ikinci bir şans vermeyi uygun görmüşlerdi ve o da bu şansı değerlendiriyordu. Hadrian'ın yanından sıyrılarak ipe doğru koştu.

Uzak değildi ve tam da sabitleme noktasına yaklaşırken Royce durdu. Yürüyüş yolunda iki muhafız daha vardı ve yolunu kesiyorlardı. Ancak bunlar ne ayakçıya ne de seret'e benziyorlardı. Royce'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyorlardı. Uzun manşetleri ve kabarık kolları olan dikey kırmızı, mor ve sarı çizgili gömleklerin üzerine altın göğüs zırhları giyiyorlardı. Eşleşen pantolonları, dizlerinin hemen altında uzun çizgili çoraplara dönüşüyordu. Başlarında, yüzlerini kafeslerin arkasında gizleyen altın miğferleri süsleyen haberci kanatları vardı. Her biri, her iki ucunda süslü kavisli bıçakları olan uzun halberdler gibi sıra dışı silahlar taşıyordu ve bu silahları bir kolunu aşağıya, diğerini göğsüne doğru uzatarak sıkıca yanlarında tutuyorlardı.

Royce gülmek mi kaçmak mı gerektiğini bilemedi. Çok komik görünüyorlardı. Ayrıca iriydiler ve gözlerini görememesi onu endişelendiriyordu. Tereddüt etmediler. Yaşlı kadınlar gibi ona saldırmadılar. Öyle kararlı bir şekilde ilerlediler ki Royce kaçmaya karar verdi.

"Mar adına!" Hadrian, yine onun yanından koşarken bağırdı. "Bu sefer ne buldun?!"

"Bilmiyorum, ama onlardan hoşlanmıyorum."

Hadrian, tek sıra halinde yürüyen Royce ile iki altın muhafızın arasına girdi. Acele etmiyorlardı ama tereddüt de etmiyorlardı.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Royce.

"Onları gitmeye ikna ettim."

"Aferin sana."

Hadrian, renkli muhafızların gelmesiyle yürüyüş yolu sallanırken, kolunu kullanarak gözlerindeki ter ve kanı sildi. "Ben savaşmaya başladığımda, kuleye doğru koş. İpe ulaş ve aşağı in."

Hadrian, Royce'un kendi düşüncelerini dile getiriyordu. Bir adım geri attı ve tekrar koşmaya hazırlanırken, mantıklı gelmeyen bir şey fark etti.

"Hey, koşarken giydiğin koşu kıyafetini giyiyorsun."

"Neredeyse düşüyordun. Başının dertte olduğunu fark ettiğim için şanslısın." Altın muhafız yaklaştı.

Hadrian çömeldi ve kılıçlarını kaldırdı. "Git hadi."

Hadrian, ikilinin ilkine doğru atıldı. Royce, Hadrian'ın bir dansçı gibi hareket ederek muhafızın mızrağını bir kılıçla yakalayıp diğer kılıçla bıçaklamasını hayranlıkla izledi. Kılıcı göğüs zırhının altına sokmuş gibi görünüyordu, ama ucu kaydı. Muhafız, Hadrian'ı Royce'a doğru itecek kadar güçlü bir şekilde geriye savurdu.

"Gitmeni söyledim!"

"Gidiyorum!"

Royce, Hadrian bir kez daha saldırdığında geri çekildi. Bu sefer muhafız, üstteki kılıcı aşağı doğru savurdu. Hadrian diğer elindeki kılıçla savuşturdu ve Royce, Hadrian'ın kılıcının ikiye bölündüğünü hayretle izledi.

"Vay canına!" Hadrian geri çekildi.

Muhafız saldırıya devam etti. Hadrian eğildi ve dönen kılıcın kule taşına çarparak kıvılcım çıkarmasına izin verdi. Muhafız duraksamadan alt kılıcı kaldırdı, Hadrian kırık kabzayla kılıcı savuşturdu, ancak bu altın çocuğa bir başka aşağı doğru kesik daha kazandırdı. Hadrian ölmüş olmalıydı. Royce, çoğu dövüşün kısa sürdüğünü bilmek için yeterince dövüş görmüştü. Bir veya iki savuşturma umulabilecek tek şeydi ve bu da ancak her iki taraf da uygun eskrim kurallarına göre oynarsa mümkündü. Hadrian'ın karşısındaki altın tanrılar kılıç bile kullanmıyorlardı. Aşağı doğru vuruş hız ve güç içeriyordu.

Çın!

Royce nasıl yaptığını bilmiyordu, ama Hadrian kalan kılıcını kendini ikiye bölünmekten kurtaracak kadar yükseğe kaldırmıştı. Aynı şey ikinci kılıcı için söylenemezdi, o kırılmış ve kılıcın ucu parapetin kenarından dışarı fırlamıştı. Hadrian sadece dizlerinin üzerine çökerek ikiye bölünmekten kurtulmuştu.

"KOŞUN!" diye bağırdı.

Royce yeterince görmüştü ve kule etrafında koşmaya başladı. Cesetlerin yanına geldi ve üzerlerinden atladı, kanla kaplı yürüyüş yolunda o kadar kaydı ki, neredeyse açık mazgallardan birinden dışarı çıkıyordu.

Sekiz ceset vardı. Hadrian yedisini öldürmüştü.

Royce, ipin bağlandığı noktaya yaklaşırken yine altın zırhlı bir muhafızla karşılaştı. Bu sefer sadece bir tane vardı, ama Hadrian'ı gördükten sonra, bu bile fazlaydı. *Kaç tane daha merdivenlerden yukarı çıkıyor?* Hayır, fark etti ki, bu Hadrian'ın karşılaştığı iki muhafızdan ikincisiydi. Hadrian muhtemelen ölmüştü. Diğer muhafız ters yönden dolaşıp arkasına yaklaşacaktı.

Savaşmak aptalcaydı. O sadece geçmesi gerekiyordu. Bir saldırıyı önleyip geçebilirse, ipe atlama şansı vardı. Beklemeden, duraksamadan Royce muhafızın üzerine koştu ve önce sola, sonra sağa kaçtı. Yüzü görünmeyen altın miğferli adam onu takip etti ve inanılmaz bir hızla kılıcını salladı, Royce'un sol bacağını kıl payı ıskaladı. Dönerek ve ileriye doğru ivmesini kullanarak, Royce vücudunu kule duvarı ile altın zırh arasındaki boşluğa soktu. Muhafızın silahındaki ikinci kılıcı çok geç hatırladı.

Royce, metalin yan tarafını kestiğini hissetti ve koşmaya devam etmek için sağ ayağıyla yere basmak istediğinde, bacağı ona itaat etmedi. Kendi ağırlığı altında yere yığıldı. Royce düştü, tahta yürüyüş yolunda kayarak kendi kanında kaydı. Sırt üstü yuvarlanarak, yüzü görünmeyen muhafızın ölümcül darbeyi indirdiğini, dönen orak benzeri kılıcın göğsüne nişan aldığını izledi.

Çın!

Sırık duvara çakıldı, kıvılcımlar saçıldı ve yumruk büyüklüğünde bir taş parçası koparıldı. Hadrian yine oradaydı, onun üzerinde duruyordu. Büyük kılıcını çekmişti ve tam bir daire çizerek muhafızın yakası ile miğferinin kenarı arasındaki boşluğu yakaladı. En azından Royce öyle düşündü. Kafası bir mil uzağa uçmalıydı, ama bunun yerine muhafız sadece duvara çarptı ve miğferi duvardan bir parça daha kopardı.

Hadrian ileriye doğru ilerlemeye devam etti, muhafızı darbe üstüne darbe vurarak geriye doğru itti. Royce kalkmaya çalıştı. Dirseklerine dayanarak kalktı ve yanındaki kesik derin olduğunu, tunikasının kanla kaplı olduğunu gördü. Kendini ipe doğru kaydırmaya çalıştı. Acı neredeyse bayılmasına neden olacaktı.

Hadrian'ın savunmasının içine girmeye çok yaklaşan muhafız, ilerleyişini durdurdu ve momentumunu tersine çevirdi.

Sırt üstü, dirseklerine dayanarak, Royce bunun olacağını gördü ama onu uyarmak için zamanı yoktu. Hadrian kana basınca ayağı kaydı.

Büyük kılıcını sanki bir sopa gibi kullanarak iki eliyle darbeyi engellemeyi başardı, ancak çarpmanın etkisiyle kule

. Muhafızın aksine, Hadrian'ın kaskı yoktu. Yine de, ikinci kılıcı önceden tahmin etmeyi başardı. Engellemeye çalıştı, ama yeterince iyi olamadı ve Royce'un yanına düşerken çığlık attı.

Muhafız silahını ikisinin üzerine kaldırdı ve hangisinin önce öleceğini belirlemek için yazı tura attı.

Ancak Hadrian henüz bitmemişti.

Muhafız da artık Royce'un kanı içinde duruyordu. Royce'un acıdan ve kararlılıktan kaynaklandığını düşündüğü bir çığlık atarak, Hadrian uzun kılıcının ucunu muhafızın göğüs zırhının tam ortasına sapladı. Royce bunu çaresizliğin zayıf bir göstergesi olarak gördü, ta ki Hadrian'ın zırhı delmeye çalışmadığını fark edene kadar. Altın zırhlı askeri parapetin kenarına doğru itti ve açık bir mazgallı deliği hedef aldı. Muhafızın dizlerinin arkası taşa çarptığında, sendeledi. Kanla ıslanmış ayakları tutunamadı ve dev, altın zırhlı savaşçı ses çıkarmadan parapetin kenarından aşağı düştü.

Bir an sonra Hadrian Royce'un yanına yığıldı ve ikisi siyah gökyüzüne bakarak uzandılar. Bulutlar yıldızları tamamen örtmüştü.

"Tırmanabilir misin?" diye sordu

Royce. "Sanırım," diye cevapladı

Hadrian. "O zaman git."

"Sen gelmiyor musun?"

"Ben kalacağım." Belki de sorun bulutlar değildi. Her şey normalden daha karanlıktı. Görüşünün kenarları, giderek büyüyen mürekkepli bir sisin içinde kayboluyordu. "Ya ölüyorum ya da bayılmak üzereyim. İkimizden biri hayatta kalmalı."

Kalbi, sırt üstü yatan bir adam için çok hızlı atıyordu.

Kulağındaki çınlamanın ötesinde, Hadrian'ın ayağa kalktığını duydu.

"Neden yaptın?" diye sordu Royce.

"Ne?"

"Geri dön. Güvendeydin. Halatın yanındaydın. Neden geri döndün?"

"Seni burada bırakmayacağım için."

Royce, Hadrian kılıcını alırken metalin taşa sürtünme sesini duydu. Bir an sonra hareket ettiğini hissetti. Keskin bir acı merkezinden geçti; sonra her şey karardı.

Royce gözlerini açtığında hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Dik duruyordu, yüzü Hadrian'ın sırtına bastırılmıştı ve ikisi havada uçuyorlardı. Yavaşladılar ve Royce koşum takımının batışını hissetti. Başını eğen Royce, hala kulenin yarısında olduklarını gördü. Aşağıdaki sokak, bir ip kadar genişliğinde gri bir çizgiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Royce.

"Hoş geldin."

"Sen bir aptalsın."

"Sen baygınken seni daha çok seviyordum." Hadrian bir kez daha ipi bıraktı ve ikisi düşmeye başladı.

Yine yavaşladıklarında Royce, acının içini parçaladığını hissetti ve başı bir kez daha bulanıklaştı. Belinde onu sıkan ve nefes almasını zorlaştıran sıkı bir baskı vardı. "Sadece ne kadar aptal olduğunu anlamanı istiyorum. Beni de yanında sürükleyerek asla kaçamazsın."

"Biliyor musun, daha önce sessizliğini hiç takdir etmemiştim, ama bu gerçekten senin erdemlerinden biri."

Hadrian bir pimi atlamaya hazırlanırken hareketsiz kaldılar. "Kıpırdama."

Royce, iç organlarının dışarı çıkacağından endişelenmeseydi gülerdi. Hiçbir şey göremiyordu, ama seslere dayanarak tahminlerde bulunabilirdi.

Hadrian homurdandı, vücudunu hareket ettirdi, tekrar homurdandı. Hızlı bir hareketle Royce'un başını salladı; yanağı büyük kılıcın kınının derisine çarptı.

"Kılıçlar konusunda haklıydın," dedi Royce. "Gerçekten üç taneye ihtiyacın var."

"Sarhoş gibisin."

"Sarhoş hissediyorum ve sarhoş olmaktan nefret ediyorum. Hiçbir şey olması gerektiği gibi çalışmıyor. Ve bu beni aptalca davranmaya itiyor... senin gibi."

"Hayatını kurtarmaya çalıştığımı biliyorsun, değil mi?" "*Aptallığın*

hangi kısmını anlamıyorsun?"

Hadrian tekrar hareket etti ve Royce koşum takımının gerildiğini hissetti. Bir kez daha düştüler, sallandılar, yavaşladılar, itildiler ve tekrar düştüler.

"Diğer iki kılıç tavuk kemiği gibi kırıldı," dedi Royce.

"Evet, nasıl oldu bilmiyorum." "Bu büyük
olan kırılmadı."
"Hayır."
"O zaman neden bütün kılıçları öyle
yapmıyorsun?" "Onu ben yapmadım."
"Yani aptal olmanın yanı sıra berbat bir demirci de misin?"
"Seni düşürebilirim."
"Ama sen çok iyi bir kılıç ustasısın. Arcadius bu konuda haklıydı, piç kurusu. O yaşlı adamdan gerçekten nefret ediyorum."
Bir değişiklik daha, birkaç damla daha ve yere indiler. Bağırışlar duyuyorlardı, ama kulenin uzak tarafındaydılar. Royce baktı ama altın muhafızın cesedinden hiçbir iz görmedi. Hadrian onu hatırladığından daha uzağa itmiş olmalıydı.
"Sevgili Maribor, çok ağırsın," dedi Hadrian ipi çözerken homurdanarak.
"Hayır, değilim. Sen yaralısın." Royce elini hareket ettirdi ve
kanla ıslanmış giysileri hissetti. "Tanrım, boğazımız kesilmiş
gibi kanıyoruz." "Sen benden daha fazla kanıyorsun," dedi
Hadrian.
"Oh, bu seni daha iyi hissettiriyor
mu?" "Aslında evet."
Halatlardan kurtulmuş ama Royce hala sırtına bağlı olan Hadrian, sokakta sendeleyerek yürümeye başladı. Kapıların çarpması ve daha fazla bağırış sesleri duyuluyordu ama henüz kimseyi görmemişlerdi.
"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Royce.
"Neden bana soruyorsun? Aptal olan benim, unuttun mu? Sen dahisin. Ne yapmalıyız? Atların yanına geri dönmeliyiz, değil mi?"
"Asla başaramayız."
"Ama kolay bir yürüyüş olduğunu söylemiştin."
"O zaman yürüyebiliyordum ve arkamızda kan izi bırakmıyorduk. Gerçekten hiç şansımız yok."
"Şu ana kadar dehandan pek etkilenmedim."
"Kabul ediyorum, kan kaybından ölmüyorsam daha iyi düşünebiliyorum."
Hadrian, iki taş evin arasındaki dar bir boşluğa saklandı. Bir yerlerden bir korna sesi geldi, alarm sesleri binalar arasında yankılandığı için nereden geldiğini anlamak imkansızdı.
"Nehir ne olacak? Kuleden gördüm. Buraya yakın, değil mi?" Hadrian, dükkanların ve evlerin yoğun olduğu bölgenin daha derinlerine doğru ilerledi.

evlerin bulunduğu bölgenin derinliklerine doğru ilerledi. Sokağın içinde kalarak, kıvrımlı bir arnavut kaldırımlı cadde boyunca uzanan alçak duvara ulaştılar. Yirmi fit aşağıda nehir akıyordu. "Atlayabiliriz."

"Delirdin mi?" dedi Royce.

"Yüzeriz, değil mi? Kan izi kalmaz ve bizi şehir dışına taşır."

"Boğulurum."

"Yüzme bilmiyor musun?"

"Normalde evet, ama normalde yürüyebilirim de. Sadece bunu yaparken bağırsaklarımı tutabileceğime güvenmiyorum. Ve bu bir düşüş. Suya çarptığımda bayılacağım."

"Sırtımda kalacaksın. Kafanı su üstünde tutacağım."

"O zaman ikimiz de boğuluruz." "Belki."

Hadrian kenardan aşağıya baktı, daha fazla korna sesi duyuldu ve ardından bir çan çalmaya başladı.

"Tamam," dedi Royce.

"Tamam ne?"

"Tamam, nehre atlayalım." "Emin misin?"

"Evet. Birlikte atlarsak, ben ölürsem senin de öleceğini bilirim."

Hadrian'ın güldüğünü duydu. "Anlaştık."

Hadrian bir adım attı. O adım attığında, Royce sokağı net bir şekilde görebildi ve kırık bir sandığın kalıntılarını gördü. "Bekle."

"Ne?"

"Sokaktaki o tahta kutuyu al." Hadrian döndü. "Onu nasıl gördün?"

Daha fazla çan çaldı ve kornalar, Wintertide'da gece yarısı gibi ses çıkarana kadar çalmaya devam etti. Sonunda elinde kutu ile Hadrian duvara tırmandı. Royce, Hadrian kendini yukarı ittiğinde ve neredeyse tökezlediğinde dengesiz bir sallantı hissetti.

"Burnunu tut," dedi Hadrian, "ve çığlık atmamaya çalış. Bu biraz acıtacak."

"Muhtemelen sadece bir saniye sürecek." Royce güldü. Umursamayı bırakmış ve geriye sadece absürtlük kaldığını keşfetmişti.

"Her zaman iyimsersin, değil mi?" "Atla
artık!"
"Tamam, hazır mısın?"
"Evet."
"Bir... iki..." "Ölmeden
önce, lütfen."

Hadrian homurdandı. Royce atılımı ve düşüşü hissetti. Hızla akan hava saçlarını geriye doğru uçurdu, sonra... hiçbir şey.

BÖLÜM 18 ROSE

Rose, Gwen'in arkasında durmuş, onun ön kapıyı kapatıp başını sallayarak müşterinin Medford House'a girmesini engellemesini izliyordu. Bunu, karşısındaki adam çok iri olduğu için başını geriye eğerek ona dik dik bakarken yapıyordu. Adam o kadar uzundu ki, Rose onu içeri alsaydı, girmek için başını eğmesi gerekirdi.

"Ama param var!" diye bağırdı adam, burnu neredeyse burnuna değecek kadar eğilerek. Rose hiç ayı görmemişti, ama onu öyle gördü: evlerine zorla girmeye çalışan devasa, canavarca bir ayı. Birinin, açıklanamayan bir nedenden dolayı inatla yerinde duran bir tilkinin yüzüne kükreyerek böyle davranacağını hayal etti.

"Cüzdanında Kraliyet Kulesi mücevherleri olsa bile umurumda değil," diye cevapladı Gwen. "Kurallar var."

"Senin kuralların umurumda bile değil! Buraya bir fahişe için geldim. Bunun için param var. Bir tane alacağım."

"Ben izin vermedikçe olmaz ve kurallara uymadan izin vermeyeceğim."

"Banyo yapmayacağım!" Ayı, sözlerini Gwen'in yüzüne o kadar sert bir şekilde üfledi ki, hava Gwen'in saçlarını hareket ettirdi.

Gwen kollarını kaldırıp önünde kavuşturdu. "O zaman *hanımefendi istemiyorsun*."

"Ben *hanımefendi* istemiyorum. Fahişe istiyorum ve fahişe almak için banyo yapmana gerek yok."

Ayının gerçek adı Hopper'dı ve gerçekten de pis biriydi, Rose'un onu her zaman gördüğü gibi, koltuk altlarında koyu sarı lekeler olan yün bir gömlek giymişti. Saçları ve sakalından oluşan aşırı uzamış çitlere iki yaprak takılmıştı. Kafasının bir sincap yuvasına uygun malzemeler topladığının farkında olmayabilirdi; ya da farkında olup da bunun onu rustik, erkeksi bir anlamda daha çekici yaptığını düşünüyor olabilirdi.

"Bu evde kadınlara *hanımefendi* diye hitap edeceksin ve temiz ve kibar davranacaksın, yoksa paranı alıp caddenin karşısına geçebilirsin."

Bu, ayı Hopper'ı şaşırttı. Rose bunu yüzünden okudu, ama Hopper kısa sürede durumu anladı ve kaşlarını çattı. "Grue'da fahişe yok. Hepsi şu anda burada."

"Grue'nun yerine gidip içki içmeni kastettim." "İçki içmek istemiyorum. Bir kadına ihtiyacım var." "O zaman başka bir yere git."

"Diğerleri paraya değmez." "Onların nesi var?"

"Kokuları pek iyi değil." Ayı konuşacak durumda değildi. Rose'un kanalizasyonda ilk elden deneyim yaşadığını düşündüren bir kokusu vardı.

Rose, Hopper'ı şahsen tanımıyordu. The Hideous Head'e o kadar sık gitmişti ki yüzünü tanıyordu, ama hiç baş başa vakit geçirmemişlerdi. Jollin'in müdavimiydi ve sık sık kokusundan bahsederdi. Rose'a göre Hopper bir ayıdan çok bir kokarca gibiydi. Eğlendirdikleri erkeklerin çoğu bu tanıma uyuyordu, bu yüzden Gwen yeni bir kural koymuştu.

"Ve sen temiz, güzel kokan bir kızı tercih edersin, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Çünkü kir ve bir haftalık teri yalamak iğrenç, değil mi?" "Aynen öyle."

"Buradaki bayanlar da sana katılıyor, bu yüzden bizi ziyaret etmeden önce yıkanacaksın."

"Onların neyi sevdiği önemli değil. Parayı ben ödüyorum. Kararı ben veririm."

"Artık değil. Şimdi ya caddenin karşısına geçip o parayı içkiye harcayabilirsin ya da berbere gidip temizlenip geri gelebilirsin. Ve eğer gelirsen, sana kibar ve saygılı olmanı tavsiye ederim."

"Bir fahişeye saygılı mı?"

"*Evin hanımına* saygılı ol, yoksa fahişeyle çamurda yuvarlanmaya devam edebilirsin."

Orada ağır ağır nefes alıp vererek, alt dudağını dışarı çıkardı. Nefesini dışarı verip yere baktı. "Temizlenmek için para ödersem param yetmez."

Gwen kollarını açtı. Elini uzattı ve ayının eline dokundu. "Temizlen. Tıraş ol. O kıyafetleri yıka ve geri gel. Bir çaresine bakarız. Müşterilerimizin temiz olmasını istemiyorum sadece. Onların mutlu olmasını da istiyorum."

Hopper ona döndü ve taş gibi sert ağzı yumuşadı.

"Gerçekten mi?" "Kesinlikle."

Omzundaki tunikasını çekip kokladı. "Belki bir iki kez suya batırmak iyi olur." Başını sallayıp ayrıldı. O gider gitmez, Gwen yeni yumuşak koltuklardan birine doğru yürüdü ve üzerine çöktü.

“Şimdi onları geri çeviriyorsun.” Rose sessizce yaklaşıp yanındaki bankta oturdu. Bu, eski mobilyaların son parçalarından biriydi, Dixon'ın hanın enkazından bir koltuk haline getirdiği basit bir tahta. Rose, Gwen'in Artisan Row'daki zanaatkarlardan özenle seçtiği tüm güzel parçalar arasında bunun neden hala orada olduğunu bilmiyordu, ama bu, birkaç kalıntıdan biri, nasıl başladığını hatırlatan birkaç şeyden biriydi ve Rose bu koltukta kendini en rahat hissediyordu.

"Buna gücümüz yeter," diye cevapladı Gwen. "Ama o geri dönecek. Biliyorsun... birkaç tane daha leğen almalıyız. Onları burada yıkayabiliriz, hatta bu ayrıcalık için onlardan ücret bile alabiliriz."

"Bu harika bir fikir. Beni her zaman şaşırtmaya devam ediyorsun."

Rose ona gülümsedi, Gwen de ona gülümsedi. Son zamanlarda hep gülümsüyorlardı. Başlangıçta Gwen, bunun iş için iyi olduğunu söyleyerek bu uygulamayı teşvik etmişti; artık onlara bunu hatırlatmasına gerek kalmamıştı. Hepsi yeni elbiseleriyle çok güzel görünüyorlardı. Gwen, perdeleri aldığı yerden kumaşı da aldı ve ikisini de indirimli fiyatla aldı. Hepsi o kadar güzel ve saygın görünüyorlardı ki, Gwen onlara hanımefendiler, yani Evin Hanımefendileri demeye başladı. Bu unvanı o kadar sevdi ki, herkesin de öyle demesi için ısrar etti. "Hak ettiğiniz gibi davranmazsanız saygı görmezsiniz," demişti Gwen onlara. Ne dediğini çok iyi biliyordu. Gwen, Artisan Row'daki tüm zanaatkarların saygısını kazanmıştı. Marangozların, katrancıların, cam üfleyicilerin ve duvarcıların masalarına yemek koyan Gwen, onları ziyaret ettiklerinde de krallar gibi ağırlıyordu.

Dükkanlarına girdiğinde alay eden erkekler, ona tavsiye almaya geliyorlardı. Kimse onu akşam yemeğine davet etmiyor ya da mahalle yöneticiliğine aday olmasını önermiyordu, ama yanlarından geçerken gülümsüyorlar ve sık sık kapıları ona açıyorlardı. Artık bir yabancı değil, Medford'un bir parçası olmuştu. Sonunda ait olduğu bir yere kavuşmuştu.

Gwen'in milyonlarca fikri vardı. Haftada iki kez dans partileri düzenliyordu. Bunlara Keman, Flüt ve Davul Geceleri deniyordu. Dans etmek ücretsizdi ve dans bittikten sonra iş konuşuluyordu. Birkaç saatliğine baloda hanımefendiler gibi davranıyorlardı ve ayrıca bu partiler hoş bir kalabalık çekiyordu. Tabii ki, onlar gerçek hanımefendiler değildi. Hanımefendiler soylulardı ve hanımefendiler elbiselerinin altına eski paçavralar giymezlerdi.

Hava soğudukça, Gwen yoksulları ücretsiz turp ve soğan çorbası içmeye davet etti, ama bu bir hayırseverlik değildi. "Herkesin bir yeteneği vardır," dedi herkese, ve haklıydı. Yoksulların çoğu eskiden bir şeyler yapardı: kalaycı, halı dokumacı, çiftçi, baca temizleyicisi. Gwen, yapabildiği herkesi işe koydu ve yaşlı veya hasta olanlar, bildiklerini başkalarına öğretmekle görevlendirildi. Gwen, çiftçileri evin arkasındaki bir toprak parçasını sürmekle görevlendirdi. Gelecek yıl, bu onların kilerlerini doldurmaya yardımcı olacaktı. Yaşlı bir adam eskiden bal satardı ve onlara bir arı kovanı sağlayacağına söz verdi.

O diğerleri gibi değildi. Bir dereceye kadar, hepsi bir zamanlar pes etmiş, hayallerini bir kenara atmış ve dünyanın taleplerine boyun eğmişti. Rose, Gwen'in davranışlarında, hatta yürüyüşünde ve en önemlisi erkeklerle konuşma tarzında farklılıklar gördü. O hepsine hanımefendi diye hitap ederken, Rose Medford House'daki tek gerçek hanımefendinin Gwen DeLancy olduğunu biliyordu.

Verandada ayak sesleri duyuldu ve ardından ön kapı açıldı. Soğuk bir rüzgâr lambaları titretti ve Stane salona girdi. Çamurla kaplı ve balık kokan, yağlı saçları alnına yapışmış, yüzü sakallarla kaplıydı.

Gwen bir anda sandalyesinden kalktı. "Ne istiyorsun?" "Sence ne? Burası bir genelev, değil mi?"

Gwen, o cümleyi bitirmeden başını salladı. "Senin için değil." "Ne demek senin için değil?"

"Buraya giremezsin, *asla*."

"Bunu yapamazsın," dedi adam, çamurlu botlarıyla yeni halının üzerine bir adım attı. "Tüm iyi fahişeleri çaldın ve onları buraya kilitledin. Bir erkeği tamamen mahrum bırakamazsın."

"İzle de gör."

Bir adım daha attı ve ince, düzensiz dudaklarında iğrenç bir gülümseme belirdi. "Dixon'ın burada olmadığını biliyorum. İki gün önce kasabadan ayrıldı ve henüz geri dönmedi. Şimdi sadece sen ve ben varız. Seni koruyacak Grue bile yok." Bir adım daha attı. "Biliyorsun, Grue muhtemelen burayı ateşe veren birine iyi para öderdi." Etrafına baktı. "Her şeyin yanıp kül olmasını görmek yazık olur. Henüz yapmamış olmasına şaşırdım."

"Grue senin kadar aptal değil. Şehir değerlendiricisiyle ortaklık kurarak bu yer için Kraliyet İzni Sertifikası aldım. Tıpkı senin gibi, o da Grue'nun bizim başarısız olmamızı ne kadar istediğini biliyor. Şüpheli bir yangın veya ölüm olursa, sence şehir değerlendiricisi kimi suçlayacak? Medford'daki herhangi bir binayı yakmak krala karşı işlenen bir suçtur, çünkü bu bina ona aittir, biz sadece kiralıyoruz. Ve eğer herhangi birimize zarar verirsen..."

"Kimseye zarar vermeyeceğim, sadece eğlenmek için buradayım." "Başka bir yere git."

Gözleri Rose'a takıldı. "Bunu ben alacağım."

Rose boğuk bir çığlık attı ve merdivenlere doğru üç adım geri çekildi. "Çık dışarı, Stane," diye emretti Gwen.

"Yoksa seni alırım." Bir adım daha attı.

Gwen kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı. Karşısında dikilip, gözlerinin içine bakarken yüzünde bir buruşukluk belirdi. "Ah, sevgili Maribor," diye mırıldandı ve elini ağzına götürdü. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Ah, kutsal Tanrım."

Bu ani değişiklik Stane'i şaşırttı ve kafası karıştı. "Ne?" Rose'a baktı, sonra tekrar Gwen'e. "Ne tür bir oyun oynuyorsun?" "Oh, Stane, çok üzgünüm," dedi Gwen, yüzünde sempati dolu bir ifadeye büründü.

Rose şaşkındı. İlk başta Gwen'in numara yapıp, rol yapıp, onu kandırmaya çalıştığını düşündü, ama Gwen rol yapmıyordu. Yüzünde Rose'un daha önce hiç görmediği bir dehşet ifadesi vardı.

Stane'in ifadesi de değişti. Tehdit, endişeye dönüştü. "Ne için?"

"Olacaklar için."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Stane bir adım geri attı. Dönüp salonu gözden geçirdi, tehdidi arıyordu.

"O seni öldürecek." Gwen'in sesi ürkütücü, nazik ve titriyordu. Bunu uydurmuyordu. Elleri titriyordu ve zayıf bir şekilde ona doğru uzanmaya başladı.

"Kim?"

"Yavaş olacak... acı verici derecede yavaş. Seni... seni parçalara ayırıp kanamanı bekleyecek. Seni Merchant Meydanı'na asıp mumlarla süsleyecek."

"Kim? Neden bahsediyorsun? Dixon'ın böyle bir şeyi yapmaya cesareti yok..."

"Dixon değil." Bunu ağır, güçlü ve kötü bir önseziyle söyledi. "Onu tanıyamayacaksın. Nedenini sorup duracaksın, o cevap vermeyecek. Tek kelime bile etmeyecek. Sen çığlık atarken o kesmeye, kesmeye, kesmeye devam edecek..."

"Kapa çeneni!"

"Gece geç saatlerde olacak," diye devam etti, bir adım öne çıktı. Elleri hâlâ önünde titriyordu.

"Kapa çeneni!" Stane, sanki önünde yılanlar varmış gibi halıdan geri çekildi.

"Kimse sana yardım etmez ve kan... kan her yerde. Kan korkunçtur. Bir insanda bu kadar kan olabilir mi?" Gwen durakladı, yere bakarak gerçek bir dehşetle başını salladı. Elleri kulaklarını korumak için yukarı kalktı. "O seni kaldırıp mumları yakarken sen çığlık atmaya devam edersin."

"Kapa çeneni dedim!"

"O gittikten sonra, sen ölürken, insanlar dışarı çıkar. Yukarı bakarlar, ama kimse yardım etmez. Senin ne olduğunu bilirler, her zaman bilmişlerdir, senin yaptığın her şeyi bilmeseler de. Bir kişi Avon'u bilir, ama hiçbiri Ruth, Irene ve Elsie'yi bilmez. Ve kimse Callahan'ın karısını öğrenmemiştir."

"Onları nereden biliyorsun?" Stane dehşete kapılmış görünüyordu.

"Ve Oldham'ın kızları... ikisi de. Sen korkunç, korkunç bir adamsın, Stane."

Rose, Stane'in yüzündeki kadar korku dolu bir yüz görmemişti — gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Senin ölümünü izliyorlar," diye devam etti Gwen, ama Rose bile onun susmasını diledi. "Bir adam ayaklarının altına kanı toplamak için bir kova koyuyor. Onu yemle karıştırıp domuzlarına verecek. Oh, Stane, Avon'a yaptıkların, hepsine yaptıkların çok korkunçtu ve bunun için ölmelisin, ama ben bile sana bunu dilemem... ama sanırım... bunu hak ediyorsun."

Gwen'in sözlerinin Stane üzerinde ne gibi bir etkisi olduğu bilinmez, ama Rose'un kemiklerini hiçbir rüzgârın yapamayacağı kadar derinden ürpertti. Ancak Gwen'in yüzündeki ifade, içten sempati ve tiksinti, Rose'un kalbini durdurdu. Gwen, Stane'in ölümünü gerçekten görebiliyordu. Ve onun aracılığıyla, Stane ve Rose da bunu gördü.

"Sen deli bir orospusun, işte sensin!" Stane ona bağırdı. "Ve beni rahat bırakabilirsin." Kapıdan çıkıp, arkasından kapıyı çarptı.

Gwen sendeledi ve dengede kalmak için uzandı.

"İyi misin?" diye sordu Rose, Gwen'in yanına koşarak.

Gwen, Rose'u yakaladı, sıkıca sarıldı ve ağladı.

"Al," dedi Rose, buhar çıkan çay fincanını uzattı.

"Porselen fincan ve fincan tabağı mı?" Gwen ona şaşkınlıkla baktı.

"Kış bayramında sana vermek istiyorduk, ama şimdi ihtiyacın var gibi görünüyor, o zamana kadar daha iyisini bulabiliriz."

"Porselen fincandan daha iyi mi?"

"Bekleyip göreceksin."

İkisi, taze boya ve talaş kokan verandada oturuyorlardı. Rose'un yatağından aldığı battaniyeye sarılmış, ayaklarını içlerine çekmiş, tahta bankta kıvrılmış oturuyorlardı. Bu, karanlık salonda geçirdikleri ilk gece, bir somun ekmek ve bir parça peyniri paylaşırken kendilerini sardıkları orijinal battaniyelerden biriydi.

O gece çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. O kadar çok şey değişmişti ki, sanki başka bir hayattaymış gibi hissediyorlardı. Grue'ya hizmet ettikleri dönem, başka bir grup kadına aitti. Onlar olamazdı. Kesinlikle Gwen olamazdı. Onu evlerinin verandasında dinlenirken,

Stane'i çöpte karıştıran bir opossummuş gibi kovduğunu gördükten sonra, Rose, Gwen'in Raynor'a itaat ettiğini hayal edemiyordu.

Gece soğuktu ve kısa süre sonra yağmur yağmaya başladı. Önce Wayward Caddesi'ndeki çatılarda yağmur damlalarının sesini duydu; sonra damlalar büyüdü, daha hızlı yağmaya başladı ve sonunda yağmur sesi sürekli bir uğultuya dönüştü. Veranda kapalıydı ve çatıdan akan su Rose'a sanki bir şelalenin içindeymiş gibi hissettirdi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Gwen başını Rose'a yasladı. "Senin sayende çok daha iyiyim. Bu çay harika."

"Gwen..." Tereddüt etti. "Az önce ne oldu? Stane'e ne yaptın? O şey..."

Gwen fincanı ve tabağı koltuğun koluna koydu ve battaniyeyi daha sıkı çekti. Yüzünde sert, neredeyse kızgın bir ifade vardı. "Ben cadı değilim, Rose."

"Tabii ki değilsin. Öyle düşünmedim." Rose, kırılgan fincanı bozmamaya dikkat ederek ona döndü.

"Ne düşünüyorsun?" Gwen bakmayı reddetti, bunun yerine yağmura bakıyordu ve Gwen battaniyeye sarılmış olsa da, Rose onun kollarını kavuşturduğunu anlayabilirdi.

"Bilmiyorum, o yüzden soruyorum."

Gwen öfkeyle nefes aldı. "Sadece gözlerine baktım, tamam mı? Baktım ve gördüm... Onun ölümünü gördüm. Açıklaması zor."

"Bu sihir mi?" Rose yumuşak bir sesle sordu. Sihirin kötü bir şey olduğunu biliyordu. Annesi öyle söylemişti. Ama Gwen sihir yapabiliyorsa, bu kötü bir şey olamazdı çünkü Rose'a göre Gwen mükemmeldir ve Rose'un annesi yıldızsız bir geceden daha karanlıktı.

"Hayır," dedi Gwen hızla, hala yağmura bakarak. "Bu bir yetenek."

Sonunda tekrar Rose'a döndü. "Annem hep öyle derdi. O buna *Görme yeteneği* diyordu. Bazı kadınlar, çoğunlukla derin ormanlarda yaşayan ve Görme yeteneği ile kutsanmış Tenkinsler, bir kişiye bakarak onun geleceğini görebilirler. Avuç içleri en güvenli yerdir, ama gözler... gözler ruhun açık bir penceresi olabilir. Çok derine bakarsan, içine düşer ve kaybolursun. Her şeyi görür, duyar ve hissedersin." Gwen nefes aldı. "Annem Görme yeteneğine sahipti, ben de öyle."

Havada bir anlık sessizlik oldu.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu Gwen. "Benden korkuyor musun?"

Rose elini uzattı ve Gwen'in elini tuttu. "Hayır. Sadece daha önce böyle bir şey görmemiştim."

"Stane'e yaptığım şey... Öyle olmasını istemedim. Genelde olmaz. Aslında neredeyse hiç olmaz."

"Olması iyi oldu," diye işaret etti Rose. "Stane'in geri döneceğini sanmıyorum. Teşekkür ederim, sadece Stane'i korkuttuğun için değil. Benim için, aslında hepimiz için yaptığın şey... bize sensiz asla sahip olamayacağımız bir şans verdin. Hepimizi kurtardın. Sen benim kahramanımsın."

"Birbirimizi kurtardık," diye ısrar etti

Gwen. "Sanmıyorum."

"Elbette kurtardık. Biz bir aile gibiyiz ve aileler birbirlerine bakar, birbirlerini destekler ve..."

"Bir aile gibi mi?" Rose neredeyse gülecekti, ama bu o kadar da komik değildi, hatta düşündüğünde hiç komik değildi. "Aileler böyle işlemez, inan bana."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece aileler böyle işlemez diyorum."

"Benim annemle aramızda durum böyleydi," dedi Gwen.

Rose yerinden kıpırdadı ve arkasını döndü. Gwen'le aynı fikirde

olmamaktan hoşlanmıyordu. "Seninle durum nasıldı?"

"Önemli değil," diye cevapladı Rose. "Sanki yüzyıllar önceymiş gibi geliyor. Ben... Şey, çok uzun zaman önceydi, hatırlamıyorum."

"Diğerlerinin hikayelerini biliyorum," dedi Gwen nazikçe. "Jollin'in, Mae'nin ve Etta'nın hikayelerini biliyorum. Sen bana hiç kendi hikayeni anlatmadın."

"Anlatacak bir şey yok."

"Kötü müydü?"

Rose bir an düşündü, sonra başını salladı. En kötü yanı da buydu; korkunç değildi. Dövülmemişti ya da dolaba kilitlenmemişti. Ailesi onu köle olarak satmamıştı ve haydutlar tarafından öldürülmemişti. Onu bu kadar kötü bir duruma düşüren hiçbir şey yoktu. "Hayır," dedi sonunda. "Sadece üzücüydü."

"Anlat bana."

Rose şimdi kendini garip hissediyordu. Konuşmanın bu yöne kayması aptalcaydı. Sanki böyle yaparak Gwen'e söylemek üzere olduğu şeyin kendisi için önemsiz olduğunu garanti edecekmiş gibi omuz silkti. "Ailem Cold Hollow'un hemen dışında

Cold Hollow'un hemen dışında, King's Road ile Westfield arasında, birkaç mil doğuda. Çok fazla kaya ve çalı vardı, ama başka bir şey yoktu. Sanırım babam denedi, ama belki ne yaptığını bilmiyordu, ya da belki toprak kötüydü, kötü görünüyordu. Belki tohumlar iyi değildi ya da hava çok soğuktu. Annem onun için bahaneler uydururdu. Nedenini hiç bilemedim, çünkü onun anneme verdiği tek şey suçlamaydı. Sonra bir gün gitti. Öylece gitti ve bir daha geri dönmedi. Annem bunun nedeninin hepimizin açlıktan ölmek üzere olmamız ve onun bizim ölmemizi izlemeye dayanamaması olduğunu söyledi. Sanırım annem bunu onun bizi sevdiğini gösterme şekli olarak görüyordu. Ben ise bunu sadece bir bahane daha olarak gördüm - en azından son bahane.

Rose, Gwen'in elinin battaniyenin altında kolunu okşadığını hissetti, o koyu renkli, badem şeklindeki gözleri çok yumuşak ve nazikti. Gwen çok anlayışlı davranıyordu. Korkunç bir hikaye bekliyordu ve Rose, ona anlatacak korkunç bir şeyinin olmamasına üzüldü — hasatın getirdiği aptallıktan başka bir şey yoktu.

"Ondan sonra hiçbir şeyimiz kalmadı," diye devam etti. "Bizi çok seven babam, katırı ve son bakır paralarını aldı. O kış kökler ve fındıklarla hayatta kaldık. Annem, sincaplar gibi yaşadığımızı şaka yapmayı severdi, ama o zamana kadar ben gülmeyi unutmuştum. Annem dilenmezdi ve yardım istemeyi reddederdi. 'O geri dönecek. Göreceksin. Baban iş bulacak ve bize un, domuz, tavuk ve hatta süt için keçi bile getirecek, bunu seversin, değil mi? ' dedi. O bunu söylerken ben akşam yemeği olarak ağaç kabuğu çiğniyordum.

Gwen elini sıktı ve Rose, ona bu kadar ilgi gösterdiğinden dolayı daha da utanç duydu. Rose neden ağlamaya başladığını da bilmiyordu. Gwen'in önünde ağlamaktan hoşlanmıyordu. O da onun kadar güçlü olmak istiyordu ve bu kadar küçük ve aptalca bir şey için ağlamak zayıflıktı ve o zayıflıktan nefret ediyordu.

"Annem beni severdi," diye açıkladı Rose. "Aptaldı, ama beni severdi. Bulduğumuz yiyecekleri bana verirdi ve yediğini söylerdi. Ertesi kış, artık fındık ve kök bulamadığımızda, çam iğneleri yedik.

Annem ateşten öldü. O zamana kadar bir iskeletten farksızdı." Bunu anlatırken yüzü, çökmüş yanakları, diş etlerini gösteren geri çekilmiş dudakları gözümün önüne geldi. "Onu öldüren ateş değildi. Açlık da değildi. Annem gururundan öldü — aptalca, saçma, ahmakça bir gururdan. Gerçekten de bundan öldü. Kimseye yardım istemeyecek kadar gururluydu. Kocasının berbat, sefil bir pislik olduğunu

kocasının berbat, sefil bir piç olduğunu kabul edemeyecek kadar gururluydu. Payına düşen yemeği yiyemeyecek kadar gururluydu..."

Sesi kısıldı. Boğazı aniden kapanmış, sanki dilinde hissedeceği acı tadı dayanamayacak kadar acıymış gibi, sesi boğazında takılıp kalmıştı. Titreyerek nefes aldı ve ellerinin tersiyle yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. "O, sahip olduğumuz az miktardaki yiyeceği yemek için fazla gururluydu. Yediğini söyledi. Yediğine yemin etti. Ama ben açlıktan acı çektiğimi her söylediğimde, bana bir fındık ya da kısmen çürümüş bir şalgam verirdi ve ikisini de yeni bulduğunu ve kendininkini yediğini söylerdi."

Rose burnunu çekip gözlerini tekrar sildi.

"O öldükten sonra, gururumu o küçük kulübede bırakıp Medford'a kadar yalvararak gittim. Her şeyi yapardım. Bir öğleden sonra evinde akşam yemeği için sinek kovaladıktan, örümcekleri bütün olarak yedikten ve çıplak ellerinle anneni gömerken bulduğun solucanlara salya akıttıktan sonra, senin için hiçbir şeyin değeri kalmaz. Tek istediğim yaşamaktı, diğer her şeyi unutmuştum. Bir toprak parçası hayaller kurmaz. Kırık bir taş umudu anlamaz. Her sabah tek istediğim bir sonraki şafağı görmekti. Ama sen bunu değiştirdin."

Gwen de yanaklarında ıslak izler olduğu için çayını yudumlamakta zorlandı. "Sen annem gibi değilsin," dedi Rose. "Ve sen de benim gibi değilsin.

Kendini ve başkalarını savunuyorsun. Dünyayı istediğin gibi yapıyorsun. Ben bunu yapamıyorum. Jollin yapamıyor. Kimse yapamıyor, senden başka kimse."

"Ben özel biri değilim, Rose."

"Öylesin. Sen bir kahramansın ve geleceği görebiliyorsun." Bir süre oturup yağmurun sesini dinlediler. Yağmur şiddetini artırmış, akan su bir perde gibi düşüyordu. Bir yerlerde metal bir kova boğuk bir ses çıkarıyordu ve yol, birleşen su birikintileriyle nehirler ve göletler oluşturarak suyla doluyordu.

"Neden Dixon hakkında konuşmuyoruz?" Rose sinsi bir gülümsemeyle teklif etti. Gwen, güzel yeni fincanın üzerinden şüpheyle ona baktı.

"O ne olmuş?"

"Söylentilere göre evlenme teklif etmiş."

Gwen şok olmuş gibiydi. "Yapmamıştır."

"Etta, Dixon'ın 'seni düzgün bir kadın yapmayı' teklif ettiğini söylüyor." "Oh... o mu."

"Öyle yaptı!"

Gwen omuz silkti.

"Ne dedin?"

"Ona, her zaman iyi arkadaş olacağımızı söyledim. O çok iyi bir adam, ama..."

"Ama ne?"

"*O... o* değil." "O mu?

Kim o?"

Gwen utanmış görünüyordu ve battaniyenin altında ayaklarını sürttü. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Kafasını salladı, sonra yüzünü battaniyeyle kapattı. "Belki de o hiç var olmamıştır. Belki de o, yıllar boyunca uydurduğum, parçaları bir araya getirdiğim bir şeydir. Belki de onun gerçek olduğunu ve sadece benim umudum olmadığını kendime inandırmaya çalışıyorum."

"İyi bir hayatı olan, çalışkan, nefes alan bir adamı, hayali bir adam *fikri* için mi?"

Battaniyenin kıvrımlarından dışarı baktı. "Aptalca, değil mi?

Ne kahraman ama." "Şey... çok romantik, sanırım, ama..."

"Söyleyebilirsin, *aptalca*. Ben de öyle yapıyorum."

"Ya bu beyaz şövalye hiç ortaya çıkmazsa?"

"O bir şövalye değil. Ne ya da kim olduğunu bilmiyorum, ama *kesinlikle* bir şövalye değil. Ve eğer o sadece benim hayal gücümün ürünü değilse, o zaman geliyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Dixon'ı onu getirmesi için gönderdim." "Ne? Nasıl yaptın bunu?"

"Dixon'ın avucunu okudum ve onu buraya getirecek kişinin o olduğunu gördüm."

"Bekle. Bu adamın, bu şövalye olmayan adamın, sadece bir rüya, senin bir fantezin olduğunu sanıyordum."

"Hâlâ öyle olabilir." Gwen durakladı ve orada durup konuşmayı kesecekmiş gibi göründü, ama Rose, tüm hayat hikâyesini kusmak zorunda kaldıktan sonra, onun şimdi vazgeçmesine izin vermeyecekti.

"Açıkla lütfen."

Gwen kaşlarını çattı. "Ölüm döşeğindeyken annem bana buraya, Medford'a gelmem için söz verdirdi. Ve aynı şeyi söyleyen birinden o altın paraları aldım. Bu yüzden bana para verildi. *Ona* yardım etmek için."

"Kime yardım etmek için?"

"Ona."

Rose hayal kırıklığıyla başını salladı. "Anlaşılır ol, olur mu?"

"Yapamam, çünkü mantıklı değil. Neden Medford'a gelmem gerektiğini bilmiyorum. Bu adamın kim olduğunu ya da onunla ilgili hiçbir şeyi bilmiyorum. Sadece onun geldiğinde burada olmam gerektiğini biliyorum. Ona yardım etmeliyim ve..."

"Ve ne?"

Gwen başını eğdi, gözlerini sakladı. "Ne?"

"Bilmiyorum. Uzun zamandır bekliyorum, onu düşünüyorum, anlıyor musun? Nasıl biri olduğunu merak ediyorum. Gerçekte kim olduğunu, neye benzediğini. Neden benim olmam gerektiğini."

"Hiç tanışmadığın bir adama aşık olduğunu mu söylüyorsun?"

"Belki."

"Ama sorun değil, çünkü öyle olması gerekiyor, değil mi? İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız, değil mi?"

Omuz silkti. "Kimse öyle bir şey demedi. Sadece ben öyle inanmak istiyorum. Bildiğim kadarıyla evli bile olabilir."

"En azından sana bir isim verdiler mi?"

Garip bir gülümsemeyle başını salladı. "Senin yüzünden itibarımı mahvediyorum, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Sihir yapabiliyorsun ve gizemli bir kaderin var. Senin yerinde olmak isterdim."

Gwen utangaç bir şekilde gülümsedi. "Herkesin bir kaderi vardır." Rose eline baktı, sonra onu uzattı. "Benim kaderim ne?"

Gwen bir an baktı. "Korkmuyor musun? Stane'e olanları gördükten sonra bile mi?"

"Senden korkmadığımı söylemedim mi? Bu da bunu kanıtlıyor. Hadi, geleceğime bak. Belki benim de yoluma gizemli bir yabancı çıkar. Ama bana ölümümü söyleme. Bilmek istemiyorum, tamam mı?"

Gwen iç geçirdi. "Tamam, bir bakalım."

Rose, Gwen'in parmaklarını açıp avucunun içini açmasını izledi.

"Bu ilginç. Aşık olacaksın. O da yakışıklı, nazik bir yüzü var. Aşık olacaksın ve..." Rose'un elini sıkıca tutan eli gevşedi ve avucuna bakmaya devam ederken, Rose onun odaklanmadığını anlayabildi. Bakışları verandanın zeminine kaydı.

"Kime? Kime aşık olacağım? Adını biliyor musun?"

Gwen elini bıraktı ve çayına uzandı. Tabağı tutamadı ve güzel porselen fincan kaydı, düştü ve parçalandı.

Gwen, verandaya dağılmış bembeyaz kırık parçalara bakarak nefesini tuttu. "Çok üzgünüm." Rose'a baktığında gözlerinde yaşlar vardı. "Çok üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Rose. "Başka bir tane alabiliriz."

Gwen ona sarıldı. Eskisi gibi değil, Stane gittiğinde olduğu gibi değil. Bu sefer, Rose onu fırtınada sürüklenmekten alıkoyan tek şeymiş gibi ona sıkıca sarıldı. Ağlamaya devam ederek, "Çok üzgünüm" diye tekrar etti.

BÖLÜM 19

KAÇIŞ

Morgan Gölü üzerinde gri bir şafak doğdu. Yükselen güneşle birlikte yağmurun gürültüsünün yerini alan sessizliği sadece suyun dalgalanması ve kazların sesleri bozuyordu. Nehirde sürüklenen Royce, yağmur nedeniyle zorlukla görebiliyordu. Suyun sıçraması gözlerine su sıçratıyordu ve gözlerini kırpmasına neden oluyordu. Çoğu zaman gözlerini kapalı tutuyordu. En azından sırılsıklam olmaktan endişelenmesine gerek yoktu. Daha fazla ıslanamazlardı. O ve Hadrian, arkalarında çan sesleri sönükleşirken, gece boyunca kutuyu sıçanlar gibi sıkıca tutarak sürüklendiler. İkisi de uykuya dalmış ya da bayılmıştı, hangisi olduğunu anlamak zordu. Nehir onları iyi bir hızla sürüklemişti, ama sabah ışığıyla birlikte, onlar ve kutuları sessiz bir sis dünyasının ortasında durgun suda sallanıyorlardı.

"Hayatta mısın?" diye sordu Hadrian.

"Ölmüş olsaydım, kazlar olmazdı herhalde." Royce başını kaldırıp güneye doğru uçan kuşları izledi. "Ama belki de onlar kötü kazlardır."

"Kötü kazlar mı?"

"Su kuşlarının dünyasında neler olup bittiğini bilmiyoruz. Yumurta çalan bir çete falan olabilirler."

"Sanırım ateşin var." Hadrian etrafına baktı ve konuştuğunda hem şaşkın hem de mutlu görünüyordu. "Burası Morgan Gölü. Gittiğimiz taverna bu kıyıda bir yerde."

"Hemen orada." Royce sol taraflarındaki bina grubunu işaret etti.
Hafif hareket ona acı verdi.

"Ben sadece bulanık bir yığın görüyorum," dedi Hadrian, gözlerini kısarak.

"Geri döndüğümüzde bana hatırlat, Arcadius'un gözlüklerini ödünç verip vermeyeceğini bir bakayım. Ve eğer düşündüğün şey buysa, tavernaya gidemeyiz."

"Dougan bize yardım eder."

"Dün gece çanları duydun mu? Yollar askerlerle dolacak ve o tavernaya akın edecekler."

"Lord Marbury'nin evine gidebiliriz. Geçen sefer beni davet etmişti. Bize yardım eder. Kiliseyi sevmez."

"Marbury'nin evi nerede?"

"Bilmiyorum... ama Dougan bilir."

"Tavernaya gidemeyiz."

"Sadece bir dakikalığına. Sadece sormamız gerekiyor. Ayrıca, bu saatte kimse orada olmayacak."

"Yine aptallık ediyorsun."

"Seni almaya geldiğimde olduğu gibi mi? Seni ipten aşağı indirdiğimde ve nehre atlamamızda ısrar ettiğimde olduğu gibi mi?"

"Evet, öyle."

"Kurulanmamız lazım. Yaralarını daha iyi sarmam lazım."

"Hayatımı söken senin kemerin mi?"

"O olmasaydı bu geceyi yaşayamazdın." "Nefes alamıyorum."

"Kan kaybından ölmekten iyidir."

Hadrian'ın omuzları sadece yünlü gömleğiyle örtülüydü.

"Pelerininde ne oldu?"

"Bir kısmı," diye cevapladı Hadrian. "Hey, hayatta kalmak istiyorsak, yiyecek, kuru giysiler ve uygun bandajlara ihtiyacımız var. Bu yüzden tavernaya gidiyoruz, tabii bu şeyleri alabileceğimiz başka bir yer biliyorsan?"

"Normalde onları çalardım, ama normalde yürüyebiliyorum." "Sürekli bunu söylüyorsun."

"Yürüyebilmeyi seviyorum."

"Tamam, sadece dayan." Hadrian yüzmeye başladı, kutuyu çekerek Royce'u sürükledi. Her çekiş Royce'un midesine şiddetli bir acı veriyordu. Yüzdürücü özelliği için minnettardı. Kendini gevşek bırakıp Hadrian'ın sıçrayıp nefes nefese kalırken bacaklarının sürüklendiğini ve sallandığını hissetti.

Köy ölü gibiydi. Tek ses, koyunların meledi̇ği ve keçinin çanının yalnız bir sesle çınladığı bir ahırdan geliyordu. Hadrian

tavernanın karşısındaki kayalık sahilden gölden çıktı. Gün ışığı vardı, açık alanda, köy meydanının karşısındaydılar ve göze çarpıyorlardı. Pencereden, sokaktan veya uzaktaki tepeden bakan herkes onları fark ederdi.

"Seni taşıyabileceğimi sanmıyorum," dedi Hadrian. "Umarım biraz yardımla yürüyebilirsin." Onları birbirine bağlayan koşum takımını çözdü ve Royce'u yavaşça ayağa kaldırdı. Su soğuktu, ama sudan çıkar çıkmaz, hava onu buz gibi kesen, mide bulandırıcı bir esinti ile vurdu. Titredi ve vücudunda baş döndürücü bir acı hissetti. Kafası yine bulanıklaştı. Karanlık çöktü, ama Hadrian'a ve bilincine tutunmayı başardı. Bacaklarında çok az güç vardı. Bacakları düzgün çalışmıyordu, bu yüzden ayak parmakları sık sık yere sürtünüyordu. Neredeyse tüm ağırlığı Hadrian'ın üzerindeydi. Hadrian, kendi sol bacağını kullanarak, birlikte çakıl yoldan pub'ın kapısına doğru sürünerek ilerlediler.

Hadrian kapıyı itti. "Lanet olsun. Kilitli." "Beni

kapıya doğru it, ben hallederim."

"Hayır, zorla girmeyeceğiz. Yardım arıyoruz." Hadrian tahtaya yumruk attı, yumruğu yumuşak, boğuk bir ses çıkardı. Hadrian, Royce'u kapı çerçevesine dayayarak beklediler. Hadrian tekrar yumruk attı. Arkalarından yalnız bir dalgıç kuşunun sesi geldi. Hadrian dönüp göle baktı. "Burada balık avı iyiymiş diye duydum."

Royce başını kaldırıp ona baktı. "Sen çok tuhaf bir adamsın."

"*Kötü kazlardan* bahseden sendin."

Kapı açıldı ve uykulu görünen Dougan, gözlerini kısarak dışarıya baktı.

"Dougan," dedi Hadrian, "yardıma ihtiyacımız var."

Barmen omuzlarının üzerinden hızlıca bir bakış attı, sonra onları içeri davet etti ve kapıyı kapattı.

"Sadece biraz bandaj, iğne ve iplik, biraz yiyecek ve belki kuru giysiler lazım," dedi Hadrian. "Her şeyi ödeyeceğim."

Hadrian, Royce'u ana odadaki en büyük masaya, dört sağlam ayağı olan güzel, uzun bir akçaağaç masaya çekti ve onu masanın üzerine yatırdı. Tavernada sahilde olduğundan çok daha sıcaktı, ama Royce titremeyi durduramıyordu ve kafası bulanıklaşıyordu.

Sadece uzun bir yün gömlek giymiş olan Dougan, gözlerini sildi ve esnedi. "Bu sefer ne yaptınız siz ikiniz?"

"Crown Tower'daki hazineyi çaldık," dedi Royce ve Hadrian'ın şaşkın bakışlarını yakaladı. "Ama sorun yok, her şeyi geri koyduk."

Dougan gülümsedi. "Ha! Senin bu kadar komik olduğunu hatırlamıyorum."

"Evet," dedi Hadrian, "onu tanıdıkça çok eğlenceli biri olduğunu anlarsın."

Royce, pelerininin kollarından çekildiğini hissetti. Sonra yalnız kaldı. Hadrian'ın başka bir odada Dougan ile konuştuğunu duyabiliyordu. Kumaş ve dikiş iğnesi arıyorlardı. Sanki çatı akıyormuş gibi yakınlarda su damlıyordu; sonra Royce bunun kaynağının kendisi olduğunu fark etti. Bir sünger gibi masayı suyla ıslatıyordu... yoksa o kan mıydı?

Hadrian geri döndüğünde oda dönmeye başlamıştı. "Tamam, ah... şimdi bir bakacağız. Bu biraz acıtabilir."

Royce, Hadrian'ın beline sıkıca sarılmış kemeri çekişini hissetti. Sanki tekrar bıçaklanmış gibiydi ve bir an için Royce nerede olduğunu unuttu. Hâlâ gölde olduğunu sandı. Boğuluyormuş gibi hissetti; sonra her şey karardı.

Acı.

Yine bayılmıştı. Ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordu. Umursamıyordu. Royce, vücudunu saran şiddetli ağrıdan dolayı uyanık olduğunu biliyordu. Hareket ederse ağrının çok daha kötü bir şeye dönüşeceğinden emindi. Hareketsiz yatarken, gözleri kapalı, hiçbir şey duymuyor, hiçbir şey koklamıyordu. Herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde olabilirdi. Manzant'ta, Colnora'daki çatı katında, Glen Hall'daki odada, yolda bir yerde, hapishanede, tabutta... Gözlerini açmadığı sürece, hiçbir olasılık diğerinden daha olası değildi. Yakındaki bir sandalyenin gıcırdamasını duyana kadar olasılıklar arasında kaldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Hadrian.

Royce, onun bunu nasıl bildiğini merak etti, yoksa saatlerdir aynı soruyu mu soruyordu? Nefes alış verişi muhtemelen değişmişti. Royce gözlerini açmaya zahmet etmedi. "Sanki biri beni öldürmek için karnımı kesmiş, sonra da başka biri işi bitirmek için beni nehirde boğmaya çalışmış gibi. Gerçekte nasıl mıyım?"

"Beklediğim kadar kötü değil. O kadar derin değil. Sadece kasları kesip alt kaburgana ulaşmış, ama kırıldığını sanmıyorum."

"Hepsi bu mu?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Eminim acıyordur."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Asıl tehlike kan kaybı ve vücudun şok olması. Üzerine biraz tuz da koydum. Kurutur ve yaranın sızmasını ve iltihaplanmasını önler."

"Sen de doktor musun?"

“Beş yıllık savaşta pek çok yara tedavi edersiniz. Pek çok deneme ve hata yaparsınız. İlk yardım etmeye çalıştığım kişilerden biri olmadığınız için mutlu olmalısınız. Şimdi çok daha iyi hissedeceksiniz. Yirmi yedi dikiş attım.”

“Saydığınız için çok memnunum. Bu olmadan yaşayamazdım.”

Hadrian konuşur konuşmaz Royce nerede olduğunu anladı, ama bütün resim hâlâ oluşuyordu. Geri kalanlardan daha yavaş olan, gecikmeli parçalar yerlerine yerleştirildi. Gölün kıyısında olduklarını hatırlamadan önce, dalgıç kuşunun sesini ve Hadrian'ın balıkçılık hakkında konuşmasını hatırladı. Yüzmeyi hatırlayan Royce, kuru olduğunu ve keten bir tunik giydiğini fark edince şaşırdı. Üzerinde bir battaniye vardı, ağırlığından birkaç tane olduğunu tahmin ediyordu.

"Çorbam var," dedi Hadrian. "Yemelisin."

Royce bir gözünü açtı ve Hadrian'ın yanında, havluyla tuttuğu buharlı teneke bir kaseyle oturduğunu gördü. "Onu benden uzaklaştır."

"Miden bulanıyor mu?" "Kusacak gibiyim."

"Evet, olur öyle. Ama bunu yapmamalısın, yoksa dikişlerim açılır."

Royce iki gözünü de açarak ona sert bir bakış attı. "Evet, tam da bu yüzden istemiyorum. *Senin tüm emeklerini bozmak* istemem."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Ve berbat bir iş çıkarıyorsun! Royce bunu söylemek için ağzını açtı ama durdu. Bu doğru değildi. Gerçek şu ki, Hadrian hayatını riske atıp onu kurtarmamış olsaydı, üç kez ölmüş olacaktı. Zihninin karanlık bir köşesinde, bunun için yanındaki delik kadar üzüldüğünü fark etti, belki de daha fazla. Bu mantıklı değildi ve acı kadar kafa karıştırıcıydı. *Neden yaptı bunu?* Hadrian'ın koşum takımını giydiğini gördüğünden beri bu soru kafasında dönüp duruyordu. *Aptalca* demek yetmezdi. Kimse o kadar aptal olamazdı. Hadrian onu sarmak, kuleden aşağı indirmek ve Iberton'a kadar götürmek için gerekli zekaya sahipti. Hadrian aptal değildi, belki deliydi, ama aptal değildi.

Arcadius onu buna mı zorladı? Bu planlanmış mıydı? Bütün bunlar —

Hayır.

En şeytani, en uçuk, komplo teorilerine dayalı hayal gücünde bile Royce bu felaketi önceden planlanmış bir şey olarak nitelendiremezdi. İkisi de neredeyse ölmüştü. Hâlâ da ölebilirlerdi. Hayatları tehlikedeyken kimse planları veya sadakatleri umursamazdı ve Royce hala Hadrian'ın kılıçlarının kırıldığını, bıçağın parapetin üzerinden uçtuğunu görebiliyordu. Kan üzerinde kayıp düştüğünü, bıçağın uyluğuna saplandığını hatırladı. Bu bir oyun değildi.

Öyleyse neden?

Royce'un bir cevabı yoktu. Birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Royce, birbirlerinden nefret ettiklerini bile söyleyebilirdi, ama yine de... bu hiç mantıklı gelmiyordu. Royce'un bildiği tek şey, emin olduğu tek şey, onun ölmüş olması gerektiğiydi.

"Teşekkürler."

Hadrian başını kaldırdı. "Ne?"

Royce kaşlarını çattı. "Duydun

beni."

"Belki de o kelimeyi söylemek için verdiğin mücadele mide bulandırıcıydı."

Royce alaycı bir şekilde güldü, ama bunda bir gerçeklik payı olup olmadığını merak etti. Daha önce sadece iki kez *teşekkür* etmişti. Bu da üçüncüsü oluyordu. Minnettar olmaktan uzak, her seferinde nefret etmişti. Bu kelimeler her zaman acıydı ve zayıflığın ardından geliyordu. "Bacağın nasıl?"

Hadrian, yırtık pantolon paçasından görünen keten bandajlara baktı. "Fena değil."

Artık barda değillerdi. Royce, basit mobilyalarla döşenmiş küçük bir odada yatakta uzanıyordu. "Lord Marbury'nin evinde miyiz?"

Hadrian başını salladı. "Dougan'ın yatak odası. Çok misafirperver davrandı."

"Marbury'nin evine mi gidiyoruz?"

"Dougan tutuklandığını söyledi."

"Ne zaman?"

"Birkaç gün önce."

"Dougan nerede?" "Su

almaya gitti."

"Emin misin? Sokağın karşısına gidip gelmek ne kadar sürer ki?"

"Kuyu köyde." "Peki?"

"O öyle söyledi," diye cevapladı Hadrian.

"Hemen gitmeliyiz."

"Şimdi mi?" Hadrian şaşkın görünüyordu.

"Yürüyebilir misin?" "Beni kaldır, öğrenelim."

Hadrian kaşlarını çattı ve onu ayağa kaldırdı.

Ağrı keskin ama dayanılabilir düzeydeydi, önceki günden çok daha iyiydi. Royce yataktan sanki bir tekne denize indiriliyormuş gibi itti ve dik durdu. "Gördün mü, daha iyiyim," dişlerini sıkarak söyledi. "Gidelim."

"Acelen ne?"

"Dougan bize ihanet ediyor. Muhtemelen en yakın devriyeye haber gönderiyor ya da otoyolda durmuş birini durdurmaya çalışıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Lord Marbury'yi kim tutuklattı sence?" "Neden

Dougan?"

"Burada hatırladığın başka biri var mı? Seni korudular ve şimdi Dougan hariç hepsi gitti."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Dougan burada yaşıyor. Diğerleri müşteriydi."

"Evet, ve geçen sefer buraya geldiğimizde, Dougan sana herkesin suyu gölden çektiğini söylemişti. Bir kova alıp dışarı çık, kristal berraklığında su var, demişti. Bu köyde kuyu bile yok, hatırladın mı?"

"Eşyalarımızı alayım."

Hadrian yatak odasından çıktı ve Royce onun barda dolaştığını duyabiliyordu. Royce, kendini sınayarak dikkatlice onu takip etti. Ellerini kullanarak yavaşça yürüdü, yatak direğinden kapı çerçevesine, destek direğinden koridor duvarına geçti. Hadrian koltuğunun altında bir paket ve sırtında kılıcıyla ortaya çıktı. Bir kolunu destek olarak kullanarak, dışarıya topallayarak çıktılar.

Güneş yüksekti ve Royce uzaktan köylülerin seslerini duyabiliyordu: kapıların çarpması, kahkahalar ve tekerleğin gıcırtısı. Çoğunlukla kafasındaki kalp atışlarını dinliyordu. Vücudu memnun değildi.

Yumuşak bir şilteye, üstüne battaniyeler serilmiş bir şekilde uzanmak hoşuna gitmişti ve artık dayanamayacağını haykırmaktan çekinmiyordu.

İlerleme inanılmaz derecede yavaştı. Hadrian onu bir çapa gibi sürüklerken, yürümek yerine sürünerek ilerlediler. Yolu takip ettiler, ancak otoyola ulaşmadan önce gölün güney tarafına döndüler. Evler su kenarında kümelenmişti. İnsanlardan kurtulmanın tek yolu güneybatıya, tepeye, fundalıklara doğru gitmekti.

Royce'un tahminine göre saatlerce yürüdüler, yavaş ama istikrarlı bir tempoda dikenli çimenler ve çalılarla kaplı tepelere doğru. Sonunda Royce kustu. Dizlerinin üzerine çöktü ve birkaç dakika boyunca acı içinde inleyerek kusmaya devam etti.

"Burada kamp kurmaya ne dersin?" diye sordu Hadrian.

Royce hala ellerinin ve dizlerinin üzerindeydi, çimlere bakıp tükürüyordu. "İyi fikir." Birkaç metre sürünerek uzaklaştı ve sonra sırt üstü yere yığıldı, kararan gökyüzüne bakarak. Hadrian onun yanına çimlere uzandı ve ikisi omuz omuza yatarak nefes nefese, acı içinde inleyerek yattılar.

Royce koluyla ağzını sildi. "Benim için yapacağın o zift kaplı kanvas nerede?"

"Unuttum."

"Sana hiçbir şey için güvenemem."

"Hayır. İlk sorun belirtisinde seni terk ederim."

Royce başını ona doğru çevirdi ve Hadrian ona bakana kadar bekledi. "Bunu yapacağımı biliyorsun," itiraf etti. "Seni ölüme terk ederdim. Aslında denedim de."

"Biliyorum."

Royce şaşkın bir şekilde baktı. "Ve yine de geri geldin?"

"Evet."

"Neden?"

"Ben aptalım, unuttun mu?"

Royce yanına döndü, tükürdü ve tekrar uzandı. "Hayır, gerçekten, neden?"

Hadrian gökyüzüne baktı. "Sen benim ortağımsın."

Royce güldü ve sonra bağırdı, "Yapma bunu, acıyor!" Dikkatlice nefes aldı ve birkaç dakika boyunca nefesini toparlamaya çalıştı. "Sen... sen ciddi misin?"

Hadrian cevap vermedi ve ikisi, ilk yıldızlar gökyüzünde belirirken, gece gökyüzünün altında sadece nefes alıp vererek uzandılar.

Merrick uzun zaman önce Royce'a takımyıldızları öğretmeye çalışmıştı. Royce sadece Büyük Kral'ı hatırlıyordu, kuzeyde tahtta oturan, taç takan bir adamı andıran bir dizi yıldız. İnsanlar ona ilk imparatorun adından dolayı Novron da diyorlardı ve onun yarı tanrı olduğu için göklere yükseldiğini iddia ediyorlardı. Royce, alacakaranlıkta göz kırpan tanıdık taç yıldızlarından ilkini gördü.

Merrick ona bildiği neredeyse her şeyi öğretmişti: okumayı, yazmayı, sayıları, yıldızları... Ama o kulede onunla birlikte olsaydı, Merrick onun ölmesine izin verirdi.

"O kitabı düşürdüğün anda ortaklığımızın bittiğini biliyorsun," dedi Royce.

"Evet, haklısın. Huh. Sonuçta seni ölüme terk etmeliydim." "Gerçek neden ne? Başlamadan hemen önce, işi bitirdikten sonra beni öldüreceğini söylemiştin.

"Öyle dedim. İzlemiyor muydun?"

"Öyle yaptım. İzlemiyor muydun?"

"Evet, öyleydim, ama sen onu beni öldürmek için kullanacaktın."

"Lanet olsun, haklısın. Unutmuşum." Hadrian zayıf bir hareketle kılıcının kabzasına dokundu. "Bunu sonra yapabilir miyiz? Şu anda oldukça rahatım." Kolunu çimlere geri bıraktı.

"Neden geri döndün? Neden öylece gitmedin?" "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?"

"Evet. Evet, rahatsız ediyor."

Hadrian bacaklarını hareket ettirip homurdandı, sonra nefes aldı ve uzun bir iç çekişle, "Geri döndüm çünkü ben buyum," dedi. Bir süre durdu, sonra ekledi, "Muhtemelen bunu anlayamazsın, değil mi?"

"Bu bir neden değil."

"Tamam, bak, şunu bir dene: Evden kaçtım, Avryn'den kaçtım, Calis'ten kaçtım. Ve tek yaptığım şey öldürmekti. Bundan bıktım."

"Öldürmekten mi?"

"Her şeyi, ne derseniz deyin, bıktım artık. Şu anda nefes almaktan bile bıktım. İsterseniz buna hayal kırıklığı deyin. Kaçmaktan bıktım. En çok da insanları ölüme terk etmekten bıktım."

"O çocuk mu? Pickles mi? Öldürdüğüm çocuk mu?"

"Onu sen öldürmedin. Belki ben de öldürmedim, ama ne zaman kaçsam, geride bıraktığım insanlar ölüyor gibi görünüyor. Yani bir neden arıyorsan

bir neden arıyorsan, belki de bu kadar basit. Tekrar kaçmak için çok yorgundum.”

İkisi de bir süre tepenin yamacında nefes nefese yatıp kaldılar; sonra Royce hareket etti ve acı içinde inledi. "Sheridan'a geri dönemeyeceğimizi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Şimdi güneybatıya doğru ilerlemeliyiz, ama ben bu bölgeyi hiç bilmiyorum. Muhtemelen kayboluruz ya da bir yola çıkıp devriyeye rastlarız."

"Şey" —Hadrian Royce'un yanına baktı—"Yine kanaman var ve sanırım benim de var, yani iyi haber, muhtemelen sabaha kadar öleceğiz. Yine de, daha kötüsü de olabilirdi."

"Nasıl?"

"Bizi tavernada yakalayabilirlerdi ya da o nehirde boğulabilirdik."

"Her iki durumda da ölmüş olurduk. Bu noktada, bunun daha iyi olduğunu düşünmeye meyilliyim."

"Her şey her zaman daha kötü olabilir," diye Hadrian onu teselli etti.

Yere uzanıp gökyüzüne bakarak bulutların yıldızları örtmesini izlediler. Royce hissetmeden önce duydu. Tepedeki çimlerin üzerinde uzaktan gelen bir tıkırtı. Bir kez daha Hadrian'a döndü. "Senden gerçekten nefret etmeye başlıyorum."

Pelerinine gömülmüş olan Royce, uykuya daldığı sırada duyduğu aynı gürültü ve yağmur sesiyle uyandı, ancak soğuk ve ıslaklık onu uyumaya devam etmekten vazgeçirdi. Titreyerek ve homurdanarak, dikkatlice dirseklerine kadar yükseldi ve başlığının kenarından dışarı baktı. Yoğun yağmur perdesi her şeyi susturmuş, dünyayı bir ceset kadar renksiz bırakmıştı. Su tepenin yamacından aşağı akıyordu ve Royce bir yarıkta olduğu için, altında bir dere oluşmuştu. Vücudu bir baraj gibi davranan Royce, bir su birikintisinin içinde oturuyordu.

Kayalıklarla dolu, dikenli devedikeni ve ardıç çalılarıyla kaplı çimenli bir tepenin yamacındaydılar, her şey dikenliydi, bir diken ve ısırgan otu denizi. Aşağıda, diş sıraları gibi, beyazlaşmış, yosun ve sarmaşıklarla kaplı taş duvarlar vardı. Trent dağları — eğer oradalarsa

remaining Royce idea where were. He

önceki geceki kaçışlarından çok az şey hatırlıyordu ve opak gökyüzü yönünü belirlemeyi imkansız hale getiriyordu. Yollar görebiliyordu — tanıdık hiçbir şey yoktu, ama altlarındaki tepeleri kesen ince gri çizgiler binicilerle doluydu. İkişerli gruplar halinde, pelerinleri dalgalanan adamlar yarışıyorlardı. Daha büyük gruplar da vardı, resmi sıralar halinde yürüyen adamlar. Ayrıca çan sesleri de duyuyordu. İlk başta bunun yağmurun ya da kendi işkence görmüş zihninin bir oyunu olduğunu düşündü, ama ses her yönden geliyordu. Farklı hızları ve tonları ayırt edebilene kadar anlamadı. Kilometrelerce uzanan her köy ve kasaba alarm veriyordu.

Hadrian da kendini dikleştirmişti. Gün gibi solgun ve gri olan ikisi, kendilerini hala dünyaya bağlı buldukları için şaşkın ve şaşkın bir şekilde dirilen cesetler gibi görünüyorlardı.

"Yiyecek neyimiz var?" Midesi yatıştıktan sonra Royce açlıktan kıvranıyordu.

Hadrian yamacı inceledi. "Bunların bazıları çilek çalılarına benziyor."

"Tavernadan ne aldın demek istedim?"

"Hiçbir şey almadım. Dougan'dan istemek için hiç vaktim olmadı."

"İstemek mi?" Royce, küçük gölden kendini çıkarmak için tehlikeli bir işlem yaparken durakladı. "Neden bir şey almadın? Barın arkasında bunu yaptığını sanıyordum."

"Giysilerimizi alıyordum. Onları orada kurutuyordum."

Royce kendine baktı. "Giysileri kuruttuğun için Maribor'a şükret." "Ne yapmamı istedin, Dougan'dan çalayım mı?"

Royce dramatik bir şekilde başını salladı. "Ben hırsız değilim."

"Evet, hırsızsın ve buna alışsan iyi olur."

"Hırsız olmak için bir şey çalman gerekir. Kitabı geri koydum."

"Bizi yakaladıklarında onlara bunu söyle. Eminim yardımı olur."

Royce irkildi ve yüzünü buruşturarak daha yüksek bir yere çıktı. Kasları sertleşmiş ve ağrıyordu, karnı yanıyordu ve hareket ettiğinde şiddetli ağrılar çekiyordu. Soğuk bir su birikintisinde geceyi geçirdikten sonra, daha önce olduğundan daha kötü hissediyordu. Soğuktan titreyerek ve sırılsıklam olan cildiyle, sadece kollarını kaldırmak bile yorucuydu.

"Çan sesleri duyuyor musun?" diye sordu Hadrian. "Evet."

"Bunlar hala Ervanon'dan gelenler olamaz."

"Değiller."

"Dini bir bayram olabilir mi sence?" "Hayır."

"Bu kötü." Hadrian başını sola ve sağa çevirerek yağmurun içinden dışarıya baktı.

Saçları başına yapışmış, yüzü solgun beyazdı, yenilmiş gibi görünüyordu. Royce o bakışı tanıyordu; o gözleri tanıyordu. Büyüdüğü sokaklarda her gün görmüştü onları. Hastalık'tan sonra Herald Caddesi'ndeki pencereler gibiydi.

Royce'un büyüdüğü Ratibor şehrine her yıl ateşler gelirdi, genellikle kışın, ama Royce gençken bir kez Hastalık yaz ortasında şehri istila etmişti. Eşi benzeri görülmemiş bir olaydı, buna kötü alamet diyorlardı. Herkes bunun kötü olduğunu biliyordu, ama durum kötüden de kötüydü. Herald Caddesi, Ratibor'daki birkaç güzel mahalleden biriydi. Royce, sıkıntılı olduğunda oraya yürüyüşe çıkıp güzel evlere bakmayı severdi. Artık hayal kuramadığında, böyle hayal ederdi. O yaz evler farklı görünüyordu. Hava sıcak ve kuruydu. Pencereler esinti yakalamak için açık olmalıydı, ama hepsi kapalıydı, perdeler çekilmişti. Kirli camların arkasındaki soluk danteller, umutsuzluğun soluk tonu olan, trajedi üzerinde düşünmeye zaman bulmanın getirdiği bir tür solgun boşluk olan özel bir gri renk almıştı. Hadrian'ın gözleri Herald Street'teki pencereler gibi görünüyordu. Aynı renge, aynı kapalı boşluğa, aynı teslimiyetçi bakışa sahiptiler.

"Senin tarafın nasıl?" Hadrian'ın sesinde tereddüt, bir parça korku vardı.

"Dünden biraz daha iyi," diye yalan söyledi Royce. Nedenini bilmiyordu. Ne fark ederdi ki? "O meyveler yenilebilir mi?"

Hadrian bir an tereddüt etti, sonra sanki bu sözlerin ona ulaşması o kadar uzun sürmüş gibi çalılara döndü. Yaşlı bir adam gibi yavaşça ayağa kalktı ve Royce, sol bacağına ağırlığını verdiğinde keskin bir nefes aldığını duydu. Çalılara doğru yürüyen Hadrian, ne yaptığını unutmuş gibi orada durdu.

Royce izledi. Eğer olacaksa, şimdi olacaktı.

Daha kötüsünü yaşamış olan Royce, bunun mümkün olduğunu biliyordu. Tanrılar tarafından cezalandırılmak için seçildiğini hiç hissetmemişti. Bu, onun fark edilecek kadar önemli olduğunu varsaymak anlamına gelirdi. O, erken sona ermesi gereken, gözden kaçmış bir hayattan ibaretti.

ve erken sona ermesi gereken bir hayattı. O, hareketsiz kalamayacak kadar inatçıydı ve yıllar içinde pes edemeyecek kadar acımasız olmuştu. Ama Hadrian hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O bir askerdi, ama bu ne anlama geliyordu? Yetişkinlik yıllarını, bol bol yiyecekle beslenen güzel bir atın sırtında, çelik zırhının içinde güvende kalarak zırhsız piyadeler katlederek mi geçirmişti? Hiç yalnız kalmış, terk edilmiş ve ölümle yüzleşmiş miydi?

Eğer çökecekse, bu tam da o andı. Çok az kişi o anın heyecanıyla kendini kaybederdi. Her zaman sonra, düşünmeye zaman bulduklarında olurdu. Sonra pencereler kapatılır ve dantel perdeler çekilirdi. Royce sessizce izledi. Bir gün önce onu alay etmiş, Hadrian'ı sınırın ötesine itmeye çalışmış olabilirdi. Bunun yerine, sadece bekledi. Hiç sempati duymuyordu, kimse ona sempati duymamıştı. Hadrian yağmurda durup vadiyi seyrederek, görmeden, sadece bakarak, an uzadı.

Sonra eğilip bir çilek kopardı.

Birkaç dakika sonra avucunda meyvelerle geri döndü. "Yaban mersini," dedi, yanına oturarak. Royce bir tane denedi. Ekşiydi. Midesinin daha iyi olduğunu, ama mükemmel olmadığını fark etti.

"Peki senin hikayen nedir?" diye sordu

Hadrian. "Ne hikayem?"

"Hikayen, geçmişin."

"Benim bir hikayem yok."

"Ailenin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. En eski anım" —Royce hatırlamak için durakladı—"yemek için bir köpekle kavga etmekti."

"Kaç yaşındaydın?"

Omuz silkti. "Şu anda kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorum. Yetimhanedeydim. Oradan kaçtım. O zamanlar beş ya da altı yaşındaydım. Ondan sonra yemeğimi çaldım, sonuç olarak çok daha iyi beslendim. Çok çabuk başım belaya girdi."

"Şehir

muhafızları

mı?"

"Kurtlar."

Hadrian ona şaşkınlıkla baktı. "Kurtlar da neyin nesi?"

Royce ikinci bir meyveyi denedi. Daha tatlıydı. "Çocuk çetesi. On iki yaşın altındaki en iyi yankesici grubu. Ratibor'da çok sayıda yetim var. Rekabet çok şiddetli. Avlanma hakları için savaşan on beş rakip grup olmalı. Ve ben orada tek başımaydım, farkında değildim. Hiç şansım yoktu.

şans. Yine de, hırsızlıkta daha iyiydim. Kurtlar beni gördü. Onların bölgesindeydim ve bundan hoşlanmadılar, bu yüzden bana bir anlaşma teklif ettiler. Sarnıçta boğulabilirdim, şehri tamamen terk edebilirdim - ki bu benim yaşımda ölüm cezası anlamına geliyordu - ya da onlara katılabilirdim.

"Onlar nasıldı?"

"Herkes gibiydiler, sadece daha fazlası. İstediğin bir şeyin olmadığı sürece naziktiler. Beni hayatta tuttular." Hadrian'ın avucundan bir tane daha çilek kopardı. "Peki ya sen? Böyle dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Babam. Neredeyse doğduğum günden itibaren beni eğitmeye başladı. Gece gündüz, tatil yok, kış tatili bile yoktu. Hintindar'da yapacak başka bir şey yoktu ama o fanatikti. Savaşmak onun için bir din gibiydi. Bunun arkasında bir amaç, bir neden olduğunu düşündüm. Beni askerlik için hazırladığını, beni malikaneye gönderip muhafız olarak başlayacağımı, belki de silahlı çavuşluğa kadar yükseleceğimi düşündüm. Şanslıysam, Lord Baldwin askere çağrılır ve ben de onunla giderdim. Gerçekten şanslıysam, savaş alanında kahramanca bir şey yapar ve Kral Urith beni şövalye ilan ederdi. En azından babamın böyle düşündüğünü sanıyordum."

“O ne düşünüyordu?”

Hadrian, aşağıdaki gölü seyrederken yavaşça başını salladı. “Bilmiyorum. Ama on beş yaşımdayken, malikaneye ne zaman başvuracağımı sordum. Çoğu çocuk çok daha küçük yaşta sayfa olarak başlıyordu. On beş yaş, soyluysan şövalye yardımcısı, değilsen de silahşör olmak için kayıt olabileceğin yaştı. Babam malikaneye asla gitmeyeceğimi söyledi. Aquesta'ya da gitmeyecektim. Hiçbir yere gitmeyecektim. Yaşlanıp çekiç sallayamayacak hale geldiğinde, onun yerine kasabanın demircisi olmamı istiyordu."

"O zaman neden seni öyle eğitti?"

"Bana hiç söylemedi." Hadrian son meyveyi ağzına attı ve çiğnedi.

"Demek o zaman ayrıldın."

"Hayır. Köydeki bir kıza aşıktım, belki aşk değildi, ama en azından ona yakın bir şeydi sanırım. Onunla evlenecektim."

"Seni engelleyen ne oldu?"

"Rakibimle kavga ettim, onu neredeyse öldürüyordu." "Ee?"

"O aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. İkimiz de ona aşıktık. Hintindar küçük bir yerdi ve benim için bir gelecek yoktu. Gidersem herkesin

daha iyi olacağını düşündüm, ben de dahil. Bu yüzden oradan ayrıldım ve orduya katıldım. O zamandan beri savaşıyorum."

Aşağıda, belki iki ya da üç mil uzakta, Royce yol boyunca ilerleyen bir düzine adam fark etti. Biri at sırtında, siyah zırh ve kırmızı pelerin giymişti. Geri kalanlar yaya askerlerdi, bazıları mızrak, bazıları yay taşıyordu. Önde bir sürü av köpeği vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"Köpekleri var, köpeklerden nefret
ederim." "Kimden nefret
ediyorsun?"

"O devriye." Royce vadiye doğru işaret etti. Hadrian dışarıya
baktı. "Hangi devriye?"

"Aşağıdaki büyük devriye."

Hadrian gözlerini kısarak omuz
silkti.

"İnan bana, bir düzine kadar piyade ve siyah zırh giyen bir şövalye var, tavernada tanıştığın seret bile olabilir. Tavernada bir şey bırakmadın, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaramı sardığın zaman, etrafıma sardığın pelerinin bir kısmını ne yaptın? Orada mı bıraktın?"

"Kanlı bir paçavrayı yanımda götürmenin bir anlamı
yoktu." "Lanet olsun."

"Ne? Av köpekleri mi var?" diye sordu Hadrian. "Köpekler av köpeği mi?"

"Evet."

"Ama köpekler yağmurda koku alamazlar, değil mi?"

"Hayır... tabii ki alamazlar." Royce bunu gerçekten bilmiyordu ama bunun doğru olmasını istiyordu.

"Ne yapıyorlar?"

"Sadece yürüyorlar."

"Nerede?"

"Hemen altımızda."

Royce izlerken, köpekler yoldan saparak yanlarındaki çalılıklara doğru yöneldiler. "Uh-oh."

"Uh-oh, ne?"

Royce, köpekler fundalıkların altında kaybolunca onları gözden kaybetti. Bir an sonra havladıklarını duydu.

"Bir şey mi duydum?" diye sordu Hadrian.

"Bizi buldular." Royce kendini yukarı itti, ama o anda başı döndü.

"Yağmurda köpeklerin koku alamadığını sanıyordum." "Bunlar alabiliyor."

Royce, sanki biri karnına sıcak bir bıçak saplamış gibi hissederek yokuş yukarı sendeledi.

"Onlardan kaçamayız, değil mi?" Hadrian yetişerek sordu.

"Sağlıklı olsak bile kaçamayız."

Arkalarına, av köpeklerinin havlamaları yağmur ve çan sesleriyle karışıyordu.

Hadrian tepenin zirvesine ilk ulaşan oldu. "Bir çiftlik!" "Atlar mı?"

"Bir katır bile yok."

Royce arkasına baktı ve devriyenin tepeye doğru koştuğunu gördü. Şövalye, köpeklerin hemen arkasında öndeydi. Henüz onları göremeyeceklerini düşündü, ama yakında göreceklerdi.

"Belki çiftlikte saklanabiliriz?"

"Çiftlik mi? Ne yetiştiriyorlar ki? Taş mı?" diye sordu Royce. "Açık alanda yakalanmaktan iyidir."

Arazi kayalık değil, kayalarla doluydu. Kayalar, çoğunlukla vadilerde ve tepe eteklerinde biriken taşlı dolu fırtınasının kalıntıları gibi çimlerin üzerine dağılmıştı. İki adam yokuş aşağı inerken, kayalar etkili engeller oluşturuyor ve ayaklarının yere sağlam basmasını engelliyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çiftlik evi, ahır ve hatta silo da yığılmış taşlardan yapılmıştı. Düzensiz bir duvar küçük bir koyun sürüsünü çevreliyordu ve ev ile ahır arasındaki alanda, taşlı yolun her iki yanında çamurda sayısız su birikintisi oluşan bir alanda yarım düzine tavuk dolaşıyordu.

Sazdan çatının dışına çıkan bacadan duman yükseliyordu ve iki adam da ön kapıya doğru yürüdü. Hadrian durup kapıyı çaldı. Royce içeri girdi. Yıpranmış bir masada oturan yaşlı bir adam ve ocak başında çalışan bir kadın, onun görünüşüne şaşırdı.

"Kıpırdama yoksa ölürsün," dedi Royce, dik durmaya çalışırken dişlerini sıkarak. Bu iyiydi, dişlerini sıkmak onu daha tehditkar gösteriyordu.

Hadrian onu takip etti. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

On yaşlarında bir çocuk arka odalardan birinden koşarak geldi ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde durdu. Yaşlı adam çocuğun bileğini yakaladı ve onu yanına çekti. Beyaz saçlı ve kel olan adam, Royce'un beklediğinden daha hızlı hareket ediyordu. Göründüğü kadar yaşlı değildi.

"Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diye sordu adam.

"Söyleneni yapın," diye tersledi Royce.

"Benim adım Hadrian, o da Royce, sadece yağmurdan biraz korunacak bir yere ihtiyacımız var." Hadrian'ın sesi nazikti ve gülümsüyordu; kötü niyetli, kötücül ya da delice tehlikeli bir gülümseme değil, sadece neşeli bir gülümseme. Bir köpek olsaydı, kuyruğunu sallıyor olurdu.

"Yaralıyız," dedi yaşlı adam. "İkiniz de... Siz, aradıkları iki hırsızsınız."

Royce hançerini çekti ve şöminenin ışığında parlatmaya başladı. Bu her zaman etkili olurdu. Alverstone'un kılıcı diğerlerine benzemiyordu. "Ayrıca silahlıyız, tehlikeliyiz ve tahmin edebileceğiniz gibi çaresiziz." Royce yaklaştı, bu da adamın ayağa kalkmasına ve oğlunu arkasına çekmesine neden oldu. Çocuk başını eğerek bakmaya çalıştı. "Birazdan bir şövalye, askerlerden oluşan bir devriyeyle buraya gelecek. Size iki yabancı, yaralı adam gördünüz mü diye soracaklar. Görmediğinizi söyleyeceksiniz. Onları bizim burada olmadığımıza ikna edecek ve bu eve girmeden gitmelerini sağlayacaksınız."

"Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü biz arka odada karın ve oğlunla birlikte olacağız." Royce, etkisini göstermek için oğluna bakmak için durakladı. "Ve eğer içeri girerlerse ya da fısıldadığını duyarsam, hile yapmaya ya da kurnazlık etmeye çalışırsan, boğazlarını keserim."

"O yapmaz!" dedi Hadrian.

"*Evet, yapacağım*." Royce omzunun üzerinden, "Sen kimin tarafındasın?" der gibi bir bakışla ona baktı.

"Dinle, biz yanlış bir şey yapmadık," dedi Hadrian. "Bir yanlış anlaşılma ve kavga oldu, biz de kendimizi savunduk. Şimdi peşimizde, bu yüzden yardım ederseniz çok seviniriz."

Üçü de sadece bakakaldı.

Royce başını salladı ve Hadrian'a sert bir bakış attı. "Onlar umursamıyor. Tek bildikleri, onların evinde olduğumuz ve bizi kovmak istedikleri. Bu insanlarla mantıkla konuşamazsın. Onları korumak için gelenler *onların* askerleri. Bizim tarafımıza geçmeyecekler."

"Lord Marbury bizim tarafımızda yer aldı," dedi Hadrian.

"Ve bunun için onu tutukladılar, hatırladın mı?" Evde pencere yoktu, ama kapı ile çerçeve arasındaki boşluktan yeterince iyi görebiliyordu. Çatlaklardan, ahırın avlusunu ve su birikintileri arasında solucanları kapışan tavukları rahatça görebiliyordu. Ana yolun bir kısmını da görebiliyordu. Henüz bir şey yoktu.

Hadrian oturdu ve pelerininin bir parçasını bağladığı yerin üstündeki bacağını ovuşturdu.

"Lord Marbury'yi tanıyor musun?" diye sordu yaşlı çiftçi.

Hadrian başını salladı. "İyi adam. Geçenlerde onunla bir şeyler içtik." "Ne zaman?"

"Dört, beş gün önce."

"Nerede?"

"Iberton'da, gölün kenarındaki küçük bir tavernada."

Adam, somurtkan bir ifadeyle bakan karısıyla göz göze geldi. "Sessiz ol," diye homurdandı Royce.

"Onların evinde yardım arıyoruz," dedi Hadrian. "En azından cevap verebiliriz."

"*En az* kelimesinin anlamını anladığını sanmıyorum." Bir tencere kaynamaya başladı.

"Tencereye bak, kadın," dedi adam. "Yemeğin yanmasına izin verme."

Kadın tereddüt etti. "Neden olmasın? Zaten kendileri yiyecekler."

"Biraz yemek iyi olur," diye kabul etti Hadrian. "Biz yemek yemedik..." Tereddüt etti.

Adam başını salladı. "Her birine bir kase ver."

"Sen bir aptalsın," dedi kadın. Tombul, sarkık yanakları, çift çenesi ve şişman parmakları vardı. Royce, kayaları işleyerek nasıl bu hale geldiğini merak etmeden edemedi.

"Bu çatı altında kimseye yemek vermeyi reddetmiyoruz." "Onlar misafir değil," diye tısladı.

"Onlar benim çatımın altında." Ona döndü. Royce'un tanıdığı hiçbir çiftçiye benzemiyordu. Vücut tipi, özellikle yaşına göre, yanlış görünüyordu. Onlarca yıl saban sürmek bir erkeği bodurlaştırırdı, ama o uzun boylu, geniş omuzlu, güçlü ön kolları ve düz sırtı olan biriydi. "Yabancılara karşı cömert olmadığımla suçlanmayacağım." Sesi de tuhaftı, gururluydu.

Royce çok fazla çiftçi tanımıyordu ve bu kuzeyli kaya yetiştiricilerinden hiçbiriyle konuşmamıştı, ama istilaya karşı bu kadar gururlu davranması beklenmedik bir şeydi.

"Onlar suçlu, kilisenin adaleti peşlerinde olan kaçak suçlular."

Yaşlı adam sert bir bakış attı. "Lord Marbury suçlu değil, ama bu onun tutuklanmasını engellemedi. Şimdi her birine bir kase ver."

"Bu ikisi Lord Marbury değil. Onlara yardım etmemelisin. Başını belaya sokarsın."

"Daha önce de başım belaya girdi."

"Bu *bizi* de belaya sokacak. Beni düşün. Oğlun ne olacak?"

Adam bir an durakladı, sonra çocuğu kendine doğru çekerek gözlerine bakabildi. "Doğru olanı yapmak vardır, güvenli olanı yapmak vardır. Çoğu zaman güvenli olanı yaparsın, çünkü farklı bir şey yapmak seni sebepsiz yere ölüme sürükler, ama bazen güvenli olanı yapmak da seni öldürür. Sadece bu farklı bir ölümdür. Ölüm yavaş olur, içini kemiren, nefes almak bir lanet haline gelen türden bir ölüm. Anladın mı?"

Çocuk başını salladı, ama Royce onun hiçbir şey anlamadığını biliyordu. Muhtemelen önemli olan da bu değildi. Çiftçi, bir gün çocuğun hırsızların evlerine baskın yaptığı anı hatırlaması için bir neden olacağını umuyordu. Belki o zaman söylediği her şey anlam kazanırdı, ya da daha büyük olasılıkla anlam kazanmazdı ve babasının ne kadar aptal olduğunu düşünerek başını sallar.

Kadın sert bir bakış attı, sonra iç geçirdi. Bir yığın tahta kaseyi kaparak ocağın yanına gitti.

"Adın ne?" Hadrian çiftçiye sordu. "Tom. Tom the

Feather. Bu da oğlum Arthur." "Tanıştığımıza

memnun oldum. Misafirperverliğiniz için teşekkürler."

Kaseler masaya konuldu. Royce, kapının yanında, sürükleyerek getirdiği bir bankta oturarak yemeğini yedi. Etrafı gözetlemek istiyordu ama ayakta duramıyordu.

Yağmur su birikintilerine çarparak sazdan çatıyı aşıp evin etrafını çevreleyen dar bir oluğa akıyordu. *Köpekler yağmurda nasıl iz sürebilirlerdi ki?* Bu hiç adil görünmüyordu. Sevgili Maribor, köpeklerden ne kadar nefret ediyordu. Yine de, yağmur köpeklerin kokuyu takip etmesini zorlaştırmalıydı ve her zaman bir sincap veya tavşanın her şeyi mahvetme ihtimali vardı. Hiçbir şey olmasa bile, hava durumu adamları zorlayacaktı. Sıcak kalelerde fırtınaları beklemek alışkanlığı olan bir şövalye

kaleye alışkın bir şövalye, ıslak kayalık arazilerde dolaşma fikrinden nefret ediyor olmalıydı. Geniş kırsal alanla karşı karşıya kaldığında, ıslak bir arama yerine kuru bir ocak ve sıcak bir yemek tercih edebilir miydi?

Kadın Royce'a kuzu yahnisi uzattı — bol miktarda et, havuç ve patates parçalarıyla zenginleştirilmiş kalın bir sos. Kekik ve hatta tuzun tadını alabiliyordu. Her şey tazeydi. Royce'un aylardır yediği en iyi yemekti ve bu onu şaşırtmıştı. Royce, bir çiftçinin hayatının sefil, tekdüze, hava koşullarının değişkenliği nedeniyle kolayca mahvolabilecek ağır işlerle dolu olduğunu hayal ediyordu. Yine de, zamanlar iyi olduğunda, hasat gülümsemeyle geldiğinde, krallar gibi yediklerini tahmin ediyordu.

Yip!

Royce, tekil ve zayıf bir ses duydu ve nefesini tutarak durakladı.

Yip! Yip!

Köpekler.

Alnını kapı pervazına dayadı ve aralıktan dışarı baktı. Dünyanın bu küçük parçası, yolu ve hareketleri ortaya çıkardı.

"Geliyorlar."

BÖLÜM 20 TÜY

TOM

Önce köpeklerin havlamaları ve ulumaları, ardından erkeklerin bağırışları ve sonra da atların nalları. Hadrian, Tüy Tom'un karısı ve oğluyla birlikte arka odada saklanan Royce, onlar kapıya doğru yavaşça ilerlerken konuşmaların bazı parçalarını duydu.

"Sefil herifler."

"...koyun
çiftliği..."

"...kızları varsa..." "...her zaman
temizler..."

"Yine de, koyun kokusunu asla çıkaramazsın."

"Sık sık değil."

"Mar, neden kokusu çıksın ki?"

Kahkahalar.

Çiftlik evi ve üç odası, bacanın ve açık ocak etrafına inşa edilmişti, böylece her odayı ısıtıp aydınlatabiliyordu. Dördü, büyük bir saman yataktan biraz daha fazlasıyla bir odada toplanırken, Tom ana odada bekledi. Herkes bunu bekliyor olsa da, kapı çalınmaya başladığında hepsi irkildi.

Royce, kapı açıldığında seslerin boğukluğunun kaybolmasından bunu anlayabilirdi.

"Kimsin?" diye sordu bir ses. "Tüy
Tom."

"Tüy mü?" Daha uzaktaki biri kıkırdadı. "Biraz
zayıf," dedi bir başkası.
"İki adam arıyoruz. Hırsızlar. Yaralılar. Biri benim boyumda, diğeri biraz daha kısa."
"Gördüğüm tek yabancılar sizlersiniz."
Royce, kapının duvara çarptığını duydu.
"Biz yabancı değiliz. Biz sizin kiliseniziz. Dışarıda Seret Şövalyeleri'nden Sir Holvin var."
Sessizlik.
"Köpeklerimiz hırsızların buraya geldiğini
söylüyor." "O zaman köpekleriniz
yanılıyor."
"Uh-huh."
Ayak sesleri duyuldu ve Royce masanın hareket
ettiğini duydu. "Burası benim evim.
Yapamazsınız..."
"Seni sefil küçük yünlü, yolumdan çekil!" "Buna
hakkın yok..."
Bir homurtu, bir tökezleme, ardından kınından çekilen bir kılıç sesi.

Royce, Hadrian hareket etmeden önce ne yapacağını gözlerinden anladı. Royce hızlı öğrenen biriydi, özellikle de insanları anlamak konusunda, ve Hadrian pek de gizemli birisi değildi. Bu adam, başkalarının yararına hareket ettiği sürece intihara meyilliydi. Onu durdurmaya çalışmadı, çünkü bu sefer önemi yoktu. Şövalyeler Tom'u öldürdükten sonra, yine de içeri gireceklerdi. Ancak Hadrian hareket etmeden bir saniye önce onun aklını tahmin eden Royce, hemen arkasından onu takip edebildi.

Ana odaya girdiğinde, Tom'u yerde, bir tabure devrilmiş halde gördü. Deriden giysiler giymiş ve miğfer takmış iki adam kapının yanında bekliyordu. Zincir zırh giymiş bir adam çiftçinin başında duruyordu. Tom'un yanındaki adam kılıcını çekiyordu, gözleri düşmüş adamın üzerindeydi, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Ne yapmaya cüret ettiyse, küstah çiftçiye kızgındı. Ayrıca miğferini takmamıştı. Asker yatak odasının yanına yan dönmüş, başını hafifçe çevirmiş, boynunun çukurunu ortaya çıkarmıştı.

Hadrian'ın üç adım daha gitmesi gerekirken Royce, Alverstone'u fırlattı ve kılıç yarım tur döndükten sonra adamın boğazına saplandı. Adam, sanki biri paçavra dolu bir tencereyi düşürmüş gibi, gırgır sesiyle ve metalik bir gürültüyle yere yığıldı. Royce'u şaşırtan şey, Hadrian'ın tepkisiydi. Hiç tereddüt etmeden, şaşkınlık ya da duraksama göstermeden, düşen adamı görmezden geldi ve kapıdaki adamlara yöneldi.

Kapıdaki adamlara yöneldi. İkisi de kılıçlarını çekecek zaman bulamadı ve Hadrian'ın devasa kılıcı, serbest bir vuruşla en yakınındaki adamın kafasını omuzlarından ayırdı. Royce'u en çok etkileyen şey, ilk vuruşunun soldan sağa doğru olması ve kılıcının ucu, vuruşunun sonunda son adamı hedef almasıydı. Hızlı bir hamle ile Hadrian dövüşü bitirdi. En azından savaşta Hadrian üç hamle öncesini görebiliyordu.

Bir saniye sonra Tom'un karısı olayı gördü ve çığlık attı.

"Kapı!" diye bağırdı Royce.

Dışarıda, geri kalan askerler eve doğru ilerlemeye başladı, ancak Hadrian kapıyı çarparak kapatıp tahta destekleri yerine kaydırarak kilitledi. Bir an sonra kapı sarsılmaya başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Hadrian, herkes kapıya bakarken.

"Sanırım bu noktada sana haklı olduğumu hatırlatmam gerekiyor," dedi Royce. "Beni o kulede bırakmalıydın."

Royce, muhafızın boynundan hançerini çıkardı ve silerek temizledi. Hadrian kapının bir süre dayanacağından emin olur olmaz, büyük kılıcını kınına geri koydu ve iki askerin kılıcını aldı. Çiftçinin karısı, odalar arasında durup cesetlere bakarken çocuğu kendine sıkıca sarıldı. Tom ayağa kalkıp kadının yanına gitti. Bir aile gibi kucaklaştılar, kadın kocasının göğsüne yaslanıp hıçkırarak ağladı.

"Hobart! Beecham!" diye bağırdı biri dışarıdan ve kapıya vurmaya devam ettiler.

"Buradan başka çıkış yolu yok," dedi Royce.

"Fark etmez," diye cevapladı Hadrian. "Bu adamlar profesyonel. Burayı kuşatmışlar. Başka bir kapı veya pencere, korumamız gereken bir giriş noktası daha olur. Aslında sadece iki tane olduğu için şanslıyız."

"İki mi?"

"Kapı ve çatı."

Royce, geniş tahta ve sazlarla kaplı kirişlere baktı.

"Sence yakarlar mı?"

"Yağmur yağmasaydı."

"Yağmur sonsuza kadar
sürmez." "Hayır... hayır,
sürmez."

Kapıya vurma sesi kesildi.

"Güzel kapı," dedi Royce.

"Teşekkürler," diye cevapladı

Tom. "Meşe."

"Ahırda ya da odunlukta bir balta vardır herhalde?"

Tom çocuğa baktı, çocuk "Yağmur yağdığı için onları eve getirdim. Babam başlarının paslanmasını istemiyor" dedi.

"Kendi aletlerini getirmiş olabilirler," dedi Hadrian. "Devriye için standart ekipman balta, tencere ve kürek."

"O kapıyı kesmek uzun zaman alacak. Ahşap taş kadar sert. Üç testereyi körelttim."

Askerler kapıyı vurmayı bıraktıklarında Royce tekrar çatlaklardan dışarı baktı. At üstünde kalan şövalye de dahil olmak üzere dört adam dışarıda duruyordu. Birkaç kişi daha arkada bekliyordu. Geri kalanları göremiyordu. Sessizce konuşuyorlardı.

"Şövalyeyi yakalayamadığımız için çok yazık," dedi Hadrian. "Muhtemelen diğerlerini burada tutan tek kişi odur."

Royce masaya oturdu. Yine başı dönüyordu ve mide bulantısı geri geliyordu. Çok hızlı ve çok fazla yemişti. "Başka ne yapabilirler ki? İçeri girmek için bir şey mi bulacaklar? Bir şey bulup ata bağlayıp kapıyı kırmasını mı sağlayacaklar? Çatıya tırmanıp kolayca kesip geçebilirler ya da yağmurun dinmesini bekleyip bizi ateşe verebilirler. Ya da hiçbir şey yapmayabilirler. Zaman onların lehine. Muhtemelen atlı birini gönderip köpeklerinin bizi köşeye sıkıştırdığını haber vermişlerdir."

"Doğru." Hadrian başını salladı. "Çanların çaldığına bakılırsa, birkaç saat içinde dışarıda bir ordu olacak. Er ya da geç harekete geçmeliyiz."

"Ne tür bir hamle?"

Hadrian, kapıyı sanki içini görebiliyormuş gibi baktı. "O ata ihtiyacımız var. O olmadan kaçmayı umut edemeyiz. Şövalyeyi öldürüp ata binebilirsek, kaçma şansımız olur."

"Sanırım dışarıda dokuz adam var. Dokuz adam, bazıları yaylı, ve zırhlı bir şövalye at üstünde. Ne yapmak istiyorsun? Ön kapıyı açıp üzerlerine mi atlayalım? Sen yaralı bacağınla, ben de karnımda bir delikle mi?"

"Başka seçeneğimiz var mı?"

Royce'un bir cevabı yoktu.

Hadrian, "Burada oturup beklesek de dışarı çıksak da bizi öldürecekler. Bunun önemi yok. Ama burada otururs ak, yağmur duracak ve bu insanların evini yakacaklar. Muhtemelen onları da öldürecekler. Onlar yanlış bir şey yapmadılar. Bize yemek verdiler, hatırladın mı? Onlara saldırırsak, elbette öleceğiz, ama bu aile güvende olacak."

"Bunun ne faydası var?"

"Tamam, başka bir şekilde ifade edeyim. Burada oturup onların bizi ateş ve dumanla öldürmesine izin verebiliriz ya da birkaçını da yanımızda götürmeyi deneyebiliriz."

Royce gülümsedi. "Daha iyi."

Hadrian eğilip zincir zırh giymiş cesedi yuvarladı. "Yeterince büyük görünüyor," dedi ve zırhı ölü adamın başından çekmeye başladı. "Bu arada, güzel atıştı. Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Sürprizlerle doluyum."

"İçerideki!" Kapının öbür tarafından bir bağırış duyuldu. "Ben Ervanon'lu Sir Holvin, Seret Şövalyeleri'ndenim. Silahlarınızı bırakın ve dışarı çıkın. Novron Efendimiz ve Nyphron Kilisesi adına tutuklusunuz."

Royce, Hadrian'a, sonra da hala bir araya toplanmış ve korkmuş halde duran aileye baktı. Kafasını salladı, iç geçirdi ve ayağa kalktı. "Burada bir aile var. Bir çiftçi, karısı ve bir çocuk. Şu anda adamın boğazına bıçak dayadım. Tekrar girmeye çalışırsanız, boğazlarını keseriz. Duydunuz mu?"

"Kazanamazsınız. Gidecek hiçbir yeriniz yok. Şimdi dışarı çıkarsanız, yargılanmak üzere hayatta kalacağınızı söz veriyorum."

"Ciddiyim. Buradaki insanları öldüreceğim," diye bağırdı Royce. Royce Hadrian'a dönerek yumuşak bir sesle, "Mutlu musun?" dedi. Hadrian gülümsedi ve başını salladı.

Tom endişeli, karısı ise dehşete kapılmış görünüyordu.

"Sakin olun," dedi Hadrian onlara. "Sadece size bize yardım ettiğinizi düşünmesinler diye öyle söyledi."

"Devam et," diye cevapladı şövalye. "Umurumda değil, ama beni yağmurda ne kadar uzun süre bekletirsen, senin için o kadar kötü olur."

Royce, çiftçinin karısının yüzündeki şaşkınlığı fark etti. "Ben de aynı şeyi söylerdim," diye onu teselli etti, ama kadın rahatlamış görünmüyordu.

"Teslim olun," diye bağırdı şövalye. "Novron'a güvenin!"

"Bu adam çok komik," dedi Royce ve masaya geri oturdu. İntihar saldırısı yapacaklarsa, önce dinlenmek istiyordu.

Hadrian zincir zırhını başından çıkardı. Biraz uğraştıktan sonra tekrar çıkardı. "Çok küçük. İster misin?"

Royce başını salladı. "Kendi ağırlığımı bile zor taşıyorum."

"Okları saptırabilir."

"Onsuz daha iyi kaçabilirim." "Okları

kaçırabilir misin?" "Bazen."

"Sürprizlerle dolusun."

"Bununla geçimimi sağlamıyorum."

Hadrian spadone'sini sırtına taktı ve iki kılıcı tekrar eline alıp ağırlıklarını hissetti. "Kendi kılıcımı özledim. Bunlar berbat. Hazır mısın?"

"Bekle," dedi Tom ve ailesinin kucaklamasından kurtuldu. Arka odalara kayboldu, sonra boyu kadar büyük bir kalkan ve yayla geri çıktı. "Eskiden Lord Marbury'nin hizmetinde okçuydum. Onun yanında savaştım. Bana bu çiftliği verdi. Lordum büyük bir adamdır, ama daha dün seret onu vatana ihanet suçlamasıyla tutukladı

—kilisenin adaletinden kaçanlara yardım etmek. Sanırım ikiniz. Lord Marbury sizin için mücadele etmeye değer olduğunu düşünüyorsa, ben de onun iyi adını lekelemeyeceğim. Ayrıca, kilisenin ailemin güvenliği için ne kadar endişeli olduğunu az önce duydunuz."

"Babam bu bölgedeki en iyi nişancıdır," dedi çocuk.

"Tom the Feather." Hadrian başını salladı.

Tom, Hadrian'a uçurtma kalkanını uzattı. "Okları durdurmak için tasarlanmış, vücudu oldukça iyi koruyor." Çiftçi, omzunun üzerinden tam bir ok kılıfı taşıyordu.

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sordu Royce.

"Zephyr ve ben biraz yardım edeceğiz, Lordumuz için son bir kez savaşacağız."

Royce gözlerini kapattı ve başını eline dayadı. "Onları, bize yardım etmeyeceğine ikna ettim. Oraya gidiyoruz ki evini yakıp seni öldürmesinler. Eğer ateş etmeye başlarsan, gerçeği anlarlar."

"Eğer ateş edersem, hayatta kalabilirsin."

"O kadar iyi misin?" diye sordu Hadrian Tom'a.

"Zephyr ile iki yüz metre mesafedeki bir tavşanı vurabilir ve dakikada altı ok atabilirim. O da kuzey yew ağacından yapılmış, eğer onu iyice gerersem, zırhı delip geçebilir."

"Ve dokuzunu da öldürmezsek, sen idam edileceksin," dedi Royce. "Bu, yapacağım ilk ve son cömertlik. Bunu mahvetme."

"O haklı," dedi Hadrian. "Biz sadece..." Royce'a baktı. "Biz sadece bir çift önemsiz hırsızız. Oğlunu düşün."

Yaşlı adam, hala annesinin kollarında duran çocuğa baktı. "Düşünüyorum."

"Bırak istediğini yapsın," dedi Royce. "Acı çekiyorum ve nasılsa öleceksem, acı çekmenin bir anlamı yok. Şu işi bitirelim." Kapıya doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Dört tanesi dışarıda ve şövalye hala atının üzerinde. Okçuların nerede olduğu belli değil. Önden saldırı benim uzmanlık alanım değil. Bir fikrin var mı?"

Hadrian kalkanı sol koluna geçirdi. "Kancayı çek ve önce beni dışarı çıkar. Arkamda kal. Direnişle karşılaşırsak, ben sola doğru ilerleyeceğim, sen sağa doğru ilerle. Zorunlu olmadıkça piyadelerle savaşma. Atlara saldır. Mümkünse, üzengiyi kes ve çek. Şövalyenin kendi ağırlığı onu düşürecektir. Sonra atı yakala, eğil ve gerisini bana bırak."

"Bu durumda okçular hariç beş adamı öldürmen gerekecek."

"Sen savaşacak durumda değilsin. Ayrıca, şövalyeyi atından indirirsen, diğerlerini dert etmene gerek kalmaz. Ben alanı temizledikten sonra, ata atlayıp kaçacağız. Umarım okçular hareketli bir hedefi vuramazlar. Hazır mısın?"

Royce, Hadrian'ın gözlerine baktı. Herald Caddesi'nde yazın ortasındaydı ve evin pencereleri ardına kadar açıktı.

"Öleceğimizin farkındasın," dedi Royce ve iç geçirdi. "Gerçekten çok yazık. Seni sevmeye başlamıştım."

Çiftlik evinin kapısı açıldı ve yağmurun içine çıktılar. Tavuklar gitmişti, ama su birikintileri hala oradaydı, düşen suyun gürültüsü de öyle. Sanki tekrar nehre atlamış gibiydiler.

Hadrian, hiçbiri tepki vermeden, ilk ok uçmadan önce ileri atıldı ve ilk darbeyi vurdu. Devriyeyi hazırlıksız yakalamışlardı.

Ve ahırdaki adamlar tepki gösterseler bile, tehdidi fark edemediler. Askerler, Royce ve Hadrian'ı domuz ahırından kaçan domuzlarmış gibi etrafa dağıldılar. Bir tanesi kılıcını bile çekmedi, sanki onlara saldırmak istercesine ellerini uzattı. Bu, hiç kimsenin, sadece bir hançeri olan küçük, yaralı bir adamın gideceğini tahmin edemeyeceği tek hedefe açık bir yol bıraktı.

Hadrian kılıcını salladığı anda, Royce dişlerini sıktı ve şövalyeye doğru koşmaya başladı.

Vücudunu keskin bir acı sardı ve mide bulantısı ve baş dönmesi dalgası geri geldi, ama korku onu koşmaya devam ettirdi. Kahverengi suyu sıçratarak, yağan gri suya karşı koymaya çalıştı. Royce'un başının yanından bir şey vızıldayarak geçti, sanki bir arı gibi. Tek bir ok varsa ve onu gördüyse, gerçekten okları kaçırabilirdi, ama yağmurda sadece şansa güvenebilirdi. Belki de sağanak yağmur, onların nişan alma yeteneklerini de onun görüşünü bozduğu kadar bozmuştu.

Gideceği yol çok uzaktı. Ahırın tamamı sadece birkaç metre genişliğindeydi ve şövalye ortada beyaz atının üzerinde heybetli bir şekilde oturuyordu. Her şeyin üzerinde yükseliyordu, ayakkabılarına kadar her yeri metaldi. Su, zırhından damlıyordu ve atı bulutlar püskürtüyordu, bu da sisin yoğunluğunu artırıyordu — gri bir canavar. Çamurun üzerinde, güvenli ve uzak bir yerde oturuyordu. Royce, bu yüzden mi en son tepki verenin kendisi olduğunu merak etti.

Hadrian'ın yaptığı şey onun dikkatini çekti. Şövalyenin vizörü açıktı, gözlerini yağmurdan koruyordu. Gözleri, Royce birkaç adım uzaklıkta olana kadar ona odaklanmamıştı. Kılıcını çekip atını mahmuzlamak için harekete geçtiğinde, şövalye hâlâ Royce'a bakmıyordu.

Royce doğru zamanlamayı yapmalıydı. Momentumunu değiştirmeli, şövalyenin bacağını yakalamalı, aynı zamanda ikiye bölünmemeli ya da çamurda kaymamalıydı. Sonuçta, düşmek kaçınılmazdı.

Onu saran acı o kadar şiddetliydi ki, birkaç okla vurulmuş olsa bile farkı anlamazdı. Baş dönmesi giderek güçleniyordu. Yağmurun uğultusunu bastırmaya başlayan bir çınlama duyuyordu ve karanlık yeniden yaklaşıyordu. Şövalyenin ayağını yakaladı. Hareket zarif değildi, saldırıdan çok düşmemeye çalışmak gibiydi. Diğer eliyle üzengi kayışını kesti. Bu çabada atın bir kısmını yakaladı ve at sıçradı. Royce, üç çeyrek tonluk bir hayvanın bu kadar çevik bir şekilde sıçrayabilmesine hayret etti. O anda kaydı. At sıçradığında Royce, Sir Holvin'in ayağına tutunuyordu ve çamur...

hiç yardımcı olmadı. Düşerken bile hala tutunmaya devam ediyordu, şövalyeyi yere çekmeye niyetliydi, ama çok alçaktaydı. Açı yoktu. Alverstone'u el pençeleri gibi kullanarak, Royce şövalyenin yan tarafına doğru yol açtı, metale delikler açtı — Mar adına, o hançeri ne kadar da seviyordu. Sir Holvin onu fark etmekte hiç zorlanmadı. Şövalyenin kılıcını sallayamayacak kadar yakındı, kılıcının kabzasıyla Royce'a vurdu. Holvin Royce'un kafasına ve sonra yüzüne vurdu, ama Royce bırakmayı reddetti. Tek yapması gerekenin tutunmak olduğunu biliyordu. Şövalye sağ elini kullanıyordu ve Royce onun solundaydı. Sör Holvin destek için üzengisine güveniyordu
ama orada değildi. Tüm o metal, o devasa demir savunma kulesi, temelini kaybetti ve devrildi. Hepsi düşüyordu. Sadece şövalye değil, sadece Royce değil, at da. Royce daha fazla arı sesi duyduğunu sandıktan sonra at iki kez daha sarsıldı ve kısa süre sonra 1500 poundluk bir at ve metal bir dev üzerine çöküverdi.

Elinden geldiğince iterek uzaklaştı ve atın ileriye doğru ivmesi, yere düşmeden önce bir buçuk adım ilerlemesine yardımcı oldu. Bu, onu şövalyeden uzaklaştırdı, ama at büyüktü. Arka tarafı Royce'un sol bacağını çamura gömdü ve kalçasını burktu. Royce bacağı kırılırken çığlık attı. Kafasındaki zonklama ve kulaklarındaki çınlama, sanki dünyadaki tüm çanlar alarm çalıyor ve kafası çan tokmağıymış gibi çıldırtıcı bir tona ulaştı. At yuvarlandı ve tekmeledi, kendini düzeltmeye çalışarak Royce'u çamura daha da batırdı.

"Royce!" Hadrian'ın sesini duydu ve karanlığın içinden ona doğru gelen siluetini gördü.

Hâlâ uçurtma kalkanını tutuyordu, ancak şimdi kalkanın üzerinde beş ok vardı. Kalkanı çamura sapladı ve Royce'u kurtarmak için uğraştı.

"Şövalye!" diye bağırdı Royce.

"O öldü," dedi Hadrian, yeterli boşluk kazanmak için çamuru kazarak.

Kapıda, uzun yayıyla Tom'u gördü, ahırın yakınındaki okçularla ateş alışverişinde bulunuyordu.

"At neden kalkmıyor?"

"O da öldü. Okçular berbat nişancılar."

Royce başını geriye doğru eğdi ve yağmur yüzüne çarpan çamurun içine düştü. "O ata ihtiyacımız vardı."

Hadrian kollarını Royce'un altına soktu ve çekti. Vücudu atın altından kayarken, baskının azaldığını hissettiğinde, başka bir arının vızıltısını duydu ve Hadrian kaskatı kesildi. Tom küfretti ve başka bir ok attı. Royce, ahırın avlus

başka bir arı sesi duydu ve Hadrian kaskatı kesildi. Tom küfretti ve başka bir ok attı ve ahırın diğer ucunda Royce bir homurtu duydu.

Zaten bir dizinin üzerine çökmüş olan Hadrian öne doğru düştü. Royce elinden geldiğince onu yakaladı, elleri sırtındaki ok sapını okşadı.

"Bu dokuzuncu!" diye bağırdı Tom.

Hadrian, başı Royce'un göğsüne yaslanmış, hırıltılı nefes alıp kan öksürüyordu. "Duydun mu... kazandık mı?"

Yağmur yağıyordu.

Hafif bir yağmur, sel haline geldi. Gökyüzü açıldı ve bir okyanus yağdı. Royce göremiyordu. Ayağa kalkamıyordu. Bacağı kırılmış ve çamura gömülmüştü. O ve Hadrian, kanlarıyla karışarak çay rengi haline gelen kahverengi bir su birikintisinde debeleniyorlardı.

Hadrian ıslak bir bez gibi üzerine yığıldı. Öksürmeyi kesmişti, belki nefes almayı da. Bunu anlayabilmesinin bir yolu yoktu.

"Hadrian?" Royce nefes almaya çalıştı ama çoğunlukla su yuttu. Başını suyun üstünde tutmak için çabaladı. Kırık bir bilek gibi sallanıyordu.

Yüksek sesli sıçramalarla Tom ve Arthur yanlarına geldi.

"Bizi bırakın," diye homurdandı Royce. Kendi başına ayağa kalkmaya çalıştı ama oturmak bile başaramadı. Dikişleri yırtılmıştı. Yan tarafındaki derinin açıldığını hissedebiliyordu. "Daha fazlası gelecek. Bizi bırakın yoksa yardım ettiğinizi anlarlar."

Dünya dönüyordu. Hadrian'ın başı göğsünde hareketsiz yatıyordu. Çamur ve kan dışında, uyuyor gibi görünüyordu.

"O yaşıyor," diye bağırdı Tom the Feather yağmurun sesini bastırarak, belki oğluna, belki Royce'a. "Ucuz piçler geniş başlı oklar yerine bodkin oklar kullanmışlar, ne şans." Oku çıkardı. Hadrian kıpırdamadı bile.

Tom, Hadrian'ın gömleğinin altına bir bez parçası sıkıştırdı.

Şiddetli yağmurun ortasında başka bir ses duyuldu: at nallarının sesleri. Bu şövalyenin atının sesi değildi. Atı hala çamurda yan yatıyordu. Sir Holvin, atın altında ezildikten sonra büyük bir su birikintisinde boğulmuş gibi görünüyordu. Ondan önce ölmüş olması da mümkündü. Royce, Alverstone ile zırhının bazı kısımlarını açmıştı ve su birikintisi de çay gibi görünüyordu.

Duyduğu at yeni gelmişti. *Takviye kuvvetler mi? Çok uzun sürmemişti.*

"Buraya!" diye bağırdı Tom, sesinde çaresizlik vardı.

Akıllıca. Yaşlı Tom, sandığım kadar aptal değilsin. Dilediğin oldu, Hadrian... Onlar iyi olacaklar ve harika bir savaştı. Yaralı halde hepsini nasıl yendin? Arcadius senin hakkında haklıydı. Keşke bunu daha önce fark etseydim. Ama sen aptaldın. Beni kulede bırakmalıydın. Şimdi bir tavernada keyif çatıyor olurdun, çamur birikintisinde ölmek yerine.

Royce, güçlü ellerin kendisini kaldırdığını hissedince inledi. Bir arabaya bindirildi.

Beni gerçekten mahkemeye çıkarıyorlar! Şaka onlarda. O zamana kadar ölmüş olacağım.

Hadrian onun yanına taşındı ve ikisinin üzerine bir branda atıldı. Yağmur durdu ve yerini yüzünün iki fit yukarısındaki brandanın üzerine düşen sesler aldı. Bu sesler çınlama ve gümbürtüyle karıştılar ve sonunda karanlık çöktü ve geri dönüşü yoktu. Royce artık mücadele etmiyordu, ölmeye hazırdı.

Etrafını yoklayarak Hadrian'ın kolunu buldu ve okşadı. "Yaşlı deli haklıymış ... Biz iyi bir takımdık."

BÖLÜM 21 O

Arabanın durması Royce'u uyandırdı ve keşke uyanmasaydı dedi. Acı içindeydi, sanki üzerine bir at düşmüş gibi hissediyordu.

Ah, tabii ya.

Royce gözlerini açtı, ancak sadece biri açılabildi, diğeri şişmiş ve kapanmıştı. Her şey karanlık ve sessizdi. Hadrian hâlâ yanındaydı ve başlarının üstünde hâlâ branda vardı. Elini uzattı ve çekti, ancak branda bağlanmıştı. Etrafını yokladı ve Alverstone'un da kendisiyle birlikte yolculuk yaptığını fark etti. Sapı kurumuş çamurla kaplıydı.

Ne kadar süredir yolculuk yapıyoruz?

Royce, çok fazla çaba harcamadan brandayı uzun bir kesikle kesti. Soğuk temiz hava içeri doldu ve başının üstünde yıldızları gördü. Yağmur ve bulutlar gitmişti. Royce yavaşça yukarı çıktı ve kenarlardan dışarı baktı.

Binalar. Yarısına kadar çamurla kaplı kirli ahşap barakalar. Dar, çukurlarla dolu ve hala su birikintileriyle süslenmiş bir toprak yoldaydılar. Royce başını çevirdi, bu onu baş döndürdü. Daha fazla bina. Bir şehirdeydiler. Berbat, sefil görünümlü bir kasaba. Tanımadığı bir yer. Her iki taraftaki binalar karanlıktı, sokak ıssızdı. Öne baktığında, arabanın sürücüsünün gitmiş olduğunu gördü. Askerler de yoktu.

Yalnızdılar.

Belki de askerler değildi. Araba küçüktü. Köylü arabasına benziyordu.

Royce onu duydu. Hadrian hala nefes alıyordu.

Zayıf ve hırıltılı nefes alıp veriyordu, sanki boğazına bir ip bağlanmış gibi nefes almakta zorlanıyordu. Bu kadar uzun süre hayatta kalmışlarsa, hâlâ bir şansları olabilirdi.

Royce, arabanın kenarlarını kullanarak kendini dikleştirdi. Karnındaki ağrı yine çığlık attı. O bunu görmezden geldi. Onu ayakta tutan tek şey kollarıydı ve o kadar çok titriyorlardı ki arabayı sallıyorlardı. Arabadan çıkmanın başka bir yolunu düşünemiyordu. Tırmanamazdı.

Ne kadar süredir bu vagondayız? Ne kadar zamanı kaldı?

Hadrian boğuluyormuş gibi ses çıkarıyordu, ya da boğulmak üzereydi.

Royce, belki de on yıllardır ilk kez plansız hareket etti. Merrick ona, bir hedef ve oraya ulaşmanın bir yolu olmadan asla harekete geçmemesini öğretmişti. O anda ikisi de yoktu, sadece Hadrian'ın ölmekte olduğu ve bunu durdurmak için bir şeyler yapması gerektiği konusunda belirsiz bir his vardı ve yapılacak tek bir şey vardı. Kendini yan koruyucuya çekip kendini düşürdü.

Yere çarptığında çığlık atmaktan kendini alamadı. Sarsıntı onu neredeyse tekrar bayılttı, ama bu sefer bunun olmasına izin veremezdi. Nefesini içine çekti ve sağlam bacağıyla kendini yukarı itti. Avuç içleri ve bir dizinin üzerinde, bir bacağını sürükleyerek en yakın kapıya süründü ve yumruğuyla kapının alt kısmına vurdu. Ses yoktu, ışık yoktu. Sokağa geri çıktı. Acı dayanılmaz hale gelmişti. Düşünemiyordu. Giysileri kuruyup sertleşmişti, ama gömleğinde yeni bir ıslaklık vardı. Yine kanıyordu.

Çaresizlik içinde "İmdat!" diye bağırdı. Sesi kendi sesi gibi gelmiyordu. Çocukluğundan beri bu kelimeyi kullandığını hatırlamıyordu. Bu sesinden nefret ediyordu, bıraktığı tadı nefret ediyordu. "Bize yardım edin!"

Üst kattaki pencerelerin kepenklerinin çarpma sesini duydu. Açık olan kapılar artık kilitlenmişti. Kimse onlarla ilgilenmek istemiyordu.

Royce sokakta yatıyordu, avuç içleri toprağa vuruyordu ve fısıldadı, "En azından onu kurtarın... O yanlış bir şey yapmadı. Sadece yardım etmeye çalıştı." Bunu söylerken gözleri doldu. "O benimle birlikte ölmeyi hak etmiyor."

Son bir çabayla Royce başını geriye attı ve "Yardım edin!" diye bağırdı.

Kolunda nazik ve yumuşak bir el hissetti. "Seni yakaladım. Artık iyi olacaksın, güvendesin."

Royce gözlerini açtı. Karanlık tekrar geri gelmiş, onu sarmıştı. Acı denizi onu bir kez daha yutuyordu, ama karanlık tünelin ortasındaki sisin içinde bir kadın gördü. Uzun siyah saçları, badem şeklindeki gözleri, nazik yüzü vardı. Onu kendine doğru çekti.

"Hadrian... vagonda. Sen..." "Dixon, acele et.

Diğerini arabadan çıkar."

Çizmeler çamurda sıçrıyordu. Royce, Hadrian'ın acı içinde bağırdığını

duydu. "O nasıl? İyi mi?" diye bağırdı kadın.

"Hayatta... okla vurulmuş," dedi derin ve boğuk bir erkek sesi. "Sanırım yaşayacak."

"İkisini de içeri götür, sonra doktoru çağır... Linderman'ı, Merchant Quarter'dan, Basil'i değil."

"Tamam."

Yağmur yağmaya devam ediyordu, ama Royce artık yağmuru hissetmiyordu. Tekrar bayılmak üzereydi.

"Hadrian'ı kurtarın," diye yalvardı Royce. "O..."

"Biliyorum," dedi kadın. "Her şeyi biliyorum ve ikinizi de kurtaracağım. Göreceksin. Seni bekliyordum... Çok uzun zamandır bekliyordum."

BÖLÜM 22 BIR

İSIMDE NE VARDIR?

Rehn, Profesör Arcadius'un gönderinin mum mührünü kırmasını izledi ve gözlüklerini burnunun köprüsüne iterek okumaya başladı. Yaşlı adam gözle görülür şekilde üzgündü. Arcadius asla düzenli ve temiz biri olarak tanımlanamazdı, ama bu sefer gelenekler profesörü her zamankinden daha bitkin görünüyordu. Saçları beyaz bir fırtına gibiydi, cüppesi normalden daha da buruşuktu. Rehn, onun göğsünde, ayrılmadan önce gördüğü jöle lekesinin aynısı olduğundan emindi. İzlerken, profesörün omuzları düştü, boynundaki kaslar gevşedi ve nefes alışı kısa nefeslerden daha uzun ve derin nefeslere dönüştü.

Belgenin ne kadar uzun olduğunu bilmeyen Rehn, oturacak bir yer aradı. Her zamanki gibi, bilgi ustasının ofisi felaket durumdaydı ve Rehn, kafesli bir güvercin ile sirke fıçısı arasında sıkışmış bir koltuk buldu. Titredi. Okula girer girmez karın çoğunu silkelemek için durmuştu, ama yine de giysileri ıslak kalacak kadar erimişti. Isınmak için kollarını ovuşturdu, kalan kar tanelerini silkelemek için ayaklarını birbirine vurdu ve kafesteki hayvanların cıvıltılarını dinledi.

"İyi haber var mı?" diye sordu, sabırsızlanmaya başlayarak. Bu konuda en azından biraz payı vardı.

Profesör sadece parmağını kaldırdı, gözleri sayfadan hiç ayrılmadı.

Rehn biraz çöktü ve güvercine baktı. Tamamen beyaz, siyah gözlü, belki de güvercin değildi. Belki de bir kumru ya da profesörün bilinmeyen bir yerden getirdiği daha egzotik bir kuş olabilir.

egzotik bir kuş olabilirdi.

Bütün bu şeyler nereden geldi?

Rehn pencereden dışarıya, pencere pervazında ve cam çıtalarında biriken, hala yağan karı seyretti. Bu yılın ilk gerçek karıydı. Uzun zamandır kar görmemişti.

"Onlar güvende," dedi Arcadius sonunda. Raporu indirip gözlüklerini çıkararak, derin bir nefes alarak arkasına yaslandı. "En azından öldürüldükleri veya yakalandıkları konusunda bir haber yok, bu yüzden hayatta kaldıklarını varsaymak zorundayım."

"Neredeler?"

"Melengar'daki Medford şehrinde, ama kiliseye göre ortadan kayboldular. Crown Tower hırsızlarının aranması durduruldu. Resmi olarak hırsızlık hiç olmamış gibi davranıyorlar. Ervanon yetkilileri içten içe şaşkın. Altı tane ölü kule muhafızı var, ama kitap da geri geldi. Ne olduğunu ve neden olduğunu anlayamıyorlar." Yaşlı profesör kendini beğenmiş bir gülümseme gösterdi. "Elindeki tek ipucu, Iberton'daki bir tavernacının Royce ve Hadrian'ın orada bulunduklarını ve ağır yaralandıklarını söylediği ifadesi."

Rehn öne doğru eğildi, neredeyse güvercin kafesini devirecekti. "Ne kadar ağır?"

"Söylemesi zor. Tavernacı, Royce'un zar zor bilinci yerinde olduğunu ve Hadrian'ın onu masalardan birinde diktiğini söyledi."

Rehn, Royce'u umursamıyordu. "Peki ya Hadrian?"

"O da yaralanmıştı, ama Royce'un durumu daha kötüydü. Çok ciddi bir şey olamazdı, çünkü kayda değer bir şey değildi. Garip olan bir şey, Seret Şövalyesi Sir Holvin komutasındaki bir devriyenin aynı bölgede ortadan kaybolmuş olması."

"Kayboldu mu?"

Arcadius omuz silkti.

"Devriyede kaç kişi vardı?"

"Sir Holvin dahil on kişi."

"On mu?" Rehn şaşkınlıkla sordu. "Yoksa sen..."

Profesör gülümsedi ve başını salladı. "Sanırım metal sonunda sertleştirildi."

"Ama on mu? Hadrian ve Royce de yaralandı."

Profesör ayağa kalktı ve bir çorba kasesini kullanarak masasının arkasındaki kutudan kuş yemi aldı ve kafeslere gitti, yemleri kafesin içinden eledi.

barlar. "Onlar geri dönene kadar ne olduğunu kesin olarak bilemeyeceğiz." "Geri döneceklerinden emin misin? Uzun zaman oldu."

"Royce hemen buraya dönmemesi gerektiğini çok iyi bilir. Güvenli davranacaktır. Bir yıl, belki iki yıl bekleyecektir."

"Ama dur bir dakika," dedi Rehn, çırpınışlar ve cıvıltılar arasında. "Kilise Iberton'da onların izini kaybettiğine göre, Medford'a ulaştıklarını nereden biliyorsun?"

Arcadius gülümseyerek gözlüklerinin üzerinden baktı ve göz kırptı.

"Sihir." "Ciddi misin?" diye sırıttı.

"Oh, kesinlikle."

"Tamam, söyleme." Rehn iç geçirdi. Tam da yaşlı adamın yapacağı bir şeydi. Onunla çalışmak, bir taşla takım olmak gibiydi. Arcadius hiçbir şey söylemeyi reddetti, ama Rehn onun nedenleri olduğunu tahmin etti. Hepsi öyleydi. "O zaman ben..."

"Hayır." Profesör dağınık saçlarını salladı. "Beklenmedik bir şekilde geri dönüp seni burada bulma riskini göze alamayız. Sen öldün, unuttun mu?"

Rehn kaşlarını çattı. "Lütfen bana Vernes'e geri dönmem gerektiğini söyleme." Sesi kaydı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna pek inanmıyorum, tamam mı?"

"Hayır, Vernes'e değil."

"O zaman neden beni ve Royce'u oraya gönderdin?"

"Çünkü Royce'u birini almaya gönderdiğimde, o kişinin kendi ayakları üzerinde mi yoksa bir tabutta mı geleceğini asla bilemem ve onun sözlerine güvenemem. Sen benim gözüm ve kulağımsın."

"Peki Vernes değilse, neresi?"

Arcadius, Rehn'in profesörün hiç giydiğini görmediği uzun sivri şapkanın üzerine tohum kabını koydu. "Hiçbir yere."

"Beni kovuyor musun?"

"Şimdilik."

Bunu beklemediği söylenemezdi, ama yine de Rehn hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamadı. Ani depresyon onu şaşırttı. Daha önce kendi hayatta kalmasından başka hiçbir şeyle ilgilenmemişti.

"Bu işin doğası böyle. Bunu biliyorsun. Her zaman böyle olmuştur."

Rehn, ayaklarının dibindeki kirli su birikintisine bakarak kaşlarını çatmaya devam etti. "İyi iş çıkardın," dedi profesör sempatik bir ses tonuyla.

"Ha!" Rehn alaycı bir şekilde güldü. "Aptal mavnaya bile binemedim. Lanet olası kılık değiştirme biraz fazla iyi olmuştu. Sonra Hadrian'ın beni yatakhanede kitap *okurken* yakalamasına izin verdim. Her şeyi mahvettiğimi düşündüm."

"Sonra da pasta olayı oldu."

Rehn kaşlarını çattı. "Onun gözüne girmemi istediğini söylemiştin. Hadrian'ı savunmanın bunun için iyi bir yol olduğunu düşündüm. Ayrıca Angdon tam bir pislik. Beni daha önce azarlamamana şaşırdım."

"Dayak yeterli bir ceza olduğunu düşündüm ve işe yaradı. Sonuçlara itiraz edilemez. Onun güvenini ve sempatisini kazandın. Pickles olmasaydı, Hadrian asla gitmezdi."

"O zaman neden ona Pickles'ın öldüğünü söyledin?"

Arcadius parşömeni bıraktı ve gözlüklerini çıkarıp temizlemeye başladı. "Hadrian'ın sadakatinin bölünmesi riskini göze alamazdım. Sen hızla onun evlatlık ailesi haline geliyordun."

Rehn gülümsedi. "Hadrian'ı seviyorum."

"O da Pickles'ı seviyordu. Gözlerinden bunu anlayabiliyordum, bu yüzden o küçük velet ölmek zorundaydı. Bunun işe yaraması için Hadrian'ın Royce kadar yalnız ve izole olması gerekiyordu."

"Riskli bir kumar."

Arcadius gözlerini devirdi ve bir an sakalını okşadı. "Bu daha beyaz olabilseydi, olurdu."

"Neden idam edilmek zorundaydım? Neden kaza değildi?"

"Royce buna inanmazdı. Şüphelenirdi. Onun dünyasında gerçek kazalar olmaz. Öte yandan, acımasız, mantıksız ölümler beklenir. Bu da gerginliği artırdı, Hadrian'ı sinirlendirdi. Onu sinirlendirmek çok zordur."

İkisi de bir süre hiçbir şey söylemedi. Rehn pencereden dışarı baktı. "O zaman kar çok kalınlaşmadan gitmeliyim." Ayağa kalktı ve profesöre dürüst bir yüzle baktı. Belki de yıllardır kimseye göstermediği kadar dürüst bir yüzle. "Bu arada, Royce'un çaldığı kitaptan ihtiyacın olanı aldın mı? O kadar önemli olan neydi?"

Profesör yine gülümsedi. "Hiçbir şey." "Ha? O zaman neden?"

Arcadius, gözlerinde çocuksu bir ışıltıyla, tuhaf bir şekilde başını salladı. "Sadece imkansız bir hedef... bir bağ kurmak için gerekli olan fırın."

Rehn başını salladı. "Bak, sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Ne yapardım bilmiyorum."

Arcadius gözlüklerini tekrar taktı. Belki de Rehn'in hayal gücüydü, ama yaşlı adam duygulanmış, üzülmüş görünüyordu. "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Belki eve dönerim."

"Bu mevsimde Ratibor'un çok güzel olduğunu duydum."

Rehn alaycı bir gülümsemeyle, "Ratibor asla *güzel* değildir. Nereye gideceğimi bulduğumda sana haber veririm. Gerekirse benimle iletişime geçersin, değil mi?" dedi.

"Elbette."

Rehn, onun aramayacağını biliyordu; çok riskliydi. Davaya katkısı sona ermişti. Rehn odanın karşısına geçti, ama kapıda tereddüt etti. Profesöre dönüp baktı. "Savaş çıkacak, değil mi?"

"Korkarım öyle."

"Hâlâ bir şansımız var, değil mi?"

"Umut her zaman vardır," dedi Arcadius, ama sesinde güven yoktu. Yaşlı profesör, sanki Royce ve Hadrian'ı dışarıda, kar altında bir yerde saklanırken görebiliyormuş gibi pencereden dışarı baktı ve ekledi, "Tohumları ektik. Şimdi tek yapabileceğimiz beklemek ve neyin filizleneceğini görmek."

TERIMLER VE İSIMLER SÖZLÜĞÜ

ABBY: Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki The Hideous Head Tavern and Alehouse'da çalışan fahişe

ALBERT WINSLOW: Riyria tarafından iş ayarlamak için işe alınan topraksız bir vikont soylular

ALVERSTONE: Royce Melborn tarafından kullanılan hançerin adı

AMBER FALLS: Colnora'nın güneyindeki devasa şelale

AMRATH ESSENDON: Melengar Kralı

ANDREW: Billy Bennett'in mavna hizmetinde çalışan at arabası sürücüsü

ANGDON LERWICK: Sheridan Üniversitesi'nde okuyan baronun oğlu; zorba

APELADORN: Trent, Avryn, Delgos ve Calis'ten oluşan dört insan ulusu ve Calis

AQUESTA: Warric krallığının başkenti

ARCADIUS VINTARUS LATIMER: Sheridan Üniversitesi'nde gelenekler profesörü

ARTISAN QUARTER: Medford'da malların çoğunun üretildiği coğrafi bölge

AVON: The Hideous Head Tavern and Alehouse'da eski fahişe, Stane tarafından öldürüldü Stane tarafından öldürüldü

AVRYN: Apeladorn'un dört ulusu arasında en merkezi ve en güçlü olanı, Trent ve Delgos arasında yer alır

BA RAN GHAZEL: Cücelerin goblinlere verdiği isim, kelime anlamı "Denizin Goblinleri" Deniz Goblinleri" anlamına gelir

BARGE: Çekici hayvanlar tarafından çekilen, nehirde mal ve yolcu taşımak için kullanılan düz tabanlı tekne

BARTHOLOMEW: Gent'teki Sheridan Üniversitesi öğrencisi

BEECHAM: Sir Holvin'in komutasındaki asker.

BERNUM NEHRI: Kuzeydeki Colnora ve güneydeki Vernes şehirlerini birbirine bağlayan su yolu

BILLY BENNETT: Colnora ve Vernes arasında faaliyet gösteren mavna hizmetinin sahibi Vernes

BLACK CAT TAVERN: Vernes'te bulunan itibarsız bir mekan **BLACK**

DIAMOND: Colnora merkezli uluslararası hırsızlar birliği

BLACKWATER: Hadrian ve babası Danbury'nin soyadı

BODKIN: Basit bir ok ucu türü, esasen kare şeklinde metal bir çivi

BREMEY: Gentli tamirci

GENIŞ OK UCU: Ölümcül bir ok ucu türü, genellikle büyük kanamaya neden olmak için tasarlanmış iki veya dört keskin bıçağı vardır

CALIAN: Calis ulusu ile ilgili

CALIANS: Calis ulusunun sakinleri, koyu ten rengi ve badem şeklindeki gözleri vardır. İzole bir halk olan bu insanlar hakkında, Avryn'in kuzey ve doğu krallıklarında pek bir şey bilinmemektedir, ancak kadınlarının dünyanın en güzelleri arasında olduğu bilinmektedir. Ancak, büyü kullandıkları iddiası nedeniyle hakaretlere maruz kalmakta ve dışlanmaktadırlar.

CALIS: Apeladorn'un dört ulusu arasında en güneyde ve en doğuda yer alır. kuzeydeki çoğu insan Elan'ın bu bölgesinden gelenlerle pek etkileşimde bulunmadığından egzotik ve garip kabul edilir. Bölge, Ba Ran Ghazel ile sürekli çatışma halindedir.

CARTER: Genellikle at arabası kullanarak malları bir yerden bir yere taşıyarak geçimini sağlayan kişi.

CITADEL: Bir kasabayı koruyan kale.

COLNORA: Avryn'in en büyük ve en zengin şehri, ticaretin merkezi, çeşitli önemli ticaret yollarının kesiştiği bir kavşakta bulunan bir dinlenme durağı olarak gelişmiştir.

TAÇ KULESI: Patrik'in evi ve Nyphron Kilisesi'nin merkezi.

DAGASTAN: Calis'in en önemli ve en doğudaki ticaret limanı.

DANBURY BLACKWATER: Hadrian Blackwater'ın babası.

DANCER: Hadrian Blackwater'ın atının adı.

DANIEL: Vernes'in zengin tüccarı; Vivian'ın kocası

DARIUS SERET: Seret Şövalyeleri'nin kurucusu.

DELGOS: Apeladorn'un dört ulusundan biri. Monarşilerin hakim olduğu bir dünyada tek cumhuriyet olan Delgos, Glenmorgan III'ün öldürülmesinden ve imparatorluğun yardımı olmadan goblin saldırısından kurtulduktan sonra Steward İmparatorluğu'na karşı isyan etti.

DIXON TAFT: Medford'da faaliyet gösteren nakliyeci

DOUGAN: Morgan Gölü kıyısındaki Iberton'da bir tavernanın sahibi

DRUMINDOR: Delgos'un güneyinde bulunan, cüceler tarafından inşa edilmiş, iki kuleli, yüksek bir kale

DUNMORE: En genç ve en az gelişmiş krallık

DUSTER: Colnora şehrinde bir yaz günü işlenen bir dizi korkunç cinayetten sorumlu kişi (veya kişiler)

EASTERN STAR: Vernes ve Dagastan arasında yolcu ve yük taşıyan büyük yelkenli gemi Vernes ve Dagastan arasında

EDMUND HALL'un Günlüğü: Heretik belge, saklanan hazinelerden biri

EDMUND HALL'UN GÜNLÜĞÜ: Kafir belge, Crown Tower'da saklanan hazinelerden biri Elan: Dünya

ELAN: Dünya

EREBUS: Tanrılar Ferrol (elflerin tanrısı), Drome (cücelerin tanrısı), Maribor (insanların tanrısı), Muriel (doğanın tanrıçası) ve Uberlin'in (karanlığın tanrısı) babası

ERVANON: Ghent'in kuzeyindeki şehir, Nyphron Kilisesi'nin merkezi, bir zamanlar Glenmorgan tarafından kurulan Steward İmparatorluğu'nun başkenti

ESSendON: Melengar kraliyet ailesi

ESSENDON KALESI: Melengar'ın hükümdarlarının evi

Ethan: Medford'un Aşağı Bölgesi Şerifi

ETTA: Medford'un Aşağı Bölgesi'ndeki The Hideous Head Tavern and Alehouse'da çalışan en çirkin fahişe

EUGene: Yeni bir dükkan açmak için seyahat eden genç mücevher tüccarı Sebastian'ın yeğeni

FALLON MIRE: Merton'un korkunç bir hastalığın yayılmasını engellediği şehir

FARLAN: Billy Bennett'in mavna hizmetinde çalışan dümenci

FROCKS: Nyphron Kilisesi'nin rahiplerini ifade etmek için kullanılan aşağılayıcı terim

GALEWYR NEHRI: Melengar'ın güney sınırını ve Warric'in kuzey sınırını belirler ve Roe balıkçı köyü yakınlarında denize ulaşır

GENTRY MAHALLESI: Medford'un en zenginlerinin (genellikle soylular veya zengin tüccarlar) yaşadığı coğrafi bölge

GHENT: Nyphron Kilisesi'nin dini mülkiyeti

GLENMORGAN: Novronian İmparatorluğu'nun çöküşünden 326 yıl sonra Apeladorn'un dört ulusunu yeniden birleştiren, Gent doğumlu tarihi şahsiyet. Yeni Steward İmparatorluğu'nu kurdu, Sheridan Üniversitesi'ni kurdu, büyük kuzey-güney yolunu inşa etti ve Ervanon sarayını inşa etti (bu saraydan sadece Taç Kulesi günümüze ulaşmıştır).

GRETCHEN: Hadrian'ın çocukluk dönemindeki evcil tavuğu

GUR EM: Calis'in doğu ucuna bitişik olan Calis'teki ormanın en yoğun kısmı

GWEN **DELANCY**: The Hideous Head Tavern ve Alehouse'dan ayrılıp kendi genelevi Medford House'u kuran Calian fahişesi

GWENDOLYN: Gwen DeLancy'nin verilen adı

HADRIAN BLACKWATER: Aslen Hintindarlı, on beş yaşında evini terk etti, iki yıl askerlik yaptı (birden fazla orduda) ve üç yıl Calis'te arena dövüşçüsü olarak çalıştı

H**ARDING**: Iberton'da görevli Nyphron Kilisesi rahibi

THE HEAD: The Hideous Head Tavern and Alehouse'un takma adı

HIDEOUS HEAD TAVERN AND ALEHOUSE: Medford'un Aşağı Mahallesi'nde Raynor Grue tarafından işletilen genelev ve taverna

HILDA: Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki The Hideous Head Tavern and Alehouse'un eski fahişesi

Kendi başına bir hayat kurmak için ayrıldıktan sonra öldürülen eski fahişe

HINTINDAR: Küçük küçük köy Rhenydd Rhenydd, ev Hadrian Hadrian Blackwater

HOBART: Sir Holvin'in komutasındaki asker

HOLVIN, SIR: Gent'te görev yapan Seret Şövalyesi

HOUSE, THE: Medford House için kullanılan takma ad

IBERTON: Ervanon yakınlarındaki Gent'te bulunan küçük bir balıkçı köyü

ILLIA DELANCY: Gwen DeLancy'nin falcı annesi

JOLLIN: The Hideous Head Tavern and Alehouse'da çalışan Lower Quarter'ın fahişesi

KEFFIYEH: Genellikle doğuda giyilen, hafif kumaştan kare şeklinde bir parçanın sarılmasıyla yapılan baş örtüsü
, genellikle doğuda giyilir

LADY BANSHEE: Medford'da faaliyet gösteren büyük balıkçı teknesi

LAKE MORGAN: Balıkçılığıyla ünlü Gent'teki göl

LERWICK, BARON: Nyphron Kilisesi ile iyi ilişkiler içinde olan Gentli baron.

AŞAĞI MAHALLE: Medford'un coğrafi bölgesi, burada çoğu
Yoksulların çoğunun yaşadığı Medford'un coğrafi bölgesi

LUCKY HAT: Vernes şehrinde bulunan, fiyatları makul bir taverna

MAE: The Hideous Head Tavern and Alehouse'da çalışan Aşağı Mahalle'nin fahişesi

MALET: Colnora'da şerif

MANDALIN: Calis'te bulunan, bir zamanlar Doğu İmparatorluğu'nun başkenti olan şehir

MANZANT: Manzar, Maranon'da bulunan kötü şöhretli hapishane ve tuz madeni

MARANON: Avryn'de bulunan, tarım arazileriyle zengin ve en iyi atları yetiştirmesiyle tanınan krallık

MARBURY, LORD: Ailesinin tarihini Glenmorgan'a kadar uzanan, Gent'in onurlu soylusu
tarihini Glenmorgan'a kadar izleyebilen Ghent'li onurlu

MARES KATEDRALI: Melengar'daki Nyphron Kilisesi'nin merkezi

MARIBOR: İnsanların tanrısı, Erebus'un üçüncü oğlu

MEDFORD: Melengar'ın başkenti. Şehir dört ayrı bölgeye ayrılmıştır:
Zanaatkarlar, Tüccarlar, Soylular ve Alt Tabaka.

MEDFORD HOUSE: Medford'un Aşağı Mahallesi'nde bulunan ve
Bir zamanlar The Hideous Head Tavern and Alehouse'da çalışan fahişeler

MELENGAR: Kral Amrath tarafından yönetilen, küçük ama eski ve saygın
Avryn krallığı

TÜCCAR MAHALLESI: Medford'un coğrafi bölgesi,
malın satıldığı coğrafi bölge

MERRICK MARIUS: Royce Melborn'un eski en iyi arkadaşı, stratejik
düşüncesiyle tanınır

MERTON: Nyphron Kilisesi'nin dindar rahibi, bir vebayı durdurmuş olduğu söylenir

MONTEMORCEY: Mükemmel şarap ithal tarafından şirketi Vandon Baharat Şirketi

MURIEL: Doğa tanrıçası, Erebus'un tek kızı

NIDWALDEN NEHRI: Avryn'in doğu sınırını ve elflerin krallığının başlangıcını işaret eder.

NOVRON: İnsanlığın kurtarıcısı, yarı tanrı, Maribor'un oğlu, Büyük Elf Savaşları'nda elf ordusunu yendi

Büyük Elf Savaşları'nda elf ordusunu yendi, Novron İmparatorluğu'nun kurucusu

NYPHRON KILISE: Hakim kilise insanlık insanlığın Novron ve Maribor'un Novron ve Maribor'un.

OWANDA: Illia ve Gwen DeLancy'nin Calis'indeki atalarından kalma Tenkin kabilesi

PACKER THE RED: Hintindar'ı ziyaret eden az sayıdaki ziyaretçiden biri olan Avryn'li tamirci

PATRIARCH: Nyphron Kilisesi'nin başkanı, Ervanon'un Crown Tower'ında yaşıyor. Ervanon

PERCEPLIQUIS: Eski İmparatorluğun çöküşü sırasında yıkılan ve kaybolan Novronian İmparatorluğu'nun antik kenti ve başkenti

PICKLES: Vernes'li sokak çocuğu

PRESS-GANG: Deniz tüccarlarının hizmetinde çalışan ve erkekleri deniz hizmetine zorla alan kiralık haydutlar

RATIBOR: Rhenydd krallığının yoksul başkenti, Royce'un memleketi Melborn

RAYNOR GRUE: Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki The Hideous Head Tavern and Alehouse'un sahibi

REGINALD LAMPWICK: Medford'un Aşağı Mahallesi'nin değerlendiricisi

REHN: Arcadias'ın çalışanı

RHENYDD: Avryn krallıklarının en fakiri

ROSE: The Hideous Head Tavern and Alehouse'da çalışan Aşağı Mahalle'nin fahişesi

KRALIYET İZNI: Bir işletme sahibinin işletmesine izin veren yasal belge

ROYCE MELBORN: Hırsız, suikastçı ve Manzant Hapishanesi'nin eski mahkumlarından biri

SAMUEL: Vernes'li mücevher tüccarı, Sebastian'ın kuzeni

SEBASTIAN: Vernes'ten başarılı bir mücevher tüccarı

SENTINEL: Nyphron Kilisesi'nin engizisyon generalleri, sapkınlığı ortadan kaldırmak ve kayıp Novron'un Varisini bulmakla görevlidirler

SERET: Nyphron Şövalyeleri. Kilisenin askeri kolu, ilk olarak Lord Darius Seret tarafından kurulmuş, muhafızlar tarafından komuta edilmektedir.

SHERIDAN ÜNIVERSITESI: Gent'te bulunan prestijli eğitim kurumu **SIGHT,**

THE: Genellikle Calian kadınlarının sahip olduğu geleceği görme yeteneği

SPADONE: Sivrilen bir kılıcı ve kabzanın önünde uzatılmış bir flanşı olan uzun, iki elli kılıç

flanşlı, uzun bir kılıçtır ve çeşitli savaş manevralarına olanak tanır. Tutma yerinin uzunluğu ve kendi dikenli kabzası olan flanş sayesinde, kılıç bir dizi ek el pozisyonu sağlar ve kılıcın çeyrek sopa gibi ve güçlü bir kesici silah olarak kullanılmasına olanak tanır. Spadone, yetenekli bir şövalyenin geleneksel silahıdır.

SQUIRE: Şövalyenin ayakçısı veya hizmetçisi

STANE: *Lady Banshee*'nin ağ taşıyıcısı

TENENT: Yarı standart uluslararası para biriminin en yaygın şekli. Madeni paranın basıldığı krallığın kralının resminin basılı olduğu altın, gümüş ve bakır paralar: 1 altın = 100 gümüş; 1 gümüş = 100 bakır.

TENKIN: Calis halkının en gizemli üyeleri, derin ormanlarda yaşarlar. İnsan ve goblinlerin melezleri oldukları söylenir.

THAWB: Doğu'da giyilen, cüppeye benzeyen uzun bir giysi.

TILINER: Avryn'deki paralı askerler tarafından sıklıkla kullanılan üstün kaliteli yan kılıç

TOM THE FEATHER: Çiftçi ve Lord Marbury'nin eski okçusu

TRENT: Apeladorn'un kuzeyindeki dağlık krallıklar, genellikle uzak ve izole

TRIBIAN DEVOLE: Easterner , Arcadius tarafından işe alındı. , Hadrian'ı bulmak için Calis'teki Blackwater

VERNES: Bernum Nehri'nin ağzında bulunan liman kenti

VIVIAN: Vernes'li zengin tüccar Daniel'in karısı

WARRIC: Avryn krallıklarının en güçlüsü, Kral Ethelred tarafından yönetiliyor

WAYWARD INN: Medford'un Aşağı Mahallesi'ndeki Wayward Caddesi'nin sonunda bulunan, artık faaliyette olmayan bir işletme

WAYWARD CADDESI: Medford'un Aşağı Mahallesi'nin en yoksul bölgesine giden yol

WILLard: Medford'un Medford'un Aşağı Bölgesi'ndeki The Hideous Head Tavern and Ale

WILLY: Iberton'da çoban

WINDHAM: Galewyr Nehri kıyısındaki küçük köy

WINTERTIDE: Kış ortasında düzenlenen, ziyafetler ve beceri oyunlarıyla kutlanan başlıca bayram

WOLVES: Ratibor'da çocuklardan oluşan sokak çetesi

ZEPHYR: Tom the Feather'ın yayının adı

Röportaj

The Riyria Revelations'ın devamı olacak mı?
Revelations'ta sona eren olayların devamı niteliğinde başka hikayeler olabilir, ancak muhtemelen çoğu kişinin görmek istediği şekilde olmayacaktır. Revelations'ın bittiği yerden (veya birkaç yıl sonra) hikayenin devam etmesini isteyen okuyuculardan oldukça fazla geri bildirim alıyorum. Benim eğilimim, çoğu insan ve olayın efsane ve masala dönüştüğü uzak bir geleceğe gitmek olacaktır.

Revelations, ismine yakışır şekilde birçok gizemi ortaya çıkarır. Revelations serisinin spoilerlarını vermeden, Revelations zaman çizelgesinden sonra başlayan mevcut karakterleri kullanarak herhangi bir seri yazmak imkansızdır. Bu, her serinin önkoşullar olmadan var olmasını ve diğer kitapları etkilememesini sağlamak olan ilk kuralımı ihlal eder. Seri, bittiği yerde bitmesi için özenle tasarlandığından, ona "eklemeler yapmak" benim için mükemmel bir son olduğunu düşündüğüm şeyi bozacaktır.

Royce ve Hadrian'ın hikayeleri devam edecek mi?
Olmasını isterim, ama aynı zamanda serinin tamamını korumaya çalışıyorum ve hoş karşılanma süresini aşarak onu mahvetmek istemiyorum. Benim için dikkate alınması gereken iki faktör var. İlk olarak, anlatacak ilgi çekici bir hikayem olmalı. Hepimiz, büyüsü çoktan kaybolmuş olmasına rağmen kitaplar (veya televizyon dizileri) çıkarmaya devam eden seriler gördük. Ben bu hataya düşmeyeceğim ve gurur duyduğum bir şeyi lekelemektense para kazanmaktan vazgeçmeyi tercih ederim. Neyse ki, bu benim için bir sorun değil, çünkü zaten ilgi çekici bulduğum birkaç hikaye fikrim var. Daha önce de söylediğim gibi, kendi iç barometrem genellikle oldukça iyi bir ölçüttür.

İkinci bileşen talep ve bu konuda hiçbir kontrolüm yok. The Riyria Chronicles'ı yazdım çünkü 685.000 kelimeden sonra bile daha fazlasını isteyen birçok insan vardı. Yıllarca eşimin geliriyle geçindik ve şimdi bu iyiliğin karşılığını ödeyebildiğim için mutluyum. Asla "sadece para için" bir kitap yazmam, ama kimsenin almayacağı bir kitap yazmaya da gücüm yetmez. Bu yüzden Chronicles yayınlandıkça gelişmeleri takip edeceğim ve insanlar daha fazlasını isterse, kullanabileceğim bolca malzeme var.

Bir projeyi bitirdikten sonra, bir sonrakine başlamak veya bir sonraki projeyi bulmak konusunda sorun yaşıyor musunuz?
Yazarların sandalyeye oturup yazmanın zor olduğunu söylediklerini duyduğumda her zaman şaşırırım. Benim için bu, en sevdiğim oyunu oynamam istenmesi gibi bir şey ve her sabah klavyeye oturmak için heyecanla uyanıyorum. Hayatımın geri kalanında yazabileceğimden çok daha fazla hikaye bekliyor, bu yüzden birini bitirir bitirmez, bir sonrakine geçmekten mutluluk duyuyorum. Bir romanı bitirdikten sonra dinlenmeye ihtiyaç duymuyorum. Aslında, bu süreç genellikle çok fazla düzenleme yapmam anlamına geliyor ve genellikle yeni bir şeyler yazmak için sabırsızlanıyorum.

Bir sonraki yazınızı nasıl seçiyorsunuz?
Bu gerçekten duruma göre değişir. Yakın zamanda *Hollow World* adlı bir bilim kurgu romanının taslağını bitirdim. Fikir birdenbire aklıma geldi. Bekleyen projelerimin uzun listesinde yoktu ve sonunda diğer bazı kitapların önüne geçti. Her şey, bir antoloji için yazdığım kısa bir öyküyle başladı. Kelime sayısı sınırlaması nedeniyle, o öyküde dünyayı ve temaları sadece hafifçe ele alabildim, ama öykü eşim ve yazar arkadaşlarım tarafından o kadar beğenildi ki, tüm hikayeyi anlatmak çok cazip hale geldi. Okumak istediğim kitapları yazdığımda her şeyin en iyi şekilde gittiğini fark ettim ve bu öyküyü *gerçekten* okumak istedim.

Diğer bir faktör ise hayranların okumak istedikleri şeylerdir. Riyria evreninde başka kitaplar yazmayı pek düşünmüyordum, ancak serinin sona ermesinden üzüntü duyan birçok e-posta ve mesaj aldım ve Royce ve Hadrian'ın hikayelerini biraz daha yazmaya karar verdim. Bu eski dostları yeniden ziyaret etmek eğlenceliydi ve serinin bir numaralı hayranı olan eşim nezdinde bir kahraman oldum.

Riyria bir fantastik roman, Hollow World ise bilim kurgu. Başka türlerde de yazmayı düşünüyor musunuz?
Birçok kişi beni "fantastik yazar" olarak görüyor, ama bunun tek nedeni ilk yayınlanan kitaplarımın fantastik kitaplar olması. Aslında edebi kurgu, gerilim, korku, gizem, yetişkinliğe geçiş gibi çok çeşitli türlerde yazdım. Uzun proje listeme dönersek, bekleme listesindeki kitaplar oldukça çeşitlidir. Kendime yeni alanlar açmak için kendimi zorlamaktan motivasyon aldığım için farklı türlerde kitaplar yayınlamaya devam etmek isterim. Bu muhtemelen akıllıca bir hareket değildir (çünkü her yayınla sıfırdan yeni bir okuyucu kitlesi oluşturmak anlamına gelir), ama kesinlikle kolay yolu seçtiğim için eleştirilmedim. Kendimi zorlamak, yaptığım işe heyecan duymamı sağlıyor, yazdıklarımı daha iyi hale getiriyor ve sonuçta okuyucularım için daha iyi bir deneyim sunuyor.

Seri romanları mı yoksa tekil romanları mı yazmayı tercih edersiniz?
Birçok yönden seriler, birkaç cilt boyunca genel bir olay örgüsü oluşturma fırsatı sunduğu için daha ilginçtir. İpuçları vermek ve gelecekteki bir kitapta tam olarak anlaşılacak olan bazı tohumlar eklemek eğlencelidir. Ayrıca, her şeyi tek bir cilde sıkıştırmak yerine birkaç kitaba birazcık dağıtabileceğim için, dünya ve karakter geliştirme konusunda bana daha fazla alan sağlar.

Serilerin sorunu, çok daha yüksek risk taşımasıdır. Şimdiye kadar şanslıydım, çünkü her iki seriyi de tamamını yazıp yayınlamadan önce teslim edebildim. Bu, daha sonra yeni fikirler ortaya çıktıkça önceki kitapları düzenlememe olanak tanıyor. Aynı anda üç veya daha fazla kitap yazmak, yeni bir şey yayınlamadan uzun bir süre geçirmek anlamına gelir ve her zaman, tamamladıktan sonra eserin iyi olmadığını ve çöpe atılması gerektiğini fark etme olasılığı vardır. *Teorik olarak*, diğer birçok yazarın yaptığı gibi yazabilir ve her kitabı yazıldığı gibi yayınlayabilirim, ama o zaman... hayır, bunu gerçekten yapamam. Bu yüzden, yaratmak için daha geniş bir alan sunduğu için seri yazmayı tercih ediyorum, ancak bunu sadece hikayeyi yayınlamadan önce bitirebiliyorsam yapıyorum. Hızlı bir şekilde yazıp yayınlamam gerekiyorsa, bunu başarabilmemin tek yolu tek başına duran kitaplar yazmaktır.

Yazması en zor olan kitap hangisiydi ve neden?
En zor kitap muhtemelen edebi kurgu romanım olan *A Burden to the Earth* idi. Edebi kurguyu tür kurgusundan daha zor bulduğumdan değil. Sadece, bir yazma alıştırması dışında pek ilginç bulmadım. Edebi yazılar, düz yazıya, karmaşık karakterlere ve çoklu temalara vurgu yapan, sadeleştirilmiş bir olay örgüsü gerektirir. Bu zorluğu sevdim ve çok şey öğrendim, ancak bu tür kitaplar beni pek heyecanlandırmıyor. Bu eserdeki kahramanım, açıkçası, birlikte vakit geçirmek istemeyeceğim kadar kusurlu ve hoş olmayan bir karakter. Kişiliği, anlatılan hikaye için kesinlikle gerekli, ama bu da bu kitaba diğer kitaplarım kadar ilgi duymadığım anlamına geliyor. *Burden*, diğer çalışmalarımdan belirgin bir şekilde ayrılıyor ve şimdiye kadar yazdığım en iyi roman olmaya devam ediyor, ama vicdanım rahat bir şekilde kimseye tavsiye edemediğim için yayınlanmadı.

Hangi kitabın yazılması en kolaydı ve neden?
The Riyria Revelations serisinin son kitabı *Percepliquis*'i yazmak benim için büyük bir zevkti. On yıllık aradan sonra tüm seri şekillenmişti ve sonunda oturup yazmaya başladığımda, hikaye hiç çaba harcamadan akıp gitti. Son kitaba geldiğimde, tüm domino taşları sıralanmıştı ve tek yapmam gereken ilk taşı devirip her şeyin yerine oturmasını izlemekti. Birkaç "alternatif son"um vardı ve doğru sonuca ulaşmam biraz zaman aldı, ama fikir aklıma geldiğinde, bunun beklediğim *son* olduğunu, mükemmel bir son olduğunu *anladım*. O kitabın son satırlarını yazdıktan sonra geri çekilmek son derece tatmin ediciydi. Aslında kendime "Vay canına, bu çok iyiydi" dedim. Dürüst olmak gerekirse, o seriye uzun süre emek verdiğim için bir daha böyle hissetmeyeceğimden biraz endişeliydim. Büyük bir sürprizle*, Hollow World'ü* bitirdiğimde de benzer bir hisse kapıldım*,* oysa o kitap bağımsız bir hikayeydi.

Yazım tarzınızı nasıl tanımlarsınız?
Hangisini? Projeye göre değişebilir. Esere en uygun stili benimsiyorum. Daha önce de belirttiğim gibi, edebi eserlerim çok iyi işlenmiş bir üsluba ve canlı karakterlere sahip, ancak neredeyse hiç olay örgüsü yok. Ayrıca, anlatıcının eserin bir parçası haline geldiği güçlü bir üslupla da yazabiliyorum.

hikaye. Bir de Riyria kitapları var. Onlarla amacım, yazıyı süslemeden, sayfadan silinip gitmesini sağlamak ve hikayenin okuyucunun zihninde bir film gibi oynatılmasını sağlamaktı. Okuyucunun kelimeleri fark etmesini istemedim ve okuyucunun durup belirli bir pasajın ne kadar iyi ve dolayısıyla ne kadar uygunsuz olduğunu düşünme olasılığını önlemek için harika cümleleri çıkarmak zorunda kaldım.

Proza tarzı eserden esere değişse de, birkaç tutarlılık üzerinde karar kıldım. Şu anda yazmayı seçtiğim şeyler, okumaktan zevk aldığım şeyler. Bu genellikle karakterlerin sevimli, temponun hızlı ve hikayenin okuyucuları duygusal olarak etkileyeceği anlamına geliyor. Amacım okuyucuları güldürmek, ağlatmak ve muhtemelen yeni bir şeyler öğretmek. Bu üçünü de başarabilirsem, işimi yaptığımı hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir romandan başka ne beklenebilir, aklıma başka bir şey gelmiyor.

Yeni bir favori yazar arayan okuyuculara ne tavsiye edersiniz?

Eskiden, kitapçılar yazarları keşfetmek için *bir kaynaktı*. Saatlerce raflar arasında dolaşabilir ve genellikle gözünüze çarpan yeni bir yazar bulabilirdiniz. Günümüzde ise kitapçıların sayısı azaldığı gibi raf alanı da azalmaktadır. Kafeler, oyuncaklar veya oyunlar gibi kitap dışı ürünler için yer açıldı ve mağazalar genellikle birçok kitabın tek bir kopyasını stokluyor, bu da ziyaret ettiğinizde bir kitabın stokta olmayabileceği anlamına geliyor. Hatta yeni yazarlar veya geçmişte iyi satmamış yazarlar için kitaplıkta yer ayırmaktan vazgeçiyorlar. Stokta bulunanlar bile rafta kısa bir süre kalıyor. Okur kitlesi bulamazlarsa, yeni çıkan kitaplar tarafından yerlerinden ediliyorlar.

Benim için Amazon, yeni yetenekleri keşfetmek için daha iyi bir yer. Bazılarının Amazon ile sorunları olduğunu anlıyorum, ancak yazarları keşfetmek için Amazon'un araçlarını kullanmamak için hiçbir neden yok. Amazon, milyonlarca satın alma işlemini analiz ederek elde edilen yapay zekadan yararlanıyor. Genellikle yeni bir kitap bulmanın en kolay yolu, en sevdiğiniz kitaplardan (veya yazarlardan) birine gidip "Ayrıca Satın Alınan Ürünler" listesine bakmaktır. Bunun birbirine benzer kitapları bulmak için özellikle iyi olduğunu gördüm.

Peki ya tamamen farklı bir şey istiyorsanız? Bazıları, seçeneklerin çok fazla olduğunu ve sıradanlık denizinde değerli kitapları bulmanın zor olduğunu söylüyor. Ancak burada da Amazon büyük bir yardımcı olabilir. Artık

Yazar Sıralaması gibi özellikleri var ve bu özellik, belirli bir kategorideki en iyi 100 yazarı gösterir (listeler, bir yazarın tüm kitaplarının satışları ve puanları incelenerek derlenir). Bu liste birçok büyük ismi gösterir, ancak benim gibi yeni yazarlar veya en çok satan kendi kitabını yayınlayan yazarlar da En İyi Fantastik Yazarlar listesinde yer alır. Örneğin, bu röportajın yapıldığı tarih itibarıyla (Ocak 2013), 2012 yılının Aralık ayının büyük bir kısmında ve 2013 yılının Ocak ayının tamamında En İyi 100 Fantastik Kitap listesindeydim. Ayrıca, Kindle mağazasında epik fantezi, çağdaş fantezi veya tarihi fantezi gibi kategoriler için En Beğenilenler listesi bulunmaktadır. Bu liste, diğer okuyucuların yüksek puan verdiği kitapları gösterir ve benim deneyimime göre, bunlar gerçekten de en üst sıralara yükselen en iyi kitaplardır.

Gelecek vadeden yazarlara ne tavsiye edersiniz?
Bence en ilham verici şey, başarısızlığı garantilemenin tek yolunun denemeyi bırakmak olduğu. Bu iş, azmi ödüllendiren bir iş. Birçok kişi başarılı olmak için "şans" gerektiğini söyler, ama bence şansımızı kendi lehimize çevirerek kendimiz yaratırız. İlk kitabınız ilgi görmezse, bir tane daha yazın. Büyük bir geleneksel yayınevi tarafından yayınlanmış olsanız bile, kitabınızı tanıtmak için başkalarına güvenmeyin. Kendi okuyucu kitlenizi oluşturmak için sorumluluk alın. Sürekli gelişmeyi hedefleyin ve bir gecede başarıya ulaşmayı beklemeyin. Stephen King (ilk bir milyon kelimenizi pratik olarak gören) ve Malcolm Gladwell (herhangi bir alanda başarıya ulaşmanın en az on bin saat pratik yapmakla mümkün olduğunu savunan) becerilerinizi geliştirmek için zaman gerektiğini kabul ederler. İlk bitirdiğiniz romanınızın bir felaket olduğunu düşünüyorsanız, doğru yoldasınız demektir. Bunun zaman kaybı değil, bir yatırım olduğunu kabul edin. Yazmaya harcadığınız zamanı, eserinizin satılabilir bir düzeye gelmesi için gerekli bir bedel olarak düşünün.

Yayıncılık hakkında, başlangıçta bilmediğiniz ne öğrendiniz?
Her hedefe ulaştığınızda, her zaman ulaşamayacağınız başka bir hedef (veya birkaç hedef) vardır. Birçok yönden Blue Ridge Dağları'nda yürüyüş yapmak gibidir; bir sırtın tepesine ulaştığınızda, ufka kadar uzanan bir dizi zirve görürsünüz. İlk hedeflerimin çoğunu gerçekleştirebildim: bir kitap bitirmek, bir diziyi tamamlamak, yayınlanmak,

okuyucu kitlesi bulmak, iyi eleştiriler almak, Amazon'un en çok satanlar listesinde ilk 20'ye girmek, geçimimi sağlamak, yüz binden fazla kopya satmak vb. Ama hala yapılacak çok şey olduğunu hissediyorum. Hala bir gün *New York Times*, *Publishers Weekly* veya *USA Today* gibi büyük en çok satanlar listelerinden birine gireceğimi hayal ediyorum. Kitaplarımdan uyarlanan bir filmi büyük (veya küçük) ekranda izlemek isterim. Ve bir sonraki satış hedefim milyon barajını aşmak. Şu anki durumumdan şikayetçi değilim, ama aynı zamanda ulaşmak için çabalayacak başka hedeflerimin olması da iyi bir şey ve bu işin doğası gereği, ulaşmak için çabalayacak hedeflerim yakın zamanda tükenmeyecek gibi görünüyor.

Okuyucuların yayıncılık hakkında sahip oldukları en büyük yanılgı nedir?
Çoğu ortalama yazarın ne kadar az kazandığını ve romanlarından tam zamanlı olarak geçimini sağlayabilenlerin ne kadar az olduğunu fark etmediklerini düşünüyorum. Tanıdığım çoğu yazar gündüzleri başka işlerde çalışıyor (adlarını birçok okuyucunun tanıdığı ve hatta birden fazla kitap yayınlamış olanlar da dahil). Birçok yeni yazar, kitap başına sadece 5.000 ila 10.000 dolar arasında avans alır ve bu ödemeler birkaç yıla yayılabilir (genellikle üçte biri sözleşme imzalandığında, üçte biri taslak kabul edildiğinde ve üçte biri kitap yayınlandığında). Ayrıca, yazarlar Sosyal Güvenlik ve Medicare'in her iki yarısını da ödemek zorunda oldukları için ek bir serbest meslek vergisi yükü de taşırlar.

Yazarların yayıncılıkla ilgili en büyük yanılgısı nedir?
Yazarların, kendilerini pazarlamak istemedikleri için kendi kitaplarını yayınlamaktan kaçındıklarını sık sık duyarım. Bu, geleneksel yayıncılık yoluyla kitaplarını yayınlayan yazarların bu sorumluluktan bir şekilde muaf olduklarını ima ediyor gibi görünüyor. Şahsen, en başarılı yazarların, okuyucu kitlesi oluşturma rolünden vazgeçmeyen yazarlar olduğunu düşünüyorum. Sosyal ağlar, yazarların ve okuyucuların geçmişte hiç mümkün olmayan şekillerde etkileşim kurmasını mümkün kıldı ve bu da yazarların dikkat çekme konusunda kontrolü ele almasını sağladı. Yedi haneli bir sözleşme almadığınız sürece, kendi kitabınızı yayınlasanız da geleneksel yayıncılık yoluyla yayınlatsanız da pazarlama sorumluluklarınızın aynı olması gerektiğini savunuyorum.

Geleneksel yayıncılığı mı yoksa kendi kendine yayıncılığı mı tercih edersiniz?

Yayıncılık dünyası son yıllarda çok kutuplaştı. Kendi kendine yayıncılığın umutsuzlar ve çaresizler için son çare olarak görüldüğü günlerin üzerinden çok zaman geçmediğini düşünürsek, bu inanılmaz bir değişim. Her iki tarafta da kendi tercihlerinin tek "doğru" seçim olduğunu iddia eden uzmanlar var, ancak ben her iki yolun da avantajları ve dezavantajları olduğunu düşünüyorum.

Geleneksel yayıncılık üretim görevlerini üstlenir ve bu sayede bana yazmak için daha fazla zaman sağlar. Düzenleme, mizanpaj, kapak tasarımı ve benzeri işleri yapan bütün bir ekibim var, ancak bunun dezavantajı, kendi kendime yayınladığımda kitap başına kazandığım miktarın sadece bir kısmını almam. Aslında fiyat, kapak tasarımı, başlık ve kitapların kategorizasyonu gibi konularda kontrol sahibi olmaktan hoşlanıyorum, ancak tüm yazarlar böyle düşünmüyor. Dolayısıyla, bakış açınıza bağlı olarak, bu görevlerin sorumluluğunu üstlenmek olumlu ya da olumsuz olabilir.

-Kendi kitabımı yayınlamak çok cazip bir gelir imkanı sunuyor. Aylık ödeme alıyorum (yılda iki kez değil) ve kitapları daha ucuza satarak daha fazla kazanç elde edebiliyorum. Bahsettiğim gibi, geleneksel yayıncılıkla tam zamanlı bir geçim kaynağı elde etmek gerçekten zor ve bence gelecekte en başarılı yazarlar, kendi kendine yayıncılığın gelir potansiyelini geleneksel yayıncılığın sağladığı güvenilirlik ve okuyucu kitlesi genişlemesiyle birleştiren "melez" yazarlar olacak. Benim için her ikisini de kullanmak en mantıklı seçenek gibi görünüyor.

TEŞEKKÜRLER

Bu benim yayınlanan yedinci romanım, ancak ilk kez teşekkür yazısı yazıyorum. Nankör bir insan olduğumdan değil. Diğer altı kitabım kendi yayınladığım kitaplardı ve o dünyada yazar tek kişilik bir ordu gibidir ve her şeyi kendimiz yapmaya alışkınız. Orbit, The Riyria Revelations ile sözleşme imzaladığında, programımız hızlanmıştı. Kitaplar bir sonraki yayın takvimine hızlı bir şekilde eklendi ve üç cilt (ve altı kitabın içeriği) hızlı bir şekilde üretilip yayınlanmalıydı. *Theft of Swords* ve *Heir of Novron'un* yayınlanması arasında sadece altmış günden biraz fazla bir süre vardı. Serisi için yazdığım sonsöz de dahil olmak üzere, pek çok şey yolun kenarına düştü.

Geleneksel yayıncılıkta en iyi şeylerden biri, artık tek bir kişinin seri çabalarıyla sınırlı olmamaktır. Bunun yerine, kitabınız adına çalışan bütün bir ekip var ve burada bazılarını anacağım, ancak isimlerini bile bilmediğim çok daha fazlası perde arkasında çalışıyor. Bunlar, kitaplarımın mümkün olduğunca çok yerde satılması için çok çalışan düzeltmenler, mizanpajcılar, idari asistanlar ve bütün satış ekibi. Her birinize teşekkürlerimi sunuyorum.

Revelations'da olduğu gibi, Devi Pillai benim baş editörümdü. Revelations için Devi, zaten geniş bir okuyucu kitlesine sahip ve sadık bir hayran kitlesi olan bir kitap serisini devraldı. Birçok harika öneride bulundu, burada daha fazla ayrıntı, orada bazı açıklamalar istedi ve yeni başlangıç bölümünün eklenmesinde önemli rol oynadı, ancak seri için büyük değişiklikler yapmak gerçekten mümkün değildi. Kitaplar birçok iplikten dokunmuştu ve birini çekmek tüm dokumayı bozabilirdi. *The Crown Tower'*da böyle bir kısıtlama yoktu ve Devi, hikayeyi iyileştirmeye yardımcı olan birçok harika fikir ve öneri sundu

hikayenin iyileştirilmesine yardımcı oldu, tüm yayın sürecini koordine etti ve her şeyi yolunda tuttu.

Düzenleme sürecinde bana yardımcı olan birkaç okuyucu da vardı. Yazarların okuyucularla iletişim kurması için internetin sağladığı imkânlardan yararlandım ve Dark Room adında özel ve çok gizli bir Goodreads grubu kurdum. Bu grup, serinin hayranlarının bir araya gelebileceği ve henüz kitabı okumamış olanların hikâyeyi bozmamaktan korktuğum için normalde cevaplayamayacağım soruları cevaplayabileceğim bir yer. (Bu arada, gruba katılmak için davet almak isterseniz, michael.sullivan.dc@gmail.com adresine e-posta göndermeniz yeterlidir.) Dark Room'un birkaç üyesi, romanı benim için beta okumak ve çok kısa bir süre içinde geri bildirimde bulunmak için gönüllü oldu. En büyük katkıları, hedeflerime ulaştığımı doğrulamak oldu, ancak aynı zamanda iyileştirilmesi gereken alanlar hakkında da keskin içgörüler sağladılar. Bireysel katkıları tek tek saymak çok uzun sürer, ancak isimlerini belirtmek istiyorum: Sarah ve Nathaniel Kidd, Heather McBride, Melissa Hayden, Robert Aldrich, Jeffrey Carr, Lewis Dix, Sebastian Hidalgo, Lucian Wilhelm, Jonathan Lin ve Jim MacLachlan. Dark Room üyelerine sevgilerimi iletmek ve tüm destekleri için teşekkür etmek istiyorum.

*The Crown Tower'*ın kapağı, bir kez daha fotoğrafçı ve sanatçı Larry Rostant ile kreatif direktör Lauren Panepinto'nun yeteneklerinin birleşimiyle ortaya çıktı. Uzun zamandır kapaklarda karakterlerin yer almamasını tercih ediyorum (çünkü okuyucuların kendi izlenimlerini geliştirmelerini istiyorum), ancak başarıya karşı çıkmak mümkün değil. Revelations serisinin kapakları hakkında birçok olumlu yorum aldım ve *The Crown Tower* da bu orijinal eserlerin geleneğini sürdürüyor. Tüm kapaklar arasında en çok Crown'un kapağını beğendim. Kule çok güzel yapılmış ve Royce karakteri, onu hayal ettiğim şekle en yakın olanı. İkiniz de coşkulu bir alkışı hak ediyorsunuz. Hikayem için bu kadar güzel bir kapak hazırladığınız için teşekkür ederim.

Daha önce hiç teşekkür yazısı yazmadığım için, uygun etik kuralları bilmiyorum, ama Orbit'in pazarlama ve tanıtım direktörü Alex Lencicki'ye teşekkür etmeden bir yazı yazamazdım. Devi dışında, eşim Robin ve benim en çok etkileşimde bulunduğumuz kişi odur ve çalışkan, zeki ve birlikte çalışmaktan keyif aldığımız biridir. Onun ve ekibinin zamanını paylaşmak için rekabet eden yazarlar ordusundan aldığı talepleri hayal bile edemiyorum. Alex'in

kendi kitaplarım için yaptıklarına minnettarım, aynı zamanda Orbit'in tüm yazarlarına gösterdiği ilgiden ne kadar etkilendiğimi de belirtmek isterim. Her türlü projede onun görünmez elini sürekli görüyorum ve bu sonuçları elde etmek için ne kadar çok çalışma gerektiğini bildiğimden, her başarıda içten içe gülümsüyorum.

Jenni Hill, Orbit'in İngiltere şubesinde editör olarak çalışıyor ve İngiltere pazarı için komisyon editörü olarak üstlendiği rolünden dolayı kendisine teşekkür etmek istiyorum. İki serideki beş kitabı da seçti ve Revelation'ın "denizaşırı" (ve İngilizce konuşulan diğer ülkelerdeki) satışları beklentilerimi büyük ölçüde aştı. Bunun, kitabın adına yaptığı çalışmalarla doğrudan ilgili olduğuna şüphe yok ve bir gün yurt dışına gidip ona yüz yüze teşekkür etmeyi umuyorum.

Tim Holman'a da teşekkür etmek istiyorum. İnternette onun unvanına bakarsanız, "Yayıncı" yazıyor ve eminim ki bu sektörde çok önemli bir anlamı vardır, ancak bu sektörle ilgisi olmayanlar için bunun gerçek anlamını açıklamak gerekirse, o bu sektörün en önemli ismidir. Günümüzde geleneksel yayıncılığın çok eleştirildiğini biliyorum (çoğu, kendi yayıncılıklarında başarıya ulaşmış kişiler tarafından), ancak "doğru yapılan geleneksel yayıncılık" hakkında söylenecek şeyler var. Orbit bunun bir örneğidir ve diğer yayıncıların değerlendirilmesinde bir standart oluşturmalıdır. Bu tür şeyler tesadüf veya şans eseri olmaz. Genellikle vizyon sahibi bir liderin ve iyi seçilmiş insanlara güvenme yeteneğinin sonucudur. Bu yüzden sana teşekkür etmek ve iyi mücadeleye devam etmeni söylemek istedim, Tim.

Ajansım Teri Tobias'tır ve ona kamuoyu önünde teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Genellikle "acımasız hırslı" "zor insanlar"la dolu bir meslekte, Teri'nin yanımda olması benim için büyük bir şans. O da benim gibi bir maverick. Büyük ajanslardan ayrılan Teri, işini istediği gibi yapma özgürlüğüne sahip, bu özelliğini takdir ediyor ve değer veriyorum. Teri'nin iş zekası, ailemin geçimini sağlıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde çok kazançlı anlaşmalar yapmanın yanı sıra, Almanya, Fransa, İspanya, Polonya ve hatta Brezilya ve Japonya pazarları da dahil olmak üzere on iki ülkede sözleşmeler yaparak gelirimi artırdı. Gelecekte daha birçok kapının açılacağından eminim ve tam zamanlı bir yazar olarak hayalimi yaşamamı sağlayan ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Bu, teşekkür bölümünün bulunduğu ilk kitabım olmasının yanı sıra, eşime adanmamış ilk kitabım da. Bu yüzden burada ondan bahsetmezsem kendimi ihmalkar hissederim. Onun katkılarının hem kariyerim hem de kitapların nihai sonucu için ne kadar büyük olduğunu, onun ve benim dışımda kimsenin bilmediğini düşünüyorum.

katkılarının ne kadar büyük olduğunu bildiğini sanmıyorum. O benim ilk okuyucum, değişikliklerdeki işbirlikçim ve revizyonları savunurken benimle başa baş gidebilen tek kişi. Tartışmalarımız o kadar hararetli oluyor ki, kızım ne olup bittiğini öğrenmek için aşağıya iniyor. Onun çabaları olmasaydı, kitaplar bu kadar iyi olmazdı. Hatta, onun okuma zevkinden aldığım tatmin, beni her gün klavye başına oturtan şey olduğu için, kitaplar muhtemelen hiç yazılmayacaktı.

Adanmışlıktan bahsetmişken, bu kitabın okuyucularıma adandığını fark edeceksiniz. Bilmeyenler için, bir zamanlar on yıldan fazla bir süre yazmayı bırakmıştım ve o dönemde hikayelerimi arkadaşlarım ve ailemden başka kimsenin okuyacağını hiç düşünmemiştim. Bu düşünce oldukça iç karartıcıydı. Artık uzak duramayıp yeniden yazmaya başladığımda bile, yayınlamayı hiç düşünmemiştim. Bu, benim için ulaşılamaz bir hayaldi. Az önce, karımın kitaplarımı beğenmesinin ne kadar tatmin edici olduğunu söyledim; hiç tanımadığım insanlardan da benzer tepkiler aldığımı düşünün. Ben bir hikaye anlatıcısıyım, ama kendi odamın yankı odasında hikaye anlatmak pek eğlenceli değil. Hikayeleri paylaşmak ve onları beğenen insanları keşfetmek, alabileceğim en büyük hediye. İnternetteki insanlar genellikle "hayranlarımla etkileşimli olduğum" için bana teşekkür ediyorlar. Bunu neredeyse gülünç buluyorum. Yaptıklarımın bencilce olduğunu bilmiyor musunuz? Bu paylaşımlardan sizin kadar (ve muhtemelen daha fazla) faydalandığımı? İnsanların hikayelerimi o kadar beğendiklerini ve bana yazmak zorunda kaldıklarını görmek beni çok şaşırtıyor. Kitaplarımı bu kadar sevenlere sonsuza kadar minnettarım.

Geçenlerde eşimle J. K. Rowling'in neden yeni bir kitap çıkardığını tartışıyorduk. Robin, "Yüzlerce ömür boyu harcayabileceğinden daha fazla parası olduğu açık, o halde neden daha fazla yazıyor?" diye sordu. Ben bunu anlamakta zorlanmadım, ama belki yazmayan birine açıklamak zor olabilir. Bu bir iş değil. Başka bir şey yapmak istediğimde kendimi zorlayarak yaptığım bir şey değil. Arabamın tamponuna "Yazmayı tercih ederim" yazan bir sticker yapıştırmalıyım, çünkü bağımsız bir servete sahip olsam bile yine de yazmaya devam ederdim ve yine de insanların kitaplarımı okumasını isterdim. Görüyorsunuz, ben her gün en sevdiğim şeyi yapma umuduyla uyanma ayrıcalığına sahip nadir insanlardan biriyim. Hayatımı yazarak geçirdim ve zaman alan bir çıkmaz olduğunu düşündüğüm bu bağımlılıktan kurtulmak için on yıl boyunca yazmaktan uzak durdum. Başaramadım. Bir daha tek kuruş kazanmasam veya

başka bir okuyucu bulmasam bile, yine de yazmaya devam edeceğim. Elimde değil gerçekten. Ama benim çabalarımı destekleyen sizin gibi insanlar sayesinde, gündüzleri işe gitmek ve klavyeye geri dönebilmek için dakikaları saymak zorunda kalmıyorum. Bu yüzden, en çok da, başka hiç kimsenin veremeyeceği bir hediye için size teşekkür ediyorum: zaman. Dünyalar yaratmak için daha fazla zaman, karakterlere hayat vermek için daha fazla zaman, en çok sevdiğim şeyi yapmak için daha fazla zaman. Size en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Eğer beğendiyseniz

THE CROWN TOWER'ı

kitabını da

THE ROSE AND THE THORN

Riyria Chronicles'ın ikinci kitabı

Michael J.
Sullivan'ın

İki hırsız cevap arıyor. Riyria doğuyor.

Royce Melborn, bir yıldan fazla bir süredir, kendisini ve ortağı Hadrian Blackwater'ı ölümden kurtaran kadın olan Gwen DeLancy'yi unutmaya çalışıyordu. Onu aklından çıkaramayan ikili, Medford'a geri döner ve beklenmedik bir karşılama ile karşılaşırlar: Gwen onları görmek istememektedir. Güçlü bir asilin istismarına maruz kalan Gwen, Royce'un intikam arzusuyla her türlü tehlikeyi göz ardı edeceğinden şüphelenmektedir. Hırsızları geri çevirerek, Gwen onları bir kez daha korumayı ummaktadır. Ancak farkında olmadığı şey, ikilinin neler yapabileceğidir neler yapabileceklerini bilmiyordu, ama bunu yakında öğrenecekti.

Reuben, şövalyeler kaleden çıktıkları anda kaçmalıydı. Ahırın sığınağına kolayca ulaşabilir ve onların tacizini elma ve hakaret atmakla sınırlayabilirdi, ama onların gülümsemeleri kafasını karıştırdı. Dostça görünüyorlardı, neredeyse makul.

"Reuben! Hey, Reuben!"

Reuben? Muckraker değil mi? Troll-Boy değil mi?

Squire'ların hepsinin ona taktığı lakaplar vardı. Hiçbiri övgü dolu değildi, ama onun da onlara taktığı lakaplar vardı — en azından kafasında. Reuben'ın en sevdiği şiirlerden biri olan "The Song of Man"da, yaşlılık, hastalık ve açlık insanlığın üç zulmü olarak bahsediliyordu. Şişman Horace açıkça açlıktı. Soluk yüzlü, çiçek bozuğu Willard hastalıktı ve yaşlılık on yedi yaşında en yaşlı olan Dills'e verilmişti.

Reuben'ı gören üçlü, yırtıcı kaz sürüsü gibi onun etrafında dönmeye başladı. Dills'in elinde ezik bir şövalye miğferi vardı, vizörü koluyla sallandıkça yukarı aşağı hareket ediyordu. Willard savaş zırhı taşıyordu. Horace elma yiyordu — büyük sürpriz.

Hâlâ onlardan önce ahıra ulaşabilirdi. Sadece Dills koşuda kazanma şansı vardı. Reuben ağırlığını kaydırdı ama tereddüt etti.

"Bu benim eski antrenörüm," dedi Dills, sanki son üç yıl hiç yaşanmamış gibi, sanki bir tavşana ne yapacağını unutmuş bir tilki gibi. "Babam denemelerim için yepyeni bir set gönderdi. Bununla eğleniyoruz."

Yaklaştılar — artık kaçmak için çok geçti. Etraflarında daire çizdiler, ama gülümsemeleri hala yüzlerindeydi.

Dills, sonbahar güneşini yansıtan kaskı uzattı, deri kayışları sallanıyordu. "Hiç takmış mıydın? Dene bakalım."

Reuben, şaşkın bir şekilde kaska baktı. *Bu çok garip. Neden bu kadar nazikler?*

"Ne yapacağını bilmiyor galiba," dedi Horace.

"Hadi." Dills kaskı ona doğru itti. "Yakında kale muhafızlarına katılacaksın, değil mi?"

Bana mı konuşuyorlar? Ne zamandan beri?

Reuben hemen cevap vermedi. "Ah... evet."

Dills'in gülümsemesi genişledi. "Öyle düşünmüştüm. Çok fazla savaş eğitimi almıyorsun, değil mi?"

"Kim ahır çocuğuyla dövüşmek ister ki?" Horace çiğnerken geveledi.

"Aynen öyle," dedi Dills ve açık gökyüzüne baktı. "Güzel bir sonbahar günü.

İçeride kalmak aptalca. Birkaç manevra öğrenmek istersin diye düşündüm." Her biri tahta antrenman kılıçları takıyordu ve Horace'ın bir tane fazlası vardı.

Bu gerçek mi? Reuben, yüzlerinde aldatma belirtisi var mı diye inceledi. Dills, onun inançsızlığından incinmiş görünüyordu ve Willard gözlerini devirdi. "Hiç şövalye miğferi takma fırsatın olmadığından, denemek isteyebileceğini düşündük. Hoşuna gideceğini düşündük."

Onların arkasında, Reuben, şövalye yardımcısı Ellison'ın kaleden gelip kuyunun kenarına oturarak izlemeye başladığını gördü.

"Eğlenceli. Hepimiz sırayla denedik." Dills, miğferi tekrar Reuben'ın göğsüne dayadı. "Pedler ve miğfer sayesinde yaralanma ihtimalin yok."

Willard kaşlarını çattı. "Bak, biz burada nazik olmaya çalışıyoruz, aptal olma."

Her ne kadar tuhaf olsa da, Reuben onların gözlerinde herhangi bir kötülük görmedi. Hepsi, birbirlerine baktıklarında gördüğü gibi gülümsüyorlardı — dikkatsiz, savunmasız sırıtışlar. Reuben'in kafasında tüm bu olanlar bir şekilde mantıklı geliyordu. Üç yıl sonra, ona zorbalık yapmanın yeniliği sonunda ortadan kalkmıştı. Yaşıtları arasında soylu olmayan tek kişi olması onu doğal bir hedef haline getirmişti, ama zaman değişmişti ve herkes büyümüştü. Bu bir barış teklifi idi ve Reuben geldiğinden beri tek bir arkadaş bile edinmediği için seçici davranma lüksü yoktu.

Paçavralarla doldurulmuş miğferi kaldırdı ve başına geçirdi. Paçavralara rağmen miğfer çok büyüktü ve gevşek duruyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını sezdi ama emin olamadı. Hiçbir tür zırh giymemişti. Reuben'in kaderi kale askeri olmak olduğu için, babasının onu eğitmesi bekleniyordu ama babasının hiç zamanı olmamıştı. Bu eksiklik, silahtarların teklifinin cazibesinin bir parçasıydı; cazibe, şüphelerinden daha ağır bastı. Bu, savaşmayı ve kılıç kullanmayı öğrenmek için bir fırsattı. Doğum gününe sadece bir hafta kalmıştı ve on altı yaşına girdiğinde kale muhafızlarının saflarına girecekti. Çok az savaş eğitimi aldığı için en kötü görevlere atanacaktı. Silahtarlar ciddiyse, bir şeyler öğrenebilirdi, ne olursa olsun.

Üçlü, hareketlerini kısıtlayan ağır yastıklama katmanlarıyla onu bağladı; sonra Horace ona fazladan tahta kılıcı uzattı.

İşte o zaman dayak başladı.

Hiçbir uyarı olmadan, üç silahtarın kılıçları Reuben'in kafasına indi. Miğferin metali ve dolgusu darbelerin çoğunu emdi, ama hepsini değil. Miğferin içi, alnını, yanağını ve kulağını delen pürüzlü, açık metal kenarlara sahipti. Savunmak için zayıf bir girişimde kılıcını kaldırdı, ama dar vizörden çok az şey görebiliyordu. Kulakları ketenle tıkanmış olduğundan, boğuk kahkahaları zar zor duyabiliyordu. Bir darbe kılıcı elinden düşürdü, bir diğeri sırtına çarptı ve onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Bundan sonra darbeler ciddiye bindi. O, metal kafesli kafasına yağmur gibi yağan darbelerden korunmak için top gibi kıvrıldı.

Sonunda darbeler yavaşladı, sonra durdu. Reuben ağır nefes alıp verme, hırıltı ve daha fazla kahkaha duydu.

"Haklıydın, Dills," dedi Willard. "Muckraker çok daha iyi bir eğitim mankeni."

"Bir süreliğine... ama manken bir kız gibi top gibi kıvrılmıyor." Dills'in sesinde eski küçümseme geri dönmüştü.

"Ama vurulduğunda çığlık atması da ek bir avantaj."

"Susayan başka kimse var mı?" Horace, hala nefes nefeseyken sordu.

Onların uzaklaştığını duyunca, Reuben nefes almaya ve kaslarını gevşetmeye başladı. Dişlerini sıkmaktan çenesi tutulmuştu ve vücudunun her yeri ağrıyordu. Bir süre daha uzanarak bekledi ve dinledi. Kask takılıyken dünya dışarıda kalmış, sessizleşmişti, ama kaskı çıkarmaya korkuyordu. Birkaç dakika sonra, boğuk kahkahalar ve hakaretler bile kayboldu. Yarıkten yukarıya baktığında, öğleden sonra esintisinde dalgalanan turuncu ve sarı yaprakların gölgesinden başka bir şey göremiyordu. Reuben başını eğdi ve avlunun ortasında, elma arabasına otururken kuyudan bardaklarını dolduran Üç Zalim'i gördü. Biri kılıç kolunu ovuşturuyor, geniş daireler çizerek sallıyordu.

Beni bayılana kadar dövmek yorucu olmalı.

Reuben miğferi çıkardı ve serin havanın alnındaki teri okşadığını hissetti. Şimdi bunun Dills'in miğferi olmadığını fark etti. Onu bir yerde atılmış bulmuş olmalılar. Dills'in ona hiçbir şeyini giydirmeyeceğini bilmeliydi. Reuben yüzünü sildi ve elinde kan olduğunu görünce şaşırmadı.

Birinin yaklaştığını duyunca, başını korumak için kollarını kaldırdı.

"Bu çok acınasıydı." Ellison, Reuben'in üzerinde durmuş, tüccarın arabasından çaldığı bir elmayı yiyordu. Kimse ona karşı tek kelime bile etmezdi.

—Kesinlikle tüccar değil. Ellison, en etkili babaya sahip kıdemli çocuk olan şövalyelerin başkanıydı. Böyle bir dayak olayını önlemesi gereken kişi o olmalıydı.

Reuben cevap vermedi.

"Pamuk yeterince sıkı değildi," diye devam etti Ellison. "Tabii ki, asıl amaç ilk etapta vurulmamaktır." Elmasından bir ısırık daha aldı ve ağzı açık bir şekilde çiğnedi. Salya parçaları göğsüne düşerek silahtar tuniğini lekeledi. O ve Cruelties'in tüm üyeleri aynı üniformayı giyiyorlardı: mavi üzerine *bordo* ve altın rengi Essendon Hanesi'nin şahini. Elma suyu lekesi yüzünden şahin ağlıyor gibi görünüyordu.

"O miğferin içinde görmek zor." Reuben, çimlerin üzerine düşen pamuklu bezin kanıyla parladığını fark etti.

"Sence şövalyeler daha iyi görebiliyor mu?" Ellison ağzı elma dolu halde sordu. "Onlar savaşırken at sürerler. Sen sadece bir miğfer ve biraz yastıklama giyiyordun. Şövalyeler elli kilo çelik giyerler, o yüzden bana bahaneler uydurma. Sizin gibilerin sorunu bu, her zaman bahaneleriniz var. Seninle birlikte sayfa olarak çalışmanın aşağılanmasına katlanmak yeterince kötü, bir de her şey hakkında şikayetlerini dinlemek zorunda kalıyoruz." Ellison sesini yükselterek bir kızı taklit etti. *"Kışın su taşımak için ayakkabıya ihtiyacım var. Tüm odunları tek başıma kesemem*." Normal ses tonuna dönerek devam etti, "Neden hala genç erkekleri, düzgün bir şövalye yardımcısı olmadan önce ahır temizleme gibi aşağılayıcı işleri yapmaya zorladıklarını anlamıyorum, ama senin gibi bir köylü ve piç kurusu ile birlikte çalışmaya zorlanmak da cabası..."

"Ben piç değilim," dedi Reuben. "Bir babam var. Bir soyadım var."

Ellison güldü ve elmanın bir kısmı dışarı fırladı. "Senin iki tane var: onunki *ve* onunki. *Reuben Hilfred*, Rose Reuben ve Richard Hilfred'in oğlu. Aileniz hiç evlenmedi. Bu da seni piç yapar. Ve annen ölmeden önce kaç askerle birlikte olduğunu kim bilir. Oda hizmetçileri bunu çok yapar, bilirsin. Hepsi fahişedir. Baban, senin onun çocuğu olduğunu söylediğinde ona inanacak kadar aptaldı. Bu da o adamın aptallığını gösterir. Yani, annen yalan söylemediğini varsayarsak, sen bir aptalın ve bir..."

Reuben tüm gücüyle Ellison'a çarptı ve yaşlı çocuğu sırt üstü yere düşürdü. Oturarak Ellison'ın göğsüne ve yüzüne yumruklar yağdırdı. Ellison bir kolunu kurtardığında, Reuben yanağında bir acı hissetti. Şimdi sırt üstü yatıyordu ve dünya dönüyordu. Ellison, kaburgasını kıracak kadar sert bir tekme attı, ama Reuben bunu neredeyse hissetmedi. Hâlâ koruyucu giysisini giyiyordu.

Ellison'ın yüzü öfkeden kızarmıştı. Reuben daha önce hiç kimseyle kavga etmemişti, Ellison'la hiç kavga etmemişti. Babası Doğu Marşı'nın baronuydu; diğerleri bile ona dokunmazdı.

Ellison kılıcını çekti. Metal, kınından ağır bir ses çıkararak çıktı. Reuben, çimlerin üzerinde bırakılmış olan tahta kılıcı zar zor yakaladı. Kafasını kaybetmemek için zamanında kaldırdı, ama Ellison'ın kılıcı onu ikiye böldü.

Reuben kaçtı.

Bu, onlara karşı sahip olduğu tek avantajdı. Onlar çok az çalışırken, o daha çok çalışır ve her yere koşardı. Yastıklama nedeniyle ağırlaşmış olsa da, daha hızlıydı ve bir av köpeği sürüsü kadar dayanıklıydı. Gerekirse günlerce koşabilirdi. Yine de yeterince hızlı değildi ve Ellison, Reuben'ın sırtına son bir darbe indirdi. Bu kesik onu sadece ileriye doğru itti, ama güvenli bir mesafeye ulaştığında, dört kat yastıklama, tuniği ve biraz derisini kesen derin bir kesik olduğunu fark etti.

Ellison onu öldürmeye çalışmıştı.

a

Reuben günün geri kalanında ahırda saklandı. Ellison ve diğerleri oraya hiç gitmediler. At ustası Hubert, kontun oğlu, baronun oğlu veya silahlı muhafızın oğlu arasındaki farkı fark etmeden, tüm kale çocuklarını çalıştırma eğilimindeydi. Bir gün lord olabilirlerdi, ama şu anda onlar sayfa ve silahtardı ve Hubert'e göre hepsi sadece kürek kaldırmak için sırt ve elleri olan kişilerdi. Beklendiği gibi, Reuben ahırları temizlemekle görevlendirildi, bu da Ellison'ın kılıcıyla yüzleşmekten daha iyiydi. Sırtı, yüzü ve başı ağrıyordu, ama kanama durmuştu. Ölebilirdi, bu yüzden şikayet etmeye niyeti yoktu.

Ellison sadece kızgındı. Sakinleştiğinde, okul müdürü hoşnutsuzluğunu göstermek için başka bir yol bulacaktı. O ve silahtarlar onu tuzağa düşürüp döveceklerdi — büyük olasılıkla sopalarla, ama yastıklar ve kasklar olmadan.

Reuben, bir kürek dolusu gübreyi arabaya döktükten sonra durdu ve havayı kokladı. Odun dumanı. Mutfaklar tüm yıl boyunca odun yakıyordu, ama sonbaharda kokusu farklıydı, daha tatlıydı. Kürek başını yere saplayarak, uzandı ve kaleye baktı. Sonbahar galası için süslemeler neredeyse tamamlanmıştı. Kutlama bayrakları ve flamalar direklerden dalgalanıyor, renkli fenerler ağaçlara asılmıştı. Gala her yıl düzenleniyordu, ancak bu sefer yeni şansölyeyi onurlandırmak için çift kutlama yapılacaktı. Bu da daha büyük ve daha iyi olması gerektiği anlamına geliyordu, bu yüzden kaleyi içten dışa kabaklar, su kabakları ve bağlanmış mısır saplarıyla süslediler. Sandalye sayısının yetersiz olduğu ortaya çıkınca, her odaya saman balyaları getirildi. Son bir haftadır çiftçiler arabalar dolusu saman getiriyorlardı. Mekan gerçekten şenlikli görünüyordu ve Reuben davet edilmemiş olsa da, harika bir parti olacağını biliyordu.

Gözleri, son zamanlarda takıntısı haline gelen yüksek kuleye kaydı. Kraliyet ailesi, davet edilmeyenlerin girmesine izin verilmeyen kalenin üst katlarında ikamet ediyordu. Kalenin en yüksek noktası, sadece birkaç metre farkla bu unvanı elinde tutuyordu, ama Reuben'in hayal gücünde çok daha yüksekti. Gözlerini kısarak, pencerenin önünden geçen birinin hareketini görebileceğini düşündü. Göremedi, ama gündüz vakti hiçbir şey olmazdı zaten.

Bir iç çekerek, ahırın loşluğuna geri döndü. Reuben aslında atların gübresini kürekle temizlemekten zevk alıyordu. Soğuk havalarda sinekler azdı ve gübrenin çoğu kuruydu, samanla karışarak bayat ekmek veya kek kıvamına gelmişti ve neredeyse hiç kokmuyordu. Basit, akıl gerektirmeyen bu iş ona bir başarı duygusu veriyordu. Ayrıca atlarla birlikte olmaktan da hoşlanıyordu. Atlar onun kim olduğunu, kanının rengini veya annesinin babasıyla evlenip evlenmediğini umursamıyorlardı. Her zaman onu kişnemeyle selamlıyor ve yanlarına yaklaştığında burunlarını göğsüne sürtüyorlardı. Sonbahar öğleden sonralarını birlikte geçirmek isteyeceği başka kimseyi düşünemiyordu, bir kişi hariç. Sonra, sanki düşünceler dilekleri gerçekleştirebiliyormuş gibi, bordo renkli bir elbisenin parıltısını gördü.

Ahırın kapısından prensesi gören Reuben nefes almakta zorlandı. Onu her gördüğünde donup kalırdı ve hareket edebildiğinde de beceriksizleşirdi; parmakları aptallaşır, en basit işleri bile yapamaz hale gelirdi.

Neyse ki, onun huzurunda konuşması istenmemişti. Dilinin parmaklarını ne kadar çevik göstereceğini ancak hayal edebiliyordu. Yıllardır onu izliyordu, arabaya binerken ya da ziyaretçileri selamlarken onu bir anlık görürdü. Reuben onu ilk görüşte sevmişti. Gülümsemesinde, sesindeki kahkahada ve sanki yaşından daha büyükmüş gibi yüzündeki sık sık ciddi bakışta bir şey vardı. Onun insan değil, bir peri olduğunu hayal ediyordu - doğal zarafet ve güzelliğin ruhu. Onu görmek nadirdi ve bu onu özel, heyecan verici bir an haline getiriyordu, sakin bir sabah geyik yavrusu görmek gibi. O ortaya çıktığında, gözlerini ondan ayıramıyordu. Neredeyse on üç yaşında olan kız, annesi kadar uzundu. Ama yürüyüşünde ve uzun süre aynı yerde durduğunda kalçalarının hareketinde, artık bir kızdan çok bir hanımefendi olduğunu gösteren bir şey vardı. Hâlâ zayıftı, hâlâ küçüktü, ama farklıydı. Reuben, bir gün kuyuda, kızın avluda tek başına ve susamış olarak ortaya çıkmasını hayal ediyordu. Kendini, kızın bardağını doldurmak için su çektiğini hayal ediyordu. Kız gülümseyecek ve belki de ona teşekkür edecekti. Kız boş bardağı geri getirdiğinde, parmakları kısa bir süre birbirine değecek ve o an için kızın cildinin sıcaklığını hissedecek ve hayatında ilk kez mutluluğu tadacaktı.

"Reuben!" Damat Ian, binicilik kamçısıyla omzuna vurdu. İz bırakacak kadar acıttı. "Hayal kurmayı bırak, işine bak."

Reuben hiçbir şey söylemeden gübreyi küremeye devam etti. O gün dersini almıştı ve başını eğik tutarak toprak tabakalarını küremekteydi. Kız onu ahırda göremiyordu, ama Reuben gübreyi her attığında kapıdan ona bir bakış atıyordu. Prenses, doğum günü hediyesi olarak aldığı atla birlikte aldığı yeni bordo renkli Calian ipek elbisesini giymişti. Reuben için Calis, güneyde, ormanlar, goblinler ve korsanlarla dolu, uzak bir yerde bulunan efsanevi bir yerdi. Elbisenin kumaşı yürürken parıldadığı ve rengi saçlarına çok yakıştığı için, burası büyülü bir yer olmalıydı. En yeni elbise olduğu için ona çok yakışıyordu. Dahası, diğer elbiseler bir kıza yakışırdı, bu ise bir kadının elbisesi gibiydi. "Sen istemek Tamarisk Tamarisk, Majesteleri Majesteleri?" Ian sordu sordu ahırın ana girişinden bir yerden sordu.

"Tabii ki. Binmek için harika bir gün, değil mi? Tamarisk serin havayı sever. Koşabilir."

"Annen Tamarisk'i koşturmamanı istedi." "Tırıs gitmek rahatsız edici."

Ian ona şüpheli bir bakış attı. "Tamarisk bir Maranon palfrey, Majesteleri. O tırıs gitmez, ağır ağır yürür."

"Saçlarımda rüzgarı hissetmeyi seviyorum." Sesinde belli bir hava vardı, Reuben'ı gülümseten bir inatçılık.

"Anneniz tercih ederdi..."

“Sen kraliyet seyisi misin, yoksa dadı mı? Çünkü Nora'ya artık hizmetlerine ihtiyaç olmadığını söylemeliyim.”

"Affedersiniz, Majesteleri, ama anneniz..."

Damadı itip ahıra girdi. "Sen, delikanlı!" diye seslendi prenses.

Reuben kazımayı bıraktı. Prenses tam ona bakıyordu. "Atı eyerleyebilir misin?"

Reuben başını salladı.

"Tamarisk'i benim için eyerle. Süet koltuklu yan eyerini kullan. Hangisi olduğunu biliyor musun?"

Reuben tekrar başını salladı ve işe koyuldu. Eyer rafından eyerini kaldırırken elleri titriyordu.

Tamarisk, Maranon krallığından ithal edilmiş güzel bir kestane rengi attı. Bu atlar, yetiştirilme şekilleri ve mükemmel eğitimleriyle ünlüydü, bu da onları olağanüstü yumuşak sürüşler için ideal kılıyordu. Reuben, kralın karısına hediyeyi bu şekilde açıkladığını hayal etti. Maranon atları hızlarıyla da ünlüydü, kralın kızına hediyeyi bu şekilde açıklamış olması muhtemeldi.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Ian.

"Gateway Köprüsü'ne gideceğim." "O kadar uzağa tek başına gidemezsin."

"Babam o atı bana binmem için aldı, sadece avluda binmem için değil."

"O zaman sana eşlik ederim," diye ısrar etti damat.

"Hayır! Senin yerin burası. Ayrıca, ben dönmezsem alarmı kim çalacak?"

"Eğer beni istemiyorsan, Reuben seninle birlikte gidecek."

"Kim?"

Reuben donakaldı.

"Reuben. Atını eyerleyen çocuk."

"Kimsenin benimle gelmesini istemiyorum."

"Ya ben ya o, yoksa atın eyerlenmez ve ben hemen annene giderim."
"Peki. Onu alacağım... Adı ne demiştin?" "Reuben."
"Gerçekten mi? Soyadı ne?" "Hilfred."
Kadın iç geçirdi. "Hilfred'i alacağım."

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️